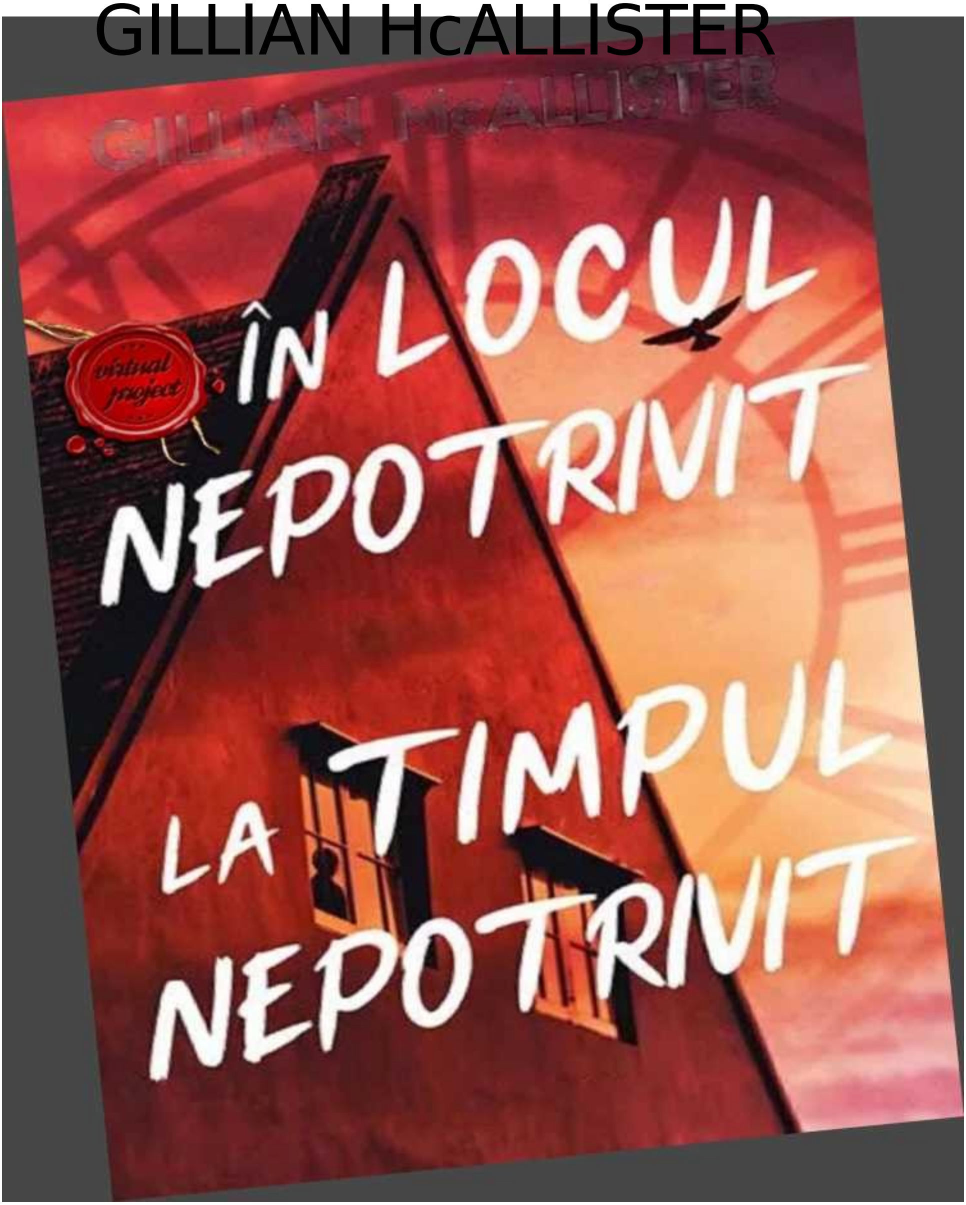
GILLIAN HcALLISTER

GILLIAN MCALLISTER

ÎN LOCUL NEPOTRIVIT
LA TIMPUL NEPOTRIVIT

Original: Wrong Place Wrong Time (2022)

Traducere din limba engleză şi note de:
CORA RADULIAN

virtual-proiect.eu

http://www.virtual-project.eu/
2022

2022

^0^BOOKZONE

2022

Ziua zero, imediat după miezul nopţi

Jen se bucură că în această noapte ceasurile sunt date înapoi. O oră câştigată, timp în plus pe care să-l petreacă pretinzând că nu-şi aşteaptă fiul.

Acum, că e trecut de miezul nopţii, e oficial 30 octombrie. încă puţin şi e Halloween. Jen îşi spune că Todd are 18 ani, copilul ei născut în septembrie este de-acum adult. Poate să facă *orice doreşte.*

Jen a petrecut o mare parte din seară scobind cu greu un dovleac. îl pune pe pervazul ferestrei panoramice care dă spre aleea lor şi apoi aprinde lumânarea din interiorul lui. L-a scobit din acelaşi motiv pentru care face toate lucrurile – pentru că simte că aşa ar trebui –, dar de fapt e un dovleac foarte frumos, chiar dacă e scobit imperfect.

Aude paşii soţului ei, Kelly, cu un etaj mai sus şi întoarce privirea. E ciudat că e treaz la ora aceasta, el fiind ciocârlia, iar ea privighetoarea. îşi face apariţia ieşind din dormitorul lor de la etaj. Are părul ciufulit şi negru-albăstrui în întuneric. E gol-goluţ, arborând doar un mic zâmbet amuzat în colţul gurii.

Coboară treptele spre ea. Tatuajul de pe mâna lui e luminat în trecere – e înscrisă o dată, ziua în care spune el că şi-a dat seama că o iubeşte: primăvara lui 2003. Jen îi priveşte trupul. Câteva fire din părul de pe pieptul lui au albit în ultimul an, cel de-al 43-lea an al său de viaţă.

— Ai fost ocupată? întreabă el şi arată cu degetul dovleacul.

— Toţi au făcut câte unul, explică Jen scâncit. Toţi vecinii.

— Cui îi pasă?! exclamă el.

Tipic Kelly.

— Todd nu s-a întors.

— Din punctul lui de vedere, la ora asta abia se înserează, spune Kelly.

Uşorul accent galez abia detectabil în silabele cuvântului *seara,* precum

şi respiraţia lui se poticnesc.

— Nu e ora unu? Ora lui de culcare.

E un schimb de replici tipic pentru ei. Pentru Jen, ora contează foarte mult, pentru Kelly, probabil prea puţin. Tocmai când se gândea la asta, Kelly se întoarce cu spatele şi iată-1: posteriorul lui perfect-perfect, pe care

ea îl iubea de aproape 30 de ani. Jen mai aruncă o privire în josul străzii, căutându-l pe Todd, după care revine la Kelly.

— Acum vecinii îţi pot vedea fundul, spune ea.

— Vor crede că e doar un alt dovleac, spune el, umorul lui fiind la fel de spontan şi tăios ca lama de cuţit.

Zeflemeaua. Fusese mereu moneda lor de schimb.

— Vii în pat? Nu-mi vine să cred că am terminat cu Merrilocks, adaugă el, întinzându-se.

Toată săptămâna restaurase o pardoseală victoriană din gresie, dintr-o casă de pe strada Merrilocks. Lucrase singur, exact aşa cum îi plăcea lui Kelly. Ascultă podcast după podcast; aproape niciodată nu se vede cu nimeni. Complicat, cam neîmplinit, acesta este Kelly.

— Sigur, spune ea. într-o clipă. Vreau doar să ştiu că e bine mersi acasă.

— Va ajunge din clipă în clipă, cu kebabul în mână, spune Kelly şi flutură din braţ. Aştepţi să-ţi aducă chipsurile?

— încetează, spune Jen zâmbind.

Kelly îi face cu ochiul şi merge la culcare.

Jen se învârte tară ţintă prin casă. Se gândeşte la un caz pe care-l are la muncă, un cuplu care divorţează şi care se ceartă în principal pentru un set de farfurii chinezeşti, dar de fapt pentru o trădare. Nu ar fi trebuit să-l ia, are deja peste trei sute de cazuri. Dar, la prima întâlnire, doamna Vichare o privise pe Jen şi spusese: „Dacă voi fi obligată să-i dau acele farfurii înseamnă că am pierdut tot ceea ce iubesc în viaţă”, şi Jen nu a fost în stare să o refuze. îşi dorea să-i pese mai puţin de nişte străini care divorţează, de vecini, de nenorociţii de dovleci, dar îi păsa.

Prepară un ceai şi se întoarce la fereastra panoramică, continuându-şi veghea. Va aştepta oricât va fi nevoie. Ambele faze ale vieţii de părinte – primii ani de viaţă ai copilului şi cei în care acesta e aproape adult – sunt marcate de lipsa de somn, deşi din

motive diferite.

Au cumpărat casa datorită acestei ferestre situate exact în centrul casei lor de trei etaje. „Vom privi afară pe această fereastră ca nişte regi”, spusese Jen, în timp ce Kelly râdea.

Priveşte prin ceaţa de octombrie şi iată-l pe Todd, în sfârşit, afară pe stradă. Jen îl vede exact când se trece la ora de iarnă şi telefonul ei trece de la 1.59 la 1.00. îşi ascunde un zâmbet: pentru că ceasurile sunt date înapoi, nimeni nu-l va putea acuza că a întârziat. Acesta este Todd; consideră

aspectul lingvistic şi cel semantic al schimbului de replici într-o ceartă pe motivul orei de la care nu se mai iese din casă mai importante decât motivul certii.

Vine pe stradă. Piele şi os – pare să nu se mai îngraşe niciodată. Genunchii lui descriu unghiuri în jeanşi în timpul mersului. Ceaţa de afară este incoloră, copacii şi pavajul negre, aerul de un alb translucid. O lume în nuanţe de gri.

Strada lor – în capătul oraşului Crosby, Merseyside – nu este luminată. Kelly a instalat o lampă stil Namia în afara casei lor. A surprins-o cu lampa scumpă, din fier forjat; habar nu avea cum de şi-a permis-o. Se aprinde când detectează mişcare.

Dar... stai puţin. Todd a văzut ceva. Se opreşte brusc, mijeşte ochii. Jen îi urmăreşte privirea şi vede şi ea: o siluetă care merge cu pas grăbit în lungul străzii pe celălalt trotuar. E o persoană mai în vârstă decât Todd, mult mai în vârstă. îşi poate da seama de asta după trupul şi mişcările lui. Jen sesizează amănunte ca acesta. Le-a sesizat dintotdeauna. Asta o face să fie un bun avocat.

Lipeşte o palmă fierbinte pe sticla rece a ferestrei.

Ceva e în neregulă. Ceva e pe cale să se întâmple. Jen e sigură de asta, fără să fie capabilă să spună ce anume; simte pericolul, are aceeaşi senzaţie ca în preajma artificiilor, a trecerilor de nivel şi pe marginea prăpastiei. Gândurile îi gonesc prin minte ca o succesiune de instantanee luate de o cameră video, unul după altul, după altul.

Jen aşază cana pe pervazul ferestrei, îl strigă pe Kelly, după care porneşte în goană pe trepte, sărindu-le din două în două, în picioarele goale, încalţă în fugă pantofii, după care se opreşte pentru o clipă cu mâna pe clanţa de metal a uşii din faţă.

Ce, ce anume este acest sentiment? Nu şi-l poate explica.

E o senzaţie de déjà vu? Abia reuşeşte să o perceapă. Clipeşte şi senzaţia a trecut, la fel de imaterial ca fumul. Ce a fost asta? Mâna ei pe clanţa de alamă? Lampa galbenă care luminează afară? Nu, nu-şi poate aminti. Acum senzaţia a dispărut.

— Ce? spune Kelly, apărând în spatele ei, legându-şi un halat gri în jurul taliei.

— Todd... e... e afară cu... cineva.

Se grăbesc să iasă. Frigul de toamnă îi face pielea să se înfioare. Jen

aleargă spre Todd şi spre străin. Dar, înainte să-şi dea seama ce se întâmplă, Kelly strigă:

— Opreşte-te!

Todd aleargă şi, în câteva secunde, apucă partea din faţă a hainei cu glugă a străinului. Se măsoară cu el, cu umerii aplecaţi înainte, cu trupurile lipite. Străinul bagă o mână în buzunar.

Kelly aleargă spre ei, vizibil speriat, privind de la stânga la dreapta şi înapoi, în susul şi în josul străzii.

— Todd, nu! spune el.

Şi atunci Jen vede cuţitul.

Adrenalina o face să vadă mai bine ceea ce se întâmplă. O lovitură de cuţit rapidă, curată. Şi apoi totul se petrece cu încetinitorul: mişcarea braţului care se retrage, îmbrăcămintea opunând rezistenţă şi apoi eliberând cuţitul. Două pene albe se ivesc deodată cu lama, plutind tară ţintă în aerul îngheţat, ca doi fulgi de nea.

Jen priveşte fix în timp ce sângele începe să curgă, în cantităţi uriaşe. Probabil că a îngenuncheat pentru că simte pietricelele de pe cărare, care taie găuri rotunde în genunchii ei. îl cuprinde în braţe, deschizându-i haina, simţind căldura sângelui care curge pe mâinile ei, printre degete, de-a lungul încheieturilor.

îi descheie cămaşa. Torsul lui începe să fie inundat de sânge; cele trei răni de dimensiunea unei monede ies la iveală şi dispar intermitent – e ca şi cum ai încerca să vezi fundul unui iaz roşu. Lui Jen i s-a făcut foarte frig.

— Nu, strigă ea, cu o voce groasă şi plângătoare.

— Jen, spune Kelly răguşit.

E atât de mult sânge... îl întinde pe aleea din faţa casei ei şi se apleacă deasupra lui, privind cu atenţie. Speră că greşeşte, dar numai pentru o clipă e sigură că omul nu mai trăieşte. Lumina galbenă a lămpii îi luminează pieziş ochii.

Noaptea e absolut liniştită şi, după câteva minute, Jen clipeşte şocată, după care ridică privirea către fiul ei.

Kelly l-a îndepărtat pe Todd de victimă şi l-a înconjurat cu braţele. Kelly e cu spatele la ea, Todd cu faţa, privind în jos peste umărul tatălui său, cu o expresie neutră. Aruncă cuţitul. Sunetul metalului care atinge pavajul îngheţat e ca un dangăt de clopot. îşi şterge faţa cu o mână, lăsând o urmă de sânge.

Jen îl priveşte fix, urmărindu-i expresia. Poate că are regrete, poate că nu. Nu-şi poate da seama. Jen poate citi aproape pe oricine, dar niciodată nu l-a putut citi pe Todd.

Ziua zero, imediat după ora 1.00

Cineva trebuie să fi sunat la 999, deoarece brusc strada e luminată de sfere de un albastru intens.

— Ce..., rosteşte Jen, adresându-i-se lui Todd.

„Ce... ”-ul lui Jen spune tot: cine, de ce, ce naiba?

Kelly îşi eliberează fiul din îmbrăţişare, cu faţa palidă şi în stare de şoc, dar nu spune nimic, aşa cum se întâmplă adesea cu soţul ei.

Todd nu se uită la ea sau la tatăl lui.

— Mamă, spune în cele din urmă.

Nu-şi cheamă copiii întotdeauna mai întâi mama? Ea întinde braţele spre el, dar nu poate părăsi trupul victimei. Nu poate slăbi apăsarea pe răni. Asta ar putea înrăutăţi lucrurile pentru toţi.

— Mamă, spune el din nou.

Vocea lui e frântă, la fel ca pământul uscat pe care crăpăturile îl împart clar în două. îşi muşcă buza şi priveşte într-o parte, în josul străzii.

— Todd, spune ea.

Sângele bărbatului se lipeşte de mâinile ei ca apa tulbure după o baie.

— Am fost nevoit, îi spune Todd, privind în cele din urmă în direcţia ei.

Maxilarul lui Jen se relaxează involuntar din cauza şocului. Lui Kelly i-a
căzut capul în piept. Mânecile halatului ei sunt acoperite de sângele care e şi pe mâinile lui Todd.

— Prietene, spune Kelly, atât de încet încât Jen nu e sigură dacă a vorbit cu adevărat. Todd.

— Am fost nevoit, repetă Todd, mai categoric.

Expiră o trenă de abur în aerul îngheţat.

— Nu am avut de ales, spune din nou, dar de această dată cu hotărârea unui adolescent.

Lumina albastră a maşinii de poliţie pulsează din ce în ce mai

aproape. Kelly îl fixează cu privirea pe Todd. Buzele lui, albe de la lipsa de sânge, rostesc ceva neauzit, poate o vulgaritate.

Îl priveşte intens, fiul ei, făptaşul unei infracţiuni violente, care iubeşte computerele şi statistica şi căruia îi mai place şi acum să primească o pijama de Crăciun în fiecare an, împăturită şi pusă la capul patului său.

Cu mâinile în păr, Kelly se învârte descriind un cerc inutil pe alee. Nu s-a uitat nicio clipă la bărbat. îl priveşte doar pe Todd.

Jen încearcă să oprească sângele din rănile care pulsează sub mâinile ei. Nu poate părăsi victima. Poliţia a sosit, dar încă nicio ambulanţă.

Todd continuă să tremure, de la frig sau de la şoc – Jen nu îşi dă prea bine seama.

— Cine este el? îl întreabă Jen.

Are atât de multe întrebări, dar Todd dă din umeri, fără să răspundă. Jen vrea să comunice cu el, să scoată de la el răspunsurile, dar acestea nu vin.

— Te vor aresta, spune Kelly cu voce scăzută.

Un poliţist aleargă spre ei.

— Uite ce e, nu spune nimic, în regulă? Vom...

— Cine e el? întreabă Jen.

Rosteşte cuvintele prea puternic – un strigăt în noapte. Se roagă ca poliţia să se mişte mai încet, să le mai dea puţin timp.

Todd îşi întoarce privirea spre ea.

— Eu..., spune el şi pare că deocamdată nu are o explicaţie verbală, adoptând doar o postură meditativă.

Pur şi simplu nimic, o propoziţie rămasă în suspensie, suflată în aerul umed, agăţat între ei, în ultimele clipe de dinainte ca întâmplarea să privească mai mulţi oameni decât familia lor.

Poliţistul se apropie de ei: înalt, cu vestă neagră antiglonţ, cămaşă albă, cu staţia radio în mâna stângă.

— Transmisiune de la Tango doi patru cinci – acum la locul faptei. Vine ambulanţa.

Todd îl priveşte pe poliţist peste umăr, o dată, de două ori, după care privirea îi revine la mama lui. Acesta e momentul. Acesta e momentul în care ar trebui să explice, înainte ca ei să dea năvală, cu cătuşele şi puterea lor.

Figura lui Jen e îngheţată, mâinile îi sunt fierbinţi de la sânge. Nu face decât să aştepte, temându-se să se mişte, să piardă contactul vizual cu el. Todd e cel care îl întrerupe. îşi muşcă buza, după care îşi priveşte picioarele. Şi asta e tot.

Un alt poliţist o îndepărtează pe Jen de trupul străinului şi ea

stă pe aleea lor în pantaloni de trening şi bluză de pijama, cu mâinile ude şi lipicioase, privindu-şi insistent când fiul, când soţul, în halatul lui, încercând să

negocieze cu sistemul juridic. Ea ar trebui să preia controlul asupra situaţiei. în fond, ea e avocat. Dar a rămas fără grai. Absolut dezorientată. La fel de pierdută de parcă ar fi fost abandonată la Polul Nord.

— îţi poţi spune numele? îl întreabă primul poliţist pe Todd.

Alţi poliţişti ies din maşinile lor, ca furnicile dintr-un muşuroi.

Jen şi Kelly fac dintr-o singură mişcare un pas înainte, dar Todd face, chiar atunci, doar un gest mic. întinde mâna în lateral, ca să-i oprească.

— Todd Brotherhood, spune plictisit.

— îmi poţi spune ce s-a întâmplat? întreabă poliţistul.

— Stai aşa! spune Jen, revenind la viaţă. Nu-l poţi interoga la marginea drumului.

— Să mergem cu toţii la secţie, spune repede Kelly. Şi...

— Ei bine, l-am înjunghiat, îi întrerupe Todd, arătând spre bărbatul aflat la pământ.

îşi pune mâinile înapoi în buzunare şi păşeşte în faţa poliţistului.

— Deci cred că ar trebui să mă arestaţi.

— Todd, spune Jen. Nu mai vorbi.

Lacrimile o îneacă. Aşa ceva nu poate fi adevărat. Are nevoie de o băutură tare, ca să se întoarcă în timp, să i se facă rău. întregul ei corp începe să tremure pe loc, afară, în frigul absurd, confuz.

— Todd Brotherhood, nu trebuie să spui nimic, spune poliţistul, dar poate dăuna apărării tale să nu vorbeşti când vei fi interogat...

Todd îşi apropie încheieturile de bunăvoie, de parcă ar juca într-un rahat de film şi, cu un clic metalic, este încătuşat pur şi simplu. Şi-a ridicat umerii. îi e frig. Expresia de pe chipul lui e neutră, ba chiar resemnată. Jen nu poate, nu poate, nu poate înceta să-l privească.

— Nu poţi face asta! exclamă Kelly. Este o...

— Aşteaptă! îi spune Jen, speriată, poliţistului. Putem veni şi noi? E doar un adolescent...

— Am 18 ani, spune Todd.

— Intră acolo, îi zice poliţistul lui Todd, arătând spre maşină, ignorând-o pe Jen.

în staţia de emisie-recepţie spune:

— Transmisiune de la Tango doi patru cinci – pregătiţi o celulă goală, vă rog.

— Atunci te vom urma, spune ea disperată. Sunt avocat, adaugă inutil,

deşi nu cunoaşte deloc dreptul penal.

Totuşi, chiar şi acum, într-un moment de criză, instinctul matern arde la fel de luminos şi de clar că dovleacul din fereastră. Trebuie doar să afle de ce a făcut-o, să-l scoată de acolo, apoi să-l ajute. Asta trebuie să facă familia. Asta vor face.

— Venim şi noi, spune ea. Ne vedem la secţie.

Poliţistul îi întâlneşte în cele din urmă privirea. Arată ca un model. Tăieturile acelea masculine sub pomeţi. Doamne, ce clişeu, dar în vremurile astea toţi poliţaii par foarte tineri.

— Secţia Crosby, îi spune el, după care se întoarce în maşină fără să mai rostească ceva, luându-i fiul cu el.

Celălalt ofiţer rămâne cu victima, acolo. Jen nu poate suporta să se gândească la victimă. O priveşte, doar o dată. Sângele, expresia de pe faţa poliţistului... Jen e sigură că omul e mort.

Se întoarce spre Kelly şi nu va uita niciodată privirea pe care i-o aruncă exact atunci soţul ei de obicei stoic. îi întâlneşte ochii de un albastru intens. Lumea pare să se oprească pe loc pentru o clipă şi, în nemişcarea şi tăcerea care s-au lăsat, Jen se gândeşte: Kelly e imaginea dezolării.

Secţia de poliţie are pe faţadă un semn alb, pentru a fi observată de public. Poliţia Merseyside – Crosby. în spatele acestuia se află o clădire construită cam prin anii 1960, înconjurată de un zid scund de cărămidă. Frunzele căzute în octombrie s-au adunat val după val lângă el.

Jen parchează afară, pe linia dublă de culoare galbenă, şi opreşte motorul. Fiul lor a înjunghiat pe cineva, ce mai contează o amendă pentru parcare? Kelly iese din maşină înainte ca aceasta să se fi oprit. întinde mâna în spate, în mod inconştient, crede ea, pentru a o prinde pe a ei. Ea o apucă de parcă ar fi o plută pe mare.

împinge una dintre uşile batante duble de sticlă, deschizând-o, şi traversează în grabă, păşind pe linoleumul gri şi uzat din hol. înăuntru miroase a vechi. La fel ca în şcoli, spitale, centre de îngrijire. Instituţii unde sunt uniforme şi unde mâncarea e proastă, genul de locuri pe care Kelly le urăşte. „Niciodată nu

voi intra în cursa de şoareci”, spusese la începuturile relaţiei lor.

— Voi vorbi cu ei, îi spune Kelly, scurt, lui Jen.

Tremură. Dar cauza pare să nu fie atât teama, cât furia. E furios.

— E în ordine, pot lua primele măsuri ca avocat…

— Unde este şeful? latră Kelly la un ofiţer chel care lucrează la recepţie şi are un inel cu sigiliu pe degetul mic.

Limbajul trupului lui Kelly s-a schimbat. Are picioarele desfăcute şi umerii ridicaţi. Până şi Jen l-a văzut doar arareori lăsând garda jos atât de mult.

Pe un ton plictisit, ofiţerul le spune să aştepte ca să fie chemaţi.

— Ai cinci minute, spune Kelly, arătând la ceas înainte să se arunce pe un scaun din capătul holului.

Jen se aşază lângă el şi-l ia de mână. Verigheta lui e largă pe deget. Probabil că îi e frig. Stau aşezaţi acolo, Kelly încrucişându-şi şi desfacându-şi picioarele lungi, pufnind, iar Jen fără să scoată o vorbă. Un ofiţer intră la recepţie, vorbind cu voce scăzută la telefon.

— E aceeaşi infracţiune ca în urmă cu două zile – Articolul 18, rănire cu intenţie. Victima era Nicola Williams, făptaş dispărut.

Vorbeşte atât de încet, încât Jen trebuie să se concentreze ca să-l audă.

Stă aşezată şi ascultă. Articolul 18, rănire cu intenţie înseamnă înjunghiere. Probabil că vorbesc despre Todd. Şi o crimă asemănătoare petrecută în urmă cu două zile.

în cele din urmă se iveşte ofiţerul care a operat arestarea, cel înalt, cu pometţii.

Jen se uită la ceasul din spatele biroului. E trei şi jumătate sau poate patru şi jumătate. Nu ştie dacă aici mai este ora de vară britanică. E deconcertant.

— Fiul dumneavoastră rămâne la noi în noaptea aceasta, îl vom interoga în curând.

— Unde, acolo în spate? întreabă Kelly. Lăsaţi-mă să intru!

— Nu-l veţi putea vedea, spune ofiţerul. Sunteţi martori.

Pe Jen o cuprinde enervarea. Din cauza acestui gen de lucruri, exact a *acestuia,* urăsc oamenii sistemul judiciar.

— Deci asta e? îl întreabă Kelly cu aciditate pe ofiţer,

ţinându-şi mâinile sus.

— Aţi spus ceva? întreabă ofiţerul cu voce stăpânită.

— Ce, deci suntem duşmani?

— Kelly! exclamă Jen.

— Nimeni nu e duşmanul nimănui, spune ofiţerul. Puteţi vorbi cu fiul

dumneavoastră mâine-dimineaţă.

— Unde este superintendentul? vrea să ştie Kelly.

— Puteţi vorbi cu fiul dumneavoastră mâine-dimineaţă.

Kelly păstrează o tăcere încărcată, periculoasă. Jen a văzut doar câţiva oameni faţă de care s-a manifestat vreodată astfel şi, cu toate acestea, nu ar vrea să fie în locul poliţistului. De obicei îi ia mult timp lui Kelly să se înfurie, dar, atunci când se întâmplă, se manifestă exploziv.

— Voi suna pe cineva, spune ea. Ştiu pe cineva.

Pune mâna pe telefon şi începe să caute tremurând printre contactele ei. Avocaţi de drept penal. Ştie o grămadă. Prima regulă în avocatură e să nu te bagi niciodată într-un domeniu în care nu eşti specializat. A doua este să nu-ţi reprezinţi niciodată familia.

— A spus că nu vrea niciun avocat, spune ofiţerul.

— Are nevoie de un avocat, nu ar trebui să îl... zice Jen.

Ofiţerul ridică palmele ca să o oprească. Alături, Jen poate simţi furia clocotind în Kelly.

— Voi suna doar unul şi apoi el poate... începe ea.

— în regulă, lăsaţi-mă să intru acolo în spate, spune Kelly, arătând spre uşa albă care duce spre restul secţiei.

— Nu pot permite aşa ceva, zice ofiţerul.

— Dracu să te ia! spune Kelly.

Jen îl priveşte şocată.

Ofiţerul nici măcar nu-l onorează cu un răspuns, privindu-l doar cu o tăcere impasibilă.

— Deci ce facem acum? întreabă Jen.

Doamne, Kelly i-a spus unui poliţist să se ducă dracului. Ultrajul nu e soluţia dezamorsării acestei situaţii.

— După cum v-am spus deja, va rămâne la noi peste noapte, îi spune simplu ofiţerul, adresându-se ei şi ignorându-l pe Kelly. Vă sugerez să reveniţi mâine.

Ochii lui se întorc spre Kelly, apoi adaugă:

— Nu-l puteţi forţa pe fiul dumneavoastră să-şi ia un avocat. Am încercat şi noi.

— Dar e un copil, spune Jen, deşi ştie că, din punct de

vedere juridic, nu este. E doar un copil, repetă ea blând, vorbind mai degrabă cu sine, gândindu-se la pijamaua lui de Crăciun şi la faptul că nu demult a vrut ca ea

— să stea lângă el când a avut o infecţie cu norovirus. Au stat toată noaptea împreună. Sporovăind despre nimicuri, iar ea ştergându-i buzele cu o cârpă umedă.

— Nu le pasă de asta sau de orice altceva, zice Kelly vehement.

— Ne vom întoarce mâine-dimineaţă, cu un avocat, spune Jen, încercând să aplaneze conflictul, să fie conciliantă.

— Cum vreţi. Trebuie să trimitem o echipă înapoi cu dumneavoastră acasă, spune el.

Jen aprobă dând din cap, tară să scoată un cuvânt. Criminalişti. Le vor percheziţiona casa. Locşorul lor.

Jen şi Kelly părăsesc secţia de poliţie. Jen îşi freacă fruntea în timp ce se îndreaptă spre maşină şi intră în ea. Femeia porneşte căldura şi stau acolo.

— Vom merge aşa, pur şi simplu acasă? întreabă ea. Vom sta aşezaţi tară să facem ceva în timpul percheziţiei?

Umerii lui Kelly sunt încordaţi. O priveşte fix, părul său negru este ciufulit, iar ochii îi sunt trişti.

— Habar n-am.

Jen priveşte afară prin parbriz la un tufiş care sclipeşte de la rouă de toamnă căzută în toiul nopţii. După câteva secunde, bagă în marşarier şi demarează pentru că nu ştie ce altceva să facă.

Dovleacul îi întâmpină de pe pervaz în timp ce Jen parchează maşina. Probabil că a lăsat lumânarea din el arzând. Criminaliştii au sosit deja în costumele lor albe, stau pe alee ca nişte fantome lângă banda de poliţie care flutură în vântul de octombrie. Balta de sânge a început să se usuce pe margini.

Jen şi Kelly sunt lăsaţi să intre în bietul lor cămin şi se aşază

la parter, urmărind echipele în uniformă din faţa casei, în timp ce cercetează locul crimei cu vârfurile degetelor. Nu rostesc niciun cuvânt, stau în tăcere ţinându-se de mâini. Kelly îşi păstrează geaca pe el

în cele din urmă, după ce ofiţerii criminalişti au plecat şi poliţia a făcut percheziţia şi a luat lucrurile lui Todd, Jen se mută pe canapea, unde se întinde şi se uită la tavan. în acest moment izbucneşte în lacrimi. Fierbinţi, şi rapide, şi ude. Lacrimi pentru viitor. Şi lacrimi pentru ziua de ieri şi pentru ceea ce efectiv nu văzuse venind.

Ziua minus unu, ora 8.00

Jen deschide ochii.

Probabil a venit în pat. Şi probabil că a dormit. Nu îşi aminteşte să fi făcut vreunul dintre aceste lucruri, dar e în dormitorul ei, nu pe canapea, iar acum, afară, în spatele jaluzelelor perforate, e lumină.

Se întoarce pe o parte. Dă Doamne să nu fie adevărat!

Clipeşte, uitându-se la patul gol. E singură. Kelly trebuie să se fi trezit deja, dă telefoane, speră ea din toată inima.

Hainele ei sunt împrăştiate pe podeaua dormitorului, ca şi când s-ar fi evaporat din ele. Păşeşte peste ele, îmbrăcându-şi jeanşii şi un pulover simplu cu guler răsfrânt, care o face să pară cu adevărat enormă, dar care îi place oricum.

Jen se încumetă să iasă pe hol, oprindu-se în picioare în faţa camerei goale a lui Todd.

Fiul ei. A petrecut noaptea într-o celulă de poliţie. Nu-şi poate imagina câte alte nopţi îl mai aşteaptă acolo.

Bine. Poate rezolva asta. Jen este o excelentă salvatoare, şi-a petrecut toată viaţa făcând asta şi acum e timpul să-şi ajute fiul.

Poate rezolva asta.

Dar de ce a făcut-o?

De ce avea un cuţit la el? Cine era victima, adultul pe care probabil că fiul ei l-a ucis? Dintr-odată, Jen devine conştientă de schimbările prin care a trecut Todd în ultimele săptămâni şi luni. Toane. Pierdere în greutate. Secretomanie. Lucruri pe care ea le-a pus pe seama crizei adolescenţei. Cu numai două zile în urmă, îl sunase cineva şi vorbise la telefon afară, în grădină. Când Jen îl întrebase cine a fost, îi spusese că nu e treaba ei, după care aruncase telefonul pe canapea. Acesta ricoşase o dată, după care căzuse pe podea şi amândoi rămaseră cu ochii la el. El spusese că toată această mică pandalie fusese o glumă, dar nu era aşa.

Jen nu-şi poate dezlipi ochii de uşa dormitorului fiului ei. Cum a ajuns să crească un criminal? Hormonii la adolescenţă.

Crimă cu armă albă. Căşti. Antifa-[1]-, Cine se află în spate? Cine a tăcut cărţile?

Nu-l poate auzi deloc pe Kelly. La jumătatea scărilor, în timp ce coboară,

se uită afară pe fereastra panoramică, cea la care a stat cu numai câteva ore în urmă, în momentul în care li s-a schimbat viaţa. Este încă ceaţă.

E surprinsă, pentru că drumul de jos nu are niciun fel de urme – ploaia şi ceaţa au spălat probabil sângele. Poliţiştii îşi vedeau de treabă în alte părţi. Banda întinsă de poliţie a dispărut.

Priveşte în susul străzii, trotuarele presărate cu copaci sunt pline de frunze de toamnă uscate. Dar este ceva ciudat la ceea ce vede. Nu-şi poate da seama ce. Trebuie să fie doar amintirile din noaptea trecută. Ele au dat o notă oarecum sinistră peisajului. Uşor bizară.

Se grăbeşte să coboare, trecând prin holul cu podele de lemn şi intrând în bucătărie. Aici miroase a noaptea trecută, înainte să se fi întâmplat ceva. Mâncare, lumânări. Normalitate.

Jen aude o voce, chiar deasupra ei, un registru masculin profund. Kelly. Priveşte spre tavan, încurcată. Trebuie să fie în camera lui Todd. Probabil caută prin ea. înţelege foarte bine acest impuls. Nevoia de a descoperi ceea ce nu a putut găsi poliţia.

— Kell? îl strigă ea, alergând înapoi pe scări, cu respiraţia tăiată când ajunge sus. Trebuie să mergem înainte, ce avocat ar trebui să...

— De trei ori douăzeci şi Jen-[1] ! se aude o voce.

Vine din camera lui Todd şi este fără îndoială a fiului ei. Jen face un pas atât de mare înapoi, încât e cât pe ce să se împiedice şi să se rostogolească din susul scărilor.

Nu e rodul imaginaţiei ei: Todd iese din camera lui, purtând un tricou negru pe care scrie *Minitehnicus* şi pantaloni de jogging. Se vede clar că abia s-a trezit şi priveşte pieziş în jos spre ea, figura lui palidă fiind singurul lucru luminos în întuneric.

— Nu noi am inventat-o, spune el rânjind cu gropiţe.

Am intrat pe un site cu jocuri de cuvinte, trebuie să recunosc.

Jen nu poate decât să caşte ochii la el. Fiul ei, ucigaşul. Pe mâinile lui nu e sânge. Nici expresie de criminal pe faţa lui, şi totuşi.

— Ce? întreabă ea. Cum de eşti aici?

— Cum adică?

Todd arată la fel ca întotdeauna. Chiar şi în confuzia ei, Jen e curioasă. Aceiaşi ochi albaştri. Acelaşi păr negru ciufulit. Aceeaşi siluetă înaltă, suplă. Dar a comis un act de neiertat. De neiertat în ochii tuturor, probabil cu excepţia ei.

Cum a ajuns aici? Cum de e acasă?

— Ce? întreabă el.

— Cum ai ajuns înapoi?

Todd ridică sprâncenele.

— E bizar ce spui, chiar şi pentru tine.

— Te-a scos tata? Ai ieşit pe cauţiune? strigă ea.

— *Pe cauţiune?*

Todd ridică o sprânceană – e un nou manierism. în ultimele câteva luni, a arătat altfel. Mai suplu la trup, cu şolduri mai înguste, dar cu faţa mai rotunjoară. Cu paloarea cuiva care lucrează prea mult, mănâncă prea mult de la pachet şi nu bea apă. Iar Jen nu ştie că Todd să facă vreunul dintre aceste lucruri, dar cine ştie? Şi apoi a apărut acest manierism, deprins imediat după ce a întâlnit-o pe noua lui iubită, Clio.

— Urmează să mă întâlnesc cu Connor.

Connor. Un băiat din anul lui, dar un alt prieten nou, pe care şi l-a făcut abia în vara asta. Jen s-a împrietenit cu mama lui Connor, Pauline, cu ani în urmă. Este genul de persoană pe placul lui Jen: istovită, care înjură, nu o mamă model, tipul de persoană care-i dă implicit permisiunea lui Jen să greşească. Jen a fost mereu atrasă de acest gen de oameni. Toţi prietenii ei sunt modeşti, nu se tem să facă şi să spună ce cred. De curând, Pauline spusese despre fratele mai mic al lui Connor, Theo: „îl iubesc, pentru că are şapte ani, dar acţionează adesea de parcă e idiot”. Au râs ca nişte nebunatice vinovate la poarta şcolii.

Jen face un pas înainte şi-l priveşte cu atenţie pe Todd. Niciun semn malefic pe el, nicio schimbare în ochii lui, nicio armă în cameră în spatele lui. De fapt, pare neschimbat.

— Cum ai ajuns acasă şi ce s-a întâmplat?

— Acasă de unde?

— De la secţia de poliţie, spune Jen simplu.

Devine conştientă de faptul că păstrează distanţa faţă de el. Doar cu un pas mai mult decât de obicei. Nu mai ştie de ce este capabil acest om – copilul ei, iubirea vieţii ei.

— Pardon, secţia de poliţie? întreabă el, evident amuzat. Despre ce vorbim?

Expresia lui Todd se schimbă, îşi încreţeşte nasul cum făcea când era copil. I-au rămas două mici cicatrici de la o acnee rebelă pe care a avut-o la

vârsta adolescenţei, în rest, are în continuare o faţă de copil, curată şi frumoasă, cu acel puf de piersică care apare în tinereţe.

— Arestarea ta, Todd!

— *Arestarea mea?*

De obicei, Jen ştie când fiul ei minte şi în acest moment îşi dă seama că Todd e absolut sincer. O priveşte cu ochii lui limpezi crepusculari, pe trăsăturile lui fiind întipărită confuzia.

— Ce? întreabă ea abia şoptit.

Ceva se târăşte pe şira spinării ei, o informaţie potenţial înspăimântătoare.

— Am văzut... am văzut ce ai făcut.

Gesticulează, arătând fereastra de la jumătatea palierului. Şi în acest moment îşi dă seama ce se întâmplă. Nu e vorba de imaginea de afară, ci de fereastra în sine. Nu mai e niciun dovleac acolo. A dispărut.

Jen începe să clănţăne din dinţi. Aşa ceva nu se poate întâmpla.

îşi desprinde ochii de pervazul pe care nu se mai află dovleacul.

— Am văzut, spune din nou.

— Ce ai văzut?

Ochii lui se aseamănă atât de mult cu ai lui Kelly, se trezeşte ea gândind pentru cel puţin a mia oară în viaţă: sunt identici.

Se uită la el şi dintr-odată privirea lui o reţine pe a ei.

— Ce s-a întâmplat noaptea trecută, după ce te-ai întors?

— Nu am fost plecat noaptea trecută.

Persiflarea, ipocrizia, atitudinea sfidătoare au dispărut.

— Ce? Te-am aşteptat, ai întârziat, dar apoi s-a schimbat fusul orar...

Todd rămâne pe loc, fără să o slăbească din ochi.

— Ceasurile vor fi date înapoi mâine. Astăzi e vineri!

Ziua minus unu, ora 8.20

Un lift intern coboară spre centrul pieptului lui Jen. îşi dă deoparte părul de pe faţă şi se îndreaptă spre baia familiei, din spatele casei, îndreptând un deget ridicat spre Todd doar pentru o secundă. Jen tremură când se întoarce cu spatele la el, ca şi când ar fi un prădător pe care nu vrea să-l scape din ochi.

în toaletă i se face rău, e genul de greaţă pe care nu a mai simţit-o de mulţi ani. Nu varsă mai nimic, doar un acid gastric galben şi lipicios, care rămâne pe fundul apei. Se gândeşte la perioada în care era însărcinată, când îi spusese doctorului că vomită atât de mult, încă nu mai elimină decât bila, iar el simţise se pare nevoia să spună: „Bila are culoarea verde-deschis şi semnalează probleme serioase. Vrei să spui acid gastric.

Se uită din nou şi din nou la acidul care acoperă fundul toaletei. Poate că nu e bila, dar s-ar putea să aibă probleme reale.

Todd nu ştie despre ce vorbeşte Jen. Asta e clar. Nici măcar el nu ar nega asta. Dar de ce? Cum?

Dovleacul. Dovleacul lipseşte. Unde e soţul ei? Nu poate gândi corect. Trupul îi e cuprins de panică, simte presiunea cum se acumulează. I se va face rău din nou.

Se aşază pe mozaicul rece.

îşi scoate telefonul din buzunar şi-l priveşte fix, în timp ce afişează calendarul.

E vineri, 28 octombrie. într-adevăr, ceasurile vor fi date înapoi mâine. Luni va fi Halloween. Jen priveşte îndelung data. Cum e posibil?

Probabil înnebuneşte. Se ridică şi începe să se învârtă fără rost. I se pare că are corpul acoperit de furnici. Trebuie să iasă de acolo. Dar de unde să iasă? Să iasă din ziua de ieri?

Parcurge mesajele până la ultimul dintre ea şi Kelly şi apasă *apelează.*

El răspunde imediat.

— Uite ce e, spune ea rapid.
— Oh-oh, spune el apatic, mereu amuzat de Jen.
Ea aude o uşă închizându-se.
— Unde eşti? întreabă Jen.

Ştie că din voce pare nebună, dar nu se poate abţine.

O pauză.

— Eu sunt pe planeta Pământ, dar se pare că tu nu prea eşti.

— Fii serios!

— Sunt la muncă! Evident! Unde eşti *tu?*

— A fost arestat Todd azi-noapte?

— Ce?

îl aude punând un obiect greu pe podeaua care sună

— Ăăă, pentru ce?

— Nu, eu te întreb pe tine. *A fost?*

— Nu, răspunde Kelly uimit.

Lui Jen nu-i vine să creadă. Broboane de sudoare îi coboară pe piept, începe să-şi frece braţele.

— Dar am fost... am fost la secţia de poliţie. Ai strigat la ei. Ceasurile tocmai fuseseră date înapoi, făcusem... scobisem dovleacul.

— Ascultă, te simţi bune? Trebuie să termin aici în Merrilocks, spune el.

Jen inspiră adânc. I-a spus că terminase ce avea de făcut acolo ieri. Nu-i
aşa? Ba da, e sigură că da. Era la capătul palierului, purtând doar un tatuaj şi zâmbind. îşi poate aminti. *E capabilă să-şi amintească.*

îşi duce o mână la ochi, ca şi când ar vrea să nu mai vadă lumea.

— Nu ştiu ce se întâmplă, spune ea.

începe să plângă, iar lacrimile o fac să i se împleticească cuvintele.

— Ce am făcut? Noaptea trecută?

îşi lasă capul pe spate, sprijinindu-l de perete.

— Am pregătit dovleacul?

— Ce vrei să...

— Cred că am avut un fel de episod, spune ea abia şoptit.

îşi ridică pantalonii de pijama deasupra genunchilor şi-şi

priveşte pielea. Niciun fel de urme unde a îngenuncheat pe pietriş. Nici măcar un fir de mizerie pe ei. Nicio urmă de sânge sub unghii. I se face pielea de găină pe braţe, ca într-o filmare cu încetinitorul.

— Am scobit dovleacul? întreabă ea din nou, dar, în timp ce vorbeşte, îşi dă seama dintr-odată de un lucru foarte important. Dacă nu s-a întâmplat… poate că a înnebunit, dar fiul ei nu este un criminal.

Simte cum îi coboară puţin umerii, în semn de uşurare.

— Nu, tu… ai spus că nimeni nu te poate face să-ţi mişti fundul pentru

asta..., spune el râzând scurt.

— Aşa e, spune ea cu voce slabă, amintindu-şi exact cum a scobit dovleacul.

Stă şi îşi priveşte imaginea în oglindă. Se priveşte în ochi. E portretul unei femei speriate. Păr întunecat, ten palid. Privire rătăcită.

— Uite ce e, mai bine închid, spune ea. Sunt sigură că a fost un vis, cum altfel?

— OK, spune Kelly încet.

Poate că e pe cale să spună ceva, dar se hotărăşte să renunţe, pentru că apoi nu face decât să repete:

— OK, după care adaugă: Voi pleca devreme.

Şi Jen se bucură că e un bărbat de familie, nu genul de bărbat care merge prin baruri sau face sport cu prietenii, e Kelly care e doar al ei.

Jen iese din baie şi merge în bucătărie. Ceaţa învăluie grădina dincolo de uşile care dau în curtea lor interioară, estompând vârfurile copacilor. Kelly a construit această bucătărie pentru ei cu câţiva ani în urmă, după ce ea spusese – beată fiind – că voia să fie „genul de femeie care s-a aranjat, înţelegi, are clienţi fericiţi, un copil fericit, o chiuvetă Belfast”

I-a prezentat-o într-o seară: „Aşteaptă-te să te aranjezi foarte curând, Jen, pentru că ai primit deja chiuveta visurilor.

Amintirile se estompează. Jen îşi sfătuieşte întotdeauna stagiarii stresaţi să inspire adânc şi să-şi facă o cafea, deci asta va face şi ea. S-a pregătit pentru asta. Două decenii în care ai avut o slujbă foarte stresantă te face să capeţi anumite aptitudini.

Dar, pe măsură ce se apropie de masa lor de marmură din bucătărie, paşii îi încetinesc. într-o parte se află un dovleac întreg, intact.

Se opreşte brusc. Poate fi la fel de bine o fantomă. Jen are impresia că i se va face din nou rău.

— O, spune ea fără să se adreseze cuiva anume, un mic cuvânt care i-a scăpat, o silabă uriaşă a înţelegerii.

Se apropie de dovleac ca şi când ar fi o bombă neexplodată

şi-l întoarce, dar îl simte întreg sub vârfurile degetelor ei, ferm şi intact, şi Slavă Cerului că noaptea trecută nu a avut loc. La naiba, nu s-a întâmplat! Uşurarea o cuprinde. Nu a făcut-o. Nu a făcut-o.

îl aude pe Todd în camera lui. Deschide şi închide sertare, paşi înainte şi înapoi, sunetul unui fermoar.

— Ai revenit în lumea reală? întreabă el, ajungând în holul de la baza scării.

Faptul că-i vorbeşte cu subînţeles o face pe Jen să facă un salt. îl priveşte fix. Trupul lui e mai slab decât era cu câteva săptămâni în urmă, nu-i aşa?

— Aproape, spune ea automat.

Jen înghite de două ori. Un fior cumplit îi trece de-a lungul şirei spinării, ca şi când ar fi bolnavă, adrenalina declanşând un fel de panică febrilă.

— Ei bine...

— Cred că am avut un vis oribil.

— O, ghinion, spune Todd simplu, de parcă ceva ar putea explica atât de uşor confuzia ei.

— Da. Dar, uite. în el... ai ucis pe cineva.

— Uau! spune el.

însă ceva se schimbă, foarte uşor, dincolo de expresia pe care o afişează, ca un peşte care înoată în ocean la adâncime, nevăzut, dar undele create de el sunt vizibile.

— Pe cine? întreabă el.

Jen crede că aceasta este o primă întrebare ciudată. E obişnuită cu clienţii care nu spun tot adevărul şi aşa i se pare şi acum.

Todd ridică mâna pentru a-şi da pe spate părul de pe frunte. Tricoul i se ridică, dezvăluindu-i talia pe care ea obişnuia să o ţină când era micuţ şi agitat, pe când învăţa să stea aşezat, să sară, să meargă. Pe atunci i se părea că e foarte plictisitor să fii mamă, se simţea foarte nerăsplătită, gândindu-se la orele dedicate aceloraşi sarcini în diferite succesiuni. Acum însă ştie că nu era aşa; e ca şi cum ai spune că este plictisitor să respiri.

— Un bărbat adult. în vârstă de circa 40 de ani.

— Cu aceste mâini firave? întreabă Todd, ridicând în mod teatral un braţ subţiratic.

Kelly îi spusese odată târziu în noapte: „Cum de am ajuns *noi doi* să creştem un tocilar încrezut?” şi apoi fuseseră nevoiţi să-şi înăbuşe chicotele. Jen iubeşte cel mai mult la Kelly umorul lui sec. E foarte fericit că Todd l-a moştenit.

— Chiar şi cu ele, spune ea.

Dar se gândeşte: „Nu ai avut nevoie de muşchi. Aveai o armă.

Todd îşi bagă picioarele într-o pereche de adidaşi. Exact când face acest

lucru, Jen îşi aminteşte că a făcut acest gest vineri dimineaţă. Se miră cum de Todd nu simte aerul rece de octombrie, îngrijorată fiind că i-ar putea fi frig la glezne la şcoală. îngrijorată şi, de asemenea, ruşinată că oamenii ar putea crede că a fost o mamă de rahat, că a fost... ce anume, mai exact? Anti-şosete? Iisuse, pentru ce lucruri se stresează!

Dar *s-a stresat.* îşi aminteşte.

Un frison îi cuprinde umerii. Todd apucă clanţa şi Jen are o senzaţie de déjà vu. Nu. Se simte bine. Se simte bine. Nu te îngrijora. Uită asta. Nu există nicio dovadă că s-a petrecut ceva din toate acestea.

Până ce se petrece.

— Voi merge direct la Clio după şcoală. Dacă vrea să mă duc la ea. Voi mânca acolo.

Vorbeşte scurt. îi spune, nu îi cere voie; aşa cum s-a întâmplat în ultimul timp.

Şi atunci se întâmplă. Cuvintele sunt pe buzele lui Jen, la fel de naturale ca un izvor care izbucneşte din pământ, exact aceeaşi propoziţie pe care a rostit-o ieri.

— Mai sunt stridii în găleţi? întreabă ea.

Prima dată când Todd a mers la Clio la cină au mâncat stridii.

îi trimisese o fotografie cu una, deschisă, ţinută în echilibru pe vârfurile degetelor lui, însoţită de textul: *Ai spus că ar trebui să o deschid mai mult®-?*

Aşteaptă răspunsul lui. Că e sigur că vor mânca ceva modest, de exemplu foie-gras.

Todd îi trimite un zâmbet care mai reduce din tensiune.

— Sunt destul de sigur că vom mânca ceva modest, cum ar fi, ştii tu, foie-gras.

Jen nu e în stare. Nu poate face faţă situaţiei. E o nebunie. Are impresia că inima îi va bate din ce în ce mai tare, până ce va face atac de cord.

Todd îşi ridică rucsacul. Ceva în legătură cu mişcarea de a-l arunca pe umăr o enervează şi mai tare. Pare să fie greu.

Gândul îi vine în minte pe loc, gata format. *Dacă arma se află în acel rucsac?* Dacă totuşi crima *va avea* loc? Dacă nu a fost un vis, ci o premoniţie?

Lui Jen i se face cald, apoi frig.

— Parcă am auzit computerul tău, spune ea, cu ochii în tavan. A scos un zgomot.

Este ridicol de simplu să faci un adolescent să meargă să verifice un dispozitiv şi Jen se simte doar pentru o secundă vinovată, privindu-i picioarele împiedicându-se în graba lui de a merge şi verifica. Este ceva obişnuit, o compasiune reziduală pe care a simţit-o întotdeauna pentru Todd – care era uneori prea strâns legată de faptul că, în timpul şcolii, era lăsat pe dinafară la orice eveniment social –, dar care astăzi pare deplasată. L-a văzut ucigând.

Orice ar simţi, nu o poate împiedica să caute în rucsac.

Buzunarele din faţă, buzunarele din lateral. Este un mod bun de a-şi alunga gândurile acţionând. îl aude pe Todd bodogănind la etaj, aşa cum face ori de câte ori e nerăbdător.

— Fir-ar! spune el.

Două cărţi de chimie, trei pixuri puse la grămadă. Jen le pune pe podeaua holului şi continuă să caute.

— Niciun fel de mesaje, strigă el.

Tonul lui e din nou iritat. Recent s-a simţit ca o pacoste în preajma lui.

— îmi pare rău, strigă ea, spunându-şi în gând: „Dă-mi un nenorocit de minut, doar unul, doar unul”. Probabil am auzit greşit.

Fundul genţii e tapetat cu firimiturile de la o mie de sandvişuri.

Dar ce este asta? Chiar în spate? O teacă, o teacă de piele. E rece şi tare ca un femur, stând chiar acolo, lipită de spatele rucsacului fiului ei. Ştie ce va fi înainte să scoată obiectul.

O husă de piele lungă. Expiră adânc, după care descheie partea de sus şi scoate un mâner afară.

Şi... înăuntru... un cuţit. *Cuţitul.*

Ziua minus unu, ora 8.30

Jen stă pe loc, holbându-se la el, această trădare din mâna ei. Nu s-a gândit ce va face dacă va găsi ceva. Niciodată nu s-a gândit că ar putea găsi ceva.

Ţine în mână mânerul sinistru, negru şi lung.

Panica o cuprinde din nou, un val de teamă care o părăseşte, dar revine mereu. Deschide dulapul de la parter. Pantofi şi echipament sportiv şi alimente la conservă care nu încap în aglomeraţia din bucătărie – trece bâjbâind de ele, împingând cuţitul undeva tocmai în spate. îl poate auzi pe Todd pe palier. Sprijină cuţitul de peretele din spate şi retrage mâna din dulap, punându-i la loc în rucsac celelalte lucruri.

Todd – cu un zâmbet nemulţumit, tânărul Kelly fiind întipărit în trăsăturile lui – ridică rucsacul. Nu pare să observe diferenţa, faptul că e mai uşor. Jen îl priveşte lung în timp ce Todd deschide uşa din faţă. Fiul ei, înarmat, cel puţin aşa crede el, şi cu intenţia de a ucide. Fiul ei care a împlântat acel cuţit cu o asemenea forţă, încât a străpuns în trei locuri torsul altui om. Aruncă o privire peste umăr, bănuitor, şi Jen crede pentru o secundă că e posibil să ştie ce a făcut ea.

Pleacă, iar Jen urcă la etaj şi-i priveşte maşina de la fereastra panoramică. în timp ce demarează, Jen e sigură că-i zăreşte ochii aruncând o privire în oglinda retrovizoare şi întâlnindu-i pe ai ei pentru o clipită, ca un fluture care aterizează şi pleacă înainte să-ţi dai seama, fluturând o singură dată din aripi.

— Am găsit un cuţit în rucsacul lui Todd, spune Jen, în secunda în care soţul ei ajunge acasă.

Nu îi oferă şi alte detalii, nu încă. A petrecut ziua oscilând între panică şi rezonabilitate. Nu a fost nimic, a fost un vis, este ceva, este un adevărat coşmar. E nebună, e nebună, e nebună.

Faţa lui Kelly se întunecă pe loc, aşa cum şi-a imaginat Jen că se va întâmpla.

Se apropie de ea, apucă lama şi o ridică, ţinând-o în palme de parcă ar fi o descoperire arheologică. Pupilele i s-au dilatat.

— Ce a spus când l-ai găsit?

Tonul lui e rece.

— Nu ştie.

Kelly dă din cap, privind în jos spre lama lungă şi ascuţită, tară să rostească un cuvânt. Jen îşi aminteşte comportamentul lui furios din noaptea trecută şi se gândeşte că acum pare doar retras în sine.

— E un cuţit nou-nouţ, spune el, fulgerând-o cu privirea. O să îl omor, naiba să-l ia!

— Ştiu.

— Nefolosit.

Jen râde, un râs dur, lipsit de umor.

— Vezi să nu!

— Ce?

— E doar că... vreau să spun, l-am văzut pe Todd înjunghiind pe cineva cu ăsta noaptea trecută.

— Ce... spune el, tară să ridice tonul, tară să rostească o întrebare, doar o declaraţie de neîncredere.

— Ieri îl aşteptam pe Todd, iar el... el a înjunghiat pe cineva, pe stradă. Erai şi tu acolo.

— Dar...

Kelly îşi freacă bărbia cu mâna, apoi continuă:

— Dar nu am fost. Nici tu nu ai fost. Ai spus că a fost un vis.

îi aruncă un zâmbet rapid.

— Te-ai pierdut în Dementopolis? întreabă Kelly, aceasta fiind pentru el abrevierea nevrozei.

Jen se îndepărtează de el. Afară, vecinul lor îşi plimbă câinele. Jen ştie că în curând îi va suna telefonul, îşi aminteşte asta de ieri, dar telefonul începe să sune înainte ca ea să mai apuce să-i spună lui Kelly. Trebuie să se gândească la alt lucru care e pe cale să se întâmple ca să-i dovedească lui Kelly că are dreptate, dar nu poate găsi nimic, nu se poate gândi la nimic în afară de felul în care s-a trezit aici, într-un univers alternativ, înspăimântător.

— Eram trează, spune ea, întorcându-şi privirea de la vecin, gândindu-se la toate lucrurile care ar putea fi considerate

dovezi circumstanţiale că ziua de ieri nu s-a petrecut: dovleacul întreg, netăiat, prezenţa fiului ei în dormitor, absenţa oricărei urme de sânge şi a benzii întinse de poliţie afară pe stradă. Dar apoi se gândeşte la cuţit. Acel cuţit e singura dovadă

tangibilă pe care o are.

— Uite ce e, nu am văzut nimic noaptea trecută. îl vom întreba pur şi simplu despre cuţit. Atunci când se întoarce, spune Kelly. Este o infracţiune. Deci... îi putem spune asta.

Jen dă din cap, tară să rostească vreun cuvânt. Ce ar putea să mai spună?

— Ieşi de sub picioarele mele, spune Kelly.

Se adresează pisicului lor, Henric al VUI-lea, botezat astfel pentru că a fost obez din ziua în care l-au salvat.

Jen, lenevind pe canapeaua din bucătăria lor, tresare. Kelly a spus exact acelaşi lucru vineri seara. Prima noapte de vineri. Apoi s-a dat bătut, l-a hrănit pe Henric, şi a spus: „Bine, dar trebuie să ştii că te judec.

Se ridică în picioare şi trece de Kelly. Nu poate. Nu poate să stea pur şi simplu acolo şi să lase să se deruleze o zi pe care a trăit-o deja.

— încotro ai pornit-o? o întreabă Kelly amuzat. Pari atât de stresată, încât ai stârnit o briză când ai trecut pe lângă mine.

După care se adresează pisicului care miaună:

— Bine, dar trebuie să ştii că te judec.

Deschide un pachet de Felix. Căldura urcă în pieptul lui Jen. Poate simţi îmbujorarea provocată de panică străbătându-i gâtul şi ajungând în obraji.

— Toate acestea s-au petrecut, spune ea. Toate s-au petrecut înainte. Ce se întâmplă?

Se aşază pe canapea şi trage de haine cu nervozitate, încercând să scape de propriul trup, încercând să exprime ceva imposibil de descris. Dacă nu îşi pierduse deja minţile, categoric pare că a făcut-o acum.

’ — Cuţitul?

— Nu cuţitul, cuţitul l-am găsit abia astăzi, spune ea, ştiind că această frază nu va fi înţeleasă de nimeni în afară de ea. Tot restul. Am trăit tot restul celor întâmplate. Am trăit deja o dată această zi.

Kelly oftează în timp ce termină să-l hrănească pe Henric şi deschide uşa frigiderului.

— Asta e o nebunie chiar şi pentru tine, spune el sardonic.

Jen îşi înclină capul, privind în sus spre el din poziţia ei de pe canapea.

Prima dată când au trăit această noapte s-au certat în legătură cu vacanţa. Jen vrând de fiecare dată să meargă în vacanţă, iar Kelly refuzând să zboare cu avionul. Un avion în care se afla cândva a pierdut 1500 în altitudine în

timpul unor turbulențe, îi spusese el la începutul relației lor. De atunci nu mai fusese cu avionul.

„Nu eşti nici pe departe o persoană temătoare”, spusese Jen. „Ei bine, sunt, în legătură cu asta”, răspunsese el, înainte să scoată o îngheţată Magnum din congelator.

— Ştiu că eşti pe cale să mănânci un Magnum, spune ea, dar mâna lui Kelly este deja pe congelator.

— Dar cum de ai ghicit asta? întreabă el. E medium, i se adresează pisicii.

Kelly iese din bucătărie. Jen ştie că va urca la etaj ca să facă un duş.

în timp ce trece pe lângă ea, îi mângâie cu degetele lui atât de delicat partea de sus a spatelui, încât o face să se înfioare. Ea îi întâlneşte privirea.

— Eşti bine, spune el.

Ea îşi doreşte să nu fi fost atât de temătoare în trecut. La fel cum a făcut de o mie de ori mai înainte, Jen ridică mâna ca să o prindă pe a lui tocmai când acesta se îndepărtează. Mâna lui e ancora ei, o femeie singură în largul mării. După care el pleacă. Dacă Kelly îşi face griji în legătură cu acel cuţit sau cu ceea ce a spus ea, nu o spune. Nu e stilul lui.

Jen pune să ruleze *Anatomia lui Grey* şi se lasă pe spate pe canapea, singură, încercând să se relaxeze.

Jen şi Kelly s-au întâlnit cu aproape douăzeci de ani în urmă. A intrat în cabinetul de avocatură al tatălui ei, întrebând dacă nu cumva au nevoie de o redecorare. Jeanşii îi atârnau în jos pe talie, a urmat un zâmbet moale, de cunoscător, atunci când ochii i-au căzut asupra lui Jen. Tatăl ei l-a refuzat, dar Jen a luat prânzul cu el, în mod oarecum accidental. A ieşit cu ea la ora douăsprezece şi au văzut că la bodega udată de ploaie de vizavi aveau o ofertă de două meniuri la preţ de unul. Pe tot parcursul prânzului, apoi la budincă şi cafea, Jen a continuat să spună că ar trebui să se întoarcă la slujbă, dar părea că au multe să îşi spună. Kelly i-a adresat întrebări una după alta, care-i trădau

interesul pentru ea. E cel mai bun ascultător pe care-l cunoaşte Jen.

îşi aminteşte aproape tot ce s-a întâmplat la acea întâlnire. Era sfârşitul lui martie, vremea era îngrozitor de rece şi de umedă şi totuşi, cum stătea Jen aşezată acolo, la o masă mică din colţul unei bodegi împreună cu Kelly, soarele a ieşit din spatele norului dens, doar pentru un minut sau două, şi le-a luminat chipurile. Şi exact atunci a simţit dintr-odată că e primăvară,

chiar dacă a reînceput să plouă după numai câteva minute.

Au împărţit o umbrelă de la bodegă până înapoi la birou. Ea l-a lăsat să plece cu umbrela, un act totalmente deliberat, şi, când a adus la birou umbrela în lunea următoare, Kelly şi-a lăsat cheile pe biroul ei.

Acea întâlnire a ajuns să-i definească lui Jen noţiunea de timp. O simte în fiecare lună martie. Mirosul unei narcise, felul în care soarele luminează uneori, verde şi proaspăt. O fereastră deschisă îi aminteşte de ei doi, în pat împreună, cu picioarele împletite, torsurile separate, ca două sirene fericite, în fiecare primăvară, e înapoi acolo: în acel martie ploios, împreună cu el.

Jen găseşte alinare acum, aşa cum a făcut-o de multe ori, uitându-se, după ce şi-a scos sutienul, la *Anatomia lui Grey,* filmat în aripa de chirurgie cardiotoracică a Spitalului Seattle Grace. Poate e greşeala ei, crede ea, că se uită la televizor fără să se uite cu adevărat. Mereu i s-a părut că e foarte greu să fii mamă. Fusese un asemenea şoc. O asemenea diminuare uriaşă a timpului pe care-l avea la dispoziţie. Nu făcea nimic cum trebuie, nici profesia, nici creşterea copilului. Nu le-a făcut cum trebuie pe niciuna timp de un deceniu, după cum s-a văzut abia recent. Dar poate că răul e deja făcut.

E un vis, asta e tot, îşi spune ea. Da. Convingerea arde în pieptul ei. Desigur că a fost un vis.

Opreşte rularea filmului *Anatomia lui Grey.* Ştirile îl înlocuiesc în mod automat. îşi aminteşte acest segment, despre setările de confidenţialitate ale Facebook în curs de revizuire. Următoarea ştire va fi despre un medicament pentru epilepsie testat pe cobai în laborator. Nu prea e o dovadă a călătoriei în timp, dar, în orice caz, apare pe ecran.

— O nouă testare a unui medicament pentru...

Jen închide televizorul, iese din bucătărie şi intră pe hol. La etaj, curge apa la duş, aşa cum ştia că se va întâmpla. Trebuie să fie în stare să folosească aceste lucruri pentru a convinge pe cineva. Sigur?

Scoate cuţitul din dulapul de la parter şi-l inspectează. Nefolosit, exact cum a spus Kelly.

Jen e aşezată pe treapta de jos, aşteptându-l pe Todd, cu cuţitul în poală. Aşteptându-l încă o dată. Dar de această dată aşteaptă o explicaţie. Aşteaptă adevărul.

— Am găsit asta, spune Jen.

Ceva mic şi duşmănos din sinea ei se bucură că poartă o conversaţie

nouă, nu una pe care a mai trăit-o o dată. îi întinde cuţitul lui Todd. El nu îl ia.

Sunt un milion de răspunsuri: sprânceana îi coboară, îşi linge buzele, îşi mută greutatea de pe un picior pe altul. Nu spune nimic, dar spune totul.

— Este al unui amic, spune în cele din urmă.

— Asta este cea mai des întâlnită minciună, spune Jen. Ştii de câte ori au auzit-o avocaţii?

înghite şi mai mult acid gastric. Şmecheria lui a fost o confirmare pentru ea. Se întâmplă. Se întâmplă, mâine.

— Ce faci, de ce înghiţi aşa? întreabă Todd dând din umeri indolent.

Aşa a fost în ultimul timp, se trezeşte Jen gândind în timp ce priveşte
spre podea şi încearcă să nu i se facă din non rău. Un băiat plin de secrete, în noaptea asta, prezenţa lui dând din umeri i se pare sinistră.

— Voi vorbi cu el, spune Kelly din susul scărilor.

Credea că scăpase tară să treacă prin toate astea, problemele acestea ale adolescenţilor. Todd era un copil uşor de crescut, un copil fericit. Singura dramă pe care o avuseseră în această ultimă vară fusese când o fată, Gemma, îl părăsise pentru că era *prea ciudat.* Venise acasă cu inima frântă, nu rostise un cuvânt timp de douăzeci şi patru de ore, lăsându-i pe Jen şi pe Kelly să ghicească ce se întâmplase. Stătuse pe patul lui Jen în seara următoare, pe când Kelly era în oraş, îşi încrucişase picioarele, îi spusese lui Jen ce se întâmplase şi o întrebase dacă i se pare că e adevărat ce îi reproşase Gemma.

„Categoric nu”, spusese ea, în timp ce se întreba, simţindu-se vinovată, dacă există vreun mod în care să îi spună... ei bine, probabil? Nu foarte ciudat, dar categoric tocilar. îi arătase câteva dintre mesajele trimise de el. *Intense* era cuvântul care le caracteriza. Misive lungi, meme ştiinţifice, poezii, SMS după

SMS după SMS tară răspuns. Gemma categoric se cam „răcise” – *mulţumesc, mai vorbim mâine, hm sunt puţin cam ocupată astăzi* – şi Jen se înfiorase puţin pentru fiul ei.

Dar acum asta: cuţite, crime, arestări.

Kelly îşi cântăreşte în tăcere fiul, cu capul înclinat uşor pe spate. Jen îşi doreşte ca el să explodeze, să escaladeze cumva lucrurile, dar evident Kelly decide să nu o facă. Dintr-odată, Todd pare furios. Are dinţii încleştaţi.

Ţine palmele în sus, dar nu mai spune nimic.

— Deci, dacă îţi verific extrasele de cont – nu l-ai cumpărat? Nu va

apărea acolo? întreabă Kelly.

Todd joacă la cacealma, privind senin în sus pe scări. După câteva secunde, întrerupe contactul vizual cu tatăl lui şi îşi scoate geaca. îşi scoate adidaşii neglijent, rămânând cu picioarele goale pe podea.

— Aşa este, spune el, cu spatele la Jen în timp ce-şi pune haina pe umeraş, lucru pe care de obicei nu îl face.

— înţelegem, ştii, că ai vrut să te simţi... protejat, spune Kelly. Uite ce e, vino cu mine. Să facem o plimbare.

— Asta facem? înţelegem aşa ceva? întreabă Jen şi priveşte surprinsă în sus spre Kelly.

Todd se îndepărtează în mod violent de ea, urcând restul scărilor în alergare şi împingându-l în trecere pe Kelly.

— Ce crezi că voi face, te voi omorî? întreabă Todd atât de încet, încât Jen se gândeşte dacă a auzit bine.

întregul ei trup se încordează.

— Până nu îmi spui de unde îl ai – şi de ce – nu pleci nicăieri. Zile-n şir. Nici măcar la şcoală, spune ea.

— Bine! strigă Todd.

Intră în dormitorul lui, trântind uşa atât de puternic, încât se cutremură întreaga casă. Jen îl priveşte fix pe Kelly, simţindu-se de parcă ar fi fost pălmuită.

Kelly îşi trece mâna prin păr.

— La dracu, îi spune lui Jen. Ce dezastru!

Loveşte dulapul aflat la capătul de sus al scărilor. De pe el cade o foaie de hârtie pe care Kelly o ridică de jos, frecându-şi fruntea. Acea bucată de hârtie conţine o ofertă de muncă extraordinară, pe care Kelly o refuzase pentru că firma ar fi vrut să fie plătit ca salariat în loc să rămână lucrător independent, iar el spusese că nu ar face asta niciodată.

— Ce s-a întâmplat cu el? întreabă ea.

— Nu ştiu, rupe tăcerea Kelly.

Clatină din cap şi adaugă:

— Să o lăsăm dracului aşa cum a căzut.

Nu-şi îndreaptă furia spre ea, Jen ştie asta. E temperamentul lui, brusc şi la fel de volatil când enervarea dispare. O dată

izbucnise în faţa unui bărbat într-un bar, care o atinsese pe fund. Kelly îi spusese că i-ar plăcea să-şi măsoare puterile afară, iar lui Jen nu îi venise să creadă.

Dă acum din cap, prea afectată ca să vorbească, prea speriată de ceea ce se teme că va veni.

— Ne putem ocupa *de toate acestea* mâine, flutură din mână Kelly.

Jen dă din cap, bucuroasă să i se spună ce să facă. Duce cuţitul sus cu ea şi-l pune sub patul lor.

Ea şi Todd se intersectează mai târziu în aceeaşi seară, el coborând la o băutură, ea fiind pe cale să urce ca să se culce. De obicei, Jen ar spăla rufe şi ar face alte treburi casnice banale într-un ritm frenetic, dar nu şi în seara aceasta. Nu face decât să-l privească traversând bucătăria tară să fie înconjurat de forfota vieţii normale din jurul lor.

Umple un pahar cu apă de la robinet, îl bea dintr-o sorbitură, apoi îl umple din nou. îşi scoate telefonul şi-i derulează ecranul în timp ce soarbe apa, zâmbeşte vag la ceva, după care-l pune la loc în buzunar.

Ea îşi face de lucru. Todd trece pe lângă ea, ţinând paharul cu apă în continuare în mână, dar chiar înainte să urce la etaj verifică dacă e încuiată uşa din faţă. Urcă o treaptă, se întoarce, după care verifică din nou. Ca să fie sigur. Pare o verificare făcută din teamă. îşi simte pielea rece în timp ce priveşte.

Pe măsură ce adoarme, se surprinde gândindu-se că Todd e aici, în siguranţă în casa lor, pedepsit. Şi ea are cuţitul. Poate că a fost împiedicat. Orice ar fi. Poate că se va trezi şi va fi mâine. Ziua de după. Orice în afară de ziua de azi.

Ziua minus doi, ora 8.30

Jen se trezeşte, transpiraţia i s-a adunat pe piept. Telefonul ei se află pe noptieră, dar nu verifică data. Un impuls pervers de a păstra vie speranţa pune stăpânire pe ea.

îmbracă halatul lui Kelly, încă umed de la duş, şi coboară la parter. Podelele de lemn sunt luminate de soare şi lucesc. Lumina de culoarea mierii îi încălzeşte degetele de la picioare şi apoi tălpile în timp ce înaintează.

Numai să nu mai fie din nou vineri. Orice, dar nu asta.

Se uită în bucătărie, sperând să-l vadă pe Kelly. Dar e goală. Şi curată. Blatul este curat. Jen clipeşte. Dovleacul. Nu e acolo. Intră în bucătărie, după care se învârte inutil, aruncând doar o privire. Dar nu e nicăieri. Poate e duminică. Poate s-a terminat.

Scoate telefonul din buzunarul halatului, îşi ţine respiraţia şi verifică data.

Este 27 octombrie. Este ziua de dinaintea zilei de ieri.

Sângele îi pulsează sub fruntea fierbinte şi cu venele umflate, ca şi când cineva ar fi aprins acolo un radiator. Probabil că a înnebunit, trebuie să fi înnebunit. Dovleacul nu e acolo pentru că încă nu l-a cumpărat.

Aparent e joi, ora 8.30 dimineaţa. Todd va fi în drum spre şcoală în curând. Kelly va fi la Merrilocks. Şi Jen, Jen ar trebui să fie la serviciu. Se uită afară la grădina lor, la iarba aurită de razele matinale ale soarelui. Jen pregăteşte şi înghite o cafea care nu face decât să-i frământe şi mai mult nervii.

Dacă are dreptate, mâine va fi miercuri. Apoi marţi. Şi apoi ce va mai fi? Timpul va merge perpetuu înapoi? I s-a făcut din nou rău, de această dată vomită în chiuveta din bucătărie, scuipând cafeaua neagră şi dulce, din cauza panicii şi a situaţiei inexplicabile. După aceea, îşi odihneşte capul pentru scurt timp pe marginea de ceramică şi ia o decizie. Trebuie să discute cu un om care o înţelege: cel mai vechi prieten şi coleg, Rakesh.

Strada pe care se află locul ei de muncă este adesea

vântoasă, prinsă într-un tunel de aer din centrul oraşului Liverpool. Aerul de octombrie îi ridică

haina şi o înfăşoară în jurul coapselor ei ca o dansatoare obscenă. Mai târziu, va începe să plouă, stropi uriaşi care răcesc puternic aerul.

Jen voise să locuiască mai aproape de centrul oraşului, dar Crosby fusese cel mai apropiat loc pe care Kelly spunea că îl găsise. El urăşte zgomotul oraşelor, nu-i place dezordinea, forfota. Şi nici locuitorii din Liverpool nu-i plac, cu excepţia ei, spusese el odată în glumă, crede ea. Kelly lăsase în urmă oraşul în care s-a născut când o întâlnise pe Jen. Ambii părinţi decedaţi, prietenii lui de şcoală cu toţii nişte epave, spune el; nu-i mai vine să se întoarcă. Singura legătură pe care o mai are cu acel loc este excursia anuală de camping cu prieteni vechi, în weekendul de Rusalii. Voise să trăiască în sălbăticie, spusese el, dar ea îl făcuse să se mute înapoi în Crosby, împreună cu ea. „Dar suburbiile sunt pline de oameni”, zisese el. De cele mai multe ori, Kelly e aşa. îmbină umorul negru cu cinismul.

Deschide uşa de sticlă caldă împingând-o, holul e inundat de lumina soarelui şi se îndreaptă pe coridor spre biroul lui Rakesh. Rakesh Kapoor, cel mai mare aliat al ei şi prieten de multă vreme, a fost doctor înainte să devină avocat. Supracalificat până la ridicol, logic, uneori până la exagerare. Jen crede că acesta este genul de om în care s-ar putea transforma Todd. Gândul o şochează, provocându-i un val de tristeţe.

îl găseşte în bucătărie, amestecând zahărul în ceai. Bucătăria e un spaţiu mic, fără suflet, de culoare bordo-închis, având pe perete imaginea unui apus. Jen îşi aminteşte că tatăl ei alesese această culoare vişinie când închiriaseră locul în urmă cu trei ani, cu optsprezece luni înainte ca el să moară. Culoarea se numea Struguri Acri. „Perfectă pentru holul unui cabinet de avocatură”, spusese Jen, şi tatăl ei, de obicei serios, explodase într-un râs spontan, frumos.

Rakesh o salută doar înălţând uşor din sprâncenele întunecate şi ridicând cana plină. Nici el, nici Jen nu sunt

matinali.

— Ai un minut? întreabă ea.

Vocea îi tremură de frică. N-o va crede niciodată. O va interna undeva, izolând-o. Dar ce altceva poate să facă?

— Desigur.

îl conduce pe coridor înapoi în biroul ei, unde se cocoaţă pe marginea biroului dezordonat. Rakesh se opreşte în pragul uşii, dar o închide când o vede pe ea ezitând. Este extrem de manierat. Amabil, dar blazat, preferă vestele tricotate şi costumele prost croite. S-a lăsat de medicină pentru că

nu-i plăcea că lucra sub presiune. Spune că avocatura e şi mai rea, doar că nu vrea să renunţe la o a doua carieră. S-au împrietenit în ziua în care l-a angajat, după ce, în timpul interviului, a spus că cea mai mare slăbiciune profesională a lui o reprezintă gogoşile de la birou.

Biroul lui Jen e orientat spre est şi e luminat de soarele de dimineaţă. Un perete e acoperit de dosare aflate în dezordine de culoare roz, albastru şi verde, cu cotoarele albite de la soare – un indiciu sigur că ar trebui arhivate, lucru pe care Jen îl consideră mult mai puţin interesant decât să se întâlnească cu clienţii.

— Ce părere ai avea să-mi dai o consultaţie medicală? îl întreabă pe Rakesh cu un râs uşor, urmat de o gură de aer.

— Necalificat? spune el cu glas domol, la fel de rapid ca întotdeauna.

— Nu mă deranjează declinarea responsabilităţii.

Rakesh îşi scoate haina de la costum şi o aşază pe spătarul fotoliului de culoare verde-închis pe care îl are Jen în colţul încăperii. Un gest care denotă obişnuinţa, dar şi pedanteria. De un deceniu, Jen şi Rakesh iau prânzul împreună în timpul săptămânii. Cumpără cartofi copţi de la o furgonetă care se autointitulează Mr Potato Head. Rakesh strânge pe tot parcursul anului puncte de fidelitate – de forma cartofilor – şi de Crăciun primeşte o mulţime de cartofi gratis. El marchează evenimentul în calendarul lor denumindu-l CARTOFUL DE CRĂCIUN.

— Ce boală ai avea dacă ai fi într-o buclă temporală? Ca în *Ziua cârtiţei,* acolo de ce suferă Bill Murray? întreabă ea, gândindu-se cât de mult timp a trecut de când a văzut filmul. Vreau să spun, ca boală mintală.

La început, Rakesh nu spune nimic. Doar se holbează la ea.

Jen simte că se îmbujorează de ruşine şi de teamă.

— Aş pune-o pe seama... stresului, spune el în cele din urmă, împreunându-şi mâinile atent. Sau a unei tumori cerebrale. Ăăă... epilepsie a lobului temporal. Amnezie retrogradă, leziune cerebrală traumatică...

— Nimic bun.

Rakesh nu adaugă nimic, lăsând pauza expectativă, doctorală să umple tăcerea.

Jen ezită. în fond, dacă mâine va fi ieri, mai contează orice altceva?

— Sunt foarte sigură, spune ea cu prudenţă, tară să-l privească direct în ochi, că m-am trezit pe 29 octombrie, apoi pe 28 şi acum pe 27.

— Aş spune că ai nevoie de un nou calendar, spune el simplu.

— Dar s-a întâmplat ceva pe 29. Todd... comite o crimă. Poimâine.

— Crezi că ai fost în viitor? întreabă Rakesh.

Panica lui Jen se transformă într-un fel de teamă măruntă, dar arzătoare. Se simte epuizată.

— Crezi că sunt nebună?

— Nu, spune Rakesh calm. Nu ai întreba asta dacă ai fi.

— Ei bine, atunci..., spune Jen cu un suspin. Mă bucur că am întrebat.

— Spune-mi exact ce s-a întâmplat.

Rakesh traversează biroul şi se apropie de ea, oprindu-se la fereastra care dă spre strada principală de dedesubt. Jen iubeşte acea fereastră de modă veche. Insistase să se poată deschide când alesese această cameră. Vara simte briza fierbinte şi aude muzicanţii ambulanţi. Iarna, îi e frig din cauza curenţilor. E mai drăguţ să fii la curent cu vremea, decât să ai un birou cu temperatura sterilă de optsprezece grade.

Rakesh îşi încrucişează braţele, verigheta lui absorbind lumina soarelui. O priveşte atent, ochii lui scanându-i faţa. Devine brusc conştientă de sine sub privirea lui, ca şi când el ar fi pe cale să descopere un lucru îngrozitor, mortal.

— începe cu începutul.

— Care e sâmbăta aceasta.

El face o pauză.

— Bine, atunci...

îşi întinde braţele, în semn de *fie cum spui,* stând cu faţa în umbra soarelui de la orizont.

Rakesh rămâne tăcut mai bine de un minut după ce ea a terminat în cele din urmă de vorbit, povestindu-i toate detaliile, până şi pe cele mai ciudate: dovleacul, soţul ei dezbrăcat. Mânată de teamă, Jen şi-a pierdut orice demnitate, nu i-a mai păsat ce părere îşi va face despre ea.

— Deci spui că astăzi a mai fost înainte şi că acum se repetă, în mare parte la fel? întreabă el incisiv, prinzând complet logica – sau orice ar fi aceasta – situaţiei în care se afla Jen.

— Da.

— Atunci, ce am făcut noi? Prima dată când ai trăit ziua de azi? în *prima* noastră zi de 27?

Jen se lasă pe spate în fotoliul ei. Ce întrebare inteligentă! Se uită la figura lui pentru câteva secunde. Trebuie să se relaxeze ca să poată găsi o

soluţie. Expiră aerul din plămâni pentru o secundă, cu ochii închişi. Îi vine în minte ceva de undeva din subconştient.

— Porţi şosete ciudate? întreabă ea. Cred… poate… că am râs de şosetele tale când am plecat după cartofi. Roz.

Rakesh clipeşte, după care ridică un crac al pantalonilor.

— Port, într-adevăr, spune el râzând şi arătându-i o pereche de şosete cireşii, pe care e scris *uşier.*

Aşa este. Participase la o nuntă în weekendul trecut şi le primise cadou.

— Nu prea te-am convins, nu-i aşa? întreabă ea.

— Uite ce e! Probabil e de la stres, spune repede Rakesh. Eşti coerentă. *Ştii* data. Aş zice mai degrabă că nu ştiu. Anxietate. Oricum eşti înclinată spre aşa ceva, nu-i aşa?... Sau depresia te poate face să ţi se pare că zilele sunt la fel, de parcă nu ai ajunge nicăieri… Asta nu e psihoză.

— Mulţumesc. Sper că nu.

— Adică, trebuie să o spun, zice Rakesh şi se simte umorul în vocea lui, dracu să mă ia dacă ştiu.

— Şi pe mine, spune ea, simţindu-se mai uşurată pentru că totuşi a vorbit cu cineva.

— Poate că eşti doar un pic confuză, spune el. Mi se întâmplă tot timpul în chestiuni minore. Nu mi-am putut aminti că am venit cu maşina până aici deunăzi. Nu ţi-aş putea spune nici dacă mă baţi pe unde am luat-o. Nu e disociere, nu-i aşa? Nu, aşa e viaţa. Dormi mai mult. Mănâncă legume.

— Mda.

Jen se îndepărtează de privirea lui şi se apropie de fereastra cu cercevele. Nu e vorba despre asta. Aceea este uitare. Nu e asta.

Şi nu este *stresul.* Categoric nu este.

Priveşte în jos spre oraşul Liverpool care se întinde în faţa ei. Ea e aici. Este aici şi acum. Fumul tomnatic de lemn ars pătrunde înăuntru. Soarele îi încălzeşte dosul mâinilor.

— Prietenul meu a avut ca subiect la teza de doctorat ceva în legătură cu călătoria în timp, spune Rakesh.

— Chiar aşa?

— Da. Un studiu legat de întrebarea dacă e posibil să rămâi captiv într-o buclă temporală. Eu i l-am corectat. A studiat... cum se numea?

Rakesh se sprijină din nou de perete, cu braţele încrucişate, având costumul strâns la umeri.

— Fizică teoretică şi matematică aplicată. Cu mine, la Liverpool. Şi apoi s-a apucat să studieze… Dumnezeule, ceva nebunesc. Acum e la Universitatea John Moores.

— Cum îl cheamă?

— Andy Vettese.

Rakesh bagă mâna în buzunarul pantalonilor de la costum şi scoate un pachet de ţigări desfăcut.

— în orice caz. Ţine astea departe de mine, te rog. Altfel mă apuc din nou.

— Şi mai spui că eşti doctor, spune Jen voioasă, întinzând palma ca să ia pachetul.

îi zâmbeşte lui Rakesh în timp ce el se întoarce să plece, dar ea se gândeşte, de fapt, că e într-adevăr ziua de joi. Se simte mai calmă după ce a discutat cu cineva în care are încredere şi mai capabilă să evalueze obiectiv situaţia.

Deci cum s-a întâmplat? Cum a făcut-o? Se întâmplă când doarme?

Şi ce trebuie să facă pentru a ieşi din buclă?

Priveşte fix pachetul de ţigări boţit. Probabil că trebuie să schimbe lucrurile: să le schimbe ca să le poată opri. Să-l salveze pe Todd şi să iasă din această buclă.

— Dacă-mi amintesc, voi purta alte şosete. Data viitoare când ne vom întâlni, spune Rakesh, cu un zâmbet enigmatic şi cu o mână pe cadrul uşii.

El pleacă şi ea aşteaptă o secundă, după care strigă pe coridor:

— Renunţă! E foarte nesănătos!

Dorea să schimbe ceva, orice, în bine.

— Ştiu, spune Rakesh cu spatele la ea, fără să mai privească înapoi.

Jen îşi porneşte computerul şi începe să caute pe Google „bucle temporale”. De ce să nu le studieze? Aşa ar face un bun avocat.

Doi oameni de ştiinţă, James Ward şi Oliver Johnson, au scris un articol despre paradoxul amorsării: întoarcerea în timp pentru observarea unui eveniment care se dovedeşte că a fost

provocat de tine. Jen ia notiţe.

Ei spun că pentru a intra într-o buclă temporală trebuie să creezi o *curbă temporală închisă.* Oferă o formulă din fizică pentru asta. Dar, din fericire, o explicitează mai jos. Pare că acest lucru se întâmplă atunci când este exercitată o forţă uriaşă asupra trupului. Ward şi Johnson cred că forţa ar trebui să fie mai puternică decât gravitaţia pentru a crea o buclă temporală.

Derulează textul. Forţa ar trebui să fie de o mie de ori mai mare decât greutatea corpului ei.

îşi adânceşte capul în mâini. Nu înţelege un cuvânt din toate acestea. Şi de o mie de ori greutatea ei înseamnă... foarte mult. Izbucneşte într-un râs sumbru. O cantitate la care nu merită să te gândeşti.

Revine pe Google şi dă click – în disperare – pe un articol intitulat „Cinci paşi simpli pentru a ieşi dintr-o buclă temporală”. Chestia asta... este chestia asta un subiect? Pe internet se găseşte într-adevăr câte ceva pentru fiecare. Cei cinci paşi sunt amestecaţi: află de ce, spune-i unui prieten şi convinge-l să intre în buclă cu tine (vezi să nu!), notează-ţi tot, experimentează... şi încearcă să nu mori.

Ultimul sfat o neliniştește pe Jen. Nu s-a gândit deloc la asta. Are senzaţia că ceva straniu pare să pună stăpânire pe încăpere atunci când se gândeşte la asta. încearcă să nu mori. Dacă se îndreaptă într-acolo? Un loc mai sinistru decât acea primă noapte, un fel de sacrificiu matern, tocmeala filosofică a omului cu Dumnezeu.

închide monitorul. Trebuie să existe o cale să-l facă pe Kelly să o creadă: cel mai mare aliat al ei, iubitul ei, prietenul ei, bărbatul în faţa căruia îşi dezvăluie şinele cel mai prostesc şi mai modest. Va încerca să i-o dovedească. Iar atunci el o va putea ajuta.

Stagiara ei, Natalia, intră împingând un cărucior cu biblioraftūri prin faţa biroului său, întâmplare la care asistă a doua oară. Este pe cale să izbească în mod accidental căruciorul de uşile închise ale liftului. Jen închide ochii în timp ce aude pentru a doua oară bufnitura.

Trebuie să iasă de-aici.

Zece minute mai târziu, a fumat patru dintre ţigările lui Rakesh afară, în spatele clădirii, naiba s-o ia de sănătate!

Ştie, în străfundul sufletului ei, că este treaba ei, nu-i aşa? Să împiedice crima. Să-şi dea seama ce se petrece şi să preîntâmpine.

Ca şi când Universul ar fi de acord cu ea, începe să plouă în

timp ce Jen termină de fumat a cincea ţigară. Stropi uriaşi fac aerul să fie glacial.

Jen este prăbuşită pe canapeaua albastră din bucătărie. A plecat devreme de la muncă. Faptul că a luat cuţitul nu ar fi trebuit să oprească crima şi să pună astfel capăt buclei temporale?

Există o realitate alternativă în care crima a avut totuşi loc? Există o altă

Jen, care nu s-a întors în timp, dar care continuă să trăiască?

Todd a ieşit. *Cu prietenii,* a spus, la fel ca data trecută; alte SMS-uri, distanţa creşte între ei.

Jen caută pe Google Andy Vettese. Este profesor la catedra de fizică de la Universitatea John Moores din Liverpool. E uşor de găsit. Pe Linkedin, pe pagina universităţii, are un cont de Twitter numit @AndysWorld şi adresa de e-mail e publică în CV. I-ar putea scrie.

Se ridică atunci când aude uşa din faţă.

— Nu mă pot abţine, latră Todd, năvălind în bucătărie într-un amestec de aer rece şi mişcări adolescentine, făcând-o pe Jen să uite ezitările legate de o căsuţă de mesaje.

— în regulă, spune ea.

Nu era ceea ce spusese data trecută. Data trecută întrebase dacă exista vreun motiv pentru care nu dorea niciodată să stea acasă.

E surprinsă să descopere că abordarea mai blândă dă rezultate.

— Am fost la Connor, acum plec la Clio, explică Todd, privind-o în ochi.

Sare de pe un picior pe celălalt în timp ce meştereşte la un încărcător de
telefon mobil, plin de vervă, plin de optimismul celui pentru care viaţa este abia la început. Nu are comportamentul unui ucigaş, se surprinde Jen gândind.

Connor. Fiul mai mare al Paulinei. Lui Jen i se pare ceva suspect în legătură cu el. întrece nişte limite. Fumează şi înjură, ambele fiind lucruri pe care le face şi Jen din când în când, dar amândouă fiind dezgustătoare când sunt privite cu ochiul necruţător al unei mame.

Se sprijină în cot, privindu-l pe Todd. Data trecută, nu se întâlnise cu el când venise acasă. Fusese la serviciu.

Un caz o acaparase în ultimele câteva săptămâni, ceea ce însemna că Jen absentase mai mult ca de obicei de acasă. I se întâmplă adesea când un caz important se îndreaptă spre proces. Neajutorarea şi tristeţea clienţilor ei îi invadează

graniţele şi aşa şubrede, ducând la un şir nesfârşit de apeluri telefonice şi făcând-o să doarmă la birou.

Gina Davis era clienta care o ţinuse ocupată pe Jen în luna octombrie, dar nu din motivele obişnuite. Intrase în biroul lui Jen pentru prima dată în vară, cu o cerere de divorţ înaintată de soţul ei care o părăsise cu o săptămână înainte.

— Vreau să-l împiedic să-şi mai vadă copiii vreodată, spusese Gina.

îşi ondulase cu grijă părul blond şi purta un taior imaculat.

— De ce? întrebase Jen. Există vreun motiv de îngrijorare?

— Nu. E un tată extraordinar.

— Atunci...?

— Ca să-l pedepsesc.

Avea 37 de ani, inima frântă şi era furioasă. Jen simţise imediat un fel de apropiere de ea, Gina fiind genul de femeie care nu-şi ascunde emoţiile. Genul de femeie care încalcă tabuurile.

— Vreau doar să-l fac să sufere, îi spusese ea lui Jen.

— Nu-ţi pot cere bani pentru asta, zisese Jen.

Se gândise că nu era corect să profite de situaţie. Cât de curând, Gina avea să-şi vină în fire şi să se oprească.

— Atunci fa-o pe gratis, spusese Gina şi Jen aşa şi făcuse.

Nu pentru că firma regretatului ei tată nu ar fi avut nevoie de bani, ci pentru că Jen ştia că, în cele din urmă, Gina avea să renunţe, să accepte hotărârea de divorţ, să accepte separarea de domiciliu şi să-şi continue viaţa. Dar asta nu se întâmplase încă, nu înainte ca Jen să-i spună Ginei să plece şi să se gândească peste vară la întreaga situaţie şi să o sfătuiască în numeroasele lor întâlniri din toamnă să nu facă aşa ceva. Mai discutase cu ea despre tot felul de lucruri – despre copii, ştiri, chiar şi despre *Insula iubirii.*

— Dezgustător, dar convingător, spusese Gina, în timp ce Jen râdea şi dădea din cap afirmativ.

Jen îl priveşte pe Todd acum şi se întreabă, brusc, dacă e îndrăgostit cum e Gina. Se întreabă cine este, de fapt, pentru el această Clio. Ce înseamnă ea pentru el. Nebunia primei iubiri nu trebuie trecută cu vederea, desigur, dat fiind ceea ce va face peste doar două zile.

Jen nu a întâlnit-o pe Clio. După ce Gemma l-a părăsit în timpul verii, Todd a devenit automat secretos în legătură cu viaţa lui amoroasă, jenat, crede Jen, de faptul că relaţia cu Gemma nu a durat. Jenat de seara în care îi arătase toate acele

SMS-uri rămase fără răspuns.

Tocmai când se pregăteşte să iasă din nou în oraş, Todd se uită o singură dată la uşa din faţă. Nu e o privire rapidă, curioasă. E altceva. E precauţie, ca şi când s-ar aştepta să fie cineva acolo; de parcă ar fi nervos. Jen nu ar fi observat vreodată acest lucru dacă nu l-ar fi urmărit cu atenţie. Totul se petrece într-o secundă, expresia dispărându-i de pe chip aproape imediat.

— Ce e aia? întreabă Todd, întorcând privirea spre ea şi arătând spre ecran.

— O, citeam o chestie interesantă. Despre bucle temporale, ştii?

— Ador subiectul, spune Todd.

Şi-a dat părul pe spate cu gel în forma unui zuluf şi a îmbrăcat un tricou de snooker cu aspect retro.

A făcut nu demult o pasiune pentru asta, spune că-i place matematica introducerii bilelor în buzunare. Jen îl priveşte, fiul ei cel chipeş.

— Ce ai face dacă ai fi prins într-o asemenea buclă? îl întreabă ea.

— O, aproape întotdeauna e vorba despre vreun mic detaliu, spune Todd cu lejeritate.

— Ce vrei să spui?

— Ştii tu, „efectul fluturelui”. Un lucru neînsemnat care schimbă viitorul.

Todd lasă mâna în jos ca să mângâie pisica şi, doar pentru o secundă, pare din nou un copil. Băiatul ei care crede necondiţionat în bucle temporale. Poate că îi va mărturisi. Ca să vadă ce zice.

Dar deocamdată nu poate. Dacă toate acestea se întâmplă cu adevărat, e treaba lui Jen să împiedice crima. Să-şi dea seama care sunt evenimentele care au dus la crimă şi să intervină. Şi apoi, într-o zi, după ce va reuşi să facă asta, se va trezi şi nu va mai fi ieri.

Şi acesta este motivul pentru care nu-i spune lui Todd.

El pleacă şi Jen verifică să *nu fie* aşteptat de cineva şi nici urmărit. Şi apoi ea însăşi îl urmăreşte.

Ziua minus doi, ora 19.00

Jen este cu două maşini în spatele lui Todd şi, în mod paradoxal, e uşurată să descopere că este un şofer incompetent: nu o dată, din câte îşi poate da ea seama, s-a uitat în oglinda retrovizoare şi nu a văzut-o.

Todd încetineşte pe o stradă numită Eshe North. Un agent imobiliar ar fi descris zona ca fiind una *înfrunzită,* de parcă plantele nu cresc şi în ansamblurile de locuinţe. Sunt dovleci pe unele dintre treptele caselor, scobiţi din vreme, luminaţi din interior, mementouri groteşti pentru ceea ce va urma.

Todd îşi parchează atent maşina. Jen o ia cu maşina pe o stradă laterală, oprind la câteva case mai jos, fără să aprindă farurile şi sperând să nu fie văzută, şi iese din maşină, înfaşurându-şi trenciul în jurul ei. Aerul nopţii lasă senzaţia ciudată de toamnă timpurie. Păienjenişuri umede, senzaţia că ceva se termină înainte să fii cu adevărat pregătit să renunţi la el.

Todd se plimbă în mod intenţionat în josul drumului, adidaşii albi lovind frunzele şi ridicându-le în aer. Este foarte ciudat pentru Jen să fie martora acestor lucruri care s-au petrecut în timp ce ea îşi făcea meseria de avocat, în timp ce era preocupată prea mult de munca ei şi, evident, nu suficient de aproape de casă.

Stă la intersecţia dintre strada laterală şi strada Eshe North până ce Todd dispare brusc într-o casă. Este mare, ceva mai retrasă de la stradă, cu o verandă largă şi o mansardă. Acest gen de locuinţe continuă să o intimideze pe Jen, care a crescut într-un apartament cu două dormitoare, dintr-o casă terasată care avea ferestrele atât de şubrede, încât seara simţea adierea vântului prin păr. Tatăl ei, rămas văduv, nu observase curentul şi, în orice caz, se ocupase mult prea mult cu asistenţa juridică şi nu luase suficiente cazuri plătite pentru a rezolva problema, chiar dacă ar fi sesizat-o.

Se zgribuleşte de frig, o femeie într-un trenci prea subţire pe

o stradă ploioasă, privind copacii acoperiţi de veşmintele lor de un portocaliu-închis, nefacând altceva decât să se gândească. La Todd, şi la tatăl ei, şi la zilele de azi, mâine şi ieri.

Jen măsoară strada în lungul ei. Numărul casei în care se află Todd este 32. Caută adresa pe Google în timp ce aşteaptă; are degetele atât de

îngheţate, încât îi e greu să tasteze. Casa este înregistrată ca sediul social al companiei Cutting & Sewing Ltd-[{£}]-, deţinută de Ezra Michaels şi Joseph Jones. A fost înfiinţată recent şi nu a declarat niciun cont până acum.

în timp ce Todd este înghiţit de casă, altcineva o părăseşte.

Jen se află exact în calea omului care pleacă.

Silueta apare pe poarta grădinii exact când ea trece şi, dintr-odată, Jen se află faţă în faţă cu un om mort. Nu, nu e bine spus. Un om care va muri în două zile. Victima.

Ziua minus doi, ora 19.20

Jen l-ar recunoaşte oriunde, chiar dacă are actualmente lumină în ochi şi culoare în obraji. Acest bărbat cât se poate de viu, care nu mai are decât câteva zile de trăit, arată ca un om care a fost probabil cândva atrăgător. Are în jur de 45 de ani, poate mai mult. Are o barbă întunecată şi stufoasă şi urechi ca de elf, cu vârfurile în exterior.

— Bună, îi spune Jen spontan.

— Foarte bine, spune el prudent.

Trupul îi rămâne complet nemişcat, cu excepţia ochilor negri, care îi scrutează faţa. Jen încearcă să gândească. Are nevoie de cât mai multe informaţii posibil. Nu e sinceritatea de departe cea mai bună strategie? Cu clienţii, cu adversarii la birou şi cu inamicii fiului ei.

— Todd este fiul meu, spune ea simplu. Eu sunt Jen.

— O! Tu eşti Jen, Jen Brotherhood, răspunde el.

Pare să o cunoască.

— Eu sunt Joseph.

Vocea lui e gravă, dar vorbeşte într-un fel autoritar, ca un politician.

Joseph Jones. El trebuie să fie. Bărbatul a cărui companie e înregistrată aici.

— Băiat bun, Todd. Iese cu nepoata lui Ezra, nu-i aşa?

— Ezra este...

în locul nepotrivit. în timpul nepotrivit

— Prietenul meu. Şi partenerul de afaceri.

Jen înghite, încercând să digere această informaţie.

— Uite. Mă întrebam. Sunt puţin îngrijorată în legătură cu Todd. îmi pare rău, tocmai... treceam pe aici, spune ea patetic.

— Eşti îngrijorată? întreabă el şi dă din cap.

— Da... înţelegi ce vreau să spun. Mă tem că a luat-o pe o cale greşită...

— Todd e pe mâini bune. Altceva? întreabă el.

I-o retează instantaneu ca un profesionist. Face un gest spre ea,

ca şi când ar spune: *în ce direcţie mergi?* înseamnă cât se poate de clar: *Alege, pentru că vei pleca, fie că-ţi place sau nu.*

Jen nu face nicio mişcare, deci trece pe lângă ea atingând-o uşor, lăsând-o acolo, singură, în ceaţă, întrebându-se ce se întâmplă. Dacă viitorul a continuat tară ea. Dacă există vreo altă Jen pe undeva. Adormită sau prea şocată ca să funcţioneze? în lumea în care Todd este probabil actualmente reţinut, arestat, acuzat, condamnat. Singur.

Decide să sune la sonerie. Lipsa deprimantă de perspectivă a făcut-o să fie fatalistă. Iar gândul la Todd în custodia poliţiei a adus-o la disperare.

— Voiam doar să ştiu că e în regulă, îi spune Jen străinului de la uşă.

Trebuie să fie Ezra. Ceva mai tânăr decât Joseph. Un bărbat îndesat, cu
un nas coroiat.

— Mamă? spune Todd de undeva din adâncul casei.

Apare în holul întunecat. Pare palid şi hărţuit.

Lui Jen i se pare că odinioară casa a fost drăguţă, dar acum este varianta ponosită a unui şic-ponosit. Pardoseli victoriene uzate. Câteva resturi de mochetă se suprapun pe hol ca nişte ziare vechi.

— Ce... ? o întrebă Todd, croindu-şi drum peste toate acestea.

îi comunică uimirea printr-un zâmbet tensionat.

O femeie tânără şi frumoasă iese din camera de zi aflată la capătul holului, deschizând uşa cu şoldul. Trebuie să fie Clio. Jen îşi dă seama din modul în care se apropie de Todd că formează un cuplu.

Clio are un nas roman. Un breton foarte scurt, trăsnet. Jeanşi decoloraţi, rupţi la genunchi, e bronzată. Nu poartă şosete. Un tricou roz aprins cu decupaje. Până şi umerii ei sunt atrăgători, două piersici. E înaltă, aproape de înălţimea lui Todd. Jen se simte ca o proastă de o sută de ani.

— Care este problema? întreabă Todd. Ce s-a întâmplat?

Vocea lui este foarte hotărâtă, extrem de iritată. îi vorbeşte de sus. Cum de nu observase asta?

— Nimic, spune ea patetic. Eu doar... ăăă... am primit un

SMS de la tine. Ţi-ai trimis... locaţia? minte ea.

Priveşte din nou dincolo de el, spre restul casei. Pielea bronzată şi dinţii albi ai lui Clio şi Todd când zâmbesc par nelalocul lor pe fondul acestor pereţi – tencuială nefinisată – şi al uşii livingului – murdară, cu clanţa slăbită. Jen se încruntă.

Todd îşi scoate telefonul din buzunar.

— Mnu?

— O, îmi pare rău. Am presupus că voiai să vin aici. Todd o priveşte pieziş, fluturându-şi telefonul.

— Nu. Nu ţi-am trimis nimic. De ce nu m-ai sunat?

în timp ce îşi mişcă astfel braţul, Jen îşi aminteşte de mişcarea precisă de înjunghiere pe care a făcut-o. Puternică, curată, premeditată. Jen tremură.

— Tu eşti Jen, spune Ezra.

Jen clipeşte. A recunoscut-o: şi Joseph îi rostise numele. înseamnă că Todd vorbeşte despre ea.

— Aşa este, îi spune ea. îmi pare rău, nu-mi voi face un obicei din a trece pe-aici...

Jen încearcă să strângă cât mai multe informaţii posibil înainte să fie dată afară de Todd. îşi aruncă privirea înjur, în căutare de dovezi. Nu ştie ce caută; nu va şti până nu va găsi, se gândeşte ea.

Ezra stă cu spatele la un dulap.

— Mamă? spune Todd.

Zâmbeşte, dar ochii lui îi ordonă să plece.

Casa nu miroase ca o casă adevărată. Asta este. Nu miroase a mâncare, nu miroase a rufe spălate. Nimic.

— îmi pare rău, înainte să plec, vă supăraţi dacă vă folosesc toaleta? întreabă Jen.

Vrea doar *să intre.* Să arunce o privire. Să vadă ce secrete ar putea ascunde casa.

— Of, Doamne, mama! exclamă Todd, atitudinea fiind cea tipică a unui adolescent care îşi dă ochii peste cap.

Jen ridică mâinile în aer.

— Ştiu, ştiu, îmi pare rău. Termin într-o secundă.

îi oferă un zâmbet larg lui Ezra.

— Unde se află?

— Eşti la cinci minute de casă.

— Asta e vârsta mijlocie, Todd.

Todd intră în pământ de ruşine, dar Ezra arată spre uşa livingului fără un cuvânt. *Da.* A intrat.

Jen se strecoară pe lângă Todd şi Clio şi intră într-o încăpere situată chiar în spatele casei, o bucătărie combinată cu un salon. E pătrată, cu o altă uşă în dreapta. Pe pereţi nu sunt fotografii. Doar

şi mai multă tencuială nefinisată. O bucată mare de material imprimat atârnă deasupra peretelui

îndepărtat, cu un soare şi o lună brodate pe ea. Trage cu ochiul în spatele ei, căutând — ce? Un dulap secret? —, dar, desigur, nu găseşte aşa ceva.

Jen deschide uşa spre toaleta de la subsol şi lasă robinetul să curgă, după care dă un mic ocol bucătăriei, în principal e goală. Gresie uzată sub picioare. Firimituri peste tot prin bucătărie. Acel miros de mucegai, mirosul de locuinţă veche şi goală. Niciun fruct în fructieră. Pe frigider, niciun bileţel adeziv. Dacă Ezra trăieşte aici, nu pare să petreacă prea mult timp pe-acasă.

Un televizor mare e fixat pe peretele din stânga. Un Xbox se află dedesubt. Deasupra consolei se află un iPhone, pornit şi, din fericire, deblocat. Jen îl ia, trecând direct la derularea mesajelor. Acolo găseşte şi mesajele de la Todd pentru Clio, presupune ea:

Todd: Sunt atras de tine ca legăturile covalente, ştii?

Clio: Mă faci să LOlA’-, Eşti un tocilarino.

Todd: Sunt tocilarino al TĂU. Nu-i aşa?

Clio: Eşti al meu puppup pentru totdeauna.

Jen se holbează la ele. Derulează mai departe mesajele, simţindu-se vinovată pentru că face asta, dar nu suficient de mult ca să se oprească.

Clio: Acesta e raportul de dimineaţă pentru tine. Consumat o cafea, două croasante, o mie de gânduri la tine.

Todd: Doar o mie?

Clio: Acum o mie unu.

Todd: Eu am mâncat o mie de croasante şi am avut doar câteva gânduri.

Clio: Sună perfect, să fiu sinceră.

Todd: Pot să spun ceva serios?

Clio: Stai puţin, nu vorbeai serios? Ai mâncat DOUĂ mii de croasante?

Todd: Aş face literalmente orice pentru tine. Pup

Clio: Şi eu la fel. Pup

Orice. Lui Jen nu-i place acest cuvânt. *Orice* implică tot felul de lucruri. Implică delicte, implică crimă.

Vrea să citească mai departe, dar aude paşi şi se opreşte. Pune la loc telefonul pe consolă. Clio îl place cu adevărat. Poate chiar îl iubeşte. Oftează şi scanează din priviri camera, dar nu mai găseşte nimic.

Trage apa la toaletă, închide robinetul, după care pleacă.

în maşină, Jen îşi notează datele de contact ale lui Andy Vettese. Are nevoie de ajutor. îi trimite un e-mail în mod spontan, după ce a fost alungată de fiul ei stânjenit.

Dragă Andy,

Nu mă cunoşti, dar sunt colega lui Rakesh Kapoor şi aş vrea foarte mult să vorbesc cu tine despre un lucru pe care-l trăiesc şi pe care cred că l-ai studiat. Nu voi spune mai mult de teamă că voi părea dezechilibrată, dar, te rog, răspunde-mi la e-mail...

Toate cele bune,

Jen

— Cum a fost la muncă? întreabă Kelly când Jen intră pe uşă.

Şlefuieşte o bancă pe care o restaurează pentru ei. E genul de activitate
solitară care-i face plăcere lui Kelly. Jen ştie cum va arăta produsul finit – peste două zile, Kelly va pulveriza pe ea o vopsea de culoare verde-salvie.

— Rău, spune Jen, pe jumătate sinceră.

Trebuie să încerce să-i spună din nou.

Kelly se apropie de ea şi, cu un aer absent, îi scoate haina – genul de lucruri cu care ea nu se va obişnui niciodată şi pe care le iubeşte atât de mult; grija şi atenţia pe care le aduce Kelly în căsnicia lor. O sărută. Kelly are gust de gumă de mestecat cu mentă. Buzele lor se ating, picioarele li se împletesc. E perfect. Jen simte că respiraţia îi încetineşte automat. Soţul ei are întotdeauna acest efect asupra ei.

— Clienţii tăi sunt nebuni, anunţă el, cu gura în continuare lângă a ei.

Todd: Aş face literalmente orice pentru tine. Pup

— Mă îngrijorează Todd, spune ea.

Kelly face un pas înapoi.

— Nu prea e în apele lui.
— De ce?
încălzirea porneşte şi boilerul se aprinde cu o flacără moale.
— Mă tem că e într-un anturaj prost.
— *Todd?* Ce anturaj prost e acela, iubitorii jocului *Warhammer?*
Jen nu se poate abţine să râdă la asta. Şi-ar dori ca el să arate lumii această latură a lui.
— Viaţa e prea lungă pentru această grijă, adaugă el.
E o frază a lor, pe care o folosesc de decenii. Ea este sigură că de la el a început, iar el e sigur că de la ea.
— Această Clio. Nu sunt sigură de ea.
— Continuă să se vadă cu Clio?
— Ce vrei să spui?
— Mi s-a părut că a spus că nu se mai văd. în orice caz, am ceva pentru tine, spune el.
— Nu-ţi cheltui banii pe mine, spune ea încetişor.
Kelly e plătit mereu cu bani lichizi şi adeseori îi cumpără cadouri.
— Dar vreau să fac asta, spune el. E un dovleac.
Asta îi distrage complet atenţia lui Jen.
— Ce? exclamă ea.
— Da, spuneai că vrei unul?
— Urma să-l cumpăr mâine, şopteşte ea.
— OK? Uite, e aici!
Jen trage cu ochiul în spatele lui, uitându-se în bucătărie. Bineînţeles că e acolo. Dar nu e acelaşi. E uriaş şi gri. Vederea lui îi produce frisoane. Dacă face prea multe modificări? Dacă schimbă lucruri care nu au legătură cu crima? Nu aşa se întâmplă întotdeauna în filme? Protagoniştii se schimbă prea mult; nu se pot abţine, devin lacomi, joacă la loterie, îl ucid pe Hitler.
— Eu trebuia să cumpăr dovleacul.
— Hei?
— Kelly. Ieri, ţi-am spus că trăiesc zilele în ordine inversă.
Surpriza se reflectă dintr-odată în trăsăturile lui ca un răsărit de soare.

— Hei?

îi explică la fel ca lui Rakesh, la fel cum o mai făcuse deja în faţa lui. în prima noapte, cuţitul din geanta lui Todd, totul.

— Unde e cuţitul lui acum?

— Nu ştiu, probabil în rucsacul lui, spune ea nerăbdătoare, nedorind să reia conversaţiile pe care le avuseseră deja.

— Uite ce e. E de-a dreptul ridicol, spune el.

Jen nu poate spune că e surprinsă de reacţia lui.

— Nu ţi se pare că ar trebui, de exemplu, să mergi la un medic generalist?

— Poate, spune ea şoptit. Nu ştiu. Dar e adevărat. Ceea ce spun este adevărat.

Kelly nu face decât să o privească pe Jen, apoi să întoarcă privirea spre dovleac, după care înapoi la ea. Merge pe hol şi găseşte rucsacul pentru şcoală al lui Todd. îl goleşte teatral pe podeaua holului. Din el nu cade niciun cuţit.

Jen oftează. Probabil că Todd nu l-a cumpărat încă.

— Las-o baltă! spune ea. Dacă nu mă crezi...

Se întoarce să plece. E inutil, chiar şi cu el. Recunoaşte în timp ce urcă scările că nici ea nu l-ar crede. Cine ar face-o?

— Eu nu... îl aude spunând la baza scărilor, dar apoi Kelly se opreşte.

Jen e cât se poate de dezamăgită de acea propoziţie rostită pe jumătate.

Lui Kelly îi place să aibă o viaţă uşoară uneori, iar acesta este cât se poate de clar unul dintre acele momente.

Jen face furioasă un duş. Ei bine, atunci. Dacă somnul este cel care o face să se trezească ieri, atunci pur şi simplu nu va dormi. Asta este noua ei tactică.

Kelly adoarme imediat, aşa cum se întâmplă întotdeauna. Dar Jen stă trează. Vede ceasul arătând ora unsprezece şi apoi unsprezece şi jumătate, când se întoarce Todd acasă. La miezul nopţii îşi priveşte telefonul până ce 00.00 devine 00.01 şi data se schimbă, pur şi simplu, din 27 în 28, aşa cum ar trebui.

Coboară la parter şi urmăreşte ştirile BBC, care prezintă la ştirile locale un accident în trafic, ce a avut loc la intersecţia a doua străzi din apropiere, la ora unsprezece noaptea trecută. O maşină s-a rostogolit, iar proprietarul a fugit, neatins. Vede ceasul

bătând ora unu, apoi două, apoi trei.

Parcă ar avea nisip în ochi, adrenalina şi supărarea pe Kelly încep să-şi piardă efectul. Jen face ture prin camera de zi. Face două cafele şi, după cea de-a doua, se aşază pe canapea, doar pentru o secundă, ştirile derulându-se

în continuare. Accidentul, starea vremii, ziarele de mâine prezentate astăzi, închide ochii, pentru o secundă, doar pentru o secundă, şi...

Ryan

Ryan Hiles are 23 de ani şi va schimba lumea.

E prima lui zi de muncă, prima zi ca agent de poliţie. A trecut prin procesul de depunere a cererii şi susţinere a interviului. A rezistat la centrul regional de pregătire al poliţiei – douăsprezece săptămâni în mohorâtul Manchester. S-a aşezat la coadă împreună cu ceilalţi ofiţeri pe un etaj în zigzag, cernit şi lustruit, şi i s-a dat uniforma într-o pungă transparentă din plastic. Cămaşă albă. Vestă neagră. Cu numărul legitimaţiei sale, 2648, pe umeri.

Şi, în sfârşit, iată-l în hol. Cu părul ud de la ploaia neîncetată, dar în rest pregătit. A îmbrăcat uniforma noaptea trecută, în baia lui, după ce a aşteptat atâta amar de vreme ca să ajungă aici. A stat pe toaletă ca să-şi vadă trupul în oglindă. Şi iată-1: e poliţist. Pe toaletă, desigur, dar poliţist.

Mai mult decât uniforma însă, Ryan are acum ceea ce şi-a dorit dintotdeauna: abilitatea. Mai exact, abilitatea de a face diferenţa. Şi iată-l, chiar acum, în clipa aceasta, aşteptând în secţie să-şi întâlnească ofiţerul de poliţie îndrumător.

— Eşti repartizat agentului de poliţie Luke Bradford, îi spune ofiţerul de la recepţie, pe tonul ei plictisit. Este mai în vârstă, are probabil înjur de 55 de ani, deşi Ryan nu s-a priceput niciodată la ghicitul vârstei, şi părul de culoarea unei bucăţi de ardezie.

îi face semn spre rândul de scaune de culoare albastru pal, prinse cu şuruburi între ele, şi el ia loc lângă un bărbat despre care presupune că nu e nici criminal, nici martor: un flăcău tânăr cu părul prins în coadă de cal, care îşi priveşte mâinile.

Afară, ploaia bate în secţia de poliţie. Ryan o poate auzi curgând de pe pervazuri. A plouat atât de mult, încât s-a spus la ştiri. Cel mai umed octombrie înregistrat vreodată. Trenurile nu merg, parcurile şi grădinile sunt un amestec de frunze îmbibate cu apă.

Agentul de poliţie Luke Bradford soseşte după douăzeci de minute. Ryan inspiră şi expiră adânc de trei ori în timp ce acesta

se apropie de el. Asta este. începutul.

Bradford îi strânge mâna lui Ryan ca într-o menghină în semn de salut.

Posibil să fie cu cinci ani mai în vârstă decât Ryan – este încă agent de poliţie, deci trebuie să fie tinerel. Şi, cu toate acestea, are deja pielea sălcie, cearcăne, miroase a cafea. Părul lui închis la culoare e grizonant la tâmple şi deasupra urechilor. Ryan e atletic – o spune chiar el – şi înghite în timp ce-l priveşte pe Bradford, observând mica burtă care îi iese clar din pantalonii negri.

— în regulă, bun-venit. Doamne, încă mai plouă?

Bradford priveşte afară în parcare.

— Pentru început, ordinea de zi, apoi 999 de treburi.

îi întoarce spatele lui Ryan şi-l conduce în măruntaiele locului pe care-l va numi de-acum serviciu.

Ordinea de zi. Bradford foloseşte limbajul de modă veche. Totuşi e vorba de prima lui şedinţă informativă. Ryan simte emoţia săgetându-l sub forma unor furnicături în stomac.

— Pune ibricul la încălzit, îi spune Bradford.

— Oh, desigur, zice Ryan, sperând să pară serviabil.

— începătorul face următorul ceai, spune şi arată spre sala de şedinţe. Află ce doreşte fiecare.

îl bate pe umăr şi pleacă.

— Bine, atunci.

E în regulă, îşi spune Ryan. Poate să facă un ceai.

Dar ceaiul se dovedeşte a fi o treabă complicată. Cincisprezece ceşti. Nu toţi beau ceaiul la fel de tare, unii cu mai mult zahăr, alţii cu mai puţin şi diferite tipuri de lapte. îndulcitor, zahăr adevărat – toate cele. Lui Ryan îi tremură mâinile până când termină de împărţit ultimele câteva căni şi îl ard articulaţiile. Când ajunge în sală fix la începutul şedinţei informative, îşi dă seama că nu a pregătit o ceaşcă şi pentru el.

Sergentul, Joanne Zamo, se apropie de 50 de ani, are genul de zâmbet larg care cuprinde întreaga faţă, începe să parcurgă lista de sarcini active, din care Ryan nu înţelege nimic. Este singurul poliţist nou aici; restul au fost împrăştiaţi prin nord. Priveşte prin încăpere la cei cincisprezece poliţişti şi cele cincisprezece căni ale lor. Spera să găsească un tovarăş aici, pe cineva de vârsta lui.

Ryan a părăsit şcoala la optsprezece ani, în ultimii câţiva ani a

făcut muncă de birou împreună cu prietenii. A avut un rol grozav comandând rechizite într-un loc unde nimeni nu se aştepta, de fapt, să facă ceva

productiv, dar angajatorii erau dispuşi să-l plătească pentru asta. I s-a părut că e extraordinar, pentru o vreme, dar s-a dovedit că să comanzi rigle şi hârtie format A4 liniată nu era suficient pentru Ryan. S-a trezit într-o zi de luni dimineaţă, în urmă cu şase luni, şi s-a gândit: „Oare asta să fie tot?” Apoi a candidat pentru intrarea în poliţie.

Zamo împarte lista de sarcini.

— Bine, adaugă ea. OK, pe cine avem aici ca recrut nou? Tu.

Ochii ei căprui se opresc asupra lui Ryan.

— îndrumătorul tău e Bradford?

— Aşa este, spune Bradford înainte să poată răspunde Ryan.

— OK, tu eşti Echo.

Ea îl priveşte drept în faţă pe Ryan.

— Şi Mike.

— Mike? întreabă Ryan. Mă scuzaţi, dar nu. Eu sunt Ryan. Ryan Hiles.

Bradford flutură din gene. Un gest pe care Ryan nu-l înţelege. Şoc. Apoi
încăperea erupe într-un râs general.

— Echo Mike, spune Bradford, râzând, de parcă ar fi o poantă.

Are o mână pe cadrul uşii şi una pe stomac.

— Nu ai învăţat despre jargonul nostru la academia din Manchester sau nu se mai predau în ziua de azi lucrurile acestea?

— Oh, da, da, spune Ryan, cu obrajii roşii. Nu, am învăţat, doar că... îmi pare rău, credeam... Mike m-a derutat pentru o clipă.

— Bine, spune sergentul, evident neimpresionată de râsetele dezlănţuite.

Când se opresc, o iau de la capăt, un val venind dinspre locul unde sunt
strânşi cei din Brigada Omucideri. Minunat.

— Echo Mike doi patru cinci, spune Bradford, încercând categoric să treacă mai departe, şi se îndreaptă spre Ryan. Eu voi răspunde la primul, apoi te las pe tine să-l iei pe al doilea, adaugă el, grăbindu-l să iasă din sala de şedinţe.

Ryan nu îndrăzneşte să întrebe ce vrea să spună cu asta.

Parcurg un coridor acoperit cu mochetă verde, care miroase a proaspăt aspirat. Ajung într-un vestiar cu fişete individuale şi Bradford îi înmânează lui Ryan o staţie radio.

— în regulă. Aceasta e a ta. Apelurile se fac astfel: Echo Mike, urmat de indicativul vehiculului tău. Răspunzi cu numărul de pe ecuson – al tău este 2648, de pe umăr, ai înţeles?

— în regulă, spune Ryan. OK.

Fiecare ofiţer petrece primii doi ani preluând apelurile de la numărul 999. Poate fi orice. Un furt. O crimă.

— în regulă. Minunat, spune Bradford. Să-i dăm drumul!

Face un gest care înseamnă atât *Pe aici, te rog,* cât şi *Doamne, sper că nu eşti un idiot nenorocit,* şi Ryan parcurge drumul înapoi până la recepţie şi apoi afară în ploaie.

— Acesta este EM doi patru cinci, după cum a zis Zamo. Ai înţeles? spune Bradford, gesticulând spre maşina de poliţie.

Dungile. Luminile. Ryan nu se poate opri ca să le privească.

— OK, spune el Desigur.

Deschide portiera de pe partea pasagerului şi intră în maşină. înăuntru miroase a ţigări vechi.

— Echo Mike doi patru cinci, doi patru cinci aici Echo, se aude în staţie.

— Echo, aici doi patru cinci, continuă, răspunde Bradford neutru.

Nu a pornit motorul, încă mai trage de schimbătorul de viteze. Apoi verifică să funcţioneze luminile, apasă un buton uriaş de pe bord, care-i inundă într-o lumină albastră. Ryan stă cu picioarele încrucişate, ascultând mesajele care vin prin staţie.

— Da, mulţumesc. Am primit informaţii despre un bărbat vârstnic care pare să fie beat şi jigneşte trecătorii.

Ryan se uită la ceas. Este ora opt şi cinci minute dimineaţa.

— Echo, aici Mike doi patru cinci, recepţionat, am pornit.

Bradford porneşte în cele din urmă motorul maşinii şi o bagă în viteză.

— Trebuie să fie bătrânul Sandy, remarcă el.

Ryan, îngrozit că şi în această propoziţie ar putea fi ascunsă o expresie tipic poliţienească, nu spune nimic.

— Un om al străzii, un tip de treabă, spune Bradford, uitându-se în oglinda retrovizoare în timp ce iese din parcare. Probabil că îi vom da doar încă un avertisment. Chemăm o ambulanţă dacă e într-o stare proastă. Problema lui e vodca. Bea pahar după pahar. Uimitoare constituţie, într-adevăr.

Ryan urmăreşte traficul în timp ce aşteaptă la semafor. E o

experienţă cu totul diferită faţă de conducerea maşinii sale personale. Iertat să fie pentru faptul că, în viziunea lui, toţi erau şoferi exemplari – parcă e în *The Truman Show,* toţi joacă un rol. Mâinile la ora zece şi la ora două pe volan. Privirea

drept înainte.

— Uimitor cât de bine se comportă toţi, spune Ryan şi Bradford tace.

Ryan continuă să se gândească la bătrânul Sandy şi la vodca lui. Şi,
desigur, la propriul lui frate.

— Care e povestea lui? întreabă Ryan. A bătrânului Sandy?

— Habar nu am.

— Mă întreb dacă l-am putea întreba.

— Ha, spune Bradford, nedezlipindu-şi ochii de la drum. Da, dacă am face asta cu toată lumea, am fi nişte nenorociţi de eroi, nu-i aşa?

— Corect, spune Ryan blând.

Ploaia a înceţoşat uşor contururile de afară, străzile reflectând stopurile de frână şi cerul alb.

— Prima regulă la slujbă: aproape toate apelurile la 999 sunt plicticoase sau implică idioţi. De obicei ambele, spune Bradford categoric. Nu-i poţi salva pe idioţi.

— OK, grozav, spune Ryan sarcastic.

— A doua regulă: noii recruţi sunt întotdeauna mult prea blânzi.

Ajung la plajă şi Bradford parchează frumos pe un loc. Ryan nu se
oboseşte să răspundă la observaţiile lui.

— Haide, atunci, Mike, spune Bradford ieşind din maşină.

Ryan se înroşeşte din nou. Porecla va rămâne, ştie că va rămâne. Aşa merg lucrurile. A participat cândva la o petrecere a burlacilor unde unul dintre burlaci a fost numit întregul weekend Labagiul de la Etajul Unu doar pentru că avea camera de hotel în altă parte decât restul burlacilor. Ryan nu i-a aflat niciodată numele adevărat.

Bătrânul Sandy nu e chiar atât de bătrân. Are o faţă de alcoolic, aprinsă şi învineţită, dar un trup mlădios. Bate câmpii despre Dumnezeu când se apropie de el, având oceanul şfichiuit de vânturi drept fundal apocaliptic, imaginea sinistră a ţărmului

în afara sezonului.

— în regulă bătrâne Sandy, spune Bradford.

Sandy se opreşte şi îşi trage părul aspru în spate de pe frunte, în semn de recunoaştere.

— Tu eşti, îi spune sincer lui Bradford. Speram să fii tu.

Se dovedeşte mai târziu că numele lui este Daniel, nu Sandy. Poliţia îl numeşte Sandy pentru că doarme pe plajă.

în drum spre următorul apel, Ryan se uită în sus la ploaie şi oftează.

Şase incidente mai târziu. O violenţă domestică – al paisprezecelea apel făcut de soţia care nu are niciodată putere să vină să depună plângere. Acesta a fost cel mai deprimant, dar şi, în mod inadecvat, cel mai interesant. Restul... ei bine. Un bărbat care a urinat în cutia de scrisori a unei firme de pompe funebre. O bătaie între doi proprietari de câini pe tema gunoiului. Un bancomat care a „mâncat” o bancnotă de zece lire. Serios. Banal este cuvântul potrivit pentru toate acestea.

Ryan ajunge înapoi la secţia de poliţie împreună cu Bradford la ora şase, ud până la piele, epuizat ca şi când nu ar fi dormit.

— Ne vedem mâine-dimineaţă, Mike, spune Bradford, râzând pe sub mustăţi în timp ce intră.

Dar Ryan nu poate pleca, trebuie să completeze o fişă de pregătire despre fiecare apel înainte să o poată face. De fapt, aşteaptă cu nerăbdare liniştea unei mici săli de şedinţe, ocazia de a reflecta, de a-şi aduna gândurile. De a bea în fine o nenorocită de ceaşcă de ceai. îşi simte creierul ca un glob de zăpadă scuturat. Credea că va fi... credea că va fi altfel decât a fost.

Intră în hol, trece de ofiţerul de la biroul de informaţii – altul, dar cu aceeaşi expresie plictisită – şi printr-un coridor liniştit, cu o bandă de panică de-a lungul lui. Speră să surprindă pentru o clipă intervievarea unui suspect sau să vadă celulele sau orice, de fapt. Orice în afara apelurilor la 999. Şase apeluri pe zi. Patru zile la muncă şi trei zile libere. Patruzeci şi opt de săptămâni pe an. Timp de doi ani. Ryan nu se mai străduieşte să calculeze cât de multe apeluri înseamnă asta, dar ştie că sunt o mulţime. Poate că astăzi a fost doar o anomalie, o zi proastă. Poate că Bradford e doar blazat. Poate că mâine va fi interesant. Poate, poate.

împinge uşa deschizând-o spre o sală de şedinţe goală. Are două uşi, pentru izolare fonică. Trage un scaun la o masă ieftină de metal, de genul celor pe care le-ai găsi într-o primărie din zona rurală. Scoate un blocnotes din buzunarul vestei sale, scoate un stilou dintr-un vas de plastic roşu aflat pe colţul mesei şi mâzgăleşte data în susul paginii. Ar fi trebuit să ia notiţe în timpul intervenţiei, dar Bradford i-a spus că acestea sunt prostii de la şcoala de pregătire.

începe să scrie despre Sandy, după care se opreşte, dorind mai degrabă să se gândească. Dorind să se gândească cum poate să facă diferenţa.

Privind în urmă, fratele lui o apucase *pe căi greşite,* după cum obişnuia să spună mama lui, pe când se apropia de vârsta de 20 de ani. începuse să fure maşini şi totul escaladase până la vânzarea de droguri. Trecuse de la marijuana la metamfetamină la fel de rapid ca de la zero la 100 de kilometri pe oră. Ce ar fi spus Bradford despre asta? Probabil ar fi fost de părere că şi fratele lui iroseşte timpul poliţiei. Un şir previzibil de relaţii amoroase – niciun model masculin de urmat, perspective zero. Mama lor făcuse tot ce putuse, dar nu fusese mereu prezentă, având două slujbe. Fratele lui, într-un fel amuzant, dorise să ajute câştigând bani în plus. Asta e tot. Şi o făcuse, o vreme, adusese bani în casă, deşi se întrebaseră cu toţii de unde.

Ryan aşază stiloul pe blocnotes. Poate că *face* diferenţa pentru oamenii asemenea fratelui său. Bătrânul Sandy a fost bucuros să-i vadă, părea să-l cunoască bine pe Bradford, şi totuşi. Poate că poliţia îl ajută, dar nu în sensul în care se aşteptase Ryan.

La naiba! se gândeşte. Va completa blocnotesul mâine. Nu are dispoziţia necesară pentru aşa ceva acum.

Deschide uşa sălii de şedinţe. Un tip solid trece pe lângă el. Poartă costum. Poate că e de la investigaţii criminalistice. Ryan simte ceva pozitiv înflorind în pieptul său. Da, da, da, aici sunt o grămadă de posibilităţi. Să facă lucruri interesante şi să revoluţioneze lucrurile în sensul pozitiv. Asta e tot ce vrea să facă Ryan. Nu asta ne dorim cu toţii să facem?

— Salut, îi spune Ryan bărbatului.

E înalt, cu mult peste 1,80 m, şi lat în spate. Arată ca un personaj negativ dintr-un joc pe computer.

— Prima zi?

Ryan dă din cap aprobator.

— Da, la datorie.

— Amuzant, amuzant, amuzant.

Bărbatul râde. îi întinde cu căldură mâna.

— Pete, dar toată lumea-mi spune Muşchi.

— încântat de cunoştinţă, spune Ryan.

— Eşti de la Investigaţii Criminale?

— Pentru păcatele mele.

Se sprijină de peretele zugrăvit în culoarea magnoliei. Scoate o lamă de gumă şi-i oferă una şi lui Ryan, care o ia. Menta îi explodează în gură.

— Ceva treabă bună pentru tine astăzi? Cine e îndrumătorul tău?

— Bradford.

— Au.

— Corect, zâmbeşte Ryan. încă niciun apel ca lumea.

— Nu, sunt sigur că nu. Deci nu eşti de pe-aici? Accentul...

— Nu, fac naveta din Manchester, spune el.

— Da? Atunci ce te-a adus aici, atracţia etern fascinantelor apeluri la 999?

— Cam aşa ceva. Şi, ştii, *dorinţa de a face diferenţa,* spune Ryan şi schiţează în aer nişte ghilimele.

— Vei regreta în curând asta.

Muşchi se desprinde de perete, apoi o porneşte în jos pe coridor. Ryan îl urmează afară. Chiar înainte să ajungă la uşa care duce la ofiţerul de la biroul de informaţii. Muşchi se întoarce.

— Ştii, poate că e un lucru bun să nu cunoşti jargonul, spune el. îţi vei da seama de ce.

— Ai auzit chestia cu Mike, spune Ryan.

— Exact, spune Muşchi, ascunzându-şi cu greu un zâmbet.

— Ei bine, da, nu sunt foarte la curent cu jargonul, dar voi fi, spune el.

— Ei bine, să nu devii prea bun, Ryan, spune Muşchi, enigmatic.

Continuă să îşi mestece guma câteva secunde, privind spre uşă gânditor.

— Nu toţi poliţiştii buni vorbesc ca ei.

Ziua minus trei, ora 8.00

Ochii lui Jen se deschid. E în pat. Şi este 26.

E ziua minus trei.

Se îndreaptă spre fereastra panoramică. Afară plouă. Unde se va termina asta? Cât va mai merge înapoi, cât, la nesfârşit? Până încetează să existe?

Trebuie să cunoască regulile. Asta ar face orice avocat. Să înţelegi legea, să pricepi cadrul juridic – şi apoi poţi juca jocul. Tot ce ştie până acum Jen este că nimic nu a mers. Poate doar să deducă din faptul că merge în continuare de-a-ndărătelea că nu a reuşit încă să oprească crima. Desigur. Să oprească crima, să oprească bucla temporală. Asta *trebuie* să fie cheia.

îşi citeşte în grabă e-mailurile noi, căutând un răspuns de la Andy Vettese, dar nu găseşte nimic. Coboară la parter, găsindu-l pe Todd căutând ceva.

— Deasupra televizorului, spune Jen.

Ştie că îşi caută portofoliul la fizică. Ştie pentru că este mama lui, dar mai ştie pentru că asta s-a petrecut deja.

— Ah, mulţumesc.

îi aruncă lui Jen un rânjet timid.

— Astăzi, fizică cuantică.

Doamne, o întrece cu mult ca înălţime. Era cu mulţi centimetri mai mic decât ea, ridica mâna direct în sus pe verticală când era pe drumul spre şcoală, mâna lui caldă găsind-o mereu pe a ei. Devenea frustrat când ea nu-i putea lua mânuţa, când se agita cu geanta ei sau când întindea mâna ca să apese butonul de la semafor. De fiecare dată Jen se simţise vinovată. Sunt o nebunie motivele pentru care mamele se simt vinovate.

Şi acum, ia te uită, e cu peste treizeci de centimetri mai înalt decât ea şi refuză să o privească în ochi.

Poate că avusese dreptate să se simtă vinovată, se gândeşte ea tară speranţă. Poate că nu ar fi trebuit să facă niciodată altceva decât să-l ţină de mână. Putea inventa o mie de vini materne: că l-a lăsat să se uite prea mult la televizor, că l-a învăţat să doarmă

singur – o mulţime, se gândeşte ea cu amar.

— Ştii cine este Joseph Jones? întreabă ea calmă, urmărindu-l atent.

Nu ca să vadă dacă-i spune, ci ca să vadă dacă o minte în această privinţă, iar ea crede că aşa va face. Instinctele unei mame sunt mai bune decât ale oricărui avocat.

Todd îşi umple obrajii cu aer, după care conectează telefonul la încărcătorul de pe blatul bucătăriei.

— Nu, spune el, o încruntare studiată întipărindu-se pe trăsăturile lui.

Nu şi-a încărcat niciodată telefonul acolo înainte de şcoală. îl încarcă
peste noapte.

— De ce? întreabă el.

Jen îl studiază. Interesant. Ar fi putut să spun foarte simplu: „E prietenul unchiului lui Clio”, dar a decis să nu o facă. Exact cum se aştepta Jen.

Ea ezită, nedorind să facă un pas important, vrând să-şi pregătească momentul.

— Nu contează, spune ea.

— în regulă. Misterioasa Jen. Mai degrabă o întrebare decât o axiomă. E timpul să fac un duş.

Todd lasă telefonul la încărcat. Jen stă acolo în bucătărie, tară să aibă vreo teorie, tară speranţă, iar singura persoană care ar putea-o ajuta o minte.

Aruncă o privire spre scări. Are între cinci şi douăzeci de minute la dispoziţie. Uneori Todd face duşuri lungi şi contemplative, alteori rapide, grăbindu-se atât de mult să se îmbrace după aceea, încât hainele i se lipesc de pielea udă. încearcă să îi acceseze telefonul, dar greşeşte PIN-ul de două ori.

Jen o ia la goană pe scări. îi va percheziţiona în schimb camera. Trebuie să găsească ceva util.

Camera lui Todd este o peşteră întunecată, zugrăvită în verde-sticlă. Draperiile sunt trase. Un pat dublu cu o cuvertură din stofa ecosez se află în dreptul ferestrei. în faţa patului este un televizor. în colţ e un birou, sub scările care duc la dormitorul ei şi al lui Kelly. Este îngrijit, dar nu confortabil: aşa cum îşi organizează spaţiul mulţi bărbaţi. O lampă neagră şi un MacBook se află pe biroul de altfel gol; o bicicletă statică e sprijinită de

peretele opus.

îi deschide laptopul şi greşeşte şi aici de două ori parola. Priveşte prin dormitor, gândindu-se cum poate folosi mai bine timpul.

Deschide cu frenezie sertarele biroului şi pe cele ale noptierelor, şi caută sub pat. Trage plapuma înapoi şi pipăie de jur-împrejur la baza şifonierului.

Ştie că va găsi ceva. Simte că aşa va fi. Ceva condamnabil. Ceva ce nu va putea uita vreodată.

Răscoleşte camera. Nu va reuşi să facă ordine la loc, dar nu-i pasă.

A pierdut deja şase minute. O unitate din termenul legal: o oră împărţită în zecimi. Privirea i se opreşte asupra Xbox-ului său. E mereu pe Xbox. Trebuie să vorbească cu nişte oameni de acolo. Merită să încerce.

îl porneşte, trage cu urechea spre duş, apoi accesează mesageria. Acolo e o lume întunecată. Schimburi de mesaje cu diverse persoane, la întâmplare, despre jocuri ciudate, jocuri cu lupte, jocuri în care câştigi suficiente puncte pentru a cumpăra cuţite ca să-i înjunghii pe alţi jucători cu...

Ajunge la mesajele trimise recent, acestea fiind două la număr. Unul către User78630 şi unul către Connorl8. Primul sună: *okay.* Cel către Connor spune: *llpm Să-l livrez eu?*

O va întreba pe Pauline despre Connor. Va afla dacă e implicat în ceva. Pare o coincidenţă prea mare că au început să petreacă timp împreună tocmai când Todd a luat-o pe căi greşite. Şi livrări la 11 p.m?! Nu sună prea bine.

Stinge consola şi iese din camera lui Todd. Câteva secunde mai târziu, el deschide uşa băii.

Se întâlnesc pe palier. Are doar un prosop în jurul mijlocului.

Ea îi întâlneşte privirea, dar el nu i-o reţine prea mult. Nu-i poate ghici starea. îşi aminteşte de expresia lui facială din noaptea crimei. Nu se vedea nicio remuşcare, nicăieri pe figură, absolut deloc.

Ce sens mai are să meargă la birou dacă, atunci când se va trezi mâine, va fi ieri? Pentru prima dată în viaţa de adult a lui Jen nu are deloc sens să muncească. Meditează asupra acestui lucru în timp ce-l hrăneşte pe Henric al VUI-lea.

încearcă să sune la un număr pe care-l găseşte pentru a lua legătura cu Andy Vettese, dar nu i se răspunde. îl caută din nou pe Google. A câştigat ieri un premiu pentru Ştiinţe, pentru o lucrare despre găurile negre. Trimite e-mailuri către cele două

persoane care au scris teze despre călătoria în timp.

Se gândeşte cum să-şi convingă soţul de ceea ce se întâmplă.

Jen oftează şi găseşte în cele din urmă un blocnotes plin de însemnări

despre un caz care nu pare să conteze prea mult chiar acum.

Tot ce poate auzi este zumzetul molcom al centralei termice.
în blocnotes scrie *Ziua minus trei.*
Dedesubt scrie *Ce ştiu.*

Numele lui Joseph Jones, adresa completă
Clio poate fi implicată
Livrări Connor?

Nu e prea mult.

Pentru prima dată de ani întregi, Jen e pe drumul spre şcoală. La porţile verzi ale şcolii sunt înghesuiţi părinţi. Adunaţi în grupuri, solitari, oameni îmbrăcaţi elegant, oameni îmbrăcaţi cât se poate de simplu, toţi la un loc. Odinioară, Jen obişnuia să îşi petreacă timpul la poartă având impresia total greşită că toţi vorbesc despre ea, dar astăzi îşi doreşte să fi venit mai des la şcoală. Pentru început, e fascinant.

O vede imediat pe Pauline. E singură, în ultimul timp a insistat să vină să-l ia de la şcoală pe Connor ca să se asigure că a fost la şcoală – băiatul a fost recent mustrat pentru chiul –, iar apoi merge să-l ia pe mezin, Theo. Poartă o jachetă de denim şi o eşarfa uriaşă, se uită în jos la telefon, cu picioarele încrucişate la nivelul gleznelor.

— M-am gândit să încerc să vin să îl iau de la şcoală, îi spune Jen.

— Sunt sincer onorată, spune Pauline, privind în sus şi râzând.Toţi cei de aici sunt nişte cretini. Sincer, mama lui Mario a venit aici cu o geantă Mulberry. Pentru că vine să-şi ia odrasla de la şcoală.

Pauline este una dintre cele mai comode prietene ale lui Jen. Jen fusese avocata ei la divorţ, în urmă cu trei ani, separând-o cu dibăcie de soţul, Eric, care o înşela. Pauline apăruse la firma lui

Jen pentru o primă consultaţie, cu fotografii care probau infidelitatea lui Eric. Jen o cunoştea de la şcoală, dar nu vorbiseră niciodată între ele. Jen îi făcuse Paulinei un ceai, privise foarte profesionist nenorocitele de mesaje trimise de Eric amantei lui şi îi spusese că-i preia cazul.

— îmi pare rău că ai fost nevoită să le vezi, spusese Pauline în biroul lui Jen, punând telefonul în poşetă şi sorbind din ceai.

— Da, ei bine, e bine să ai... ăăă... dovezi, zisese Jen.

Şi, în ciuda voinţei sale, a costumului ei ţeapăn, a mediului corporatist, Jen simţise că şovăie.

— Mmm... grafice.

Pauline îi întâlnise privirea pentru o secundă.

— Aşadar, vei ataşa fotografii cu puţe la petiţia pe care o vei depune în instanţă? întrebase ea şi, chiar acolo în biroul lui Jen, au izbucnit amândouă în râs.

— Aceea a fost prima dată când am râs de când le-am găsit, spusese Pauline sinceră mai târziu.

Şi, pur şi simplu, aşa s-a legat o prietenie, din tragedie şi umor, cum se întâmplă adesea. Jen fusese extrem de mulţumită când şi Connor şi Todd deveniră prieteni. Până acum.

— Ei bine, mă ai pe mine, aici, nespălată, spune Jen.

Pauline zâmbeşte şi îşi freacă un tenis Converse de asfalt.

— Nu lucrezi astăzi?

Todd apare la distanţă, mergând alături de Connor, unul dintre puţinii elevi mai înalţi decât el. Şi mai solid, un copil şi jumătate.

— Nu.

— Cum merge treaba? Cum e enigmaticul tău soţ?

— Ascultă, spune Jen, trecând peste bârfa.

— Uh-oh, spune Pauline. Nu-mi place acest *ascultă* avocăţesc.

— Nu ai de ce te teme, spune ea lejer. Cred că Todd este... poate... prins în ceva...

— în ce? întreabă Pauline, devenind dintr-odată serioasă.

Cu tot umorul ei, e o mamă formidabilă când vine vorba despre lucruri care contează. Va tolera înjurăturile şi fumatul, crede Jen, dar nimic mai mult. Uite-o aici: asigurându-se că fiul ei, Connor, a ajuns la şcoală.

— Nu ştiu, eu doar... Todd se poartă ciudat. Şi mă întrebam, nu cumva şi Connor?

Pauline îşi lasă pentru o fracţiune de secundă capul pe spate.

— înţeleg.

— Exact.

Din ce în ce mai mulţi părinţi se strâng în jurul lor la poartă. Copiii de 11 ani şi cei de 15 ani îşi salută părinţii şi Jen se

gândeşte că a venit la şcoală doar de câteva ori în toţi aceşti ani, alegând, în schimb, să studieze declaraţii la birou, să-i evalueze pe stagiari, să facă pachete cu documente.

Să câştige bani. Acum se întreabă la ce bun toate acestea.

— Pare a fi bine... spune Pauline încetişor.

Jen este dintr-odată foarte recunoscătoare prietenei sale care a înţeles subtextul şi nu s-a simţit jignită.

— Dar lasă-mă să fac „săpături”, adaugă ea, chiar înainte să sosească Connor şi Todd.

— Bună, îi spune Connor lui Jen.

Are un tatuaj care arată ca un colier, poate mătănii, care dispare în decolteul tricoului său. Tatuajele reflectă o alegere personală, îşi spune Jen. Nu mai fi snoabă.

îşi scoate ţigările din buzunar, gest la care Jen e uşurată să o vadă pe Pauline tresărind. îşi aprinde bricheta, continuând să o privească pe Jen. Flacăra îi luminează faţa pentru o fracţiune de secundă. îi face cu ochiul lui Jen, atât de rapid, încât nici nu ţi-ai fi dat seama dacă nu l-ai fi privit atent.

A fost o seară complicată. Todd a plecat imediat cum a ajuns acasă.

— Merg la Clio, a spus.

Fusese iritat de apariţia lui Jen la şcoală şi agasat şi de Kelly.

— Nu vă puteţi găsi fiecare câte un hobby? a întrebat el, când au ajuns cu toţii acasă pe la ora patru după-amiază.

După ce a plecat, Jen a căutat-o pe Clio pe Facebook. E cu câţiva ani mai mare decât Todd, dar studiază în continuare. La un colegiu de artă din apropiere. Pagina ei e meticulos organizată. Fotografii ca de model reprezentând-o pe ea, un număr ciudat de mare de meme politice, o mulţime de buchete de flori. Chestii adolescentine destul de inofensive. Jen a decis că o va vizita curând. Ca să vorbească cu ea.

Jen începe să facă ordine, gândindu-se la ce ar putea găsi Pauline. E inutil să faci curat, recunoaşte ea, în timp ce freacă hiaturile din bucătărie şi stivuieşte vasele în maşina de spălat. Când se va trezi ieri, nu va fi făcut nimic din toate acestea, dar nu aceasta este senzaţia pe care ţi-o lasă întotdeauna treburile casnice?

Pauline o sună douăzeci de minute mai târziu.

— Am vorbit cu Connor, spune ea.

Pauline vorbeşte întotdeauna fără nicio introducere, trecând mereu direct la subiect.

— Şi am făcut ceva săpături.

— Dă-i drumul.

îşi simte braţele reci în timp ce trage draperiile peste uşile de la terasă.

— M-am uitat în telefonul lui Connor. Nimic suspect. Câteva fotografii nefericite. Seamănă cu tatăl lui.

— Iisuse.

— Ce se întâmplă, de fapt, cu Todd?

— Pare să fi cunoscut nişte bărbaţi mai vârstnici – un unchi şi un prieten al noii lui iubite. E o atmosferă ciudată în casa lor. în plus, au o companie numită Cutting & Sewing Ltd. E recent înfiinţată, tară cifră de afaceri, tară conturi. Cred că trebuie să fie de faţadă. Destul de neobişnuit pentru doi tipi să înfiinţeze o croitorie, nu-i aşa?

— Aşae. Astae... tot?

Jen oftează. Evident că nu, dar restul este incredibil. O lume subterană întunecată, care se termină cu o crimă pe care ea trebuie să o împiedice. Se îndepărtează de uşile de la terasă, îngrozită.

Şi atunci are revelaţia. Aşa dintr-odată. Ştirile pe care le-a urmărit ieri, accidentul în trafic. Se întâmplă în seara asta, va fi la ştirile de mâine. Poate folosi această informaţie. O poate folosi ca să convingă persoana în care are nevoie să aibă cel mai mult încredere. Dacă-l poate convinge pe Kelly, poate va întrerupe ciclul, va distruge bucla temporală şi se va trezi în ziua de mâine.

— Ţinem legătura, îi spune Paulinei. Nu-ţi face griji! Probabil că nu e nimic, adaugă ea, întrebându-se de ce a avut întotdeauna nevoie să facă asta.

Să fie o persoană relaxată în faţa celorlalţi, să nu-i îngrijoreze, să fie *bună.*

— Sper, spune Pauline.

Kelly intră în bucătărie mult mai târziu, după ora zece seara.

— Ce? întreabă Kelly curios, observându-i expresia de pe chip. Ce s-a întâmplat?

— Vii undeva cu mine? întreabă ea.

— Acum? întreabă el.

O priveşte pentru o clipă.

— Eşti în plin Dementopolis? vrea să ştie el, cu un mic zâmbet crispat.

După ce s-au întâlnit prima dată, au călătorit prin Marea Britanie într-o
mică rulotă, au trăit ani buni în mediul rural din Lancashire, doar ei trei într-

o casă albă cu un acoperiş din ardezie cenuşie, în fundul unei văi care capta ceaţa în timpul iernii ca un calup de vată de zahăr. Casa preferată a lui Jen dintotdeauna. Kelly consacrase acest termen atunci, când Jen obişnuia să vină acasă şi să împărtăşească cu el întreaga zi de muncă. Niciodată nu avusese nevoie de nimeni altcineva.

— Totalmente, spune ea.

— Să pornim atunci. Putem merge pe jos.

Privirile li se întâlnesc şi Jen se întreabă ce e pe cale să pună în mişcare, se întreabă dacă viitorul va fi altul acum. Se întreabă dacă împreună ar putea înrăutăţi situaţia, dacă există un viitor alternativ care se desfăşoară în timp ce ea stă aici nemişcată, în bucătăria ei, unde e ucis însuşi Todd, în care fuge de justiţie, în care atacă mai multe persoane.

Jen împinge uşa din faţă, deschizând-o. E entuziasmată la gândul că-l va convinge pe Kelly. Că-i va prezenta dovada tangibilă, reală.

Aerul nopţii e rece şi umed, la fel cum a fost în prima noapte. Miroase a mucegai de toamnă.

— Am să-ţi spun ceva şi ştiu cum vei reacţiona pentru că ţi-am mai spus deja acest lucru, spune ea.

Mâna lui Kelly e caldă într-a ei. Drumul e alunecos de la ploaie. Jen se simte mai bine dând această explicaţie.

— E vorba despre muncă?

Kelly e obişnuit ca Jen să discute cu el despre muncă, să-i prezinte teorii, deşi în principal el ascultă. Chiar săptămâna trecută îl întrebase despre domnul Mahoney, care voia să-i dea fostei lui soţii pensie întreagă doar pentru a evita bătălia din instanţă. Kelly dăduse din umeri şi spusese că evitarea durerii era de nepreţuit pentru unii oameni.

— Nu.

Şi acolo, în întuneric îi spune totul în detaliu. încă o dată. îi spune despre prima dată şi despre ziua de dinainte şi despre ziua de dinaintea celei de dinainte şi apoi ziua de dinaintea acesteia din urmă. El ascultă, cu ochii la ea, la fel cum a făcut întotdeauna.

După ce a terminat de vorbit, pentru câteva clipe, el rămâne tăcut. Nu face decât să se sprijine de semnul rutier din apropierea locului unde va avea loc accidentul, părând să fie pierdut în gânduri. în cele din urmă, pare să fi ajuns la o concluzie şi spune:

— Ai crede asta dacă ai fi în locul meu?

— Nu.

Kelly izbucneşte într-un râs puternic.

— Aşa e.

— Promit, spune ea, pe toate lucrurile în care credem, pe întreaga noastră poveste de viaţă că îţi spun adevărul. Todd ucide pe cineva sâmbăta aceasta după miezul nopţii. Iar eu mă întorc în timp ca să-l opresc.

Kelly rămâne tăcut pentru câteva minute. începe din nou o ploaie măruntă. îşi dă la o parte părul de pe frunte pentru că se udă.

— De ce suntem aici?

— Ca să îţi dovedesc. în curând, o maşină va veni pe aici, spune ea, gesticulând spre strada întunecată, tăcută. Şoferul va pierde controlul şi se va răsturna pe o parte. A fost la ştiri noaptea trecută. Ziua mea de mâine. Proprietarul scapă neatins. Este un Audi negru. Se va răsturna acolo. Nu se va apropia de noi.

Kelly îşi freacă falca cu o mână.

— Bine, spune el din nou indiferent, confuz.

împreună se sprijină de semnul rutier, unul lângă altul.

Tocmai când îi trece prin minte că maşina nu va mai veni, aceasta soseşte. Jen o aude prima. Vuietul de la distanţă al unei maşini care se deplasează cu viteză.

— Iat-o

Kelly o priveşte pe Jen. Ploaia e mai puternică. Apa începe să picure din părul lui.

Şi apoi ia colţul. Un Audi negru, rapid, scăpat de sub control. Şoferul categoric neglijent, beat, ambele. Motorul sună ca un foc de armă când trece pe lângă ei. Kelly priveşte maşina, cu ochii fixaţi pe ea. Expresia de pe faţa lui – enigmatică.

îşi pune gluga cu o singură mână, protejându-se de aversă, tocmai când maşina se răstoarnă. Un sunet metalic de derapaj şi de sfărâmare. Se aude claxonul.

Apoi nimic. O clipă de tăcere în timp ce maşina fumegă, apoi iese proprietarul, cu ochii cât cepele. Are poate 50 de ani, o porneşte spre ei traversând strada.

— Ai noroc că ai scăpat din asta, spune Jen.

Ochii lui Kelly s-au întors la ea. Neîncredere, dar şi o senzaţie de panică ciudată par să radieze din direcţia lui.

— Ştiu, îi spune bărbatul lui Jen şi îşi pipăie picioarele de parcă nu-i vine să creadă că este într-adevăr sănătos.

Kelly dă din cap.

— Nu înţeleg asta.

— Un vecin e pe cale să iasă, ca să ajute, comentează Jen.

Kelly aşteaptă, nu spune nimic, cu un picior pe baza semnului rutier, cu braţele încrucişate. Undeva se trânteşte o uşă.

— Am chemat o ambulanţă, se aude o voce la câteva case mai jos.

— Mă crezi acum? îl întreabă pe Kelly.

— Nu mă pot gândi la o altă explicaţie, spune el după câteva secunde. Dar asta este... asta este *o nebunie.*

— Ştiu. Desigur că ştiu asta.

Se pune în faţa lui, astfel încât el să o poată privi drept în ochi.

— Dar promit. Promit, promit, *promit* că e adevărat.

Kelly face un gest în josul străzii şi încep să meargă, dar nu spre casă. Se plimbă la întâmplare, împreună, prin ploaie. Lui Jen i se pare că s-ar putea să o creadă. Cu adevărat. Şi sigur nu va avea asta niciun efect? Dacă celălalt părinte al lui Todd crede asta. Poate că şi Kelly se va trezi împreună cu ea în ziua de ieri pentru el. E un pariu riscant, dar trebuie să-l încerce.

— E o nebunie absolută, spune el.

Ochii lui privesc luminile de deasupra capului lor în timp ce se mişcă.

— Nu aveai cum să ştii de acea maşină. Aşa este?

Jen vede cum se luptă să înţeleagă.

— Nu. Vreau să spun, literalmente, nu.

— Nu-mi pot da seama cum...

Respiraţia lui umezeşte aerul din faţă.

— Pur şi simplu nu...

— Ştiu.

O iau la stânga, apoi se plimbă în lungul unei alei, trecând de magazinul lor favorit cu mâncare indiană care poate fi luată la pachet, după care încep o buclă lentă spre casă.

în cele din urmă, îi ia mâna într-a lui.

— Dacă e adevărat, trebuie să fie oribil, spune el.

Acel *dacă.* Jen îl iubeşte. E un pas mic, o concesie mică din partea soţului făcută soţiei.

— Este oribil, spune ea apăsat.

Când se gândeşte la ultimele câteva zile de panică şi alienare, ochii i se umezesc şi o lacrimă se prelinge pe obrazul ei. Priveşte la picioarele lor în timp ce umblă pe străzi în sincronizare perfectă. Kelly trebuie că o privea pentru că se opreşte şi-i şterge lacrima cu policarul.

— Voi încerca, îi spune el simplu, cu blândeţe. Voi încerca să te cred.

Când intră, Kelly trage un taburet la masa la care servesc micul-dejun, se aşază pe el cu genunchii îndepărtaţi, cu coatele pe blat, cu ochii la ea şi sprâncenele ridicate.

— Ai vreo teorie? Despre acest Joseph? întreabă Kelly.

Henric al VUI-lea sare pe masa din mijlocul bucătăriei şi Jen îl ia în braţe, cu blana lui moale, trupul gras şi docil, şi-şi pune mâinile în jurul lui, ca şi cum ar apuca un bol. E atât de fericită că e aici. împreună cu Kelly, împărţind acelaşi loc din Univers, încrezându-se în el.

— Nu chiar. Dar noaptea în care Todd îl înjunghie. Parcă atunci când îl vede pe acest Joseph, pur şi simplu se sperie. Şi o face.

— Deci îi e fiică de el.

— Da! Exact asta este, spune Jen şi îşi priveşte soţul. Deci mă crezi?

— Poate că îţi fac pe plac, spune el tară vlagă, dar ea nu gândeşte aşa.

— Uite, mi-am luat aceste notiţe, spune ea, sărind în sus şi apucând blocnotesul.

Kelly i se alătură pe canapeaua din bucătărie.

— Sunt... vreau să spun că sunt destul de puţine.

Kelly priveşte pagina, după care râde, un sunet slab care iese când expiră.

— Oh, draga mea, oh, draga mea. Acestea sunt *foarte* puţine.

— Opreşte-te, pentru că în ritmul ăsta nu-ţi voi spune numerele de la loterie, spune Jen.

Şi e atât de plăcut, atât de plăcut să râzi pe tema asta. E atât de plăcut să revină la dinamica lor firească.

— Oh, da, în regulă. Uite. Să scriem toate motivele posibile pe care le-ar putea avea ca să facă acest lucru. Chiar şi pe cele mai nebuneşti.

— Autoapărare, pierderea controlului, conspiraţie/ asociere, spune Jen. Faptul că lucrează ca, habar n-am, asasin plătit.

— Nu suntem în filmele cu James Bond.

— în regulă, taie varianta asta.

Kelly râde în timp ce barează cu o linie asasin *plătit.*

— Extraterestri?

— Opreşte-te, spune Jen printre râsete.

în timpul nopţii fac din ce în ce mai multe liste. Toţi prietenii lui, toate cunoştinţele lui cu care ar putea vorbi ea.

Pe canapeaua luminată slab, trupul lui Jen se îndoaie. Se sprijină de Kelly, al cărui braţ se strecoară imediat în jurul ei.

— Când vei... nu ştiu. Pleca?

— Când dorm.

— Atunci hai să rămânem treji.

— Am încercat.

Ea stă acolo, ascultându-i respiraţia lentă. El o poate simţi şi pe a ei încetinindu-se. Dar astăzi e fericită să plece. E bucuroasă că a avut ziua de azi împreună cu el.

— Ce ai face tu? întreabă ea, întorcându-se să-l privească.

Kelly strânge din buze, o expresie pe care Jen nu i-o poate citi.

— Eşti sigură că vrei să ştii asta?

— Sigur că vreau, spune ea, deşi, doar pentru o secundă, se întreabă dacă vrea cu adevărat să afle.

Kelly poate avea un simţ al umorului întunecat, dar – uneori numai – şinele său interior părea la fel. Dacă Jen ar fi nevoită să-l descrie, ar zice că ea se aşteaptă la tot ce este mai bun de la oameni, în timp ce Kelly se aşteaptă la tot ce este mai rău.

— L-aş ucide, spune el încet.

— Pe Joseph? întreabă Jen uimită.

— Da.

Kelly îşi desprinde ochii de orice ar fi privit înainte şi-i întâlneşte privirea.

— Da, l-aş ucide pe acest Joseph, dacă aş putea scăpa neprins.

— Astfel încât Todd să nu-l mai poată ucide, spune ea aproape şoptit.

— Exact.

Pe Jen o trece un fior, acest gând incisiv a îngheţat-o total, această duritate pe care o dezvăluie uneori soţul ei.

— Dar ai fi în stare?

Kelly dă din umeri, privind afară grădina întunecată. Jen îşi poate da

seama că nu intenţionează să răspundă la această întrebare.

— Deci mâine, murmură el, trăgând-o din nou aproape de el, lipită de trupul lui. Va fi ieri pentru tine şi mâine pentru mine?

— Aşa e, spune ea tristă, dar gândindu-se în sine ei că poate nu va fi, că poate spunându-i, a schimbat cumva soarta.

Kelly e tăcut; adoarme. Jen clipeşte din ce în ce mai lung.

Sunt aici în noaptea aceasta, împreună, chiar dacă e posibil să se despartă din nou mâine, ca doi pasageri aflaţi în trenuri care merg în direcţii opuse.

Ziua minus patru, ora 9.00

Patru zile în urmă.

Şi, mai rău, blocnotesul e gol.

Jen scoate un strigăt de frustrare în bucătărie. Desigur că e frustrată. Desigur că e, la naiba. Pentru că încă nu a scris în el. Pentru că ea e în trecut.

Kelly intră în bucătărie, muşcând dintr-un măr.

— Doamne, spune el, tresărind, sunt stricate. Uite, încearcă. Parcă ai mânca o lămâie!

1-l întinde, cu mâna în faţă, ochii fericiţi, pleoapele încreţite.

— îţi aminteşti plimbarea noastră de aseară? îl întreabă ea disperată.

— Ce? întreabă el cu gura plină. Poftim?

Evident că nu-şi aminteşte. Nu a realizat nimic spunându-i. Cu numai douăsprezece ore în urmă au stat aici împreună şi au făcut un plan. Accidentul de maşină, convingerea de pe chipul lui când s-a întors spre ea. Totul a trecut, expediat nu în trecut, ci în viitor.

— Las-o baltă!

— Eşti OK? Arăţi ca naiba, spune el.

— Ah, căsnicia. Atât de romantică.

Dar, în sinea ei, Jen e pe gânduri. Dacă blocnotesul e gol, atunci desigur că nici apelurile telefonice, nici e-mailurile nu i-au fost trimise încă lui Andy Vettese. Verifică e-mailurile trimise: nimic. Bineînţeles! Nu e de mirare că nu a răspuns. E foarte greu să te obişnuieşti să trăieşti o viaţă care se derulează înapoi. Chiar dacă crede că o înţelege, nu este adevărat. O surprinde.

Trebuie să plece, să se îndepărteze de acest Kelly care nu ştie nimic despre ziua de mâine şi despre ziua de poimâine şi tot ce urmează. Jen trebuie să scape de blocnotesuri care dispar şi de cuţite aflate în rucsacuri şi de locul crimei care stă tăcut în aşteptare.

Trebuie să meargă la muncă. înapoi la Rakesh, dar şi la Andy Vettese.

Ora zece dimineaţa. O cafea neagră dulce, biroul ei şi Rakesh.

Au stat aici de o mie de ori pe parcursul anilor, adesea trece devreme pe la biroul ei

şi se plânge că nu vrea să se apuce de treabă. Asta a fost fundaţia pe care li s-a bazat prietenia: tendinţa de a fi plângacioşi.

— Poţi lua legătura cu Andy pentru mine? îl întreabă Jen pe Rakesh.

Tocmai i-a spus lui Rakesh încă o dată ce i se întâmplă. Jen i-a explicat
rapid totul, părând neautentică şi ipocrită. I-a povestit de atâtea ori, încât tragedia celor întâmplate a obosit-o, e ca un om care a văzut atâta moarte şi distrugere, încât a devenit imun.

Totuşi, Rakesh pare să creadă că Jen chiar este convinsă că i se întâmplă asta, la fel cum a făcut data trecută. Pasiv, serios, poate în sinea lui diagnosticând-o cu ceva, dar fără să spună cu ce.

— Nu pot să dau de el şi am nevoie, spune Jen sinceră, dar grăbită.

Trebuie să vorbească cu Andy *astăzi:* e tot ce are.

Rakesh îşi uneşte degetele, ca de obicei.

— Sunt sigur că nu ţi-am vorbit despre Andy, spune el cu un mic zâmbet.

— O vei face, în câteva zile.

— înţeleg, spune Rakesh, privind-o în faţă, cu ochii lui căprui aţintiţi asupra alor ei.

Astăzi poartă o vestă din flanel bordo şi ţine în mâini o cafea. Conturul dreptunghiular al pachetului de ţigări e vizibil în buzunarul pantalonilor lui. Unele lucruri nu se schimbă.

Jen nu se poate abţine să-i întoarcă zâmbetul.

— Te rog să îl suni. Este în apropiere, nu-i aşa? La John Moores?
merge la biroul său – orice.

— Ce dai?

Rakesh se sprijină de cadrul uşii.

— Oh, negociem?

— întotdeauna.

— O să-ţi fac graficul de costuri pentru Blakemore.

— Doamne, de acord, spune el imediat. Eşti atât de uşor de convins. Aş fi făcut-o pentru un cartof.

— Iar eu ţi-aş lua ţigările ca să te laşi de fumat.

Arată spre ţigările din buzunarul lui. El clipeşte, după care le scoate.

— Uau. OK. înţeleg, spune el şi se retrage la loc pe coridor. îl voi suna acum.

Rakesh ridică o mână, un gest de despărţire.

— Te ţin la curent.

— Mulţumesc, mulţumesc, spune Jen, deşi nu crede că el o mai poate auzi.

îşi sprijină coatele pe biroul la care a muncit în ultimele două decenii, simţindu-se momentan eliberată după ce a delegat un expert.

Lumina soarelui îi încălzeşte spatele. Uitase această mică vrajă a căldurii. Câteva zile din octombrie care au părut pentru o clipă exact ca zilele de vară.

Andy spune că va ajunge în centrul oraşului Liverpool în două ore. Jen, ca o tocilară, se ocupă de graficul de costuri pentru Rakesh.

Jen şi Andy stabilesc să se întâlnească la o cafenea care-i place lui Jen. Nu e pretenţioasă, e ieftină, cafeaua e bună şi tare. Lui Jen i se pare romantic aerul ei retro: ceaiul care costă câţiva bănuţi, nu câteva lire, sandvişurile cu şuncă din meniu, băncuţele din vinii.

în timp ce se îndreaptă spre cafenea, strecurându-se printre cumpărători şi trecând de falşi artişti ambulanţi, i se adună în minte felurile în care a greşit în creşterea lui Todd. Hrănindu-l mai mult ca să doarmă mai mult, faptul că îl lăsa să îşi termine biberonul în timp ce se uita plictisit la televizor ziua, tară să aibă contact vizual cu cineva. Momentul acela în care strigase la el de frustrare că nu dormea după-amiaza. Rapiditatea cu care s-a întors la muncă după naştere pentru că tatăl ei o presa; faptul că l-a înscris pe Todd la creşă pe când era atât de mic, prea mic. Atunci a plantat ea oare seminţele acestea în mintea lui? A fost o mamă rea sau doar un simplu om? Jen nu ştie.

Andy e deja acolo, la o masă acoperită cu plastic dur: Jen îl recunoaşte imediat din fotografia de pe Linkedin. Cam de vârsta lui Rakesh, părul grizonant în dezordine. Un tricou pe care scrie *Franny and Zooey.* J.D. Salinger, nu-i aşa?

— Mulţumesc că ai venit să ne vedem, spune Jen rapid, luând loc pe scaunul din faţa lui.

Andy a comandat deja două cafele negre. O cană de lapte în miniatură e aşezată pe masă, cană pe care o invită din gesturi să

o folosească. Niciunul dintre ei nu o face însă.

— Cu plăcere, spune Andy, deşi nu pare.

Din voce, pare istovit, aşa cum devine ea când e forţată să dea sfaturi juridice gratuite la petreceri. E destul de echitabil.

— Trebuie să fie, vreau să spun că e cam neortodox, spune ea, adăugând zahăr în cafeaua ei.

— Ştii tu, spune el, lăsându-se pe spate cu o mică ridicare din umeri.

Are o urmă de accent american.

— Da.

îşi împleteşte degetele şi-şi odihneşte faţa pe ele, privind-o pur şi simplu.

— Dar Rakesh e un prieten bun.

— Ei bine, nu te voi reţine mult, spune ea, deşi nu o spune serios.

De fapt, ar vrea ca el să stea cu ea toată ziua: la modul ideal, până ieri.

Andy ridică sprâncenele, tară spună ceva. Soarbe din cafea, după care pune paharul la loc pe masă, privind-o cu ochi căprui şi calmi. Se mişcă tară să scoată vreun cuvânt, genul de gest pe care îl faci când laşi pe cineva să intre pe uşă.

— Continuă, spune el vioi.

Jen începe să vorbească. îi spune tot. Fiecare detaliu. Vorbeşte repede, gesticulând, oferind un număr infernal de detalii. Fiecare mic amănunt. Dovleci, soţi dezbrăcaţi, Cutting & Sewing Ltd, cuţitul, cum a încercat să stea trează, accidentul de maşină, Clio. Totul.

O chelneriţă le umple paharele cu cafea în tăcere, dintr-o cafetieră aburindă, şi Andy îi mulţumeşte, dar numai din ochi şi cu un zâmbet larg. Nu o întrerupe pe Jen nici măcar o dată.

— Cred că asta e tot, spune ea, când a terminat.

Aburul dansează în jurul lămpilor fluorescente de deasupra capetelor lor. Cafeneaua e aproape goală în această zi, oricare ar fi ea, la mijlocul dimineţii, la mijlocul săptămânii. Jen e dintr-odată atât de obosită, temporar altcineva fiind la conducere, încât crede că ar putea dormi chiar aici pe masă. Se întreabă ce s-ar întâmpla dacă ar face-o.

— Nu trebuie să te întreb dacă crezi că îmi spui adevărul, spune Andy după ceea ce pare un moment de gândire.

Oarecum pasiv-agresivul *dacă crezi* o zguduie pe Jen. Jargonul

medicilor, al adversarilor în justiţie, al rudelor pasiv-agresive, al îndrumătorilor care te ajută să ţii dieta Slimming World...

— Cred, spune ea. Dacă mai contează.

îşi freacă ochii timp de un minut, încercând să se gândească. „Haide”, îşi spune ea. „Eşti o femeie isteaţă. Nu e chiar atât de greu. E timpul pe

care-l ştii, doar că se derulează invers.”

— Vei câştiga un premiu în două zile, spune ea, gândindu-se la ştirea pe care a citit-o despre el atunci când nu i-a răspuns. Pentru lucrarea ta despre găurile negre.

Atunci când îşi deschide ochii, observă că Andy a rămas blocat, cu cafeaua la jumătatea drumului spre gură, paharul reciclabil devenit elipsoidul din cauza strânsorii. Are gura deschisă, se privesc ochi în ochi.

— Premiul Penny Jameson?

— Cred că da? Am văzut în timp ce te căutam pe Google.

— Câştig?

Jen simte o scânteie meschină, triumfătoare în sinea ei. Iată.

— Da.

— Premiul acela are o clauză de confidenţialitate. Ştiu că sunt nominalizat. Dar nimeni altcineva nu ştie. Nu este...

îşi scoate telefonul şi tastează în tăcere pentru o secundă, apoi îl pune la loc, cu faţa în jos, pe masă.

— Acea informaţie nu e de domeniu public.

— Ei bine, mă bucur.

— în regulă atunci, Jen, spune el. Mi-ai atras atenţia.

— Bine.

— Cât de interesant!

Andy îşi muşcă buza de jos. Bate darabana cu degetele pe spatele telefonului său.

— Deci: e posibil din punct de vedere ştiinţific? îl întreabă ea.

Andy îşi întinde mâinile, după care le pune din nou în jurul paharului.

— Nu ştim, spune el. Ştiinţa este într-o măsură mult mai mare artă decât ai crede. Ceea ce spui încalcă legea relativităţii generale a lui Einstein, dar cine poate spune că teorema lui ar trebui să ne controleze vieţile? Nu s-a dovedit ştiinţific că e imposibil să călătoreşti în timp, spune el. Dacă poţi depăşi viteza luminii...

— Da, da, o forţă gravitaţională de o mie de ori mai mare decât greutatea corpului meu, aşa este?

— Exact.

— Dar nu am simţit nimic de felul acesta. Pot să te întreb... crezi că, în paralel, am mers şi înainte în timp? Aşa că, undeva, trăiesc viaţa în care Todd a fost arestat?

— Crezi că e posibil să existe mai multe versiuni ale tale?
— Cred că da.
— Stai puţin.
Scoate cuţitul din vasul cu tacâmuri de lângă ei.
— îl poţi folosi?
— Să-l folosesc?
— O tăietură minusculă.
Lasă restul să se subînţeleagă.
Jen înghite.
— înţeleg. OK.
Ia cuţitul şi face, sincer, cea mai jalnică tăietură uşoară în lateralul degetului ei. Aproape o zgârietură.
— Mai adânc, spune el.
Jen înfige mai mult cuţitul în rană. Apare un strop de sânge.
— OK, spune ea, acoperind-o cu un şerveţel. E în regulă?
Priveşte în jos la rana de un centimetru lungime.
— Dacă nu mai ai această tăietură şi mâine... aş spune că te trezeşti în pielea ta de ieri zi de zi. Treci de la ziua de luni la duminică şi apoi sâmbătă.
— în loc să călătoresc în timp?
— Corect. Spune-mi.
Se aşază mai în faţă pe scaun şi continuă:
— Ai simţit vreun fel de... senzaţie de comprimare când s-a întâmplat asta? Sau ai avut doar senzaţie de déjà vu?
— Doar déjà vu.
— Ce ciudat! Panica pe care ai simţit-o pentru fiul tău... crezi că a produs senzaţia?
— Nu ştiu, spune Jen încetişor, aproape sieşi. E o nebunie. E atât de nebunesc. Nu înţeleg ce se întâmplă, încă nu te-am sunat. O voi face mai târziu în cursul săptămânii. îţi voi lăsa o grămadă de mesaje.
— Mi se pare, spune Andy, terminându-şi cafeaua, că, de fapt, înţelegi deja regulile Universului în care ai pătruns tară voia ta.
— Nu prea mi se pare, spune ea şi el îi zâmbeşte din nou.
— Teoretic, e posibil ca tu să fi creat cumva o forţă atât de

mare, încât eşti captivă într-un fel de buclă temporală închisă.

— Teoretic posibil. Corect. Atunci, cum ies de aici?

— Lăsând deoparte fizica, răspunsul evident ar fi că vei ajunge la originea crimei, nu-i aşa? Te vei întoarce până la motivul care l-a făcut pe Todd să comită crima?

— Şi apoi ce se va mai întâmpla? Dacă ar fi să ghiceşti?

Jen îşi ridică mâinile într-un gest paşnic.

— Fără miză. Doar o presupunere. Ce crezi că s-ar putea întâmpla?

Andy îşi muşcă buza de jos, cu ochii spre masă, după care o priveşte.

— Vei împiedica producerea crimei.

— Doamne, sper să fie aşa, spune Jen cu ochii umezi.

— Pot pune o întrebare care poate părea hazlie? întreabă Andy.

Aerul pare să se umple de tăcere în jurul lor în timp ce privirea lui Andy o întâlneşte pe a ei.

— De ce crezi fu că ţi se întâmplă asta ţie?

Jen ezită, e pe cale să spună – într-adevăr, hazliu – că nu ştie: de aceea l-a forţat să se întâlnească cu ea. Dar ceva o opreşte.

Jen se gândeşte la bucle temporale, la efectul de fluture, la schimbarea unui lucru mic.

— Mă întreb dacă nu cumva eu, şi doar eu, ştiu ceva ce poate împiedica crima, spune Jen. Undeva adânc în subconştientul meu.

— Cunoaşterea, spune Andy, dând din cap. Asta nu e călătorie în timp, sau fizică, sau matematică. E doar faptul că ai cunoaşterea şi iubirea necesare pentru a opri o crimă?

Jen se gândeşte la cuţitul pe care l-a găsit în rucsacul lui Todd şi la strada Eshe North.

— în fiecare zi pe care am retrăit-o până acum am aflat câte ceva, făcând un lucru altfel decât l-am făcut prima dată... urmărind pe cineva sau fiind martoră la ceva la care nu fusesem data trecută. Chiar şi faptul că am acordat mai multă atenţie lucrurilor mici.

Andy se joacă cu paharul gol de pe masă, întorcându-l cu gura în jos, continuând să se gândească, cu ochii spre ferestrele din spatele lui Jen.

— Ei bine, atunci e corect să spunem că fiecare zi în care ajungi are într-un fel legătură cu crima?

— Poate. Da.

— Deci, pe măsură ce te întorci în timp, e posibil să sari o zi. Poate vei sări o săptămână.

— Poate. înseamnă că ar trebui să caut indicii în fiecare zi?

— Da, poate, spune el simplu.

— Speram că îmi vei... înţelegi tu. îmi vei da o mână de ajutor. Ca să ies din asta. Nu ştiu, două bucăţi de dinamită şi un cod, sau ceva.

— Dinamită, spune Andy râzând.

Se ridică în picioare şi se întinde să dea mâna cu ea. Ochii lui se închid în acest timp, doar pentru o secundă. E real. Mâna lui e reală. *Ea* e reală.

— Pe data viitoare, spune ea, deschizând ochii.

— Pe data viitoare, spune Andy.

Jen pleacă din cafenea după el, profund, profund îngândurată în legătură cu semnificaţia tuturor acestor întâmplări. îl sună pe Todd, dorind să ştie unde se află. Dorind să ştie dacă face ceva ce ratase eaprimadatăcând trăise această zi, simţind o dorinţă reînnoită de a reuşi să schimbe lucrurile, de a-l salva.

— Totul în regulă? răspunde Todd.

E linişte în fundal.

Jen, prinsă într-un vârtej de vânt în Liverpool, se întoarce cu spatele la rafală.

— Mă întrebam doar unde eşti, îi spune ea.

— Online, spune el, iar Jen nu-şi poate opri un zâmbet.

E tipic Todd, dragul de el.

— Online, în casa noastră? întreabă ea.

— Am o oră liberă. Deci sunt la noi acasă, pe VPN-ul nostru, în patul meu din Crosby, Merseyside, Marea Britanie, spune el, simţindu-se râsul din vocea lui.

Jen priveşte cerul şi se gândeşte: „Ei bine, vom vedea”. Ar putea ajunge în luna august înainte de noiembrie. Dar va ajunge la sursa problemei, oricând se va întâmpla asta.

Luna e pe cer, o lună timpurie de prânz, atârnând deasupra lor, a amândurora, în orice versiune a sinelui ar fi. Ea, cea din trecut. Şi Todd, trecând prin orice schimbări care-l fac să ucidă pe cineva peste patru zile.

— Voi ajunge în curând acasă, spune ea.

— Unde *te* afli?

— în Univers, spune ea, iar el râde, un sunet atât de perfect în ochii ei, ca o muzică.

Jen s-a întors pe strada Eshe North, sperând să o găsească pe Clio. Presupune că fata nu locuieşte cu unchiul ei, dar probabil că el îi poate da

adresa ei.

Jen crede că, de fapt, cheia se află la Clio. Todd a întâlnit-o cu două luni în urmă, din câte ştie Jen, dar poţi adăuga încă cel puţin câteva săptămâni de secretomanie adolescentină. Nu poate fi o coincidenţă faptul că atunci a început totul, pe lângă prietenia lui cu Connor. *Totul* fiind o schimbare amorfa, greu de descris. Posomoreala, secretomania, acea paloare ciudată pe care o are Todd uneori.

Deci iat-o bătând la uşă. Aproape imediat, o siluetă feminină apare dincolo de sticla matisată. Inima lui Jen începe să bată mai puternic în piept.

Uşa se deschide şi Jen nu se poate abţine să se minuneze de frumuseţea lui Clio. Bretonul tuns şic pe frunte, ochii ei apropiaţi. Părul este încâlcit, în dezordine, dar ei îi stă bine, faţă de imaginea de dementă pe care ar avea-o Jen dacă ar încerca aceeaşi coafură.

— Bună, spune Jen.

Clio priveşte peste umăr; o mişcare rapidă, automată, dar Jen o sesizează şi se întreabă ce ar putea însemna.

— Mama lui Todd, spune Jen, dându-şi seama după o secundă de ezitare că, deşi Jen a întâlnit-o pe Clio, Clio nu a întâlnit-o pe Jen.

— Oh, spune Clio, trăsăturile ei deosebite estompându-se din cauza surprizei.

— Mă întrebam doar... spune Jen.

Priveşte pe hol. Clio a făcut un mic pas înapoi. Nu ca să o lase pe Jen să intre, ci ca şi când ar fi pe cale să închidă uşa. Jen se gândeşte la expresia deschisă, curioasă de pe chipul ei acea primă dată când o văzuse, la capătul aceluiaşi hol, îmbrăcată cu jeanşii rupţi. Faţa lui Clio de acum, când Todd nu este aici, e cu totul alta.

— Mă întrebam dacă putem discuta puţin, spune ea şi gesticulează spre Clio. Nu are nicio legătură cu... de fapt nu are nicio legătură cu tine. îmi placi, sunt de acord cu relaţia voastră. Pot intra... doar pentru o secundă? Aici locuieşti? bolboroseşte ea.

— Uite... nu pot... spune Clio.

Jen se uită împrejur pe hol. Haina lui Clio atârnă aruncată pe

uşa de la dulapul pe care l-a închis Ezra. Peste haină e o poşetă Chanel – Jen crede că e autentică. Valorează cel puţin cinci mii de lire, nu-i aşa? Cum de îşi poate permite aşa ceva? Doar dacă nu e falsă...

— Nu e nimic rău, spune Jen, cu ochii în continuare pe geantă.

Sprâncenele lui Clio se unesc. Gura începe să i se chircească într-o scuză delicată.

— Chiar... spune ea, frământându-şi mâinile, apoi mai face un pas înapoi. îmi pare foarte, foarte rău. Chiar... chiar nu pot...

— Ce nu poţi? întreabă Jen, absolut uimită.

— Nu pot vorbi cu tine despre asta.

— Despre ce să vorbeşti? întreabă Jen, amintindu-şi dintr-odată că dragul ei Kelly avea impresia că s-au despărţit. Doar nu v-aţi despărţit?

O umbră pare să treacă peste chipul lui Clio, iar Jen nu-şi poate da seama ce este. Un fel de înţelegere, dar Jen nu e la curent cu toate acestea.

— Te rog, explică-mi, adaugă ea disperată.

— Ne-am despărţit, dar apoi ne-am împăcat ieri, este... complicat.

— în ce sens?

Clio se retrage din faţa lui Jen, înconjurându-şi cu braţele abdomenul, încolăcindu-le în jurul trupului ei, ca un om fragil sau bolnav.

— îmi pare rău, spune ea, abia auzit, făcând încă un pas înapoi. Ne vedem în curând, OK?

Clio închide uşa, lăsând-o pe Jen acolo, singură.

Uşa se încuie cu un declic delicat şi prin sticla matisată Jen o urmăreşte pe Clio retrăgându-se.

Se întoarce să plece. în timp ce face acest lucru, o maşină de poliţie patrulează prin zonă. Foarte, foarte lent. Viteza mică o face pe Jen să ridice privirea spre ea. Ferestrele sunt ridicate, şoferul priveşte înainte, pasagerul – despre care Jen e sigură că este frumosul ofiţer de poliţie care-l arestează pe Todd – o priveşte drept în faţă. în timp ce Jen se îndreaptă spre maşina ei, învinsă de reacţia lui Clio, uimită de misterul cu care se confruntă, maşina de poliţie se întoarce, luând-o în celălalt sens.

în timp ce demarează, Jen se gândeşte la ce a spus Andy. Despre subconştientul ei, despre ceea ce ştie ea, despre lucruri pe care e posibil să le fi văzut şi trecut cu vederea ca neimportante şi despre motivul pentru care se află aici. în timp ce porneşte, se

gândeşte că nu mai e altceva de făcut. Trebuie să-şi întrebe fiul.

— E ceva ce aş vrea să discut cu tine, spune Jen lejer, îndreptându-se spre magazinul din colţ împreună cu Todd.

El va cumpăra un Snickers. Data trecută, ea a cumpărat o sticlă de vin,

dar în seara asta nu are starea necesară pentru aşa ceva. Fac adeseori acest drum. Todd, datorită apetitului său insaţiabil de adolescent şi, ei bine, Jen din acelaşi motiv.

în magazinul din colţ va fi cineva care va purta o pălărie de fetru, iar această pălărie este atuul lui Jen.

Un lucru impredictibil, simpatic, adevărat. E bucuroasă că şi-a amintit. Poate folosi acest amănunt pentru a-l convinge pe Todd şi apoi, dacă nu altceva, să afle ce ar face *el* în această situaţie. Fiul ei genial.

— Dă-i drumul, spune Todd relaxat.

O iau pe o stradă lăturalnică. în aerul nopţii se simte mirosul cinelor altor oameni, lucru care îi provoacă lui Jen o nostalgie puternică, făcând-o să-şi amintească de vacanţele cu părinţii ei în campinguri când era mică. Nu va uita niciodată luminile portocalii îndepărtate ale celorlalte rulote parcate, clinchetul tacâmurilor, norii de fum ai grătarelor. Doamne, cât de dor îi este de tatăl ei! Şi de mama ei, i se pare, deşi abia îşi aminteşte de ea.

— Ce ai face dacă ai putea călători în timp? Ai merge înainte sau înapoi? întreabă Jen, iar el o priveşte surprins.

— De ce? vrea să ştie el.

Ca de obicei, înainte ca ea să răspundă, o face el:

— Aş merge înapoi, spune el, respiraţia lui descriind inele de aburi în aerul nopţii.

— De ce?

— Ca să-i spun eului meu din trecut nişte chestii.

Todd zâmbeşte, un zâmbet aparte, îndreptat spre pavaj. Jen râde uşor. Insondabilii copii ai Generaţiei Z.

— Atunci, spune el, mi-aş trimite doar e-mailuri. De la eul meu trecut către eul meu viitor. Programate să fie trimise la un anumit moment. Poţi face asta pe unele site-uri.

— Să-ţi trimiţi e-mailuri?

— Da. Ştii tu. Afli ale cui titluri şi acţiuni vor creşte ca valoare. Apoi te întorci în timp, dai un e-mail programat, de la mine către mine spunând: în septembrie 2006, sau oricând,

cumpără acţiuni la Apple.

„Mi-aş trimite e-mail mie însumi.”

Ei bine, e ceva ce merită încercat. Un e-mail, trimis, programat pentru a fi primit la ora unu în dimineaţa zilei în care se întâmplă nenorocirea, pe 29 spre 30. îl va scrie astfel încât să conţină instrucţiuni pentru ea. Ieşi din

casă, împiedică o crimă. Cu siguranţă, dacă ar fi avertizată din timp, l-ar putea opri fizic pe Todd să comită crima?

— Eşti atât de inteligent.

— Oh, mulţumesc.

— Poate că te miri de ce te întreb, spune ea.

— Nu tocmai, rosteşte el vesel.

începe să-i explice călătoria înapoi în timp, omiţând deocamdată crima.

îl priveşte în tot timpul în care se plimbă şi vorbesc. Dacă ar trebui să anticipeze răspunsul lui, ar spune că Todd nu va avea nevoie de muncă de convingere. Jen îl cunoaşte. Jen îl *cunoaşte.* El – încă un puşti în multe privinţe – crede necondiţionat în bucle temporale, în călătoria în timp, în ştiinţă şi filosofie şi în *fascinanta matematică* şi lucrurile excepţionale care se întâmplă în viaţa lui, pe care, în mintea lui tânără, o crede în continuare extraordinară.

Todd nu spune nimic timp de câteva secunde, privindu-şi adidaşii în timp ce se plimbă prin frig, cu feţele crispate. Ridică o sprânceană spre ea.

— Vorbeşti serios? întreabă el.

— Absolut. Total.

— Ai văzut viitorul?

— L-am văzut.

— în regulă, mamă. Deci ce se va întâmpla? întreabă el jovial, iar ea e convinsă că Todd crede că ea glumeşte. Meteoriţi, următoarea pandemie, ce?

Jen nu spune nimic, gândindu-se cât de sinceră să fie.

Se uită la ea şi-i surprinde expresia.

— Doar nu vorbeşti serios.

— Nu, zău, chiar vorbesc serios. Vei cumpăra un Snickers. Acolo va fi cineva în magazinul de la colţ care va purta o pălărie de fetru.

— ...OK, spune el şi dă din cap, doar o dată. O buclă

temporală. O pălărie de fetru. S-a făcut.

Jen îi zâmbeşte, fără să fie surprinsă că a izolat elementul din viitor pe care el nu îl poate controla, şi care aparţine altcuiva: pălăria.

Exact asta credea Jen că va face. Este un om mult mai uşor de convins decât Kelly.

— Ştii de ce? întreabă el.

— Ceva se va întâmpla peste patru zile. Cred că trebuie să împiedic acest

lucru.

— Ce? întreabă el din nou.

— Eu, eu... nu e bine, Todd. Peste patru zile vei ucide pe cineva, spune
ea.

De această dată, parcă ar fi aprins un rug. O mică scânteie şi apoi o vâlvătaie. Capul lui Todd se ridică brusc ca să o privească. Jen se încinge de parcă ar sta lângă acest foc. Dacă este ea cea care *provoacă* omorul, prin faptul că-i spune? Categoric, cunoaşterea faptului că e în stare să ucidă poate afecta o persoană, nu?

Nu. A decis să facă asta şi trebuie să meargă până la capăt. El, fiul ei, e în stare să suporte. îi plac faptele concrete. îi place ca oamenii să fie sinceri cu el.

Todd tace mai bine de un minut.

— Pe cine? spune el, aceeaşi întrebare pe care a pus-o dată trecută.

— Era un străin pentru mine. Tu păreai să-l cunoşti.

Todd nu reacţionează. Ajung la magazinul iluminat, situat lângă un fast-food chinezesc, şi se opresc în faţa lui. în cele din urmă, privirile li se întâlnesc. E surprinsă să vadă că are ochii umezi. Acoperiţi de cea mai insesizabilă urmă de umezeală. E posibil să nu fie nimic. S-ar putea să fie doar luminile magazinelor, aerul rece.

— Ei bine, nu aş ucide niciodată pe nimeni, spune el, tară să o privească în ochi.

Jen îşi desface braţele larg.

— Dar o faci. Se numeşte Joseph Jones.

Şi ea are ochii umezi acum. Todd trece cu privirea peste chipul ei, ţine un deget în sus şi intră în magazin. Are dreptate, desigur, că nu ar ucide pe cineva, decât dacă nu are de ales. Ea îl *cunoaşte:* ar încerca să aplaneze situaţia, ar mărturisi. Ar face o întreagă listă lungă de lucruri înainte să ucidă. Aceasta este probabil cea mai utilă informaţie pe care a obţinut-o.

După câteva secunde, Todd a ieşit din magazin şi limbajul trupului i s-a schimbat complet. Este o schimbare infinitezimală.

Ca şi când cineva ar fi apăsat momentan butonul de pauză al mişcărilor lui, după care l-a repomit. Doar o bâlbâială.

— Pălăria, spune el.

O tresărire.

— Prezentă şi corectă, adaugă el.

— Deci mă crezi acum?

— Ai văzut pălăria de fetru din josul străzii, presupun.

— Nu am văzut-o, Todd, ştii că nu am văzut-o.

— Nu aş ucide niciodată pe cineva. Niciodată, niciodată, niciodată.

Ochii lui privesc în sus spre cer, iar Jen e sigură – pe cât de sigură poate
fi – că vede dezamăgire, dar şi înţelegere în trăsăturile lui. Ca un om căruia i s-a spus ceva. Ca un om căruia i s-ar fi spus finalul când este abia la început. Jen e surprinsă de reacţia lui. Nu călătoria în timp a depăşit-o, ci faptul că e părinte.

Se întoarce cu spatele la ea. Jen îl cunoaşte. Todd s-a închis de îndată ce i-a spus detaliile.

— De ce te-ai despărţit de Clio?

— Nu e treaba ta. Oricum, suntem din nou împreună acum.

Jen oftează. Se întorc spre casă într-o tăcere împietrită.

Kelly deschide uşa chiar înainte ca Jen să apuce să scoată cheia. Todd trece pe lângă el tară să-i vorbească, apoi urcă la etaj. Interesant e că nu-i spune lui Kelly ceea ce tocmai i-a spus Jen. în mod normal, e sigură că ar fi râs împreună de ea.

Kelly prepară o plăcintă. Când Jen se aşază la masa pentru micul-dejun din bucătărie, el toarnă compoziţia în vasul tapetat şi deschide cuptorul. Căldura şi aburul din cuptor tremură atât de violent, încât Kelly pare să dispară din ochii ei.

în acea noapte, Jen caută pe Google cum poate să trimită un e-mail programat, iar apoi, plină de speranţă, îl trimite în eter. în timp ce adoarme se roagă să funcţioneze. Se roagă ca ea de undeva din viitor să împiedice crima şi să iasă din bucla temporală.

Ziua minus opt, ora 8.00

E-mailul nu a funcţionat. Tăietura pe care a făcut-o cu cuţitul a dispărut.

Şi, pentru prima dată, Jen a sărit mai multe zile. S-a întors cu peste patru zile în urmă. Este data de 21. Stă trează în pat şi se gândeşte la Andy. Se pare că a avut dreptate.

Sau poate că procesul se accelerează şi, în curând, se va întoarce în timp dintr-odată cu ani întregi, iar apoi efectiv va înceta să mai existe.

„Nu. Nu gândi astfel. Concentrează-te asupra lui Todd.”

— Unde mergi? strigă după el.

îl aude urcând scările până la etajul cel mai de sus, unde se află dormitorul ei şi al lui Kelly, iar apoi apare cu un zâmbet larg pe faţă. Pare plin de LOL-uri, după cum ar spune el.

— Tata mă ia să alergăm, spune el. Roagă-te pentru mine!

— Eşti în gândurile mele, zice Jen în timp ce-i aude plecând.

E bucuroasă să-l vadă astfel. îmbujorat şi fericit.

în câteva minute, încă în cămaşă de noapte, Jen s-a întors în camera lui Todd. Caută din nou în sertarele biroului lui, în cele din noptiere, sub salteaua. Sub pat.

în timp ce caută, îşi recită ce ştie.

— Todd o întâlneşte pe Clio la sfârşitul verii. Kelly a spus în zilele de dinaintea crimei: „încă se mai vede cu Clio? Credeam că a spus că nu.”

Todd a confirmat cu câteva zile în urmă că s-au despărţit şi s-au împăcat ulterior.

Farfurii, ceşti, multe, multe chestii pentru şcoală tipărite de pe internet, în spatele şifonierului, o bucată de hârtie despre astrofizică.

— Lui Clio îi e frică să vorbească cu mine, adaugă ea, gândindu-se că trebuie să fie important.

— în plus, ciudat era că maşina de poliţie patrula pe acolo.

în cele din urmă, după douăzeci de minute, găseşte ceva mult mai tangibil decât să-şi asculte propriile aiureli.

E deasupra şifonierului, chiar în spate, dar neacoperit de praf, deci nu se află de mult acolo.

Este un mic pacheţel gri alungit, legat cu un elastic. Jen coboară de pe

scaunul pe care se urcase şi-l ţine în palmă. Droguri, asta crede ea că ar putea fi. Mâinile îi tremură în timp ce desface elasticul, apoi desface ambalajul protector.

Nu sunt droguri.

Pachetul conţine trei obiecte.

Un ecuson de poliţist din Merseyside. Nu tot, ci doar bucata de piele cu emblema comitatului Merseyside. Pe el e brodat un număr şi un nume: Ryan Hiles, 2648.

Jen îl pipăie. E rece în mâinile ei. îl ridică în lumină. Cum ajunge un adolescent să aibă un ecuson de poliţist? Nu-şi urmăreşte acest gând pe drumul pe care înclină să o apuce, deşi e evident că nu e un lucru bun.

Lângă el, atent împăturit în două, e un afiş în format A4, cu colţurile îndoite, reprezentând fotografia unui bebeluş de circa patru luni. Deasupra lui sau a ei e scris cuvântul *DISPĂRUT* cu litere majuscule, roşii. în colţ are o urmă de piuneză.

Jen clipeşte şocată. Dispărut. Copii dispăruţi? Ecusoane de poliţie? în ce lume întunecată a plonjat Todd?

Ultimul articol pare să fie un telefon cu cartelă. E închis. Degetele lui Jen tremură în timp ce apasă butonul *on* şi-l vede prinzând viaţă, cu ecranul de un verde-neon. Nu are parolă. Este un telefon în stil banană, model vechi, nu un smartphone. Era clar că nu ar fi trebuit descoperit vreodată. Citeşte numele persoanelor de contact. Sunt trei: Joseph Jones, Ezra Michaels şi cineva pe nume Nicola Williams.

Deschide fereastra de mesaje, ciulind urechea să vadă dacă îi aude pe Todd şi Kelly.

Orele la care se întâlneşte cu Joseph şi Ezra. 11 p.m. cu unul, 9 a.m. cu altul.

Dar, cu Nicola, e altceva:

Telefon cu cartelă 15/10: Mă bucur că vorbim. Ne vedem pe 16?

Nicola W 15/10: Potfi acolo.

Telefon cu cartelă 15/10: Bucuroasă să mă ajuţi mâine?

Nicola W15/10: Bucuroasă să te ajut.

Telefon cu cartelă 17/10: Sună-mă.

Nicola W17/10: PS. E stabilit, dar ne vedem diseară.

Nicola W17/10: Mă bucur că ne vedem. Mă bucur să o fac, dar trebuie să munceşti pentru asta. Dat fiind ce s-a întâmplat.

Telefon cu cartelă 17/10: Dap. înţeles.

Nicola W17/10: întoarce-te acolo.

Telefon cu cartelă 17/10: Cu copil sau fără.

Nicola W18/10: Toate la timpul lor. Când avem destule, putem acţiona.

Jen se uită fix la ele. O mină de aur. Mesaje reale, datate şi în care se pune ceva la cale. Jen trebuie să-şi dea seama ce. Trebuie să poată să-şi urmărească fiul zilele acestea, să intre şi ea în desfăşurarea evenimentelor.

întoarce restul obiectelor pe toate feţele, dar nu găseşte nimic.

Se aşază la loc pe scaunul de la biroul lui Todd. Catastrofele se îngrămădesc în mintea lui Jen. Poliţişti morţi. Copii morţi. Răpiri. Răscumpărări. Să fie Todd vreun fel de soldat, un minion trimis să facă o ofertă în numele unei bande?

Se urcă pe scaun şi pune pachetul la loc, exact unde era, după care se aşază în dormitorul răvăşit al fiului ei. îi tremură genunchii. îi priveşte tremurând uşor, gândindu-se că e doar vina ei. Trebuie să fie.

Nicola Williams. De ce îi este cunoscut numele?

îi caută pe Joseph, Clio, Ezra şi Nicola pe Facebook. Toţi sunt acolo cu excepţia lui Nicola şi toţi trei sunt prieteni între ei. Profilul lui Joseph e nou, dar arată ca al unui om obişnuit. Interes pentru curse de cai şi păreri despre Brexit. Profilul lui Ezra e mai elaborat, include fotografii din urmă cu zece ani, dar în rest e inaccesibil celor care nu sunt prieteni cu el.

Face ordine, apoi aranjează patul lui Todd, mâna ei netezindu-i perna, dar dă de un cocoloş, e ceva sub ea. Nu a căutat niciodată acolo. A căutat doar sub saltea, ca în filme, întinde mâna spre gâlmă, sperând să găsească informaţii, dar găseşte jucăria Science Bear. Ursuleţul pe care-l are Todd de când avea doi ani,

Telefon cu cartelă 17/10:
Sună-mă.

cel care ţine un arzător Bunsen albastru pufos şi un tub

de testare. Probabil că doarme în continuare cu el. I se rupe inima pentru Todd, aici în dormitorul lui, gândindu-se la acea noapte în care a avut un norovirus şi în care i-a şters buzele cu bucata de flanel moale, dar şi la cealaltă noapte, în care are loc crima. Fiul ei, pe jumătate copil, pe jumătate bărbat.

Holul secţiei de poliţie din Crosby arată la fel ca în acea primă noapte, plictisitor, mirosind a mâncare de la cantină şi cafea. Jen soseşte la şase, căutându-l pe Ryan Hiles. Acesta i se pare ei a fi următorul pas logic. Todd şi Kelly cred că Jen e la supermarket.

I se spune să aştepte, iar ea se aşază pe unul dintre scaunele de metal, uitându-se la uşa albă aflată la stânga biroului de la recepţie. La capătul unui coridor lung din spatele ei, poate vedea un ofiţer de poliţie suplu, înalt, mişcându-se de colo-colo în timp ce vorbeşte la telefon, râzând dintr-un motiv oarecare, luând-o încet când pe aici, când pe acolo.

Recepţionera e blondă. Are buzele crăpate, iar conturul lor pare estompat şi inflamat, ca la oamenii care au obiceiul să-şi umezească buzele.

Uşile automate se deschid, dar nu intră nimeni.

Recepţionera ignoră uşile. Tastează rapid, fără să-şi dezlipească ochii de pe ecran.

Afară e crepuscul; pentru toţi ceilalţi pare o zi obişnuită de octombrie la ora şase. Fumul de lemn proaspăt intră odată cu briza, la fiecare deschidere şi închidere a uşilor, din nou pentru nimeni. Jen îşi adună mâinile în poală şi se gândeşte la viaţa normală. Continuitatea succesiunii zilelor. Priveşte uşile care se deschid larg, se opresc pentru o clipă şi se închid la loc, şi încearcă să nu se întrebe dacă Todd continuă să trăiască undeva în viitor fără ea. Se confruntă cu viaţa în închisoare. Nici măcar cel mai bun avocat nu ar putea să-l scoată de acolo.

— îmi puteţi spune numele dumneavoastră? întreabă recepţionera, care pare mulţumită să poarte această conversaţie pe hol

— Alison, spune Jen, care nu e încă pregătită să-şi dezvăluie identitatea fără să ştie unde se află Ryan Hiles şi de ce

are Todd ecusonul lui.

Ultimul lucru pe care vrea să-l facă e să agraveze lucrurile pentru Todd mai târziu, în viitor.

— Alison Blând, inventează ea.

— OK. Şi care este...

— Caut un ofiţer de poliţie. Am numele lui şi numărul de ecuson.

— Ce treabă aveţi cu el?

Recepţionera formează un număr pe telefonul de pe birou.

Jen nu spune că are ecusonul, nu vrea să furnizeze dovezi, să se facă legătura între amprentele lui Todd şi vreun lucru odios. *Alt* lucru odios.

— Vreau doar să vorbesc cu el.

— îmi pare rău, nu putem permite ca persoane civile să intre pur şi simplu aici dându-şi numele ca să vorbească cu poliţişti, spune recepţionera.

— Nu este... nu este ceva rău. Vreau doar să discut cu el.

— Nu putem face asta. Vreţi să raportaţi un delict?

— Adică... spune Jen.

E pe cale să spună *nu,* dar apoi ezită. Poate că poliţia o poate ajuta. Doar pentru că o crimă nu a avut loc încă, asta nu înseamnă că nu a fost comisă nicio infracţiune. Cuţitul... cumpărarea unui cuţit e o infracţiune. Este un risc, poate că nu l-a cumpărat încă, dar e pregătită să şi-l asume. Dacă Todd e investigat pentru un lucru mai neînsemnat, poate că asta ar împiedica delictul mai grav?

Lui Jen îi vine dintr-odată o idee. Tot ce îi trebuie este o schimbare. Să doboare o piesă dintr-un întreg şir. Să ţină în picioare un domino care altfel ar cădea. Iar apoi, poate că se va trezi şi va fi mâine.

— Da, îi spune ea recepţionerei evident surprinse. Da, aş vrea să raportez un delict.

Douăzeci şi cinci de minute mai târziu, Jen se află într-o sală de şedinţe împreună cu un ofiţer de poliţie. E tânăr, are ochii de un albastru pal, ca un lup. De fiecare dată când îi întâlneşte pe ai ei, Jen e izbită de aspectul lor neobişnuit, un contur albastru-închis, interiorul albastru-deschis, pupilele mici. Ceva la această culoare îi face să pară goi. E proaspăt bărbierit, uniforma lui e puţin cam mare pentru el.

— în regulă, relataţi-mi, spune el.

Au două pahare de plastic albe cu apă în faţa lor. încăperea

miroase a toner pentru xerox şi a cafea stătută. Decorul pare foarte banal pentru reacţia pe care spera să o producă Jen.

— Voi lua notiţe, adaugă el.

Nu-şi doreşte asta. Un tânăr ofiţer care ia meticulos notiţe şi nu va răspunde la întrebări. Jen îşi doreşte un individualist. Un poliţai care iese

din tipare, care are o soţie surdă şi o problemă cu alcoolul: un om care o poate ajuta.

— Sunt foarte sigură că fiul meu e implicat în ceva, spune ea simplu.

Nu menţionează nimic despre aliasul pe care l-a oferit, sperând că el nu
o va întreba de asta, şi trece direct la esenţa problemei:

— Se numeşte Todd Brotherhood.

Şi atunci se întâmplă. El recunoaşte ceva: Jen este sigură de asta. E o umbră care trece peste trăsăturile lui ca o fantomă.

— Ce vă face să spuneţi că e implicat în ceva?

îi povesteşte ofiţerului despre croitorie, despre întâlnirea dintre fiul ei şi Joseph Jones şi despre cuţit. Jen speră ca, dacă Todd s-a înarmat deja, ei să găsească arma, să-l aresteze şi să împiedice producerea crimei.

Stiloul ofiţerului de poliţie se opreşte, doar puţin, la menţionarea cuţitului. Ochii lui ca de gheaţă o săgetează, culoarea unui foc de aragaz dat la minimum, apoi coboară din nou. Jen poate simţi schimbarea în aer, chiar şi aici. Jen a declanşat reacţia negativă. Efectul de fluture a fost pus în mişcare.

— OK... unde e cuţitul? De unde ştiţi că l-a cumpărat?

— Nu sunt sigură acum, dar m-am uitat cândva în ghiozdan, spune ea, omiţând faptul că asta s-a întâmplat în viitor.

— A plecat vreodată de acasă cu el?

— Presupun că da.

— în regulă, atunci... spune ofiţerul, înclinând stiloul. în regulă. Se pare că ar trebui să vorbim cu fiul dumneavoastră.

— Astăzi? întreabă Jen.

Poliţistul termină de scris şi o priveşte. Aruncă o privire spre ceasul de perete.

— îl vom interoga pe Todd.

Tremură, acolo în camera caldă de interogatoriu a poliţiei. Dacă vor fi consecinţe nedorite ale acţiunii întreprinse de ea acum?

Poate că Joseph Jones *ar trebui* să moară, dacă are vreo legătură cu ceva groaznic, şi ea trebuie doar să-l ajute pe Todd să scape. De unde să ştie ea care dintre situaţii este cea reală?

— OK, bine, pot merge şi îl pot aduce pe Todd la dumneavoastră, spune ea, mirându-se cât de ieftin a scăpat.

Cât de ciudat trebuie să sune! Chiar şi acum, în acest haos, Jen continuă

să se îngrijoreze că va fi condamnată de alţii că nu a fost un părinte bun.

— Adresa dumneavoastră e suficientă, doamnă, spune ofiţerul.

Poliţistul se ridică şi întinde palma deschisă spre uşă. Semn clar că

întrevederea s-a terminat. „Arestează-l, te rog doar să-l arestezi ca să nu mai poată face nimic”, se gândeşte Jen.

— Nu puteţi face nimic astăzi? încearcă ea din nou.

Dacă are măcar o şansă de a împiedica o crimă, atunci Todd trebuie să fie arestat în noaptea aceasta, înainte să adoarmă. Mâine nu există, în niciun caz nu pentru ea.

Poliţistul face o pauză, uitându-se la picioarele lui, cu palma în continuare întinsă.

— Voi încerca tot ce pot. Ştiţi, de obicei, tinerii poartă la ei cuţite din cauza găştilor.

— Ştiu, şopteşte Jen.

— Vom vorbi cu fiul dumneavoastră, dar, ca să scoţi copiii din astfel de situaţii, trebuie să afli motivul acestui gest.

Apoi pleacă şi, în timp ce trece de uşile de sticlă cu caroiaj fin, păşeşte afară şi simte mirosul. Nu se aştepta la aşa ceva: mirosul primei ploi după o perioadă îndelungată de vreme uscată. Mirosul ploii pe pavaj. Vara se întoarce. Acel miros, acel miros intangibil, de gazon cosit, hasmaţuchi, pământ cald şi compact, îi aminteşte în permanenţă de casa pe care o avuseseră în vale, micul bungalow alb. Cât de fericiţi fuseseră acolo, departe de oraş! înainte.

Pe drumul spre casă se gândeşte la Ryan Hiles şi la copilul dispărut, încă poate vedea în faţa ochilor afişul. E ceva ce recunoaşte la acel copil. Simte instinctiv că îi este familiar, ca şi când ar fi o rudă îndepărtată, cineva pe care-l cunoaşte acum ca adult... cineva pe care l-a întâlnit poate – dar nu se poate concentra. Jen nu s-a priceput niciodată la copii.

A rămas însărcinată cu Todd din greşeală, la numai opt luni după ce l-a cunoscut pe Kelly. A fost un şoc, dar el obişnuia să glumească spunând că în acel an făcuseră sex cât pentru un deceniu, ceea ce era adevărat. Mica rulotă şi hainele împrăştiate pe jos sunt singurele amintiri ale ei din acea perioadă. Şoldurile lui atingându-le pe ale ei, cum i-a spus el ironic într-o noapte că oricine le poate vedea rulota clătinându-se. Faptul că lui Jen nu-i păsa.

Nu aveau nici măcar 25 de ani. Lua anticoncepţionale şi de cele mai

multe ori foloseau prezervative. Ceva legat de imposibilitatea de a rămâne însărcinată a făcut-o să păstreze copilul. Asta şi o singură propoziţie spusă de Kelly:

— Sper că acest copilul are ochii tăi.

Imediat, la fel ca alte milioane de femei înaintea ei, Jen s-a gândit: „Dar eu sper că-i are pe ai tăi.” Spermatozoidul întâlnise ovulul, gândurile lor s-au întâlnit şi ele şi atunci s-a simţit imediat pregătită. Ca şi cum s-ar fi maturizat în intervalul celor două minute ale testului de sarcină, privind spre o viitoare generaţie, şi nu spre sine.

Dar nu fusese pregătită, nicidecum.

Nimeni nu o avertizase în legătură cu accidentul de maşină care era travaliul. La un moment dat, fusese sigură că va muri şi acea convingere nu a părăsit-o niciodată, nici după ce s-a întremat după naştere. Nu îi venea să creadă că femeile trec prin aşa ceva. Că aleg să o facă în mod repetat. Nu îi venea să creadă că există asemenea dureri.

îşi începuse viaţa de mamă cu durere, dar şi cu teamă: de felul în care o vor judeca asistentele, medicii şi celelalte mame.

Todd nu fusese ceea ce s-ar numi un *copil dificil.* Dormise întotdeauna bine. Dar chiar şi un copil liniştit e dificil, iar Jen, care era oricum înclinată spre auto-învinovăţire, a fost împinsă în ceva ce, în alte circumstanţe, ar fi fost descrisă ca o tortură. Şi totuşi, era tabu să descrii astfel această perioadă. Privise spre Todd într-o noapte şi se gândise: „De unde ştiu dacă te iubesc?”

Jen poate că îşi dădea seama că era predispusă la *a-şi dori totul.* O femeie cu o slujbă care-ţi lua cât îi puteai oferi. Faptul că reprimase amintirea tatălui. Vulnerabilă la judecăţile celorlalţi oameni, capacitatea ei de a citi foarte multe din puţinele lucruri pe

care le spun oamenii. Acea permanentă inadecvare pe care o simţea şi care o făcea să accepte să participe la întâlnirile banale de socializare şi să preia mai multe cazuri decât putea rezolva în mod realist a dus la nefericire în viaţa ei de părinte.

Ar fi vrut să doarmă în aceeaşi încăpere cu Todd, ca el să-i audă respiraţia, ar fi vrut să-l alăpteze, ar fi vrut, ar fi vrut, ar fi vrut să fie o mamă perfectă şi poate că asta ar fi compensat pentru ceea ce ar fi trebuit să simtă, dar nu simţea.

încercase să-i spună toate acestea unei asistente, care se simţise însă inconfortabil şi o întrebase dacă nu cumva voia să se omoare.

— Nu, spusese Jen ironic.

Nu dorise să se sinucidă. îşi dorise viaţa înapoi. Condusese până la serviciu ca să-şi vadă tatăl şi se învârtise prin birou ca un zombi. în hol, tatăl ei o îmbrăţişase foarte strâns, dar nu spusese nimic. Nu fusese capabil să spună nimic: nici că făcea o treabă bună, nici să o întrebe dacă are nevoie de ajutor. Un bărbat tipic pentru generaţia lui, dar, chiar şi aşa, reacţia lui o duruse.

La fel ca toate dezastrele, senzaţia s-a atenuat şi dragostea a înflorit, mare şi frumoasă, când Todd a început să facă lucruri: să stea în picioare, să vorbească, să se mânjească tot cu biscuiţi umpluţi cu ciocolată. Şi, până nu demult, când prietenii lui intraseră în depresia adolescentină, el nu o făcuse. Era încă plin de jocuri de cuvinte, râsete, poveşti, doar pentru ea. La început, iubirea pe care o simţise pentru el fusese eclipsată de dificultatea perioadei de după naştere, dar Jen uitase de naştere. Asta era tot. O explicaţie cât se poate de simplă.

Se temuse însă să mai aibă alţi copii. Priveşte drumul care se dezvăluie în faţa ei acum şi are impresia că bebeluşul de pe afiş e o fetiţă. Simte un mic regret în stomac că nu a mai făcut un copil. Un frate pentru Todd, cineva în care să se poată încrede, cineva care l-ar putea ajuta acum mai mult decât poate ea.

Jen nu poate permite să aibă loc, nu poate lăsa să se desfăşoare crima. Nu-l poate lăsa să piardă totul. Copilul ei mititel, care, fără să ştie, îşi văzuse mama plângând atât de adesea. Din acest motiv, Jen nu poate suporta ideea ca acesta să fie sfârşitul lui. Nu poate suporta ca Todd să fie rău. Fie ca el, fie ca el, fie ca el – şi ea – să fie buni.

Ziua minus opt, ora 19.30

— Eşti gata? o întreabă Kelly când Jen soseşte acasă.

Stă în bucătărie, cu un zâmbet pe faţă, în adidaşi şi cu hanorac. Nu observă ochii înneguraţi ai lui Jen.

— Pentru...

— Şedinţa cu părinţii? spune el, cu o voce întrebătoare.

Henric al VUI-lea se încolăceşte printre picioarele lui Kelly.

Şedinţa cu părinţii.

Poate că asta este. Poate că de aceea s-a întors cu mai multe zile în urmă. Cum a spus Andy. Aceasta trebuie să fie o oportunitate de un fel sau altul, îşi aminteşte că era îngrozită de acest eveniment, dar, în seara aceasta, ideea o însufleţeşte. „Să aibă loc, să observ totul, să mă lămuresc şi să *se termine odată.*

— Sigur, spune ea radioasă. Da, uitasem.

— Aş vrea eu, spune el. Hai să nu mergem.

Şi Kelly urăşte acest gen de lucruri, deşi din motive diferite de ale ei, deoarece au legătură cu *sistemul.* Ultima dată, făcuse un selfie cu el în maşină şi voise să posteze fotografia pe Facebook, dar el o oprise.

Acum, ţine uşa deschisă pentru ea.

— Cum a fost la birou?

Jen se uită în jos la jeanşii şi la tricoul ei.

— Mda, am avut o întâlnire cu un vechi client, al doilea divorţ, spune repede în timp ce se îndepărtează, ca şi când slujba ei ar avea un caracter repetitiv.

Lui Kelly nu pare să-i pese atât de mult încât să pună şi alte întrebări.

în holul şcolii sunt instalate mese la distanţe egale între ele, de parcă ar fi în armată. La fiecare dintre ele e aşezat câte un profesor, având fiecare în faţă câte două scaune. Jen se gândeşte la Todd care e singur acasă, se joacă pe Xbox, aşteptând fără să ştie să fie arestat pentru posesia unui cuţit pe care e posibil să nu-l aibă.

Prima dată când a trăit această seară, toate părerile profesorilor despre fiul ei au fost la superlativ, spre uşurarea ei. Domnul Adams, profesorul de

fizică, l-a descris pe Todd ca pe *o bucurie.* Jen fusese distrasă de munca ei, îşi aminteşte ea, gândindu-se ce să facă în legătură cu divorţul Ginei şi cum să o convingă să-i permită viitorului ei fost soţ să-şi vadă copiii, dar acel cuvânt — bucurie — a pus în umbră afacerile şi a zâmbit în timp ce Kelly a spus ironic:

— La fel ca părinţii lui.

Jen stă acum aşezată faţă în faţă cu acelaşi bărbat. Holul e luminat puternic, podelele strălucesc.

Jen şi Kelly l-au dat la această şcoală pe Todd, pentru o *bună pregătire cuprinzătoare.* Nu au dorit ca Todd să meargă la o şcoală particulară, să devină parte din instituţie. Au ales-o pe aceasta. Liceul Burleigh, un loc plin de profesori binevoitori, dar cu săli de clasă îngrozitoare, învechite şi cu băi groteşti. Uneori, astăzi îndeosebi, Jen îşi doreşte să fi ales un alt loc, unde la şedinţa cu părinţii se oferă cafea Nespresso şi scaunele sunt confortabile. Dar, aşa cum a spus Kelly odată: „Nu va avea nicio şansă mai târziu în viaţă dacă îşi petrece anii de formare într-un cor, cântând împreună cu o grămadă de tâmpiţi."

— Da, isteţ, implicat, spune domnul Adams.

Atenţia lui Jen este ferm concentrată asupra lui.

Este genul de om serviabil, cu urechi mari, părul alb, faţă blândă. E răcit, emană un miros dulceag distinct; parfum de ulei Olbas pe o mănuşă. A ratat acest amănunt data trecută. Nu

contează, dar tot l-a ratat. Şi ce altceva?

— E ceva ce ar trebui să ştim?

Domnul Adams priveşte în sus, surprins.

— De exemplu?

— Petrece mai mult timp cu cineva anume în ultima vreme, lucrează mai puţin, face ceva neobişnuit?

— Poate că îi lipseşte uneori bunul-simţ în laborator.

Kelly, soţul ei introvertit, râde încetişor în barbă, acesta fiind singurul sunet pe care l-a scos de când au sosit aici. întinde mâna spre mâna lui Jen, jucându-se cu verigheta ei. După această sesiune cu domnul Adams, el va merge la masa la care se serveşte ceai şi cafea, va aduce două ceaiuri pentru amândoi, dar va vărsa unul. Se gândeşte la absurditatea acestei informaţii.

— Oh, dar aşa se întâmplă cu cele mai strălucite minţi, spune domnul Adams. Sincer, e o bucurie.

Inima lui Jen e pentru a doua oară plină de raze de soare. Niciodată nu te saturi să auzi că ai copii buni. în special în acest moment.

îşi împing scaunele înapoi şi se îndreaptă spre masa pusă pe căpriori, din spate. Jen se gândeşte dacă să-i ia lui Kelly ceaiul din mână înainte să-l scape. îi urmăreşte mâinile.

— Aceste întâlniri sunt absolut inutile, îi spune el lui Jen în barbă în timp ce înmoaie punguţele de ceai. Atât de distopic. Ca şi cum ai fi într-un sistem de evaluare nebunesc.

— Ştiu, spune Jen, dându-i laptele. Onorata instanţă.

Kelly îi aruncă un fel de zâmbet forţat. *Cât mai e până putem pleca?*

— Cât mai e până putem pleca?

— încă puţin, îi promite. Sincer, crezi că e un copil bun? întreabă ea.

— Poftim?

— Crezi că am trecut de perioada periculoasă? Ştii, adolescenţii care o iau razna.

— Todd nu a luat-o razna? întreabă o voce peste umărul lui Jen.

Se întoarce şi iat-o pe Pauline, într-o rochie de culoare purpuriu aprins şi un nor de parfum.

— Cine ştie? răspunde Jen cu un suspin.

Uitase această interacţiune. Uitase cu totul că s-au întâlnit acolo.

Kelly pleacă în direcţia băii. Pauline ridică din sprâncene.

— Mă întreb dacă soţul tău mă urăşte, spune ea. Dispare de fiecare dată când ne întâlnim.

— El îi urăşte pe toţi.

Pauline râde.

— Deci cum e Todd?

— Nu ştiu, îi spune lui Pauline. Cred că ne îndreptăm spre un fel de... un fel de rebeliune.

— Profesorul lui Connor tocmai a spus că fiul meu nu vine niciodată cu tema făcută, spune Pauline.

— Niciodată? întreabă Jen, gândindu-se: „Să fie asta

relevant?

Această mică informaţie, atât de mică, încât se vede că Pauline a uitat să
i-o transmită cu câteva zile mai târziu, atunci când o întreabă Jen.

— Cine ştie? Băieţii în perioada adolescenţei. îşi au propriile legi, spune Pauline. Theo este singurul cu un dosar nepătat. Corect – s-a sunat pentru ora de geografie. Rugile au fost ascultate.

Jen îi atinge umărul la plecare. Kelly se întoarce şi reia prepararea ceaiului. Când să i-l dea lui Jen, paharul ajunge direct pe podea într-o erupţie de lichid bej, punguţă de ceai şi tot restul. Jen priveşte fix, bolborosind ceva.

Apoi îl văd pe domnul Sampson, fostul îndrumător al lui Todd. Nu pare cu mult mai vârstnic decât Todd. Părul întunecat, pieptănat pe o parte, şi un fel de expresie serviabilă pe faţă.

— Nu-i nimic, spune el rapid şi vioi, în timp ce Jen soarbe din ceai.

Se gândeşte dintr-odată cu groază la ceea ce va spune domnul Sampson în viitor. în ziua de după crimă, în a doua zi de după. Ziua plus unu. Ziua plus doi. Fiecare replică o reacţie ponderată şi opusă faţă de cea din Ziua minus unu. Ziua minus doi. „Băiat bun, niciodată nu am ştiut că are această pornire în el", va spune cu tristeţe. Jen îşi dă seama de pe acum de asta. „Trebuie să fi fost nefericit dintr-un motiv oarecare."

— Nu aţi observat nimic? îl întreabă Jen pe domnul Sampson acum.

— Poate că este puţin mai retras?

— Este? Nu e... nu e implicat în ceva, nu-i aşa? întreabă ea. Orice, nu ştiu... Uneori mă întreb dacă nu a luat-o puţin razna.

Kelly se întoarce spre ea surprins, dar Jen nu se concentrează asupra lui. Domnul Sampson ezită, doar puţin.

— Nu, spune el, dar răspunsul conţine nişte invizibile puncte de suspensie care rămân în aer după ce a terminat de vorbit.

Soarbe dintr-o cafea. Tresare în timp ce înghite.

— Nu, spune din nou, mai ferm de această dată, dar nu o priveşte pe Jen în ochi.

Ryan

Este a cincea zi de lucru pentru Ryan, e vineri şi cu cinci minute în urmă totul s-a schimbat. A ajuns la secţie şi omul lui, acest *Leo,* i-a spus că astăzi nu va răspunde la apeluri. L-a condus pe Ryan în sala mare de şedinţe din fundul secţiei, mai degrabă o cameră de consiliu, şi Ryan a privit curios în timp ce încuia uşa după ei.

Leo se apropie probabil de 50 de ani, e suplu, dar dolofan la faţă, cu chelie. Vorbeşte cu o concizie blazată, lăsând mereu impresia că nu discută cu idioţii. Asemănător cu Bradford, dar nu în ceea ce priveşte comportamentul faţă de Ryan. în orice caz, nu încă. Spre deosebire de Bradford, a cărui reputaţie de junior înrăit îi e cunoscută acum lui Ryan, Leo e considerat în general un geniu nebun. Mult mai rău, în multe privinţe, dar şi mult mai interesant.

Lor tocmai li s-a alăturat Jamie, care are poate 30 de ani. Aceşti bărbaţi nu doar că sunt în haine civile, ci poartă haine sport: Jamie e în pantaloni de jogging, un tricou pătat şi o şapcă de baseball neagră. Leo pare că e pe cale să meargă să antreneze o echipă de fotbal.

Ryan se simte foarte aiurea în acest moment, stând faţă în faţă cu aceşti oameni, având între ei o masă gigantică.

— îmi pare rău... Ce s-a întâmplat... ? începe să întrebe.

— Ajungem şi la asta, spune Leo.

Are un accent londonez, un inel cu sigiliul pe degetul mic al mâinii stângi, cu care bate în masa de lemn.

— De unde ziceai că eşti, Ryan?

— Manchester... răspunde Ryan, întrebându-se dacă nu cumva e pe cale să fie dat afară. Pot să întreb doar...

Lângă el, Jamie îşi scoate şapca şi-şi trece mâna prin păr. Cu un gest cât se poate de deliberat, îi pare lui Ryan, pune şapca pe masă, deasupra aparatului de înregistrare. Ochii lui Ryan urmăresc mişcarea.

— E destul de plictisitor să răspunzi la apelurile primite la 999, nu-i aşa? întreabă Leo.

— Categoric.

— Uite! Vrei să faci ceva mai interesant? O putem numi cercetare.

— Cercetare?

— Avem nevoie de informaţii despre o bandă de crimă organizată care operează în jurul oraşului Liverpool.

Ziua minus nouă, ora 15.00

Pare logic pentru Jen faptul că asta este ziua minus nouă.

A venit la şcoală. E aici, în ziua de dinaintea şedinţei cu părinţii, ca să vadă dacă poate afla, în particular, vreun indiciu legat de ezitarea domnului Sampson din seara trecută. Oamenii sunt întotdeauna mai deschişi la confesiuni în particular.

— Dacă îmi amintesc bine, Todd a menţionat o ceartă, îi spune lui Jen.

Domnul Sampson predă geografie. în spatele lui e un perete care pare a
fi un tribut adus acelor forme de relief ale Pământului pe care le iubeşte cel mai mult; Deşertul Alb din Egipt, Peştera Cristalelor din Mexic. Se reazemă de birou, cu faţa la Jen.

— Când? Şi cu cine? întreabă Jen.

Priveşte în jurul ei prin clasa în care intră Todd în fiecare dimineaţă, dar pe care nu a mai văzut-o până acum, nu a avut niciodată timp să o vadă, din cauza serviciului ei. Mochete verzi cu pete. Pupitre albe la care stau câte doi elevi. Scaune de plastic albastre. A aflat că i-a murit mama pe când se afla într-o clasă la fel ca aceasta. Fusese chemată de director. Nu se mai întorsese la şcoală multe zile după aceea. Tatăl ei abia vorbise despre asta. „Nu pot schimba ceea ce s-a întâmplat”, spusese cândva. Reţinut, uneori nefericit, un avocat cât se poate de obişnuit. Jen fusese foarte hotărâtă să fie un altfel de părinte. Deschisă, sinceră, umană, dar probabil că o dăduse în bară la fel de mult ca el Nu asta spune Larkin[J]-[!]-?

Telefonul sună în poşeta de pe scaun. Ochii lui Sampson se îndreaptă spre ea. Jen se uită la ecranul telefonului.

— E de la muncă, spune ea, respingând apelul.

Telefonul sună imediat din nou.

— Răspundeţi, spune el, fluturând din mână.

Jen răspunde fără tragere de inimă. Nu pentru asta a venit aici.

— Am pe cineva aici care vrea să stea de vorbă cu tine,

spune secretara lui Jen, Shaz.

Domnul Sampson îşi face de lucru la birou.

— Mă voi întoarce târziu, spune Jen.

— E Gina. Ce să-i spun?

Jen clipeşte. Gina. Clienta care nu vrea ca soţul ei să-şi vadă copiii. Jen îşi aminteşte ceva, un mic detaliu din viaţa Ginei.

— Of, trage ea de timp, încercând să se gândească.

Asta este: ultima dată când Jen o văzuse pe Gina, aceasta se întorsese spre Jen, în pragul biroului, şi îi spusese: „Ar fi trebuit să-mi dau seama dinainte. în fond, cu asta îmi câştig existenţa. Detectiv particular. Pentru păcatele mele”. Jen dăduse din cap încet, afirmativ.

Nu poate fi o coincidenţă faptul că Jen s-a trezit în această zi, ziua în care Gina e la ea la birou. Poate că ideea nu era să-l vadă pe domnul Sampson.

— Voi veni, spune ea. Spune-i să aştepte.

închide şi se întoarce spre domnul Sampson.

— îmi cer scuze, îmi cer scuze, spune ea grăbită. Când a fost această ceartă?

— Poate acum o săptămână? A spus că a avut o ceartă în familie. Asta e tot...

— Cu cine?

— Nu a spus. Vorbea cu cineva, am auzit din întâmplare.

— Cu cine vorbea?

— Cu Connor.

Aceleaşi nume. Aceleaşi nume se repetă la nesfârşit. Connor, Ezra, Clio, chiar şi Joseph.

— A spus şi ceva despre un bebeluş.

— Ce?

— Nu sunt sigur... mi-am amintit dintr-odată. Ceva despre un bebeluş.

— Corect. Ar fi fost bine să ştiu până acum, spune Jen şi aceasta este una dintre primele dăţi în care a spus exact ceea ce crede cuiva care nu-i este rudă apropiată sau coleg.

Cât de eliberată se simte. Următorul lucru pe care îl va face va fi să le spună clienţilor ei să se ducă dracului.

— Corect... spune domnul Sampson cu stângăcie.

Jen priveşte afară pe fereastră. E ceaţă, dar vremea e încă blândă. Vara pare să mai rămână puţin. Priveşte ceaţa joasă

mişcându-se ca o maree, înainte şi înapoi, deasupra terenurilor dejoacă.

Ridică din umeri într-un gest prietenos, dar neajutorat, tară să spună un cuvânt, genul de tăcere împietrită pe care ar transmite-o Kelly. Este atât de

terapeutic să nu trebuiască să facă faţă consecinţelor acţiunilor ei. Această întâlnire e ieşită din context, ca un vis, ca o conversaţie cu un om beat care nu-şi va aminti de ea.

— îl voi întreba mâine, spune domnul Sampson şi Jen speră că poate asta va ajuta, cumva, în viitor.

Ceaţa se transformă în burniţă şi apoi în ploaie în timp ce Jen se îndreaptă spre maşină. îl caută distrată din priviri pe Todd şi-l identifică imediat. în timp ce priveşte, soseşte şi Connor. A întârziat. Stă acolo cu o mână pe portieră, privind, sperând să vadă ceva.

Dar nu se întâmplă nimic. Connor îşi încuie maşina şi fumează o ţigară în drum spre clădire. Tatuajul lui e ascuns astăzi sub un pulover cu guler rotund. La uşă, Connor se întoarce spre Jen şi ridică mâna în semn de salut. Jen îi face şi ea cu mâna, dar e surprinsă: nu îşi dăduse seama că o văzuse.

Ecusonul de poliţie, afişul cu acel copil dispărut şi telefonul nu se aflau pe dulapul lui Todd când Jen a ajuns acasă. Le-a căutat şi le-a căutat, dar dispăruseră. A presupus mai întâi că încă nu le obţinuse, dar SMS-urile de pe telefon datează din 15 octombrie. Cu toate acestea, sunt de negăsit şi, prin urmare, nu are nimic să-i arate Ginei, la întâlnirea unde a întârziat deja peste o oră.

Gina stă pe scaunul din colţul biroului lui Jen, purtând un trend bej şi având o expresie amuţită.

— îmi pare foarte rău, îmi pare foarte rău, spune Jen. Am o dramă în familie.

Pune jos umbrela, lăsând stropii de apă să cadă pe covor.

— E în regulă, nu-ţi face griji! spune Gina cordial.

Jen avea grijă să nu se prietenească cu clienţii, dar, în aceste ultime câteva săptămâni, o făcuse cu Gina. Ajunseseră chiar să-şi trimită SMS-uri. Nu contează, Jen este în fond proprietara

afacerii, dar se întreabă acum dacă nu cumva toate se întâmplă dintr-un anume motiv.

încearcă să-şi amintească ce a spus la această întâlnire data trecută.

— Pot să întreb, spune ea, scoţându-şi haina şi pornind computerul, încercând să intre în pielea consilierului profesionist, ce plan ai dacă reuşeşti să-l împiedici pe fostul tău soţ să-şi vadă copiii?

— S-ar întoarce la mine, nu-i aşa? întreabă Gina. Ca să-şi poată vedea copiii.

Jen îşi muşcă buza.

— Dar, Gina. Lucrurile nu merg aşa.

Gina se uită prin biroul lui Jen cu teamă în priviri.

— Ştiu că sunt nebună, spune ea şi îşi coboară capul. M-ai ajutat să văd asta.

Fără să vrea, Jen se simte sufocată. Doamne, se regăseşte în toate acestea acum. Această disperare, această negare. Acest impuls de a exercita cumva un fel de control nebunesc.

— De aceea am venit, spune Jen apăsat. Dar, ştii. E mai bine să depăşeşti momentul, nu-i aşa? Să mergi înainte.

— Doamne, iar mă apucă teama, spune Gina, ducându-şi mâinile la ochi.

— Motivul pentru care fac asta pe gratis, spune Jen cu blândeţe, este de fapt pentru că nu intenţionez să o fac.

— în regulă, spune Gina.

Ea îşi încrucişează şi descrucişează picioarele pe scaun. Hainele de pe ea sunt şifonate.

— Ştiu. Ştiu. Mi-am dat seama când eram – îşi şterge ochii –, când discutam despre porcăria aia de *Insula iubirii.* Mă gândeam, fetele acelea nu ar implora niciodată. Cât de trist e să iei lecţii de la un nenorocit de show de televiziune?

— Afli foarte multe de acolo, spune Jen sec.

Gina priveşte în jos, în poală.

— Vreau doar să... nu ştiu. Am nevoie doar de puţin timp. OK?

— OK, bine, spune Jen. Bine.

A mers mai bine decât data trecută.

— Vrei să-mi abaţi gândurile de la problemele mele cu drama ta de familie? întreabă Gina obosită.

— Poate? răspunde Jen cu un zâmbet nesigur.

Priveşte spre Gina în timp ce se îndreaptă în scaun.

— Dă-i drumul, spune Gina.

Jen ezită. Nu e nici etic şi poate fi periculos. Şi totuşi... atât de util. Şi iat-o aici, în această zi, la această întâlnire. Sigur, sigur, există un motiv.

A decis deja să o întrebe pe Gina despre afiş, ecuson şi SMS-

urile de pe telefonul cu cartelă. *Cu sau fără să menţioneze copilul.* Dar nu este ciudat? Nu ar trebui să ştie ce meserie are Gina, nu i-a spus încă, dar trece rapid

peste acest amănunt, iar Gina nu pare să observe.

Jen îi explică faptul că Todd se comportă ciudat de la o vreme încoace şi că apoi a găsit pacheţelul care conţinea ecusonul de poliţist şi afişul.

— Şi nu le ai la tine acum? întreabă Gina.

Ochii ei, dintr-odată atenţi, sunt fixaţi asupra lui

— Nu. îmi pare rău. Fiul meu le avea, dar nu le mai are, spune Jen şi îşi linge buzele. Sunt foarte sigură că e implicat într-o chestie periculoasă. Am nevoie de cineva care să afle despre ce e vorba.

Gina îi întâlneşte privirea şi clipeşte doar o dată. Telefonul ei mobil începe să sune, dar ea îl ignoră.

— în regulă. Eu.

— Da.

— Deci, ca să fie clar, vrei să aflu tot ce pot despre ofiţerul de poliţie Ryan şi despre copilul dispărut? Şi Nicola Williams?

— Exact, spune Jen, minunându-se de limbajul trupului Ginei, care se schimbă dintr-odată.

Cât de diferiţi suntem la muncă faţă de ceea ce este în sufletul nostru!

— Contează pe mine, spune ea, şi lui Jen îi vine să o sărute.

în sfârşit. Are în sfârşit parte de puţin ajutor. Ochii Ginei îi întâlnesc pe ai lui Jen.

— Şi, mulţumesc. Pentru... ştii tu. Pentru *Insula iubirii.*

— Nicio problemă, spune Jen, cu ochii umezi.

— Ai nevoie de informaţii cât mai repede?

— La modul ideal astăzi, spune Jen. E în regulă? Plătesc oricât ai nevoie ca să le am în seara asta.

Gina flutură din mână.

— Cum spuneai... pro *bono?*

— Corect, spune Jen. Da, *pro bono.* Pentru binele public.

în fond, nu asta înseamnă să împiedici o crimă?

Jen rămâne la birou, folosind diversele instrumente aflate la dispoziţia ei pentru a face rost de informaţii.

Trimite un e-mail bibliotecarei firmei, cerându-i să găsească detalii despre toţi copiii dispăruţi recent din Liverpool. Aceasta îi trimite ca răspuns câteva articole: bătălii în instanţă, oameni care au minţit spunând că le-au fost răpiţi copiii, o femeie al cărei copil a fost răpit din faţa unui

supermarket, după care a reapărut la un cabinet medical.

Jen le parcurge metodic pe toate. Nicio ştire nu pare să menţioneze nimic despre un copil dispărut. Cu toate acestea, recunoaşte copilul din fotografie, i se pare familiar. Trebuie să fie vorba despre instinct matern.

Apoi o caută pe Nicola Williams, dar numele este atât de comun, încât nu are cum să continue. Ar fi trebuit să ia numărul de telefon. Să-l memoreze.

Nicola. Nicola Williams.

Stai. în prima noapte. La secţia de poliţie. Parcă a auzit numele de Nicola Williams la secţia de poliţie în noaptea arestării lui Todd? Numele persoanei care fusese înjunghiată cu două nopţi în urmă?

Jen îşi coboară capul în palme pe birou. Aşa a fost? E sigură că aşa a fost, dar nu poate merge înainte... doar înapoi. Şi nu are rost să-i caute numele pe Google: crima nu a avut loc încă.

Să zicem că Nicola *a fost* cea rănită... gândul îi dă fiori lui Jen. Unde era Todd? Ce a făcut în Ziua minus doi? Are legătură cu asta? Nu-şi poate aminti. Totul e în ceaţă.

Jen nu ştie. Pur şi simplu nu *ştie.*

Pleacă de la birou şi conduce fără ţintă. Ploaia s-a înteţit. Nu vrea să se ducă acasă. Nu vrea să se întoarcă la locul crimei, nu vrea să stea în casă înainte să rezolve totul. Conduce lent spre coastă. Ştie că e o nebunie să meargă la plajă când plouă, dar, în fond, Jen se simte puţin nebună. Vrea să stea acolo şi să simtă ploaia, fiecare picătură rece de apă pe pielea ei. Vrea să-şi reamintească că e încă acolo, încă în viaţă, dar nu în felul în care este obişnuită.

Parchează sus la plaja din Crosby. E pustie. Ploaia şerpuieşte în jos pe cărarea care duce spre mare, în mai multe şiroaie, adânci de câţiva centimetri deja. Părul i se lipeşte de scalp în câteva secunde. Simte miros de saramură rece. Vântul îi biciuieşte faţa cu fire de nisip.

Trece de un om fără adăpost, aşezat lângă parcometru. E ud până la piele şi Jen se simte atât de vinovată, încât îi dă o

bancnotă udă, de cinci lire.

Pe plajă e expoziţia sculptorului Antony Gormley, intitulată *Un alt loc.* Zeci de statui de bronz îndreptate spre mare. Jen se apropie de ele, zgomotul ploii torenţiale din jurul ei auzindu-se puternic ca un tren. E singurul om de pe plajă.

Picioarele i se afundă în nisipul deschis la culoare, care se compactează

ca zăpada.

Stă lângă una dintre siluetele de metal, umăr la umăr, şi priveşte orizontul înceţoşat şi ploios, petrecând timp cu o statuie în locul unui om adevărat. Doar dacă. Dacă ar putea rezolva asta împreună cu cineva. I-ar fi mult mai simplu să găsească o soluţie, e sigură de asta, dacă nu ar fi mereu singură. Trupul statuii e îngheţat când îl atinge cu palma, iar gura ei nu rosteşte un cuvânt. împreună, privesc fiecare figurină de metal în parte, fiecare la un alt moment, *într-un alt loc,* singură, căutând răspunsuri în mare.

Târziu în acea seară, Jen se îndreaptă din nou spre strada Eshe North, sperând să observe ceva. Lucrurile rele, infracţiunile se petrec doar noaptea, deci Jen poate foarte bine sta şi ţine sub observaţie casa.

Gina nu i-a dat încă niciun semn.

La ora zece şi un sfert, Ezra părăseşte casa şi intră în maşina lui, purtând un fel de uniformă: pantaloni de culoare verde-închis, jachetă verde, vestă de mare vizibilitate.

Jen îl urmăreşte, rămânând cu mult în spate, cu farurile aprinse, părând un şofer obişnuit, doar o coincidenţă. Ei conduc aşa o vreme, pe o şosea, traversând mai multe intersecţii.

îl urmăreşte până în portul Birkenhead. El coboară din maşină şi ia un clipboard de la un alt bărbat de acolo, cu o mână punându-şi la gât o legitimaţie şi cu cealaltă bâjbâind după o ţigară. Adoptă o poziţie de parcă ar verifica maşinile de acolo şi rămâne nemişcat, tară să facă altceva decât să fumeze.

Umerii lui Jen coboară de dezamăgire. Deci Ezra nu face decât să lucreze aici.

Lasă motorul să meargă în ralanti, urmărind cu privirea un automobil Tesla apărând. în port e vânt, frunzele sunt măturate de briză. E şi aglomerat, mai multe maşini venind şi plecând, dar Tesla face altceva; dă flash-uri, după care dispare lent în josul unei străzi laterale. Ezra o urmează pe jos. Ea bagă maşina în viteză şi este exact în spatele lor. Parchează într-un loc oarecare, sperând să dea impresia unui rezident, după care

stinge farurile.

Un băiat – aproximativ de vârsta lui Todd, dar mai scund şi blond – iese din Tesla având sub braţ un pachet alungit. Ezra îl salută, dă mâna cu el şi,

împreună, se ghemuiesc în faţa maşinii Tesla. Jen are nevoie de câteva minute ca să-şi dea seama ce fac: schimbă plăcuţele de înmatriculare de la Tesla şi pun unele noi.

Puştiul pleacă, iar Ezra duce Tesla înapoi, trecând de barieră şi o parchează pentru a fi încărcată pe un vapor.

Deci Ezra este un lucrător în port care se ocupă cu încărcarea şi descărcarea mărfurilor. Ia maşini furate, le schimbă plăcuţele şi le transportă undeva ca să fie vândute, tară îndoială pe bani care-i sunt daţi la negru. Presupune că băiatul blond este un fel de soldat, căruia i se plăteşte un salariu de mizerie ca să fure maşinile de pe aleile de acces ale oamenilor, cu promisiunea de a fi avansat în cadrul bandei. Dacă şi Todd lucrează pentru Ezra şi Joseph? Ceva, cumva, nu merge cum trebuie şi Joseph ajunge să moară. Jen nu vrea să creadă acest lucru, dar nu înseamnă că nu este adevărat.

Aşteaptă un minut înainte să plece. Jen trece de băiatul care merge pe marginea drumului. îl priveşte atent. Privirea lui este îndreptată înainte. Nu poate avea mai mult de 16 ani, un adolescent, un copil, îmbujorat, tară să îşi dea seama de răul pe care i-l produce mamei lui care-l aşteaptă la o fereastră acasă.

E aproape miezul nopţii şi Gina a trimis fotografii cu doisprezece copii daţi dispăruţi în Anglia în ultimul an. Niciunul dintre ei nu e din apropiere de Merseyside. Şi niciunul nu arată ca bebeluşul din afiş. Unii au părul de culoare mai deschisă, alţii au ochii mai mari, deşi e greu să spui cu siguranţă că sunt diferiţi. Jen conştientizează dintr-odată gândul cumplit că e posibil ca bebeluşul să nu fi dispărut încă.

Derulează mesajele primite de la Gina. Le-a ratat pe toate pe când era în port şi atenţia îi fusese distrasă.

Nimic despre Nicola. Numele e prea banal.

Am însă ceva despre Ryan – e mort.

Panica îi străbate corpul ca şi când ar fi fost înmuiată în ulei fierbinte. O sună imediat pe Gina, dar aceasta nu răspunde. O sună din nou, şi din nou, şi din nou. Dar Gina nu mai răspunde astăzi; a plecat. Va trebui să o ia de la

început mâine, mâine, mâine,
ieri.

Ziua minus doisprezece, ora 8.00

E cu douăsprezece zile în urmă şi Jen deschide ochii exact în clipa în care Nicola Williams i-a trimis SMS lui Todd pe telefonul cu cartelă, spunând: *E stabilit, ne vedem diseară.* De aceea Jen este hotărâtă să-l urmărească pe Todd astăzi, să nu-l scape din ochi. Naiba să-i ia pe detectivii particulari. Trebuie să existe o cale mai bună. Jen nu o poate lua de la capăt cu Gina astăzi. E prea descurajant să piardă totul când doarme.

îl urmăreşte pe Todd la şcoală şi intenţionează să aştepte afară, toată ziua, în parcare. Atât timp cât trebuie. Nu are nimic mai bun de făcut. Singura cerinţă a zilei de azi e ca Todd să aibă zero şanse să o întâlnească singur pe Nicola.

Trimite câteva e-mailuri legate de serviciu în timp ce aşteaptă, cu ochii pe maşina lui Todd şi pe porţile şcolii. Jen cercetează subiectul copiilor dispăruţi la nivel local şi intră mai adânc în registrele succesorale, căutându-l pe Ryan, dar nu descoperă nimic.

începe să plouă în jurul orei unsprezece, stropi mari care aterizează ca nişte monede căzătoare şi care se spulberă pe parbrizul ei. Priveşte afară în timp ce parcarea devine un râu mişcător, care tremură. A uitat cum e. Mijlocul lui octombrie a fost anormal de umed.

Jen priveşte în sus la ploaia care-i loveşte parbrizul, gândindu-se la vreme, la fiul ei şi la efectul de undă care se poate propaga de la un singur strop de ploaie.

Se gândeşte care sunt implicaţiile schimbărilor pe care le face astăzi. Şi-ar dori să le înţeleagă.

Probabil că le poate înţelege. Doar că asta va necesita mai întâi o explicaţie obositoare.

Sună la biroul lui Andy şi e surprinsă când acesta răspunde imediat.

— Nu vei mai şti cine sunt, începe ea ezitant.

— Nu, evident că nu, spune el, impasibil.

îi explică situaţia în care se află cât mai succint posibil, în

timp ce, la celălalt capăt al firului, domneşte o tăcere plină de nedumerire şi critică.

— Şi cam asta e tot, termină ea.

O bătaie de inimă, apoi el spune:

— OK. Primesc asemenea apeluri din când în când, deci nu pot spune că sunt surprins.

— Nu. Farse, de obicei, nu-i aşa? întreabă Jen.

Şi ea a văzut câteva la viaţa ei. A citit o altă postare pe Reddit în această dimineaţă, a cuiva care pretindea că a călătorit în timp din 2031 până în 2022. Nu l-a crezut, deşi trăieşte ea însăşi aşa ceva de destul de multă vreme. Acest tip nici măcar nu o putea dovedi. Să presupunem că e un război nuclear în 2031, oricum nimeni nu-l poate contrazice.

— Da, exact. E greu să ştii pe cine să crezi, nu-i aşa? întreabă el.

Jen nu poate suporta asta; nu poate suporta ca cineva – nici măcar acest străin practic – să o creadă nebună sau neajutorată sau o prefăcută, un om care-i sună pe profesori şi le spune gogoşi.

— Da. Uite, mai târziu în octombrie vei fi nominalizat pentru un premiu pe care-l vei câştiga, spune ea. Premiul Penny Jameson. Asta nu mă va ajuta prea mult astăzi, ştiu, dar, ei bine. Poftim. Vei câştiga.

— Pe acel premiu este...

— Are o clauză de confidenţialitate. Ştiu.

— Nu ştiam că sunt nominalizat. Dar ştiu că sunt şi eu printre candidaţi. Dar tu nu ar trebui să ştii.

— Da, spune Jen. E tot ce am, dovada mea.

— îmi place dovada ta, spune el concis. Sunt fericit să o accept.

Concizia oamenilor de ştiinţă.

— Am căutat informaţii despre acel premiu pe Google. Nu găseşti nimic online, spune el.

— Asta vei spune data viitoare.

O altă clipă de tăcere, în timp ce Andy pare să cântărească lucrurile.

— Unde? Ne vom întâlni?

Tonul lui e cu mult mai cald.

— într-o cafenea din centrul oraşului Liverpool. Eu îţi propun. Tu vei purta un tricou pe care scrie *Franny and Zooey.*

— Tricoul meu J.D. Salinger, spune el surprins.

— Spune-mi, eşti în faţa ferestrei biroului meu?

— Nu, spune Jen râzând.

— Atunci trebuie să fie enervant. Să fii nevoită să treci prin aceste... ah... aceste întrebări de verificare de fiecare dată cu mine.

— Da, aşa este, spune Jen sincer.

— Cum te pot ajuta?

— Când ne vom întâlni peste o săptămână în Liverpool, vorbeşti despre puterea subconştientului asupra mea în anumite zile.

— Da, spune Andy.

Jen este surprinsă, acolo în mica ei maşină aflată în ploaie, că nu expertiza lui contează, ci doar faptul că o persoană empatică o ascultă în mod activ la celălalt capăt al firului. Un loc sigur unde să-şi aducă gândurile la lumină: nu de asta au nevoie toţi, de fapt? Gina, chiar şi Todd?

— Ei bine, aşa se întâmplă, cu siguranţă. Acum sar mai multe zile dintr-odată. Şi cred că cele în care mă trezesc sunt – cumva – importante.

— Ei bine, da. Mă bucur că îţi dai seama de asta, în intervalul de timp pe care-l ai la dispoziţie, spune el.

Jen aude un foşnet, o mână mângâind o barbă.

— Deci... mai ai întrebări?

— Da. Voiam să te întreb... Să presupunem că în câteva zile, câteva săptămâni rezolv problema.

— Da.

— Vreau doar să ştiu, cu adevărat, măsura în care lucrurile pe care le-am făcut deja se vor „păstra”, ca să spun aşa? Cum ar fi faptul că i-am spus lui Todd într-una din aceste zile că va ucide pe cineva în viitor. Dar acum sunt înainte să fi avut loc conversaţia. Deci s-a păstrat?

Andy face o pauză, iar Jen se bucură de asta. Are nevoie de cineva care să se gândească la lucruri. Cineva care nu vorbeşte pentru a umple tăcerile, pentru a face simple presupuneri. în cele din urmă, Andy vorbeşte:

— E efectul de fluture, nu-i aşa? Să spunem că vei câştiga la loterie în ziua minus zece şi continui să te întorci în timp în ziua minus unsprezece, ziua minus doisprezece şi aşa mai departe. Dacă, la un moment dat, rezolvi crima şi te trezeşti în ziua zero, eşti în continuare persoana care a câştigat la loterie în ziua minus zece?

— Exact, asta vreau să ştiu.

— Nu cred. Nu cred că lucrurile pe care le faci acum se vor păstra. Cred că vei reîncepe să mergi înainte din ziua în care rezolvi situaţia şi că doar schimbările din ziua aceea se vor păstra. Ele vor şterge restul. Asta e senzaţia pe care o am.

Pic, pic, pic se aud stropii de ploaie. Jen îi priveşte aterizând şi împrăştiindu-se, formând pârâiaşe. Deschide o fereastră şi întinde braţul

afară, simţind-o, ploaia adevărată, aceeaşi ploaie pe care a mai simţit-o înainte pe pielea ei.

— Şi... să presupunem că nu o rezolv.

— Cred că totul se va limpezi. Ai încredere, Jen. Există o ordine a lucrurilor, pe care uneori nici măcar nu o ştim.

Acest bărbat, acest bărbat amabil, inteligent, de la capătul firului, devine un guru pentru Jen. Un bătrân profesor înţelept, un Gandalf-[111]-, un Dumbledore-[111]-.

— Dar ce se întâmplă dacă... mă întorc cu patruzeci de ani în urmă, spre uitare şi apoi asta este? întreabă ea.

Aceasta este probabil acum cea mai mare teamă a ei. Jen înghite în timp ce are acest gând oribil, catastrofic. O, ce bine ar fi să ai un creier care nu se torturează singur!

— Ei bine, asta facem cu toţii, doar că în cealaltă direcţie, spune el, răspuns care nu îi potoleşte deloc temerile lui Jen.

— Te superi dacă îţi spun totul acum? Doar ca să... văd dacă poţi depista ceva? îl întreabă ea.

— Dă-i drumul! Am chiar şi un stilou şi hârtie. Şi voi fi încoronat în curând drept una dintre cele mai strălucite minţi din domeniul fizicii din Marea Britanic, dacă premoniţia ta este corectă.

— O, este, spune ea. în regulă, deci.

Şi îi spune. îi spune despre afişul cu copilul dispărut, poliţistul mort şi despre telefonul cu cartelă şi SMS-urile adresate Nicolei Williams. îi spune despre lucrătorul din port şi că suspectează că e vorba de crimă organizată, îi spune şi despre faptul că probabil Nicola Williams a fost şi ea înjunghiată. îi spune fiecare dată şi oră pe care le cunoaşte. în timp ce vorbeşte, aude sunetul unui stilou căruia îi este scos capacul. Probabil un stilou cu peniţă – se aude un clic puternic, distinctiv.

— Şi asta e tot, spune ea, tară răsuflare, după ce a divulgat tot.

— Deci, punând toate acestea în ordine cronologică… spune el.

— OK, da. Todd o întâlneşte pe Clio în august. Unchiul ei conduce un fel de… nu ştiu. Reţea criminală.

— OK, deci apoi… în octombrie.

îl aude răsfoind hârtiile.

— Spui că Todd pare să ceară cuiva pe nume Nicola Williams ajutor. Poate pune la cale să se întâlnească cu ea şi apoi ea este rănită?

— Da. Şi în acest moment, pe 17 octombrie, probabil copilul e deja dispărut şi poliţistul e deja mort şi îi e luat ecusonul.

Jen se lasă pe spate. Ceea ce era un ocean în furtună a devenit acum atât de limpede, încât poate vedea stratul solid de rocă de sub apă.

— Asta este.

— în regulă, atunci. Se pare că Nicola e piesa lipsă. Despre ea ştii cele mai puţine lucruri. Şi e o persoană care pare că are legătură directă cu Todd şi a fost şi înjunghiată cu două nopţi înainte de crimă.

— OK. Da. Trebuie să o găsesc pe Nicola, e de acord Jen.

La ora trei şi treizeci, Jen îl urmăreşte pe Todd până acasă şi ajunge la uşă cu două minute după el.

Se întoarce spre ea, cu faţa poate cam palidă, dar altfel părând destul de vesel, şi spune:

— Ştiai că un purice poate accelera mai rapid ca o rachetă?

— Sunt bine, mersi, am avut zi scurtă, spune ea sarcastic.

— Ei bine, mamă, atunci uită-te la asta.

îşi pune rucsacul jos şi începe să caute prin el cu o expresie senină, luminoasă pe faţă. Nici urmă de crimă organizată, sau bande, sau violenţă, poliţişti morţi sau altceva.

— Uite.

îi întinde un eseu cu nota A*, degetele lui abia atingându-le pe ale ei, uşoare ca o pană.

Jen se uită în jos la un eseu de biologie. îşi aminteşte vag de acesta. Data trecută, seara, ea emisese un superficial *bravo.* Pentru Todd, nota A* e regula, nu excepţia. De această dată, ea citeşte eseul pe îndelete.

— E uimitor, spune ea după câteva minute.

Todd clipeşte surprins, şi acea clipire îi rupe inima. Jen s-a străduit atât de mult, dar uite ce surprins este.

— Cât de mult ţi-a luat? întreabă ea.

— Oh, ştii tu, nu mult.

— Ei bine, eu nu aş fi putut să-l fac. Nici măcar nu ştiu ce este fotosinteza.

— Da, spune el şi râde uşor. E vorba despre plante, mamă.

Se concentrează pe propriul lui eseu, citindu-l de-a-ndoaselea, cu un zâmbet schiţat, întipărit pe trăsăturile lui. E atât de încrezător! A făcut bine cel puţin un lucru. Jen nădăjduia ca Todd să nu stea niciodată noaptea treaz

şi să se îndoiască de faptul că e un bun părinte, de intelectul şi de şinele său.

— Cei vei face diseară ca să serbezi? întreabă ea.

Todd se uită la ea.

— Absolut nimic?

— Nu ai planuri? întreabă ea din nou.

— Sunt în faţa vreunei instanţe de judecată? răspunde Todd, ţinând mâinile ridicate.

— Nu te întâlneşti cu nimeni? Clio? Connor?

— Oh, curiozitatea prinde glas, nu-i aşa? Mă întrebam când vei deveni curioasă în legătură cu Clio.

— Consideră că de astăzi, spune Jen obosită.

Todd se întoarce cu spatele la ea, îndreptându-se spre bucătărie.

— Nuuu.

— Nuuu?

— Nu sunt sigur că e de cursă lungă.

— Ce? Era... era adevărata ta iubită.

— Nu mai este.

Fălcile lui Todd sunt încleştate când spune asta, privind fix în jos la telefonul lui.

Kelly intră în bucătărie. îl urmăreşte cu privirea pe Todd. Pare să fie profund îngândurat, deşi nu spune prea multe.

— Am o treabă de făcut, spune el şi îmbracă haina.

— Sigur, spune Jen nelămurită. Ce s-a întâmplat cu Clio?

— E interzisă, spune Todd hotărât.

Kelly zăngăneşte nişte sticle în bufet, după care înjură.

— Sunt sticlele mele de Cola, îi spune Todd.

— Ei bine, pe mai târziu, atunci, spune Kelly. O să-mi iau singur o Cola.

— *Adieu*[i2}]-, îi spune Todd lui Kelly, oarecum tăios.

— Cred că îmi voi sărbători eseul contopindu-mi creierul cu Xbox, îi spune lui Jen.

Apucă o portocală din bolul cu fructe şi i-o aruncă lui Jen,

râzând atât de puternic, încât în inima ei râsul se aude ca o tobă. „Te iubesc, te iubesc, te iubesc”, se gândeşte în timp ce o prinde.

— Asta face fotosinteză chiar acum? întreabă ea, ţinând portocala sus.

— Nu folosi cuvinte pe care nu le înţelegi, răspunde Todd, venind spre

ea să-i ciufulească părul.

„Orice ai fi făcut, niciodată nu voi înceta să te iubesc”, se gândeşte Jen.

Todd nu iese din casă toată seara. Jen îl verifică la miezul nopţii, şi doarme. Rămâne trează până la ora patru, doar ca să se asigure că Todd e în regulă, după care merge la culcare şi ea. Este imposibil să se fi întâlnit astăzi cu Nicola Williams. Nici vorbă.

Ryan

Cea mai bună parte din pregătirea recreativă a lui Ryan din Manchester fusese aluzia la ceea ce urma să vină în această carieră interesantă, lungă şi variată pe care o avea în faţă. Negocieri pentru eliberarea ostaticilor, pregătirea pentru prevenirea atacurilor teroriste, munca sub acoperire... existau atâtea căi să te dezvolţi ca ofiţer de poliţie. Participaseră la o conferinţă ţinută de un ofiţer care instruia oameni în conformitate cu legislaţia folosirii rezonabile a forţei, iar el stătuse acolo, în primul rând al aulei în care a avut loc discursul. Ofiţerul spusese una dintre cele mai interesante propoziţii pe care le auzise vreodată Ryan în viaţa lui: „Poliţiştii, când vine vorba despre asta, pot fi împărţiţi foarte clar în două categorii: cei care pot ucide când trebuie să o facă şi cei care nu pot.”

Lui Ryan i se zburlise părul de pe braţe. Din ce categorie făcea el parte? Putea să o facă, să apese pe trăgaci, dacă situaţia dicta acest lucru?

Şi astfel, astăzi, gândindu-se la acea conferinţă interesantă, e de două ori dezamăgitor să i se spună de către Jamie că nu doar că i se ia responsabilitatea de a mai răspunde la apeluri ca să facă cercetare, ci şi că nu există birouri libere pentru el: au pus o masă pentru el în cămăruţa omului de serviciu, n-o să se supere pentru asta? Ryan e fericit să muncească într-o cămăruţă, da, dar ce să facă acolo?

Priveşte în jurul lui. îngheaţă acolo. Nu e căldură şi afară e frig. Podea cu linoleum gri. Rânduri de rafturi, un birou mutat înăuntru temporar, cu suporturi pentru scrisori pe el. Un panou de plută şi o găleată cu mop sunt sprijinite de perete. Asta e tot. Ca să fim sinceri, au îndepărtat restul chestiilor pentru curăţenie.

Leo soseşte în cămăruţă şi pare jenat.

— Doamne, cât de mică e încăperea asta! Nu e liberă nicio celulă? întreabă el.

Apucă neglijent o foaie de hârtie aflată pe suportul pentru scrisori. E liniată şi o întoarce pe dos.

— în regulă. închide uşa aceea, îi spune lui Jamie, care se îndepărtează de ea.

în sfârşit, Ryan va primi o explicaţie.

— Deci... începe Ryan să spună.

— Asta e ceea ce ştim, îl întrerupe Leo, în felul lui caracteristic. Există două tipuri de operaţiuni de crimă organizată care se desfăşoară în această zonă, înţelegi? Ele se suprapun, dar, prin comparaţie, una e să furi maşini şi alta să faci trafic cu droguri grele. Banii de la ambele sunt apoi direcţionaţi.

Face un punct cu un pix pe hârtie, apoi trasează o săgeată în sus.

— Avem numele obţinute prin supraveghere a trei furnizori pe care nu i-am arestat încă. Dar îi căutăm pe importatori, care sunt cu o treaptă deasupra lor.

Ryan dă din cap nerăbdător.

— Da, înţeleg toate acestea.

— în regulă, aşa, apoi, continuă Leo. Banda are două braţe – droguri şi furturi. Drogurile intră, dar aceiaşi muncitori din port închid ochii la ceea ce iese din port, adică celălalt braţ: maşinile furate. Alte persoane, credem noi – desenează un pătrat departe de săgeţi –, fură maşini. Le iau în timpul nopţii, le aduc în port, iar apoi au dispărut în Orientul Mijlociu, înainte ca proprietarii să se trezească din somn. Apoi spală banii. Cele două operaţiuni nu se intersectează niciodată.

— Evident, spune Ryan.

— Este... evident?

— Fratele meu...

— Da, fratele, spune Leo. Spune-ne mai multe despre fratele tău.

Leo stă aşezat în faţa lui, ochii scăpărându-i în mod ciudat.

— L-am declarat la resurse umane şi la verificare, spune Ryan, intrând în panică.

Leo face un gest de nerăbdare.

— Ştiu. Am trecut de asta. Nu sunt bănuitor. Este *util* pentru noi – fratele tău. Cine ar putea descurca mai bine iţele unei bande decât cineva care a văzut felul în care operează aceşti oameni?

— înţeleg... spune Ryan încet.

— Deci şi operaţiunile lui erau separate?

— Da, întotdeauna. Adică nu ai folosi niciodată o maşină furată ca să importi droguri. Ai fi prins imediat.

— Corect, spune Leo. Corect. Ne poţi spune mai multe despre el? Era mult mai mare decât tine, nu-i aşa? Aţi avut acelaşi tată?

întrebare după întrebare după întrebare.

— Nu te supăra pe Leo, spune Jamie sec. Are o minte de obsedat când se porneşte.

— Răspunde, te rog, spune Leo.

— Da, zice Ryan. OK, ei bine... puţin mai mare decât mine, da. S-a amestecat în nişte chestii. Nu ştiu, eram destul de... eram destul de furioşi, cred. A avut întotdeauna, amândoi am avut întotdeauna ambiţie. Dar a lui l-a dus pe cărări greşite. Avea nevoie de bani şi a început să vândă droguri.

— Ce droguri? Ca să putem vorbi... înţelegi tu. Despre aptitudini.

— Ei bine, el doar... ăăă... a progresat într-un mod absolut banal. A fumat, apoi a trecut la cocaină şi apoi la heroină.

— Aducea heroină acasă?

Leo îl priveşte pe Ryan intens.

— Uneori.

— L-ai văzut?

— Păi, da, spune Ryan, clipind.

— Dacă am avea heroină acum, cum ai deschide-o?

— Ca pe o pocnitoare, spune Ryan, tară ca măcar să se gândească.

— Exact! exclamă Leo.

Loveşte cu palma în masă. Leo îl sperie pe Ryan. Ar putea fi într-adevăr un fel de geniu nebun. Sau poate că e nebun de-a binelea.

— L-am ajutat mult. îţi invadează viaţa, heroina, nu-i aşa? Eram şi eu curios. în cele din urmă, râde Ryan disperat, l-am ajutat la diluarea ei.

— Bine. E bine de ştiut.

Ryan nu spune nimic, fiind mai confuz ca niciodată până acum.

Leo se uită la Jamie, după care vorbeşte.

— Vom avea o treabă pentru tine, după ce termini cercetarea, spune Leo.

îşi ridică ceaşca cu ceai şi o termină cu trei înghiţituri zgomotoase. O

pune pe masă.

— Dacă eşti interesat.

— Foarte, spune Ryan, privindu-l direct pe Leo.

— Avem nevoie de cineva inteligent. Ştii de ce? Această bandă include probabil şi un tocilar. Ai înţeles? Cineva care face chestii pentru ei. Un fel de soldat.

— OK.

— Prin urmare, avem nevoie de propriul nostru tocilar, spune Leo, întinzând mâna ca să-l atingă uşor pe umăr pe Ryan, ca să analizeze acea

— informaţie. în plus, avem nevoie de un tocilar care ştie cum funcţionează tot rahatul ăsta. îi cunoaştem pe trei dintre dealeri, dar pe niciunul dintre hoţii de maşini. Avem nevoie de numele şi feţele lor, dar vrem să ştim şi cum se împacă între ei. Un mare şi vechi arbore genealogic al crimei. Eşti pregătit pentru asta?

Arată spre panoul din plută şi adaugă:

— Deci misiunea ta e să te uiţi în fiecare minut la camerele de supraveghere şi să vezi cine aduce maşinile. OK?

— în regulă, da, spune Ryan.

Devine conştient de faptul că inima îi bate mai repede. Un bubuit puternic, clar, entuziasmat în pieptul lui.

— Apoi, când ştim cine sunt şi le cunoaştem mişcările, îi vom prinde în flagrant. Ştii tu, cât mai aproape posibil de a le întinde o cursă, dar rămânând în limitele legalităţii, spune el calm.

Până şi în braţele şi în picioarele lui Ryan se simte entuziasmul, de parcă s-ar putea ridica dintr-odată şi ar putea face sărituri în stea. în sfârşit, face şi el ceva care să conteze dracului. Ceva la care e posibil să fie bun. Ceva cu care poate schimba lumea.

Leo apucă panoul din plută şi îl pune pe birou. Lui Ryan îi place dramatismul lui. Felul în care a fost tăiat şi şlefuit. A ajuns în sfârşit acasă. Leo fixează bucata de hârtie pe panou şi scrie un nume pe ea.

— Acest individ lucrează în port. Şi este corupt, închide ochii şi permite trecerea maşinilor furate. L-am surprins în colţul unei înregistrări a camerei de supraveghere. Nu l-am săltat încă pentru că vrem să vedem ce fel de rotiţă este el în cadrul întregului mecanism. Ai înţeles?

Ryan se uită la hârtia prinsă bine acolo: Ezra Michaels.

— Vezi cine-i aduce lui Ezra maşinile. OK? spune

— Şi apoi... spune Ryan, ridicându-şi ochii spre Leo plin de speranţă. După ce aflăm ceva mai mult despre ei... vreau să spun, gesticulează spre hainele dezordonate ale lui Leo, apoi spre pălăria lui Jamie... Am intrat în departamentul vostru, nu-i aşa? Sub acoperire?

— Da, spune Leo simplu, comunicând ceva ce rămăsese până acum nerostit. Sub acoperire.

Ziua minus treisprezece, ora 19.00

O maşină a poliţiei l-a urmărit pe Todd până acasă astăzi. Jen e sigură de asta. Se gândeşte la maşina de poliţie care a trecut de două ori pe lângă casa lui Clio.

Acum e seară, iar Todd şi Kelly stau faţă în faţă. Lampa de la masa pentru micul-dejun e aprinsă; dincolo de uşi, cerul e ca un vas de cositor încins.

Copacii de afară sunt înfrunziţi. Ceea ce cu doar câteva zile în urmă era un strat gros în curtea lor interioară este acum o aglomerare de steguleţe roşii, înapoi pe locurile lor din copaci.

— Bună seara, şefa, i se adresează Todd lui Jen. Vorbim despre pisica lui Schrödinger.

Jen a petrecut dimineaţa la muncă, pretinzând că totul e în regulă. A avut o primă întâlnire cu o nouă clientă despre care ştie că îi va spune după câteva întâlniri că, de fapt, nu vrea să-şi părăsească soţul. Jen a luat mult mai puţine notiţe de astă dată.

Todd serveşte mâncare chinezească la pachet, ca un american adevărat, exceptând faptul că nu e un recipient kitsch de carton cu beţişoare în el, ci un vas Tupperware de plastic. Binecuvântată fie-i inima!

Kelly o priveşte cu ochii măriţi pe Jen, dincolo de masa pentru micul-dejun.

— Nu e adevărat, spune râzând. *Tu vorbeai. Eu* mâneam aripioare.

— Nu cred că tata e cel mai bun public al tău, spune Jen şi aude scurta expiraţie perfectă şi puţin amuzată care e râsul soţului ei.

— Ce s-a întâmplat cu proiectul despre Venus şi Marte? întreabă Kelly.

Todd îşi scoate telefonul din buzunar şi i-l dă lui Kelly. Prima dată când
a trăit această zi, Jen era la lucru. Nu ştia nimic despre acest proiect.

Kelly citeşte de pe telefonul lui Todd câteva secunde, după care spune;

— Ah – un A! A de la al astrofizicii copil-minune.

— A de la Alexander Kuzemsky-[M]-, spune Todd.

— Poţi vorbi englezeşte? întreabă Jen.

— E un mare fizician. Am avut această temă, spune Todd şi îi dă telefonul lui Jen.

— Bravo! spune ea sincer.

începe să citească tema cu interes, în parte întrebându-se dacă ar putea conţine elemente ştiinţifice care ar putea-o ajuta, dar Todd îi ia telefonul.

— Serios, nu-ţi face griji în privinţa asta!

— Sunt interesată!

— De obicei nu eşti niciodată, ripostează Todd.

Sentimentul de vinovăţie o loveşte ca o piatră în stomac. Vina maternă, acest lucru pe care a încercat să-l combată în cea mai mare parte a vieţii ei, dar care întotdeauna, întotdeauna, rămâne acolo. *De obicei nu eşti niciodată.*

— Eşti bine? întreabă Kelly cu un râset. Arăţi ca moartea în vacanţă.

Todd pufneşte în mâncarea lui, în timp ce Jen mănâncă ce mai rămăsese
pe farfuria ei.

Kelly pleacă de lângă masă pentru că a început să-i sune telefonul. Jen priveşte fix pe culoar, gândindu-se la Todd.

— Ce vrei să spui? îl întreabă ea.

— Vreau să spun că de obicei nu dai atenţie treburilor mele.

— Treburile tale? întreabă Jen, simţind dintr-odată că lumea s-a oprit în loc.

Todd nu spune nimic, întinzând mâna spre o chiftea de pui şi mâncând-o pe toată odată.

— Crezi că nu te ascult? întreabă ea.

Un fel de conştientizare confuză se aşterne deasupra ei, ca şi cum ar fi acoperită de un nor: nu-l poate vedea când e în el, dar îl poate simţi.

Todd pare să se gândească în mod activ la răspunsul ei, privindu-şi farfuria, cu sprâncenele încruntate.

— Poate, spune în cele din urmă.

Continuă să o privească. Ochii lui Kelly. Dar tot restul e al ei. Părul întunecat şi rebel, tenul alb. Apetitul insuportabil de mare. Ea l-a făcut pe el. Şi, uită-te: după părerea lui, ea nu-l ascultă. O spune de parcă ar fi un lucru banal.

— Nu e interesant pentru tine, adaugă el.

— Oh, şopteşte ea.

— Mă interesează fizica, spune el. Deci nu e de râs faptul că mă interesează Alexander Kuzemsky. De fapt, chiar mă interesează.

Jen are senzaţia stranie că e într-o ceartă în care nu are dreptate. Că

greşeşte total. Mintea ei lucrează intens. Nu e vorba despre planete. E vorba despre relaţia lor.

Todd, cu datele lui ştiinţifice amuzante şi cu capul în nori. Jen, cu incapacitatea ei ironică de a înţelege ce spune el. Aşa i s-a părut ei întotdeauna că sunt. Ei şi lui Kelly nu le-a venit să creadă că au făcut un copil atât de cerebral, inteligent în cu totul alt sens decât ei, amândoi extrem de practici, iar Todd atât de... nu. Dar el nu e *ceva făcut.* Nu e un obiect. Iată-l, chiar în faţa ei, spunându-i cine este el. A permis ca propria ei nesiguranţă legată de inteligenţa ei să transforme intelectualismul lui Todd într-un lucru la care să se râdă. *Despre* care să se râdă.

— Dumnezeule!

Jen îşi îngroapă faţa în palme.

— în regulă. înţeleg. îmi pare rău. Nu e vorba că... îmi pare rău, termină ea într-un mod jalnic.

— OK, spune el.

— Tot ceea ce faci mă interesează, spune ea, lacrimile izbucnindu-i cu acel gen de fatalism necugetat al cuiva care nu va mai fi aici mâine; o proclamaţie pe patul de moarte, un apel dintr-un avion deturnat.

O femeie care poate vorbi, şi vorbi, şi vorbi cu fiul ei, dar asta nu contează pentru că nu va dura.

— Nu am iubit niciodată pe nimeni la fel de mult ca pe tine. Şi nici nu o voi face vreodată de acum încolo, spune ea simplu, cu ochii înlăcrimaţi. Am greşit dacă nu ţi-am arătat asta. Pentru că e atât de adevărat... e cel mai adevărat lucru.

El clipeşte. Expresia de pe faţa lui se transformă în tristeţe, ca atunci când o piatră cade într-un iaz.

— Mulţumesc, spune el. Doar că... ştii tu.

— Ştiu, rosteşte Jen. Ştiu.

— Mulţumesc, zice el din nou.

— Cu plăcere, spune ea moale, tocmai când Kelly intră cu paşi mari.

— Am mâncat toate chiftelele, pentru că aceasta care este ultima e tot a mea, spune Todd cu un zâmbet.

Gluma e un paravan, o armură care împiedică restul familiei să fie martor la acest moment intim, dar Jen râde şi ea oricum, deşi îi vine să plângă.

— Era un client, spune Kelly fără să fie nevoie.

Jen priveşte din nou spre Todd. Bagă în gură ultima chiftea de pui şi îi zâmbeşte din ochi. Ea întinde mâna să-i ciufulească părul, gest în care el se abandonează, ca un animal neglijat.

Todd aruncă vasul Tupperware direct în coşul de gunoi, lucru de care ea s-ar plânge de obicei, dar astăzi decide să nu o facă.

— Unde ieşi diseară? îl întreabă ea.

— La snooker, răspunde el şi mimează un sărut în semn că totul e perfect.

Jen dă rapid din cap aprobator.

— Ei bine, distracţie plăcută! spune ea, apoi adaugă: Şi eu ies în oraş. Să beau ceva cu Pauline.

— într-adevăr? întreabă Kelly surprins.

— Da, ţi-am spus.

Minciună.

— Unde? îl întreabă pe Todd, sperând să pară doar curioasă.

— La Crosby.

Jen îi zâmbeşte. Pentru că, realitatea e că, oriunde ar merge, va fi şi ea acolo.

Intrarea în barul sportiv Crosby este o mică uşă neagră anonimă de pe strada principală. Un neon retro deasupra uşii. Deasupra lui, steagul Angliei. Este o clădire din anii 1920, cu ferestre cu menouri, din cărămidă roşie şi cu trei coşuri de-a lungul acoperişului.

Jen se opreşte într-o parcare din spate, comună pentru două restaurante, barul sportiv şi un hotel Travelodge. Când iese din maşină simte mirosul de carne la grătar, evacuat în aerul de toamnă de o gură de aerisire de pe undeva. Dumnezeule, a mâncat mâncare chinezească, dar tot ar mai putea înghiţi foarte bine un burger.

încearcă uşa din spate a barului, chiar dacă pare a fi ieşirea de incendiu. E blocată, încuiată. Merge în faţă, uitându-se prin sticlă, cu mâinile de o parte şi de alta a capului. Afară e întuneric. Nu poate vedea nimic. Ar putea rămâne aici, crede ea, geamul răcorindu-i fruntea. E foarte obosită. E atât de al

naibii de obosită. Ce-ar fi să stea aici şi să înceteze să mai existe? Să devină parte din clubul de snooker, un ornament. Nu o fiinţă vie, torturată, care respiră.

O lumină clipeşte în interior, de culoare roşie, slabă, iluminând ce se

află exact în faţa ei: trepte vopsite în negru. Şubrede, pătate, vechi şi, mai important, goale.

Deschide uşa împingând-o şi urcă pe cât posibil fără să facă vreun zgomot. Acestea duc la un palier gol, cu două uşi închise de fiecare parte a acestuia. Locul perfect unde să te aşezi şi să tragi cu urechea. Locul perfect unde să-ţi asumi un risc.

îşi ţine respiraţia. După câteva secunde, Jen aude clicul mingilor. Zgomotul înăbuşit produs de capătul unui toc pe podea.

O fereastră Art Deco pe toată lungimea se află în spatele ei, lăsând să intre luminile felinarelor. Podeaua e vopsită cu negru, scânduri de lemn vechi şi şubrede, care scârţâie la fiecare mişcare a ei.

— Data viitoare, cu siguranţă, spune Todd.

Un clic. Trebuie să-şi fi lovit mingea. Jen se apleacă spre balamaua uşii şi priveşte prin spaţiul dintre toc şi uşă, sperând că nimeni nu o va observa acolo, în întuneric.

— Poate putem pleca pe undeva vara viitoare, spune

Categoric este Clio, vocea ei visătoare.

Todd se mişcă înainte şi înapoi, intrând şi ieşind din raza ei vizuală. îşi ţine tacul de snooker ca un profesionist, la fel ca vrăjitorul din jocul lui preferat pe computer, lăsându-şi greutatea pe el şi ţinând cealaltă mână în şold. Lui Jen i se învârte inima în piept în timp ce se uită la el, fiul ei. Todd joacă teatru. Este sigură de asta.

Părul lui e aranjat, adidaşii lui de un alb strălucitor păşind lent în jurul mesei de snooker, intrând şi ieşind din raza ei vizuală. Bravează de nu se poate.

— Dacă sunteţi în continuare împreună, spune o voce masculină.

Jen e foarte sigură că e a lui Joseph, deşi nu-l poate vedea.

— Categoric vom fi, spune Todd.

Se simte din vocea lui că e nervos. Jen simte în vocea lui enervarea, doar ea o poate detecta, ca tremurul unei clape de

pian eliberate.

— Bună lovitură, spune o altă voce, poate a lui Ezra.

— Sper că nu întrerup.

De această dată e o voce de femeie. Jen se mută ca să o poată vedea. O femeie a intrat printr-o uşă întunecată de la celălalt capăt al sălii de snooker. E aproximativ de vârsta lui Jen, poate ceva mai bătrână. Are părul grizonant, adunat la spate într-o coadă de cal aranjată. Ţinuta ei e lejeră,

pantaloni de jogging şi un tricou. Intră cu un pas alert, plină de vervă, ca o atletă.

— Nicola, spune Joseph. Ce surpriză plăcută!

Nicola. Jen abia reuşeşte să-şi ţină răsuflarea.

— De mult nu ne-am mai văzut.

— într-adevăr.

Joseph intră în raza ei vizuală, sprijinindu-se în tac. Nicola îl urmează.

— El este Todd, iar ea e Clio. Pe Ezra îl ştii. Nicola lucra pentru noi.

— Nicola Williams, neschimbată, spune Ezra.

Jen se încruntă, stând acolo pe trepte, ascultând acest teatru. Todd îi este *prezentat* Nicolei. Dar Todd i-a trimis deja mesaje Nicolei. Nu-i aşa? Parcurge datele mesajelor din telefon. Ba da, i-a trimis. *A făcut-o.* I-a trimis SMS-uri pe data de 15, spunând: *Mi-a făcut plăcere să vorbim.* Astăzi este 16. Pe 17 însă se întâlneşte cu ea. Nu-i aşa?

Jen îşi schimbă poziţia cât mai silenţios posibil, mijindu-şi ochii, uitându-se dincolo de verdele aprins al mesei de snooker. Pe canapeaua de pluş roşu lipită de peretele din spate e Clio. Picioare arămii, breton scurt, tot tacâmul. Jen clipeşte, priveşte doar, aşteptând să se încheie conversaţia de complezenţă.

— E loc pentru una mică? întreabă Nicola.

Apucă tacul din mâna lui Todd, care se aşază. Pare o ieşire cât se poate de obişnuită. Iubita lui Todd, familia ei. Dar apariţia Nicolei a declanşat ceva, poate pentru că Jen ştie că Todd minte, poate că nu. A stârnit un curent subacvatic sinistru, ca un rechin în apă.

Jen îşi schimbă din nou locul, ca să se uite la Todd care stă pe bancă lângă Clio. Nu e la fel de apropiat de ea cum era noaptea trecută. Cu toate acestea, este cu ea. Deci ce va fi, o va termina cu ea în seara asta?

Muzica izbucneşte de nicăieri. Un rap însoţit de basul care le acoperă vocile. Jen se străduieşte şi vede că vine de la un tonomat pe care nu l-a observat, roşu cu aspect retro, cu lumini

albe înconjurându-i afişajul.

Rămâne pe loc pe toată durata cântecului, sperând să se oprească, dar începe altul. Todd vorbeşte cu Joseph, iar Clio se ridică şi li se alătură, împreună cu Nicola, dar Jen nu poate auzi nimic. Poate vedea doar scena derulându-se. Ceva ce pare o conversaţie obişnuită, dar Todd nu se simte confortabil, e convinsă de asta. îşi poate da seama privindu-l din cap până în picioare, din felul în care se plimbă în jurul mesei, ca un leu în mişcare.

Dintr-odată, Jen îşi dă seama că muzica nu este întâmplătoare. Are ca scop să împiedice pe oricine altcineva să le audă discuţia. Oricine ar trage cu urechea – cum ar fi ea şi alţii, crede Jen, amintindu-şi de poliţia care patrula.

După o oră, Joseph îşi pune o haină. Todd degajează masa, introducând bilele tară efort. în timp ce Joseph şi Nicola pleacă, Jen se strecoară prin uşa din stânga ei, despre care descoperă că duce spre toalete. Stă acolo singură într-o baie decorată în stil retro, ascultând sunete de paşi.

Baia are tapet vintage, cu scoici roz, a cărei textură s-a scămoşat cu trecerea timpului. Două cutii de lemn cu articole de toaletă se află între cele două chiuvete, de asemenea roz, şi o oglindă aurie de mari dimensiuni atârnă pe perete.

Se sprijină de chiuvetă şi se gândeşte la ceea ce ştie: Todd o întâlneşte pe Clio în august.

Sunt în continuare împreună, dar mâine, înainte de prânz, el o va părăsi. Apoi însă, cu cinci zile înainte de crimă, se vor împăca.

Ieri i-a cerut Nicolei să-l ajute cu ceva.

Astăzi, Nicola apare la clubul de snooker. El pretinde că nu o cunoaşte. Categoric, Nicola îl cunoaşte pe unchiul lui Clio, a *lucrat pentru el.*

în câteva zile, un puşti blond fură o maşină pentru Ezra. Membrii familiei lui Clio sunt categoric infractori. Geanta Chanel. Şi, în alte câteva zile, Nicola e înjunghiată. Iar apoi Todd devine un criminal.

Jen priveşte fix afară, trecând în revistă această succesiune de evenimente. Fereastra e deschisă, lăsând să intre un flux constant de aer rece nocturn. Aşteaptă cel puţin zece minute înainte să gândească să plece, după care aude o voce şoptită, râsete, afară. Fără să se gândească, caţără pe blatul pe care se sprijină cele două chiuvete – genunchii o dor la contactul cu suprafaţa dură – şi priveşte

afară prin crăpătura ferestrei. E Todd. E la telefon. A ajuns la maşina lui, parcată afară în spate. îşi sprijină coatele pe plafon – e atât de înalt – în timp ce discută însufleţit.

Jen se străduieşte să prindă cuvintele. E linişte afară. Ar trebui să poată auzi. întinde mâna în lateral ca să stingă lumina, ca să poată sta aşezată acolo, încă o dată nevăzută, la o altă fereastră.

— Era cât pe ce să te sun pe telefonul secret. încerc să o rup treptat cu Clio, spune el. Nu te teme. Munca ta murdară e în siguranţă şi nu voi dezvălui nimic.

Tonul lui e acid, ca o lămâie.

O pauză. Jen încetează să mai respire.

— Da, vreau să spun, cine ştie, adaugă el.

Jen habar nu are cu cine vorbeşte Todd, nu-şi poate da seama. Nu este un partener. Nu este un egal.

Todd râde din nou, un fel de râs dur, amar şi sardonic.

— *Nu.* Exact asta încercam să spun. Suntem la capătul drumului, nu-i aşa?

îşi lasă capul pe spate, privind spre înaltul cerului. A apărut luna, o hologramă palidă pe cer. Temperatura scade. Lui Jen îi e frig, îngenuncheată acolo lângă chiuvetă, ascultându-şi fiul, care pare să creadă că au ajuns *la capătul drumului.* Ce înseamnă această expresie ciudată folosită de adulţi? Acesta este motivul pentru care, peste mai puţin de două săptămâni, va ucide?

Todd coboară privirea, de parcă ar urmări o minge căzând încet, iar apoi priveşte exact spre fereastra la care se află ea. Jen nu-şi poate întoarce privirea în altă parte pentru că ochii li se întâlnesc, dar el priveşte rapid în altă parte. Nu se poate să o fi văzut. Sticla e îngheţată, lumina e stinsă.

— Da, OK, spune Todd.

O altă pauză.

— întreab-o pe Nicola. Ne vedem acasă, spune Todd la telefon.

Lumea pare să se oprească în loc, doar pentru o secundă. Ne vedem
acasă. Ne vedem acasă. Ne vedem acasă.

Nu poate fi decât o singură persoană: soţul ei.

Ziua minus treisprezece, ora 20.40

Todd intră în maşina lui, porneşte motorul şi demarează, lăsând-o pe Jen singură în baia întunecată, cu genunchii uzi de la apa care bălteşte într-o parte.

Ne vedem acasă.

Persoana de la celălalt capăt al firului este Kelly.

întreab-o pe Nicola.

Kelly o cunoaşte pe Nicola. Nu Todd. Todd nu minţea când i-a fost prezentat acesteia.

Era cât pe ce să te sun pe telefonul secret.

Lui Kelly îi aparţine telefonul cu cartelă. Lui Kelly i-a trimis Nicola SMS-uri.

— Adineauri vorbeai la telefon cu Todd, spune Jen în secunda în care intră vijelios pe uşa din faţă.

Todd nu a ajuns încă acasă. Poate s-a întâlnit din nou cu Clio. Şi Jen nu mai poate aştepta. Ce mai contează? Nu există mâine. Trebuie să-l întrebe acum.

Kelly poartă nişte jeanşi decoloraţi şi un tricou alb. E aşezat pe canapeaua lor de catifea. O aşezaseră în dreptul ferestrei care dă spre golf, din camera de zi. Se potriveşte perfect, nu are în jurul ei nici măcar un centimetru de spaţiu. Râseseră atât de mult când încercau să o potrivească pe locul ei. Kelly sugerase că ar trebui să folosească lubrifiant şi Jen nu se mai putuse opri din chicotit.

îşi aruncă geanta pe podeaua de lemn. Casa e tăcută, lămpile aruncă o lumină slabă.

Aparent, Kelly are nevoie de un moment ca să se gândească. Acele trei secunde îi rup inima lui Jen.

— Ştiu că e implicat în ceva dubios, şi tu la fel, spune ea.

Evident, Kelly decide să nege tot.

— Are probleme cu femeile.

Ochii lui Kelly nu se schimbă deloc în timp ce rosteşte aceste

cuvinte, aceste minciuni.

— Jen? spune el şi se întinde spre ea.
— Te-am auzit, zice ea.
— Am discutat despre Clio.
— Cine e Nicola?
— Ce? Nu ştiu nicio Nicola.
— Kelly, spune ea, cuvântul explodând de pe buzele ei. Ştiu că îi cunoşti. Cine este Joseph Jones?
— Habar nu am, spune rapid Kelly, tară să piardă o secundă.

Enigmaticul ei soţ îşi face de lucru, ridicându-se şi aprinzând lampa din tavan. Misterios sau mincinos?

— îmi pare rău, nu ştiu ce vrei să zici, spune el, întorcându-se spre ea. în timp ce face asta, Jen vede picătura de sudoare în linia părului său care reflectă lumina preţ de o secundă.
— Ştiu că minţi, îi spune lui Kelly, care este întors cu spatele la ea şi dă din nou să se retragă.

Acum îşi pune pantofii, o haină.

— Nu vom discuta despre acest subiect, zice el.

Kelly deschide uşa din faţă şi iese din casă, tocul acesteia vibrând când o trânteşte după el.

Ryan

Ryan e în elementul lui. în sfârşit, Ryan se pricepe la ceva.

Are în faţa lui, exact la fel ca în filme, un panou de plută mai mare, pe care l-a comandat de la Aprovizionare, cu trei zile în urmă. Are 1,2 în lungime pe 1,8 în înălţime (nu are încă autoritatea să îl instaleze). E sprijinit de perete şi Ryan e aşezat, picior peste picior, în faţa lui.

Strânge de două luni informaţiile rezultate din supraveghere. A început rulând o înregistrare TV în cămăruţa lui. Ore în şir, prin faţa ochilor înceţoşaţi, i-au trecut imaginile de la camerele de supraveghere din port. înregistrare după înregistrare, seri şi weekenduri. A urmărit atent, notându-i pe toţi cei care veneau de mai multe ori, toţi cei care vorbeau cu Ezra sau care dispăreau împreună cu el. Ryan făcea însemnări pe bileţele adezive şi apoi le fixa cu piuneze pe panou.

La sfârşitul lunii, avea o listă cu vizitatorii regulaţi.

— Poţi verifica dacă vreuna dintre feţele acestea este deja în sistem? a întrebat el un analist aflat în trecere într-o vineri seara.

I-a arătat feţele cărora le făcuse un stop-cadru pe care îl tipărise.

— Imediat, a spus scurt analistul.

Şi acum i-a prins: soldaţii lui.

Echipa sub acoperire i-a oferit şi numele furnizorilor de droguri. Un ofiţer sub acoperire s-a infiltrat în bandă. A intrat, prefăcându-se a fi cumpărător. Costumat murdar, după indicaţiile lui Leo, a cerut heroină. Tranzacţia a avut loc, sub atenta supraveghere a echipei lui Leo, iar el a raportat apoi numele dealerului, nume care ajunge acum pe panoul lui Ryan.

A mai făcut-o de alte cinci ori. Alte cinci achiziţii de probă. Apoi ofiţerul a spus că se mutase, că ştia câţiva oameni care ar cumpăra, că dorea să încerce să distribuie un lot. Dealerul l-a prezentat furnizorului, al cărui nume a ajuns, de asemenea, pe panoul lui Ryan.

— Ryan, spune Leo, intrând cu paşi mari în cămăruţa lui. Eşti un geniu cu patalama.

Aceasta este cea mai bună slujbă pe care a avut-o Ryan vreodată. Cea mai amuzantă. Cea mai aducătoare de satisfacţii. Şi cea mai autonomă. Simte o undă de fericire străbătându-l, pentru el şi pentru panoul lui de

plută.

— Acesta e doar începutul, îi spune lui Leo. E doar o piesă din puzzle. Tipul de la vârf desfăşoară circa zece operaţiuni diferite.

Se uită împreună în tăcere la panoul de plută.

Leo nu spune nimic preţ de un minut, poate mai mult. Unul dintre ceilalţi ofiţeri trece pe lângă cămăruţă.

— Ai o secundă? îl întreabă pe Leo, băgând capul pe uşă.

— Nu, latră Leo, închizând uşa.

Viaţa e bună când eşti în lumina lui Leo, groaznică atunci când eşti în umbra lui, la fel ca în cazul atâtor persoane aflate la conducere.

— în misiunea noastră anterioară, spune Leo gânditor, ca şi când acest schimb de cuvinte nu ar fi avut loc, tipul de la vârf era foarte modest. Cât se poate de normal. Pur şi simplu normal. Trecea neobservat. Ştii, nu avea o slujbă cu adevărat, era liber profesionist. Nu producea venituri care să atragă atenţia. Nu călătorea.

— Pare imposibil, spune Ryan.

— Corect, dar, în orice caz, te rog, uită-te la asta, spune el. Am creat o *legendă.*

Leo se aşază cu un scârţâit pe scaun în timp ce Ryan desprinde pozele cu diverşi soldaţi de pe panou şi le mută în cealaltă parte.

— Poate ar trebui să-ţi facem rost de un birou mai bun, spune el râzând.

— Ar fi drăguţ...

— OK, deci, legende. Eşti pregătit pentru o lecţie?

— Pregătit.

— Când un ofiţer intră sub acoperire, intră în pielea unei persoane pe care noi am creat-o deja, cu mult timp în urmă, corect?

— OK.

— Deci, dacă cineva cumpără heroină, infractorii

suspectează *întotdeauna* că e vorba despre AD. Cei de la Antidrog. Deci creăm dinainte o legendă. Omul locuieşte undeva, conduce o maşină, lucrează undeva, face asta şi aia. Avem o *istorie,* corect? Fabricăm câte ceva oriunde putem – online, oriunde. Apoi pătrunde în organizaţie. La o treabă de acest fel lucrăm şi acum.

Îşi freacă obrajii, apoi soarbe din ceaiul lui Ryan, fapt care îl jigneşte pe acesta, dar nu spune nimic. Leo face asemenea lucruri când se gândeşte. Şi Leo e strălucit când gândeşte, deci toţi îi acceptă bizareriile.

— Leo, spune Jamie, deschizând uşa.

Pare secătuit, cu părul măciucă în cap.

— Avem o problemă.

— Ce? întreabă Leo, jucându-se cu una dintre piunezele lui Ryan, pe care o înfige la loc în panou. Puteţi să nu mă mai întrerup...

— Noaptea trecută doi dintre soldaţi au furat o maşină de la una dintre moşiile elegante din Wallasey, spune Jamie. Ne-a venit un raport.

— OK...

— Există zvonuri că au crezut că e una dintre casele neocupate, dar nu era...

Ryan întoarce capul ca să se uite la Jamie.

— Era un copil pe bancheta din spate a maşinii. L-au luat. Maşina se îndreaptă spre port, cu copilul pe bancheta din spate.

Ziua minus douăzeci Şi doi, ora 18.30

Jen este în sanctuarul ei, biroul. Voia să fie aici, la muncă, în această atmosferă calmă, în acest mediu organizat, pe care-l controlează deplin sau cel puţin poate pretinde acest lucru. Ştie că e implicat Kelly şi asta îi tot trece prin minte. Se simte ca pe o barcă, terenul de sub picioare e nesigur şi alunecos. Kelly. Kelly al ei. Bărbatul căruia îi poate spune totul. Dar, evident, acest lucru nu e reciproc. Cum s-a putut preface că rezolvă asta împreună cu ea în noaptea în care a crezut-o?

Strada de jos e punctată cu oameni care fac cumpărături, se bucură de ultimele zile calde ale verii, începutul de octombrie arată altfel decât sfârşitul acestuia. Afară e o lumină ca de turtă dulce. Frunze de culoarea mierii. Ultima suflare a verii. Deschide fereastra. Cea mai slabă undă de răcoare străbate aeruh ca un singur strop de vopsea în apă, care se va răspândi în curând.

Oftează şi o porneşte în jos pe coridor. A renovat sediul după ce a murit tatăl ei, primăvara trecută. Cel care fusese odinioară biroul lui, cu plăcuţa pe care scria *Partener executiv,* cum a vrut el, devenise acum chicineta, o decizie luată de ea ca să nu fie nevoită să se uite la vechea lui uşă sau, mai rău, să lucreze ea în fostul lui birou.

Tatăl ei fusese un avocat bun. Incisiv, prevăzător, capabil să accepte şi să înfrunte veştile proaste tară să se amăgească. Aşa l-ar descrie ea, privind retrospectiv cu durere. Pe de altă parte, era şi un om stoic. Odată, la sfârşitul unei săptămâni de muncă, aflase că dormise acolo două nopţi ca să termine treaba, deşi nu spusese niciodată.

Acum, este mult mai în urmă decât anticipase. Jen crede că cea mai mare teamă a ei este aceea că va trece de momentul care a determinat crima. Şi-ar dori să-şi întrebe tatăl ce să facă. Kenneth Charles Eagles. Era cunoscut drept KC. Dacă Jen şi Kelly ar fi avut o fiică, ar fi numit-o Kacie. KC. Lui i-ar fi plăcut asta.

Murise singur în urmă cu optsprezece luni. Un anevrism, care s-a produs la un moment dat seara. Stătea în fotoliu lui, cu o pungă de alune şi o sticlă de bere băută pe jumătate alături. în primele zile, Jen fusese nevoită să-şi alunge din minte gândurile legate de ultimele lui clipe, ca şi cum ar fi

încercat să cârmească o corabie care preferă să meargă într-o singură direcţie. Acum e capabilă să privească încăperea, să stea aici pe locul în care a stat odinioară el. Astăzi însă, mai mult ca oricând, îi e dor de el. El nu ar fi agreat teoriile călătoriei în timp — crede că i-ar fi fost prea frică să-i spună, temându-se de judecata lui —, dar tot îi lipseşte aşa cum le lipsesc copiilor întotdeauna părinţii care-i duc de mânuţă, felul în care îi feresc de problemele lor, chiar dacă numai temporar.

Face o ceaşcă de ceai, după care iese din chicinetă. Rakesh trece pe lângă biroul ei împreună cu o altă avocată, Sara.

— Soţul ne-a rugat să-i înjumătăţim bugetul pentru întreţinere, ţinând cont de faptul că ea poartă mereu doar pantaloni de trening. A eliminat orice indemnizaţie pentru îmbrăcăminte. Plus coafor şi sutiene. L-a adnotat astfel încât să scrie acolo că poartă lenjerie veche, gri, spune Sara.

Râsul neîncrezător al lui Rakesh se aude ca un clopot de biserică.

Jen zâmbeşte vag. S-a simţit mereu acasă aici împreună cu obsedaţii de muncă şi amatorii de umor macabru.

Trimite câteva e-mailuri, transmiţând fericită informaţii, oferind sfaturi. Lucruri pe care le-ar putea face cu ochii închişi, lucrurile pe care le-a făcut de două decenii încoace.

Unul dintre viitorii foşti soţi ai uneia dintre clientele lui Jen trimite prin curier peste douăzeci şi cinci de cutii cu date din conturile sale la ora şapte seara. Jen le primeşte de la un şofer extenuat de la DPD, bronzat cu urma de la tricou. Data trecută,

rămăsese la serviciu ca să le parcurgă, indexându-le conţinutul şi stivuind cutiile într-o manieră ordonată în biroul ei. Rakesh băgase capul pe uşă şi o întrebase dacă nu cumva construieşte un fort.

Trece acum prin faţa biroului, exact la aceeaşi oră. Astăzi însă, nedorind să sorteze cutii, dar nici să meargă acasă, îl întreabă dacă are chef să bea ceva.

— Desigur, spune el, mestecând gumă. Ce sunt toate acestea? Construieşti un fort?

Jen zâmbeşte în sinea ei. Devine din ce în ce mai greu să-şi amintească fiecare zi, cu cât se întoarce mai mult în timp. într-un mod ciudat, e drăguţ să audă adeverindu-i-se previziunile.

— Asta voi face luni, spune ea. Dezvăluire din tabăra adversă. Conturile soţului.

— Ce naiba face? Lucrează pentru Banca Angliei?

— Tactica clasică, spune Jen, împingând o cutie ca să îşi facă drum până la el. Trimite atât de multe cutii, sperând că nimeni nu va citi vreodată atâtea acte.

— Mă voi asigura că nu vei fi îngropată de vie luni sub ele. Am nevoie de o perfuzie cu vin, spune Rakesh, luându-i haina.

— O zi proastă?

— I-am trimis o cerere de divorţ clientei mele astăzi. Să o semneze, nimic mai mult. Lângă numărul patru, la comportamente absurde a scris – cu stiloul – *de asemenea, se masturba tot timpul în şosete.* De parcă asta era o adăugire care trebuia făcută urgent. Acum trebuie să i-o retrimit. Nu putem depune aşa ceva în instanţă.

— O plângere corectă, spune Jen. Drăguţ detaliul despre şosete.

— Nu tu eşti cea care trebuie să-l vadă la proces.

— Să nu mergi după el la baie.

Când pleacă împreună, cu hainele puse pe braţ în toamna acum foarte, foarte timpurie, Jen simte că e atât de bine să te întorci la lucru, unde oamenii petrec unele dintre cele mai intime ore ale vieţii lor. A lucrat cu Rakesh timp de peste un deceniu. Ştie că mănâncă de cele mai multe ori cartofi la prânz şi e acaparat de site-ul *Daily Mail* în timpul pauzei de la ora trei. Ştie că rosteşte în barbă un *Du-te dracului* ori de câte ori sună telefonul şi că o dată a transpirat atât de mult prin pantaloni în timpul unei audieri deosebit de complicate, încât povestea că a lăsat o urmă pe scaun.

Şi la fel de plăcut este să lase deoparte ruinele vieţii ei de familie în seara asta. Să lase deoparte misterul şi să se bucure, fără să se simtă vinovată, de un pahar împreună cu vechiul ei prieten, să discute despre clienţii lor care se războiesc pe tema: cine s-a culcat primul cu altcineva, să bea două pahare, ba nu, trei, să fumeze ţigări afară pe terasă şi să râdă despre asta. Este atât de plăcut să te prefaci.

Jen a băut prea mult vin ca să mai conducă şi de aceea merge acasă pe jos. E doar puţin după ora nouă seara. Se

plimbă de-a lungul trotuarului, privind spre casa ei luminată, aflată exact în faţă, şi gândindu-se la soţul căruia i-a spus că lucrează până târziu.

Jen e avocat de divorţuri, se gândeşte ea cu tristeţe, şi totuşi nu şi-a dat seama de trădarea din propria ei familie. Nu s-a aşteptat la asta. Sub nicio formă.

încearcă să reordoneze evenimentele, ştiind ce ştie acum. Vinul a ajutat-

o să-şi lase mintea să zburde liberă. O simte elastică şi liberă în aerul rece de seară. Dintr-odată se simte tolerantă şi deschisă, nu nevrotică şi închisă.

Telefonul cu cartelă îi aparţine lui Kelly. Deci afişul cu copilul care lipseşte şi ecusonul poliţistului trebuie să-i aparţină de asemenea. Dar de ce erau în camera lui Todd?

Aude voci în timp ce se apropie de casă. Vin de afară, de undeva din spaţiul deschis. Sunt prea puternice ca să vină din interior. Se opreşte lângă maşina lui Kelly. Aceasta degajă puţină căldură. Jen pune o mână pe capotă: tocmai a fost condusă.

Vocile aparţin soţului şi fiului ei, subiectul gândurilor sale, şi ei zbiară unul la altul.

Sunt în grădina din spate. Jen se grăbeşte cât mai silenţios posibil spre poartă. Se opreşte acolo, cu un deget pe zăvorul negru şi rece, devenind dintr-odată cât se poate de trează.

— De ce mi-ai spus asta? întreabă Todd.

Jen e tulburată să-i audă vocea înecată în lacrimi de teamă.

— Pentru că trebuie să îţi cer ceva, spune Kelly. în regulă? Nu ţi-aş fi spus altfel.

— Ce?

— Trebuie să te desparţi de Clio.

— Ce?

— Trebuie, spune Kelly. îi pot cere ajutorul Nicolei, dar nu poţi continua să te vezi cu Clio. Date fiind toate acestea.

Stomacul lui Jen se întoarce pe dos. Dintr-odată îi vine rău, iar asta nu are nicio legătură cu băutura.

— Asta va ridica şi mai multe bănuieli, spune Todd. Ca să nu mai spun că îmi va rupe *nenorocita* de inimă.

Jen simte că genunchii îi vor ceda. Durerea, durerea, durerea din vocea puiului ei.

— îmi pare rău! spune Kelly. îmi pare rău, îmi pare rău! îmi pare rău! De câte ori să o mai spun?

— Acesta este cel mai de rahat lucru care mi s-a întâmplat vreodată, spune Todd.

Doar că nu o spune; e un ţipăt. Un ţipăt de agonie.

Se aude un bubuit, poate un pumn care loveşte într-o masă.

— Am încercat! spuse Kelly.

Vocea lui e răguşită, sfâşiată de emoţie. Jen l-a auzit astfel doar de câteva ori în viaţă. O dată la secţia de poliţie, după arestarea lui Todd. Nu e de mirare. încearcă să se abţină. Şi se vede clar că nu reuşeşte.

— Am încercat atât de tare. Joseph fie ştie, fie e pe cale să afle, Todd, şi trebuie să ne îndepărtăm de el. Fără ca el să ştie de ce.

— Victimele colaterale nu mai contează, nu-i aşa? spune Todd. *Eu.*

Jen se gândeşte la faptul că fata nu a vrut să discute cu ea despre despărţirea lor şi se întreabă dacă, cumva, Todd i-a spus lui Clio ceva despre această conversaţie. Ceva ce nu ar fi trebuit să-i spună.

— Corect, spune Kelly blând, şi Jen vrea să plece de lângă poarta rece şi să meargă ca să îşi scuture soţul.

„S-a exprimat retoric”, ar spune ea. „Todd nu-ţi spunea că asta e la latitudinea ta, idiotule.”

— Nu există niciun indiciu că el ar şti, spune Todd.

— în secunda în care va şti, va veni aici şi va...

— Asta e ipotetic. Nu-mi vine să cred că m-ai implicat în asta. Minciuni? Copii răpiţi?

Tot corpul lui Jen rămâne împietrit şi i se face pielea de găină. Copilul.

— Fie asta, fie ceva mult, mult mai rău, spune Kelly, cu o notă sumbră în voce.

— O, da, păstrează secretul cu orice preţ. Pune-ne pe mine şi pe prima mea dragoste în pericol! urlă Todd.

Uşa din spate se trânteşte. Se aud paşi pe scările din interior.

Jen stă la poartă, încercând să respire.

Este inutil să-i întrebe. Evident, vor minţi. Şi tot evident, e un secret la baza relaţiei lor, pe care îl vor păstra cu orice preţ. Vor face orice, numai să nu-i spună lui Jen.

în aerul rece al nopţii, cu trei săptămâni înainte ca fiul ei să devină un ucigaş, Jen îşi aude soţul începând să plângă în grădina lor, suspinele lui devenind din ce în ce mai tăcute, ca ale unui animal rănit, care moare încetul cu încetul.

Ziua minus patruzeci Şi Şapte, ora 8.30

Multe se pot întâmpla în trei săptămâni. Este cel mai mare salt în urmă de până acum.

Este ora opt treizeci dimineaţa, Ziua minus patruzeci şi şapte. Cu aproape şapte săptămâni în urmă în total.

Jen se opreşte în faţa ferestrei panoramice în timp ce coboară scara. Strada arată cu totul altfel. Culoarea maro-sepia a verii târzii, ierburile uscate de la lipsa ploilor. Briza pe care o simte pe braţele ei e caldă. Se întreabă cum ar interpreta Andy asta.

A mers la culcare noaptea trecută odată cu Kelly. El s-a descurcat de minune, comportându-se normal. Jen nu ar fi ştiut nimic din ceea ce s-a întâmplat dacă nu ar fi tras cu urechea la conversaţie.

Stătuse întins în patul lor, cu mâinile sub cap, coatele în exterior. Caricatura unui soţ relaxat.

— A fost bine la muncă? o întrebase el.

— O grămadă de documente. Ce ai mai făcut tu?

— Oh, ştii tu, răspunsese el. Duş, cină, chestii strălucitoare.

îşi aminteşte această replică de data trecută. Crezuse că soţul ei era pur şi simplu sarcastic, dar, dincolo de spusele lui din noaptea trecută, vibra un fel de furie. Un bărbat care pierduse controlul asupra unei situaţii.

Mersese să se culce lângă el, soţul ei cel trădător, pentru că Jen nu ştia ce altceva să facă. O luase în braţe ca întotdeauna, cu trupul cald lângă al ei. După ce Kelly adormise, ea îi privise pielea de pe braţe. A lui, la fel ca a ei, nu părea deloc diferită, dar el era din altă plămadă decât crezuse ea iniţial.

Şi acum e cu patruzeci şi şapte de zile în urmă. Se simte din nou complet înstrăinată, la fel ca în primele câteva zile. Are ojă roz pe unghiile de la picioare, pe care-şi aminteşte că a aplicat-o pe la jumătatea lui august, ca să o poarte în ultimele zile calde, în care mai putea purta sandale.

E mijlocul lui septembrie. Şi ce a aflat până acum? Kelly crede că Joseph va afla ceva, aşa că i-a cerut lui Todd să nu se mai întâlnească cu Clio. El renunţă la ea, dar apoi reia relaţia. Kelly îi cere Nicolei Williams ajutorul. Nicola este rănită şi apoi Joseph apare şi Todd îl ucide.

Jen ştie mai multe decât la început, dar, în multe privinţe, i se pare că

ştie mai puţin — totul e atât de confuz. Cineva sună la uşa din faţă, întrerupându-i gândurile.

Verifică din nou data. Corect, e prima zi de şcoală, prima zi a lui Todd din anul al treisprezecelea de şcolarizare. încearcă să treacă din nou la acţiune.

— Cine e? strigă ea.

— Clio! răspunde Todd.

Jen se retrage de la fereastră, în dormitorul ei. S-a întâmplat oare acest lucru data trecută? Opt treizeci... era deja plecată la ora asta. îmbrăcată, încălţată, o zi de lucru tipică, cu un latte în mână, cu divorţurile pregătite. Dar aici, în centrul vieţii de familie, zace secretul. *Dacă află, va veni aici.* Asta spusese Kelly.

— Deschid eu! strigă Jen.

Chiar dacă e într-o pereche de pantaloni scurţi pentru gravide, vechi şi scămoşaţi – fir-ar să fie, nu putea purta ceva mai drăguţ în pat în septembrie? – şi un tricou prin care-i poţi vedea categoric sânii, ea va deschide uşa. îşi pune un halat şi coboară scara, câte două trepte odată.

— Bună, spune Clio.

Şi iat-o. Femeia de care s-a îndrăgostit fiul ei, de care se desparte, cu care se împacă. Cea pe care tatăl lui îl forţează să o părăsească. Femeia care se află categoric în centrul acestor evenimente.

Jen nu ştie ce să întrebe mai întâi.

— Jen, nu e aşa? spune Clio.

întinde într-un mod fermecător mâna ca să o strângă pe a lui Jen. Are degetele lungi şi bronzate de soarele verii, strânsoarea slabă, pielea uscată, dar moale, încă precum a unui copil. Altfel, arată exact ca în octombrie. Bretonul, ochii imenşi, albul acestora strălucind de sănătate.

— Da, mă bucur să te cunosc, spune Jen.

— Eu încep abia mâine, dar am spus că merg cu Todd, explică Clio.

— E suficient, spune Todd.

E cu rucsacul pe umeri, ca atunci când avea cinci, opt, doisprezece ani. Şi el e bronzat. Arată mult mai sănătos decât în octombrie. Mai puţin împovărat. Jen nu-şi poate desprinde ochii de la el, gândindu-se la lacrimile lui din noaptea trecută, la furia lui. O ceartă explozivă şi acum asta: un uriaş salt înapoi. Ce înseamnă asta?

Kelly iese din bucătărie, dar se opreşte când o vede pe Jen.

— Nu mergi la serviciu? o întreabă el. Nu am vrut să te trezesc...

— Cred că sunt bolnavă, spune ea spontan. Mi-am oprit alarma. Parcă aş avea lame de ras în gât.

— Chiuleşte. Trimite-i pe avocaţi la plimbare, spune Kelly.

— O uimitoare lipsă de etică a muncii din partea tatălui meu de colo, comentează Todd.

Kelly îşi întoarce privirea spre Todd.

— Munceşte suficient şi într-o zi vei putea chiuli şi tu, spune el.

Nu această frază o face pe Jen să-şi dorească să se oprească pentru a se bucura de acest moment. Este schimbul de priviri dintre Kelly şi Todd. Afecţiune pură. Nu se ascunde niciun resentiment dedesubt. Amândoi au priviri luminoase.

Când îi văzuse ultima dată interacţionând aşa? Nu-şi poate aminti.

Todd întinde mâna să-i facă vânt, în glumă. Privirea lui Jen se opreşte asupra lor.

în întreaga ei carieră a căutat întotdeauna atât absenţa lucrurilor, cât şi prezenţa lor. Dovezile sunt adesea în ceea ce nu spun oamenii. în ceea ce omit. Omul care jonglează cu conturile, încercând să îngroape profitul personal uriaş în douăzeci şi cinci de cutii de acte pe care le pune la dispoziţie, sperând că avocaţii nu se vor deranja să le parcurgă.

A ratat însă ce se întâmpla între timp acasă. Această persiflare plăcută. Un indiciu în sine.

De aceea trăieşte această zi, crede ea. Ca să observe deosebirea. Cearta pe care a ascultat-o pe furiş la poartă a schimbat ceva între ei, a produs o fractură. Şi iat-o aici, înaintea acesteia. Nu arată lucrurile cu totul altfel?

— în orice caz, mă bucur că te-am cunoscut, îi spune Clio lui Jen în timp ce Todd o grăbeşte să iasă. Mă bucur să te revăd, adaugă ea, privind spre Kelly.

Acesta este propoziţia care-i distrage lui Jen atenţia de la Clio, îndreptându-i-o spre Kelly.

Ochii ei îi întâlnesc pe ai soţului ei în timp ce Todd închide uşa în urma lui. Nu îi aude maşina: probabil merg pe jos împreună prin soare.

— Mă bucur să te *revăd?* îl întreabă ea.

— Hîî?

El îi întoarce spatele şi se îndreaptă spre bucătărie, încearcă să-l ajungă din urmă. E îndreptăţită. E cât se poate de îndreptăţită, îşi spune ea, să-l

întrebe de ce i-ar zice Clio asta. Dar de ce simte nevoia să gândească astfel? Jen se opreşte. Pentru că soţul ei poate fi evaziv, vine răspunsul de undeva din adâncul ei.

— Ai mai întâlnit-o pe Clio înainte?

— Da, a venit la prânz cu Todd într-o zi.

— Serios?

— Doar pentru circa cinci minute. Cred că am interogat-o, spune el cu un zâmbet fermecător.

Jen nu-şi poate da seama dacă e doar viteză de reacţie.

— Nu mi-ai spus niciodată. Nu mi-ai spus niciodată că ai întâlnit-o.

Kelly dă laconic din umeri.

— Nu m-am gândit că e important.

— Dar ştiai că ar fi destul de important pentru mine, spune ea.

Jen nu-şi înfruntă niciodată soţul astfel. A vrut mereu să fie... nu ştie. O persoană comodă pentru ceilalţi. Alături de care este uşor de trăit.

— Ştii că mă întrebam cum e ea.

Aproape adaugă că ştie că el îl cunoaşte pe prietenul unchiului ei. Că mai târziu îi va cere lui Todd să nu se mai vadă cu ea, dar se opreşte. Kelly nu va face decât să mintă.

— E drăguţă, spune el.

Cu cât îl forţează mai mult, cu atât mai mult se eschivează. Nu a mai observat înainte aceste eschive rapide ale lui. Obiceiul de a răspunde la o altă întrebare. De a răspunde la prima întrebare. Kelly intră în bucătărie şi desface o doză de Cola. Pocnetul inelului sună ca o împuşcătură, făcând-o să sară în picioare.

Jen se gândeşte ce să facă, apoi se îmbracă şi încălţă tenişii.

— Merg să iau ceva pentru gâtul meu, anunţă ea.

— Merg eu să-ţi aduc! spune Kelly, grijuliu ca întotdeauna. Sau, aşteaptă, nu avem chestia aceea care...

— E în regulă, spune ea, trântind uşa din faţă în urma ei, înainte ca el să poată obiecta.

Conduce până la şcoală, după care aşteaptă pe o stradă laterală, urmărind apariţia lui Todd şi Clio. Se ivesc după numai cinci minute, ca în *Truman Show,* ţinându-se de mână, membrele lor lungi atrăgând soarele. Clio poartă o salopetă de stambă kaki, care ar face-o pe Jen să arate ca un gardian de închisoare gras. Todd e în blugi slim, tară şosete, adidaşi şi un

tricou alb. Arată ca dintr-o reclamă la vitamine sau ceva.

Jen se va oferi să o ducă pe Clio acasă şi se va preface că nu e nebună pentru că i-a urmărit până acolo.

Aşteaptă până ce Clio îl conduce pe Todd în şcoală.Dar mai întâi, desigur, se sărută. Nu ar trebui să se uite la ei – o ciudată într-o maşină -, dar nu se poate abţine.

Trupurile lor se lipesc unul de altul, de la picioare până la buze, ca şi cum cineva le-ar fi unit. îi priveşte pentru o secundă, gândindu-se la Kelly, încă se mai sărută şi ei aşa, uneori. Se pricepe la asta. Să păstreze magia dintre ei, să-i menţină interesul viu. Dar, cu toate acestea, nu e acelaşi lucru.

Când în cele din urmă se despart, Todd îndepărtându-se cu un zâmbet, Jen iese de pe strada laterală şi opreşte în dreptul lui Clio.

— Eram în trecere, spune ea. Vrei să te duc cu maşina?

Confuzia străbate trăsăturile lui Clio.

— Nu eşti pe drumul spre serviciu? întreabă ea.

Are un picior pe trotuar şi unul clătinându-se deasupra bordurii în timp ce o priveşte indecisă pe Jen. Doamne, Jen se simte ca un fel de răufăcător pentru că o ia cu maşina pe iubita fiului ei, dar... cinci minute cu ea în maşină, unde o poate întreba orice. E prea ispititor ca să rateze ocazia.

— Nu, nu. Am venit să las ceva pentru Todd. Mă îndreptam spre casă acum.

— Bine, sigur, spune Clio veselă.

Jen se bucură să observe că fata este o persoană conciliantă, la fel ca ea. Clio ar putea impune cu uşurinţă o limită, dar nu o face. în schimb, se urcă lângă Jen. Miroase a pastă de dinţi – probabil a lui Todd, se gândeşte Jen răutăcioasă – şi a deodorant. Un miros plăcut. Şi-a suflecat pantalonii de la salopetă, dezvăluindu-şi gleznele fine, bronzate, suple. Jen le priveşte, simţind un val de nostalgie pentru *vremurile de-*

atunci, oricare ar fi fost acelea; nişte vremuri neştiute. Când mergea prin puburi, când se săruta cu băieţii, când era suplă (niciodată). Când avea tot viitorul înainte.

— încotro? întreabă Jen.

Nu oferă explicaţii suplimentare pentru prezenţa ei la poarta şcolii. într-un fel, Jen se inspiră de la soţul ei, care a fost un mincinos atât de bun, încât secretele lui au fost ascunse la vedere. Nu au existat prea multe explicaţii, de fapt niciun fel de detalii. Doar o absolută lipsă de detalii. Cel mai bun

mincinos. Cel mai inteligent.

— Pe strada Appleby, spune Clio.

O stradă din spatele străzii Eshe North. Lucrurile se leagă.

— Oh, deci nu locuieşti pe Eshe? întreabă Jen voioasă, în timp ce semnalizează şi bagă în marşarier.

— Nu, nu, spune Clio, dar pare surprinsă că Jen îi ştie adresa.

Aşa este: Jen nu a fost niciodată acolo. Se presupunea că nu a fost niciodată acolo.

— Doar eu şi mama, la Appleby.

Clio nu oferă amănunte, la fel ca data trecută.

Jen o priveşte rapid când opreşte la un sens giratoriu. Ochii lor se întâlnesc pentru o secundă.

Clio îşi desprinde privirea de a ei, scoate telefonul din buzunarul de la jeanşi, ridicându-şi şoldurile pentru a-l face să alunece.

— Kelly crede probabil că locuiesc pe strada Eshe, spune Clio cu un surâs.

Jen încearcă să nu reacţioneze.

— De ce?

— Sunt mereu acolo, nu-i aşa? răspunde ea, apoi face o pauză. Iar Kelly, Ezra şi Joseph se cunosc de multă vreme, nu?

— Aşa este, aşa este, da, spune Jen. Scuză-mă, deci... Kelly ţi-a făcut cunoştinţă cu Todd?

— Da, exact, spune ea. Ei bine, când am venit cu Joe ca să las ceva pentru Kelly, Todd a răspuns la uşă... şi atunci... nu ţi-a povestit niciodată?

— Ştii, Kelly are atâţia prieteni, spune Jen – o propoziţie care este exact opusul adevărului –, încât pur şi simplu am uitat.

Clio întoarce privirea la stânga şi se uită pe geamul pasagerului, fără să înţeleagă importanţa informaţiei pe care a împărtăşit-o.

Stupefiată, Jen petrece restul călătoriei în tăcere. O lasă pe Clio la casa mamei ei, care iese în stradă şi-i face cu mâna lui Jen. Nu seamănă deloc cu Clio. Clio seamănă probabil cu tatăl

ei, la fel ca Todd.

Două ore mai târziu, Jen face yoga pentru prima dată în viaţa ei în maşina lui Kelly, un fel grotesc de poziţie a câinelui cu aplecare în faţă, cu capul pe sub scaune şi posteriorul pe undeva spre ferestrele vecinului.

Jen trebuie să găsească din nou telefonul cu cartelă, cel despre care crede acum că-i aparţine lui Kelly. Vrea să-l folosească pentru a o suna pe Nicola.

Aşa că asta face în timp ce el a ieşit la alergat.

Dar în maşina lui nu e nimic. Câteva pahare vechi de cafea, o bucşă, o sticlă de Sprite nedesfacută. într-un fel amuzant, e bucuroasă că nu a ascuns aici telefonul, sub scaune sau alături de roata de rezervă din portbagaj. Kelly nu e atras niciodată de clişee şi ei îi place asta, faptul că nu se comportă la fel ca orice bărbat necinstit dinaintea lui. De parcă ar continua să-l cunoască, dincolo de această mizerie.

Jen clatină din cap şi intră în casă, unde îşi continuă căutarea. în truse de scule, în dulapul de la hotă, în hainele vechi. Pretutindeni.

El se întoarce mai târziu şi ea se opreşte dintr-odată, încercând să strângă o parte din dezordinea pe care a făcut-o. în timp ce Kelly face duş, pune mâna pe telefonul pe care îl foloseşte zilnic şi porneşte aplicaţia Find My iPhone ca să-l urmărească. Va trebui să fac asta în fiecare dimineaţă, pentru că ea se întoarce în timp, dar fie şi aşa. Va face orice e nevoie.

Este opt tară cinci seara. Kelly şi Jen nu au mâncat încă. Jen îşi aşteaptă momentul, aşteptă să-l confrunte pe Kelly în legătură cu... ei bine, cu totul, de fapt. Jen nu face altceva decât să se gândească cu ce să înceapă.

Todd e la etaj, se joacă pe Xbox-ul lui. Jen poate auzi sunetele care răzbat de la joc, ca nişte tunete şi fulgere deasupra lor.

— Nu ţi se pare că se cam izolează? întreabă Jen.

Stă pe unul dintre scaunele de bar în timp ce Kelly îşi sprijină coatele pe masa din bucătărie, privind-o.

— Nu, în niciun caz, spune el. Eram la fel la vârsta lui.

— Jucai jocuri pe computer?

— Ei bine, ştii tu. Nu-mi place să-ţi dezvălui, dar este pe site-uri porno.

Kelly ridică mâinile, cu palmele spre Jen. Atât de simplu. Cum de este

atât de uşor de interacţionat cu el? Au aceleaşi gusturi în materie de umor pe care le-au avut dintotdeauna. în cafenea, la prima lor întâlnire, Kelly fusese foarte tăcut, foarte controlat, dar, spre sfârşitul serii, au râs până când au ajuns împreună în pat.

— Ce, în timp ce războiul se dezlănţuie în *Call of Dutyl*

— Desigur. Căştile pentru pornografie. *Call of Duty* pornit ca să distragă atenţia.

Kelly se ridică şi se întoarce spre dulapuri, deschizându-le şi închizându-le apatic.

— Nu avem nimic de mâncare.

— Tocmai mi-a pierit apetitul.

— Oh, opreşte-te! E cât se poate de *natural,* Jennifer.

— Ce, să priveşti femei cu sâni falşi prefacându-se că au orgasme?

— Pentru mine a fost o şcoală bună.

Kelly se întoarce şi ridică o sprânceană spre ea şi, în pofida, în pofida, în pofida tuturor lucrurilor, Jen simte cum i se încălzeşte pântecul. Acea privire scurtă şi întunecată, adresată exclusiv ei. A fost un soţ bun, sau cel puţin aşa crezuse Jen. Nu tocmai ambiţios, uneori cam neîmplinit, dar interesant, sofisticat, sexy. Nu asta şi-a dorit Jen întotdeauna?

— Aş putea merge să iau un curry, adaugă el, evident gândindu-se la mâncare în timp ce ea deconstruieşte în minte căsnicia lor.

Jen aude un telefon vibrând. E genul de zgomot pe care în mod normal l-ar ignora. Este atât de omniprezent în casa lor. Kelly îşi pune în mod inconştient mâna pe buzunarul din faţă al pantalonilor, dar, când se întoarce, ea vede că iPhone-ul lui e în buzunarul din spate. Jen îl priveşte atent. Două telefoane. Ambele la el. Nu ar fi observat asta niciodată. De ce ar fi făcut-o? Telefonul cu cartelă e mic, ca o pietricică. Kelly poartă jeanşi largi, cu talie joasă, aşa i-a avut întotdeauna.

Jen îşi trage capul înapoi, măsurându-l din priviri.

— Sigur, spune ea.

Restaurantul cu mâncare indiană se află la trei străzi mai sus de a lor. Le place foarte mult, chiar dacă e scump (poate tocmai de aceea). Este construit integral din şipci de lemn, ca o construcţie din Center Parcs-[{Ii}]-, şi e luminat frumos. Jen şi Kelly spun că nu pot mânca niciodată acolo pentru că ospătarii i-au văzut foarte des luând mâncare la pachet îmbrăcaţi în halat (pijama).

— Mă duc, spune el.

Da, aşa s-a întâmplat, nu-i aşa? A ieşit din casă, s-a întors

cărând pungi cu miros plăcut de mâncare indiană. Se întorsese mai târziu decât se aşteptase? Jen nu prea crede. Dumnezeule, nu totul e un nenorocit de indiciu, nu-i aşa?

— Vin şi eu.

— Nooo. Merg eu. Tu relaxează-te. Uită-te la nişte filme pomo, spune el

peste umăr, când pleacă.
Îl poate auzi râzând în timp ce deschide uşa din faţă. Ca şi când nimic nu ar fi în neregulă.

Fie dă un telefon, fie se întâlneşte cu cineva. Asta concluzionează Jen. Aşa că, imediat după ce pleacă, ea se îndreaptă spre fereastra panoramică pentru a-l urmări. Jen lasă lumina stinsă. Stă acolo, invizibilă, privindu-l mergând.
Câteva case mai jos, îl aşteaptă cineva. Kelly ridică o mână în semn de salut. Jen îşi schimbă poziţia ca să-i poată vedea în continuare pe amândoi, apropiindu-se atât de mult de fereastră, încât respiraţia ei o abureşte. Jen mijeşte ochii, încercând să îşi dea seama cine este celălalt.
Soarele a apus nu demult. Jen e mult mai aproape de vară decât era ieri. Cerul e încă argintiu în spatele caselor negre, întunecate. Le face să fie mai luminoase. Jen îl vede pe Kelly apucându-l pe bărbat de umăr. Genul de gest pe care l-ar face un profesor. Un mentor, un terapeut.
Sau un foarte vechi prieten.
Într-un ecou aproape perfect al nopţii în care au început toate acestea, se întorc şi Jen vede că persoana salutată de Kelly e Joseph.
Merg câţiva metri pe drum, după care Joseph spune ceva. Se opresc şi o geantă mică şi maro, aproximativ de dimensiunea palmei lui Kelly, trece de la Joseph la Kelly. Nu o deschide şi nici nu se uită la conţinutul acesteia. O pune în buzunarul jeanşilor lui, îi atinge din nou umărul lui Joseph, apoi ridică o mână în timp ce acesta pleacă. Joseph face cale-ntoarsă, trece de casa lor. Jen se trage într-o parte, ca să rămână nevăzută. Ochii lui Joseph se ridică spre ferestre în timp ce trece prin faţa casei.
Todd iese din camera lui tocmai când Jen se gândeşte la cele văzute: deci toată acea discuţie despre mâncare constituia bazele puse atent, ca de un arhitect. Kelly aştepta să-i sune telefonul, să-i semnaleze sosirea lui Joseph. Ce sinistru e să-ţi trăieşti viaţa derulată invers! Să vezi lucrurile pe care nu le-ai

observat la vremea lor. Să-ţi dai seama de oribila importanţă a evenimentelor care s-au desfăşurat în jurul tău. Să descoperi minciuni spuse de soţul tău. Jen ar fi spus întotdeauna că Kelly era cel mai vertical om posibil. Dar nu aşa par toţi cei care mint cu talent?

— E vreun pericol să avem mâncare prin casă sau trebuie să sun la asistenţa socială? întreabă Todd, venind în spatele ei.

— Ştii cine este? îl întreabă Jen, arătând în jos spre stradă.

Sigur este mai bine să procedeze aşa decât să-l întrebe pe Kelly. Todd e mai puţin legat de Joseph decât credea ea la început şi mai sunt aproape două luni până îl va ucide. Şi astfel poate nu va minţi.

Todd priveşte pieziş.

— Aia e maşina prietenului unchiului lui Clio.

— De unde îl cunoaşte tatăl tău? Tocmai au stat de vorbă.

Todd se retrage de lângă ea, aproape cu un pas. Jen îl priveşte fix. Ceva important s-a întâmplat în mintea lui, dar Jen habar nu are ce.

— Se cunosc? întreabă Jen din nou.

Privesc amândoi în josul străzii. Devine din ce în ce mai întuneric. Soţul ei tocmai a făcut un fel de tranzacţie acolo, cu atâta neruşinare. Jen îşi poate da seama de importanţa acesteia, dar şi a certţii pe care o vor avea Kelly şi Todd. Informaţiile se acumulează în mintea ei. Poate că se întrevede şi o finalizare.

— Trebuie să ştiu, îi spune ea lui Todd.

— Uite, eu... nu vreau să creez probleme în căsnicie.

— Todd, nu eşti într-un sitcom, rosteşte scurt Jen.

— Uimitor e că ştiu asta. Da, tata îi cunoaşte pe unchiul lui Clio şi pe prietenul acestuia. Mi-a cerut să nu-ţi spun.

Todd îşi târşâie picioarele goale pe mochetă.

— Ce? De ce?

— Spune că sunt prietenii lui vechi şi că tu îi considerai enervanţi. Şi nu ţi-ar plăcea faptul că a luat din nou legătura cu ei.

— Ţi-a cerut să mă minţi?

— Nu ţi se par enervanţi?

— Habar nu am cine sunt.

Jen e absolut confuză. în câteva săptămâni, Kelly îi va spune lui Todd că nu se mai poate vedea cu Clio, nu se mai poate apropia de niciunul dintre ei. Şi totuşi, iată. Lucruri trecute din mână în mână sub luminile stradale; afaceri aranjate intenţionat

prin telefoane cu cartelă.

Kelly are ceva de împărţit cu Joseph. Clio şi Todd s-au îndrăgostit şi lucrurile s-au complicat. Şi Kelly… Kelly a crezut că lucrurile s-ar putea stinge de la sine, că le-ar putea ţine secrete suficient de mult şi, când a devenit clar că nu poate, i-a spus lui Todd să pună capăt relaţiei. Şi de ce.

De ce este piesa lipsă. Şi Jen e foarte sigură că astăzi Todd nu ştie de ce.

Doar Kelly ştie.

Todd ridică mâinile în aer.

— Nu ştiu mai mult de atât.

— Joseph este genul de persoană care creează probleme? întreabă Jen curioasă, în timp ce în mintea ei se nasc o puzderie de întrebări.

— Ar putea fi un traficant. Nu ştiu. Pare a fi un escroc.

— Cum aşa?

Colţurile gurii lui Todd coboară.

— Nu ştiu. Nu lucrează, dar are bani. Chiar că nu ştiu.

— Clio ştie mai mult?

— Nu.

— îl voi întreba pe tatăl tău.

Jen apucă o jachetă, îşi bagă picioarele într-o pereche de adidaşi şi iese în ultima răsuflare a verii în noaptea blândă şi mieroasă. Se bucură că e departe de Todd. Evident ştie deja prea multe.

Goneşte pe stradă spre restaurantul indian, simţindu-se vinovată că l-a interogat pe Todd, pentru cazul în care el se îngrijorează, simţindu-se complice la ceva care ar putea-o răni în vreun fel. E doar un copil inocent. Bineînţeles că ar minţi ca să-şi păstreze strălucitoarea iubită.

Paşii lui Jen răsună de parcă pe jumătate ar merge, pe jumătate ar alerga pe străzi. Aerul e înecăcios, iar apusul este monocrom, colorat în gri de stratul de nori. Frunzele de septembrie a căzut pe stradă. Maro, cu trei foi, ca în desenul unui copil Din ce în ce mai multe se vor strânge şi vor cădea, iar ea nu le va vedea pe niciuna dintre ele.

Jen ia colţul, intrând pe strada unde se află restaurantul indian şi se opreşte când îl vede pe Kelly. E cu spatele la ea, se sprijină de un indicator rutier. Are picioarele încrucişate în faţa lui. Vorbeşte la telefon. Telefonul cu cartelă pe care l-a descoperit în camera lui Todd în octombrie. îşi dă seama acum că asta a fost după cearta lor, şi atunci... de ce a ajuns telefonul în camera lui Todd? Oare Todd îl luase de la Kelly?

— Am făcut-o, spune el. Prin urmare, va trebui să intri

şi tu în joc.

Jen aşteaptă acolo, fără să spună ceva. Face câţiva paşi înapoi în tăcere, ascunsă după un colţ, reuşind încă să audă.

— Ţi-o voi aduce. E o cheie de rezervă, este pe bulevardul Mandolin, nu departe. Trebuie să plec acum. Trebuie să păstrez aparenţele acasă.

A doua propoziţie o ucide pe Jen mai mult decât prima.

Stă acolo şi priveşte cu gura căscată, cu mâinile lipite de un perete, în timp ce lumea ei pare că se învârte nebuneşte în jurul ei. E pe cale să-l atace, să-l încolţească, să strige, moment în care Kelly spune:

— Mulţumesc. Mulţumesc, Nic.

în timp ce soţul mincinos al lui Jen îşi face apariţia ţinând în mâini mâncarea la pachet, ea se adună. Trebuie să se gândească. Vrea să fie sigură că obţine cât mai multe informaţii posibil, în loc să-l confrunte.

Paşii lui încetinesc când o vede.

— Hei?

Zâmbetul lui e calm, dar prudent. Nu e prost. îşi dă seama că Jen ştie ceva.

— Ce se întâmplă?

O înţelege imediat pe Jen şi ştie ce prefigurează acele întrebări.

— Acel apel telefonic? Nic? Nu... spune el, bănuind la ce se referă ea. Doar nu crezi...

— Arată-mi buzunarele!

Kelly priveşte o dată în lungul străzii, înapoi spre magazinul indian. Apoi la picioarele lui. îşi muşcă buza, apoi lasă jos pachetul cu mâncare şi face ce i-a cerut ea. Jen se apropie de el.

Două telefoane şi pachetul maro, conţinând cheia, se rostogolesc în mâinile ei.

Jen nu spune nimic, aşteptând pur şi simplu o explicaţie.

— Eu... acesta este telefonul clientei mele, Nicola. Şi maşina ei.

— Nu mai minţi! strigă Jen.

Cuvintele ei răsună pe toată strada, repetându-se deformat. Lui Kelly îi cade faţa din cauza şocului.

— Mă minţi, spune ea cu un oftat pe care nu şi-l poate reţine.

Deşi nu asta îi era intenţia, a intrat în pielea casnicei, lucru pe care voia să-l evite. Nu se poate abţine să fie cuprinsă de emoţie în prezenţa lui.

El îşi trece mâna prin păr, după care se întoarce pe loc. E

furios.

— Telefoane cu cartelă şi tranzacţii ilegale, Kelly.

Nu spune nimic, doar îşi muşcă buza şi o priveşte.

— în regulă, recunosc. Pachetul. Nu e pentru maşina unui client.

— Dar al cui este, atunci?

Tace din nou. Kelly face adesea pauze lungi, alegând să nu spună nimic când alţi oameni ar vorbi. Altcineva vorbeşte întotdeauna primul. Dar de

această dată şi Jen rămâne în aşteptare, pur şi simplu uitându-se la el pe strada tăcută şi întunecată.

Ochii lui îi cercetează chipul. încearcă să-şi dea seama ce ştie. încearcă să afle cum să-şi joace mâna.

— Maşina e furată, dar nu e ceea ce crezi, spune el în cele din urmă.

— Atunci ce e?

— Nu pot să spun.

— De ce?

Tace din nou, privindu-şi picioarele, în mod evident gândindu-se.

— Ce? Spune-mi sau... avem probleme, Kelly, zice ea cu o mână ridicată în aer. Nu glumesc.

— Ştiu foarte bine că nu glumeşti, spune el crispat. Şi nici eu.

— Spune-mi ce naiba se întâmplă sau plec.

— Eu...

Se plimbă din nou – un alt cerc inutil care nu foloseşte decât la descărcarea nervilor.

— Jen, eu...

Obrajii i se îmbujorează. Se pare că va reuşi să-l facă să vorbească, Jen îşi dă seama de asta. Poate că soţul ei e un om calm, dar până şi el are o limită. Asta judecând numai după reacţia lui în secţia de poliţie în noaptea în care a început totul.

— Spune-mi doar la cine trebuie să ajungă cheia. Spune-mi doar cine este tipul cu care tocmai te-ai întâlnit.

— Este... Ţi-aş spune dacă aş putea.

— Nu vrei să-mi spui în ce eşti implicat. Nu e simplu? La naiba, refuzi să faci vreun comentariu, Kell.

— Nu e chiar atât de simplu.

— Nu pot să stau şi să văd cum se întâmplă rahaturi ilegale pe lângă casa mea.

— Ştiu, ştiu.

— Copii dispăruţi. Maşini furate.

— Copii dispăruţi? spune el.

Ochii lui scapără, apoi îi întâlnesc pe ai ei, expresia de pe faţa lui trece de la iritare la panică.

— Copilul dispărut.

El face o pauză, respirând adânc, după care se uită la ea.

— Dacă îţi spun ceva, vei avea încredere în mine? Jen îşi întinde larg braţele, chiar acolo, în stradă.

— Bineînţeles.

Kelly se apropie de ea, apucând-o cu tărie de umeri.

— Nu căuta să afli mai multe despre acel copil.

Nimic nu ar fi putut să o şocheze pe Jen mai mult decât această propoziţie.

— Poftim?

— Orice ai descoperit. Opreşte-te!

— Cine este Joseph Jones?

— *Nu* mai cerceta nimic nici despre Joseph Jones, spune el, tonul lui fiind la fel de brutal şi de tăios ca al unui şarpe.

Stau acolo în tăcere pentru câteva secunde, Jen aflându-se încă în braţele lui.

— Kelly, eu... îmi ceri să...

— Doar... opreşte-te! Orice ai face. Opreşte-te!

Jen urăşte tonul acesta al lui. Provoacă o emoţie străveche în ea. Trupul ei vrea să fugă, ea vrea să scape: frica.

— De ce? întreabă ea abia şoptit.

Fitilul lui Kelly a ajuns la capăt.

— Eşti în pericol, Jen, spune el.

Se îndepărtează de el, şocată. Un fior îi cuprinde umerii. Jen începe să tremure, se simte atât de singură, în cine se poate încrede?

Kelly o priveşte. Dincolo de tristeţe, este sigură că poate desluşi în trăsăturile lui o emoţie pe care nu a mai văzut-o înainte la el, pe care nu e în stare să o citească.

Jen îi zice să nu vină cu ea acasă dacă nu îi mai spune şi altceva, însă el nu o face. Kelly pleacă. Nu ştie unde se duce, aproape că nu îi pasă. Punga cu mâncare rămâne acolo, lateralele maro ale pungii umflându-se uşor în vânt. O ridică şi o duce acasă, pentru Todd. Dintr-odată, lui Jen i-a pierit pofta de

mâncare.

Ryan

Ryan aşteaptă înaintea şedinţei informative urgente, condusă de sergent Joanne Zamo.

Leo, Jamie şi Ryan stau înşiruiţi, sprijiniţi de peretele din spate al sălii de şedinţe.

— Ca să ştii, spune Jamie chiar înainte ca Zamo să înceapă să vorbească. GCO înseamnă Grup de Crimă Organizată.

— Mulţumesc, spune Ryan. Ştiam asta.

— în regulă, spune Zamo.

E îmbrăcată într-un costum bărbătesc, cu pantofi negri tară toc, ţinând o cafea în mână. Şi-a lăsat greutatea pe un picior şi e clar că se gândeşte, uitându-se fix la podea, dar probabil tară să vadă ceva, cu sprâncenele coborâte.

— Cei de la supraveghere ne furnizează nişte date chiar acum. Toată lumea e pregătită?

Sala de şedinţă explodează de adrenalină, nu ca de obicei. Un poliţist al cărui nume Ryan nu-l cunoaşte ridică o tablă, fixând diverse elemente pe ea. Alţi doi sunt la telefon, discutând pe un ton din ce în ce mai ridicat.

— OK, spune Zamo. Cei de la supraveghere ne-au spus că GCO viza o casă goală. Apoi au văzut un BMW în ralanti pe aleea casei de vizavi, cu cheia în contact şi motorul pornit. Aşa că l-au luat.

îşi strânge buzele şi îi apar gropiţe de ambele părţi ale gurii.

— Ceea ce hoţii nu ştiau este că aparţinea unei proaspete mămici care intenţiona să facă o tură cu maşina noaptea, ca să-şi adoarmă micuţa. A asigurat-o în scaunul maşinii, apoi a lăsat-o acolo pentru câteva secunde, timp în care a fugit să-şi ia telefonul...

Ceva se strânge în pieptul lui Ryan. îşi poate da seama de ceea ce va urma.

Panica. Teroarea. Femeia văzând maşina cum începe să se mişte. Goana afară după ea. Apelul la 999...

— Iar acum au trecut cinci ore de-atunci. Maşina nu a mai fost văzută, dar supraveghem portul, direcţie spre care se îndrepta maşina.

Ryan se gândeşte la bebeluş, înconjurat de infractori. Sau şi-l

imaginează pe un vapor, în apele internaţionale, pe bancheta din spate a unei maşini, singur.

— Cei de la supraveghere caută maşina în sistemul de recunoaştere automată a plăcuţelor de înmatriculare (RAPI), dar bănuim că i-au fost schimbate plăcuţele. Am dispus percheziţii pe toate feriboturile. Trebuie să o găsim pe micuţa Eve.

Leo îi aruncă lui Ryan o privire pe care acesta nu o poate desluşi.

E treaba lui, acum, crede Ryan, să meargă şi să ia numele de pe panoul lui din plută. Apoi, ei vor trimite mai mulţi ofiţeri de supraveghere ca să-i urmărească pe toţi, să vadă dacă pot găsi maşina şi fetiţa.

Ryan priveşte afişul cu copilul dispărut, prins cu piuneze de panou, întinde un deget ca să-l atingă. Simte hârtia moale şi subţire.

Copilul e frumos. Ryan şi-a dorit întotdeauna copii. Doi, un băiat şi o fată. Ştie că e demodat, dar aşa a simţit dintotdeauna. Doi copii şi o femeie care să-l facă să râdă. Să-şi reclădească familia, din resturile copilăriei lui. Dacă cei rămaşi în urmă nu sunt la înălţime, creează oameni noi, pentru viitor.

Fetiţa răpită are patru luni. Are cei mai frumoşi ochi, ca un mic leu sentimental. Şi e treaba lui să o găsească.

— în regulă, Ryan, spune Leo o oră mai târziu, în timp ce îşi soarbe cafeaua. îmi pare rău pentru întârziere. Am primit autorizaţii pentru mai mulţi agenţi sub acoperire.

Ryan îşi doreşte teribil acea băutură. E foarte obosit. îşi face griji că începe să prefere cafeaua de la secţie, că ar putea începe să bea din pahare de plastic şi acasă.

— Unde vor duce copilul? îl întreabă Leo pe Ryan. După părerea ta.

— în locul în care le e cel mai simplu să-l ducă. Nu-i va interesa ce se întâmplă cu el. Cu copilul.

— Corect... deci, în port?

— Vor îndeplini ordinele, oricare ar fi acestea. Asta e prioritatea lor. L-ar putea arunca pe copil undeva pe drum. Nu o vor lua pe drumuri principale sau pe autostrăzi, şi asta din cauza RAPI. O vor lua pe drumuri de ţară. Cel puţin aşa ar proceda fratele meu, spune Ryan şi simte că astfel îl trădează.

Fratele lui mai mare. întotdeauna îl protejase, într-o oarecare măsură, pe Ryan, şi uită-te acum.

— „Federalii sunt mereu pe fază”, spunea el întotdeauna.

— Eşti o comoară, spune Leo. Din cauza chestiei cu fratele tău. Ştii?

Ryan dă din umeri jenat.

— Eu...

— Nu trebuie să fii modest, spune Leo şi se ridică din scaun. Ce voiam să spun este că ştii toate chestiile acestea *şi* totuşi eşti aici. Ai crescut acolo – îşi întinde mâna stângă departe de corp – şi ai ajuns aici.

— Mulţumesc, spune Ryan apăsat. Vreau să spun că... în unele privinţe, Kelly m-a învăţat o mulţime de lucruri. Bănuiesc că aşa fac cei mai buni infractori.

Ziua minus Şaizeci, ora 8.00

— Neaţa, frumoaso! spune Kelly.

Intră în dormitor, purtând doar boxeri. Jen tresare.

Ar putea să strige. La sfârşitul ultimei zile pe care a petrecut-o cu acest bărbat, l-a lăsat pe stradă. Un scandal domestic. La un colţ de stradă sinistru, întunecat, cu trădări şi infracţiuni. Aici, cu alte treisprezece zile în urmă, o salută somnoros, cu o expresie prietenoasă pe faţă ca soarele de august de afară.

— Neaţa, murmură ea, pentru că nu ştie ce altceva să spună.

Maşini furate, copii furaţi, poliţişti morţi, nu-l cerceta pe Joseph Jones, nu încerca să găseşti copilul. Strigătele îndurerate ale fiului ei în curtea lor din spate.

Şi acum asta. Kelly, aici, cu pieptul gol, rânjind în faţa ei.

Nu-i scapă nimic, se opreşte din îmbrăcat, cu jeanşii la jumătatea coapselor.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu, nimic. Trebuie să plec devreme. Astăzi e rotaţia stagiarilor, spune ea, lucru de care nici măcar nu era conştientă înainte să-l rostească.

Puterea subconştientului. A ştiut imediat, după douăzeci de ani de avocatură, în secunda în care a văzut data, că era ziua în care avea loc rotaţia stagiarilor.

Deci ce altceva mai ştie?

Todd intră şi el în camera lor, şi... Dumnezeule. Lucrurile mici pe care nu le observi în timp ce trăieşti cu cineva aflat în creştere. E cu câţiva centimetri mai scund decât în octombrie. Şi nu are pieptul la fel de lat. Alege o sticluţă de parfum din sertarul comodei lui Jen şi-l adulmecă. Kelly îmbracă un tricou.

— Arăţi ca o nebună, îi spune Todd, fără patimă, lui Jen. Bieţii tăi stagiari!

Jen îi face semn să o şteargă, dar nu o gândeşte serios. Ar putea sta aici cu el la nesfârşit. Şi, îi e ruşine să recunoască,

împreună cu soţul ei. Ar putea opri totul. Todd adulmecând parfumul. Kelly cu capul răsărind din tricoul său. Să se plimbe în jurul lor ca pe lângă nişte statui. Să-i iubească,

doar să-i iubească şi să nu avanseze niciodată spre întunericul şi minciunile care-i aşteaptă, rămânând aici într-o binecuvântată ignoranţă.

Kelly face duş, Jen îi verifică iPhone-ul şi porneşte din nou cu nonşalanţă aplicaţia de localizare, în timp ce îşi mănâncă micul-dejun.

Uneori, unii avocaţi au în cursul carierei lor momente de geniu. De cele mai multe ori, practicarea avocaturii e banală: completat formulare, stabilirea bugetelor de cheltuieli, încercarea de a scoate pe toată lumea din diferite situaţii, cu cât mai puţine daune posibil, dar uneori există şi momente cu adevărat de excepţie şi Jen îl are pe al ei astăzi. Faptul că e momentul rotaţiei stagiarilor se dovedeşte *a fi* important. Deoarece aici, în biroul lui Jen, e o proaspătă stagiară, care nu ştie cum îl cheamă pe soţul ei.

Şi, pe Find My iPhone, Kelly nu apare că deblochează un coş de fum în apropiere, ci este la hotelul Grosvenor din centrul oraşului Liverpool.

Jen a încercat să-l spioneze chiar ea. Dar acum poate să trimită o stagiară în locul ei.

Cea repartizată lui Jen se numeşte Natalia. Este o avocată în formare tipică: organizată, excesiv de veselă, îngrijită atât în munca ei, cât şi ca aspect. Are părul prins la spate atât de perfect într-un elastic, încât Jen se opreşte pentru o secundă, în biroul ei inundat de soare, ca să o admire. Ca o coadă de cal.

Jen ştie că viaţa Nataliei va suferi o implozie la începutul lui octombrie. Va ajunge acasă şi va descoperi că iubitul ei şi-a făcut bagajele şi a plecat. Nu va lua legătura cu ea, practic o va ignora. îi va spune lui Jen acest lucru după mai multe zile de lacrimi şi de lipsă de productivitate.

— Am o sarcină pentru tine, spune Jen.

Probabil că tonul ei este prea familiar. Dar a lucrat cu Natalia deja timp de opt săptămâni, au împărţit o pizza cu pepperoni de la Domino se în timp ce Natalia plângea şi spunea că-l urăşte pe Simon. Iar dacă tonul ei o surprinde pe Natalia, ascunde totuşi bine acest lucru.

Jen afişează pe ecranul computerului o fotografie a soţului ei. Are surprinzător de puţine.

— în regulă, îţi cer un lucru oarecum neortodox, spune ea.

— Perfect. Voi face orice, spune Natalia veselă.

— Acest bărbat este la hotelul Grosvenor, chiar în acest moment, spune ea, arătând spre ecranul ei. Probabil cu cineva. Trebuie să ştim despre ce

discută.

Natalia clipeşte. Până şi pleoapele ei sunt perfecte. Jen ştie că e ciudat să observe un astfel de lucru, însă sunt. Fine şi fardate cu o culoare ceva mai deschisă decât pielea ei, suficient cât să o facă să pară vigilentă şi vioaie.

— Uau, OK. Deci un fel de urmărire a unui soţ care înşală? vrea să ştie Natalia.

— Sigur, spune Jen calmă. Da. Apoi blufează şi mai mult: Instanţa va fi mult mai favorabilă soţiei dacă putem dovedi adulterul.

Acest lucru este foarte corect din punct de vedere legal, deşi de obicei Jen nu ar merge până într-acolo.

— Extraordinar.

Natalia ia un blocnotes şi un stilou şi dă să plece.

— Dacă îţi e greu să-l găseşti, sună-mă, spune Jen.

Câtă vreme Natalia e plecată, Jen se străduieşte să lucreze la ceva ce i se pare că nu contează cu adevărat. Completează şi arhivează foi inutile de pontaj în timp ce aşteaptă.

Natalia se întoarce la ora unu, la peste două ore după ce a trimis-o Jen. Ţine în mână un blocnotes albastru şi un stilou Eagles cu sigla concepută de tatăl lui Jen cu ani în urmă. Părul îi este în continuare absolut, complet impecabil.

— Am cumpărat o Cola, sper că este în regulă, spune Natalia.

Jen simte o săgeată de vinovăţie. Dumnezeule, e o sarcină sordidă pe care să o dai unei stagiare în prima ei zi şi nici măcar nu a pus-o la curent cu politica de cheltuieli.

— Of, Doamne, bineînţeles, spune Jen.

Ia o bancnotă de zece lire din geanta ei şi i-o dă Nataliei.

— Nu ar trebui să adaug asta în... sistem?

— Eu sunt sistemul, spune Jen cu hotărâre. Nu-ţi face griji!

— în regulă, spune Natalia.

Jen se simte dintr-odată ca un fel de psihopată, care trimite o stagiară nouă să-i spioneze soţul.

Genul de comportament disperat al unui om dezechilibrat, al cuiva care face abuz de putere. Alungă gândul acesta. E pentru un scop nobil.

— OK, continuă Natalia. El, Kelly, s-a întâlnit cu o femeie. O numeşte

Nic. Totuşi, nu cred că au o aventură.

Nicola Williams. Iar, şi iar, şi iar. Chiar dacă Jen ştie cum arată, nu o poate găsi online.

— Nu?

— Nu părea. Era o întâlnire de afaceri.

Jen înghite în sec.

— Bine, spune ea. Dă-i drumul!

— Păreau să reînceapă un fel de aranjament? E greu de spus ce anume. Posibil să lucreze pentru cineva numit Joe, nu ştiu. Kelly nu vrea să o facă. Nic vrea ca el să o facă, ea pare să... creadă că el îi datorează ceva. Părea o chestie delicată. Nu ştiu...

— OK. Şi Joe nu era acolo?

— Nu. Tot spuneau că e la mititica. Dar nu am înţeles prea bine ce e cu mititica asta?

Natalia se opreşte din vorbit, răsfoind pagină după pagină de notiţe imaculate, cu stiloul deasupra blocnotesului. Măi să fie, se gândeşte Jen, Natalia a fost la Universitatea Oxford, iar înainte de asta, a studiat la Colegiul Mariborough. Şi totuşi. *La mititica.* Nu ştie ce înseamnă asta. Copiii aceştia. Copiii aceştia naivi.

— Cred că asta e tot. S-a discutat mult despre ceea ce vor face pentru Joe, dar nu s-a menţionat nimic precis, încheie Natalia.

La mititica.

Jen ridică un deget în aer şi caută pe Google *Joseph Jones închisoare.* Informaţiile despre el au fost acolo tot timpul, ascunse printre rezultatele irelevante ale căutării. Fusese eliberat cu o săptămână în urmă de la HMP Altcourse şi fusese condamnat în urmă cu douăzeci de ani într-unul dintre cele mai mari procese de acest gen.

Deţinere de droguri de mare risc cu intenţia de a trafica, complicitate la jaf, complicitate la fabricarea de bancnote false. Articolul 18 vătămare corporală gravă cu intenţie. Delictele continuau la nesfârşit. Droguri, spălare de bani, jaf, furt de automobile, spargere de locuinţe, violenţă. La fel de multe pe

câţi stropi de ceaţă erau afară când l-a ucis Todd. Jen le citeşte pe toate în timp ce Natalia stă acolo în tăcere. încetul cu încetul devine imună la ele, la ce ar putea însemna toate acestea pentru soţul şi pentru fiul ei.

— Mulţumesc, îi spune şoptit Nataliei după o secundă. Ai făcut o treabă

extraordinară.

— Păcat că nu înşală, spune Natalia. Dacă asta ar fi ajutat. De fapt, a menţionat cât de mult îşi iubeşte soţia.

Jen se îndepărtează de computerul ei şi de Natalia, privind afară pe fereastră, în josul străzii, cu ochii umezi.

— Aşa a spus? întreabă în şoaptă.

— Da. A spus doar că îşi iubeşte soţia. Nu prea era contextul potrivit printre toate chestiile acestea legate de Joe.

Jen dă din cap, întorcându-se din nou spre Natalia, întrebându-se ce s-ar întâmpla dacă i-ar oferi un strop de înţelepciune acum, ştiind prea bine cu ce se va confrunta în viitor Natalia.

Dar e mai rău să cunoşti viitorul decât să nu-l ştii. Nu-i aşa?

Ziua minus Şaizeci Şi cinci, ora 17.05

Jen găsea mângâiere în mersul la serviciu în zilele de lucru. în îndeplinirea, treptată, a oricăror sarcini care o aşteptau în ziua respectivă. în septembrie, făcea investigaţii financiare înaintea unui proces împreună cu Natalia. Şi în august redactase un raport pe tema protecţiei copilului – ceva puţin în afara competenţelor sale, dar plăcut totuşi, deşi dispare mai mult cu fiecare zi care trece. Are o stagiară pe nume Chance, care pleacă din septembrie la o companie rivală, lucru pe care Jen face tot ce poate ca să-l uite.

La ora cinci şi cinci, telefonul de pe birou sună.

— Sunt eu, spune Valerie, recepţionera lor. E cineva la recepţie. Ştiu, ştiu, ştiu că eşti hărţuită.

Jen clipeşte.

— Sunt?

Nu se simte nici pe departe hărţuită.

Raportul privind protecţia copilului este pe jumătate scris şi o ceaşcă de ceai fierbinte se află pe biroul ei. Abia aşteaptă să meargă acasă şi să-l vadă pe Todd, care a copt prăjituri, trimiţându-i fotografii cu fiecare tip în parte, îşi aminteşte că sunt delicioase, aşa că e teribil de entuziasmată. Un mic refugiu în viaţa ei dată peste cap, întoarsă pe dos.

— Rakesh spunea că ai fost ocupată cu raportul privind protecţia copilului ieri şi astăzi, ştiu...

— Da, spune Jen cu voce obosită.

îşi aminteşte. Raportul privind protecţia copilului i-a luat o perioadă jenant de lungă. Săptămâni. Clientul a bătut-o de două ori la cap, a doua oară întrebând-o dacă o simplă notă îi depăşeşte puterile. Era atât de greu în meseria ei de jurist să-şi rezerve timpul necesar ca să realizeze lucrări voluminoase. Apeluri telefonice, e-mailuri, programări neaşteptate şi îngrozitoare din calendarul Outlook. în cele din urmă, solicitase să nu fie deranjată la telefon pentru a duce la bun sfârşit acest

material. Ba chiar îşi încuiase uşa biroului! Dumnezeule, ce figuri!

— Cine? întreabă Jen. Cine e la recepţie?

— Spune că se numeşte domnul Jones?

Lui Jen i se usucă gura. îşi umezeşte buzele cu limba. Uite! Uite ce a ratat!

Este 25 august. Şi Joseph Jones e liber, căutând-o pe *ea.*

Joseph se întoarce pe culoarul cu mochetă de culoare deschisă când o vede. în spatele recepţiei scrie EAGLES cu litere majuscule. Becurile, cu senzor de mişcare, s-au stins cu excepţia unuia care-l iluminează exact pe el.

— îl caut pe Kelly, spune el.

Jen face o pauză, paşii ei încetinind în timp ce traversează holul spre el.

— Kelly Brotherhood? întreabă ea.

Ceva pare să se frângă în trăsăturile lui când îi întâlneşte privirea, dar Jen nu-şi dă seama ce. E mai bătrân decât i se păruse prima dată, în acea primă noapte şi în noaptea în care îl văzuse pe strada Eshe North. Probabil are peste cincizeci de ani. Are tatuaje pe articulaţiile pumnului. Ochii aspri. Limbajul trupului este al unei pisici care se pregăteşte să atace. Se mişcă repede şi graţios.

— Da, spune el şi ţine ambele mâini ridicate. Era un vechi prieten al meu.

Informaţia este ca o senzaţie fizică ce îi străbate torsul lui Jen. Joseph a fost condamnat la douăzeci de ani. Deci trebuie să-l fi cunoscut pe Kelly *înainte.*

— Ce fel de prieten? nu se poate abţine să întrebe

Dar în sinea ei se gândeşte că şi Joseph o cunoaşte. A ştiut să vină la cabinetul de avocatură ca să-l caute pe Kelly.

Joseph îi răspunde atât de repede cu un zâmbet, încât e imposibil să fie sincer.

— Unul important.

— Te surprinde faptul că trebuie să-l cauţi aici? întreabă ea.

— Am fost plecat. Nu contează. Doream să reîncep ceva.

Bărbatul se întoarce cu spatele la ea. Poartă un tricou alb, al cărui material e subţire şi ieftin, iar dedesubt Jen poate desluşi

un tatuaj care se întinde pe toată lăţimea spatelui său: nişte aripi de înger de-a lungul omoplaţilor să-i.

— Să reîncepi ce? întreabă ea, dar el o ignoră, părăsind holul şi uşa închizându-se în urma lui.

Jen îşi sprijină mâinile pe biroul de la recepţie, încercând să respire, încercând să gândească.

Joseph a fost eliberat abia de câteva zile. Şi iată, aproape imediat, a venit aici. E clar pentru Jen, în această zi specială din această a doua şansă la viaţă care i se dă, că eliberarea din detenţie a lui Joseph Jones a declanşat ceva. Cândva, într-un viitor la care ea nu poate ajunge pe moment, oricât de mult s-ar strădui. Ceva ce-i implică aproape pe toţi cei pe care-i cunoaşte. Todd, Kelly şi acum categoric şi ea; altfel, de ce ar veni la Eagles? O distribuţie îngrozitoare de personaje dramatice. O listă neagră de trădări.

Ziua minus o sută cinci, ora 8.55

O sâmbătă de la mijlocul lui iulie. E o vreme perfectă afară, cerul e atât de albastru, încât arată ca un balon pe cale să se spargă. E ora nouă tară cinci şi Jen opreşte în faţa închisorii pentru bărbaţi HMP Altcourse.

Imediat ce Jen şi-a dat seama ce dată era şi că Joseph va fi încă la mititica, s-a scuzat faţă de Kelly şi Todd, care se distrau de minune cu *Saturday Kitchen*[im] – le-a spus că va lua o gustare cu un client – şi a plecat. Spre consternarea ei, nimeni nu a fost surprins. Jen şi-a petrecut toată viaţa făcând lucruri pentru alţii: întâlnindu-se cu clienţi pretenţioşi când ar fi vrut să stea să urmărească lecţiile de înot ale lui Todd. Urmărind lecţiile de înot ale lui Todd când ar fi vrut să stea întinsă citind o carte. Elementul fundamental din viaţa ei de mămică – senzaţia de vină orice ar fi făcut.

Todd nu a întâlnit-o încă pe Clio, nici nu s-a împrietenit cu Connor. Aşadar, erau doar elemente care-i distrăgeau atenţia de la esenţă, acum că a trecut de ele?

HMP Altcourse arată ca o proprietate industrială, un oraş ciudat, închis în sine. Jen a fost aici o singură dată, ca parte a pregătirii ei. Dincolo de asta, nu a practicat niciodată dreptul penal. Tatăl ei a considerat ideea de apărare repetată a criminalilor atât de dezgustătoare, încât nu s-au ocupat niciodată de aşa ceva. Lui Jen i se pare vag dezgustătoare şi ideea de a face bani din divorţuri, dar asta este. Fiecare trebuie să-şi achite cumva chiria şi inimile frânte sunt mai frecvent întâlnite decât delictul.

Jen intră în holul închisorii, gândindu-se cât de neprevăzut este faptul că Joseph e înapoi la închisoare şi că orele de vizită sunt limitate şi strict structurate în zilele lucrătoare, dar nelimitate şi informale la sfârşit de săptămână – orice vizitator neautorizat poate veni şi cere să vadă orice deţinut sâmbăta. Adică astăzi.

Parcă ar fi ştiut.

Afară plouă, e o ploaie de vară; în media a fost denumită Furtuna Richard. De fiecare dată când intră cineva la recepţie, mirosul de iarbă udă pătrunde şi el în clădire. Pantofii vizitatorilor lasă urme de apă pe podeaua pe care un om de serviciu obosit o şterge periodic cu mopul, apoi, cu o

mână în şold, punând pe podea din ce în ce mai multe triunghiuri care avertizează că podeaua este udă.

Recepţia e modernă, ca într-un spital particular. Un birou lat domină spaţiul. Un bărbat face click cu un mouse, preluând apelurile telefonice cu o voce moale.

în spatele recepţiei se află o tablă albă, pe care sunt scrise nişte ore. Printr-o uşă pe care scrie CANTINĂ (SECURIZAT 2), Jen poate auzi o ceartă care devine mai aprinsă.

— Ai spus că pot comanda şuncă afumată, nu sare şi oţet, spune un bărbat.

— Ştiu, dar Liam...

— A fost al naibii de clar! strigă bărbatul.

Jen tresare. Puterea unui pachet de chipsuri.

Pentru o secundă, doar o secundă, vrea să mărturisească tot, chiar aici în hol. Să strige şi să urle. Să comită o infracţiune. Să se interneze pe *sine.* Să le spună că e o călătoare în timp şi să fie sedată undeva, să i se pregătească masa, singurul lucru din viaţa ei pe care să-l poată controla să fie comandarea chipsurilor.

— Adresaţi solicitările aici, spune dintr-odată recepţionerul.

Acesta stă în picioare şi-i întinde un formular, pe care Jen îl completează.

— E bucuros să te vadă, spune recepţionerul după două apeluri telefonice şi alte câteva minute. Centrul pentru vizitatori este în direcţia aceea, adaugă el şi arată spre interior, dincolo de nişte uşi duble, în măruntaiele clădirii, înmânându-i lui Jen un permis temporar, fără elastic sau ac de siguranţă.

Ea împinge panourile reci de metal ale uşii şi intră într-un coridor unde sunt doi paznici. Miroase a dezinfectant şi a sudoare. Podelele de vinii au margini de cauciuc. Mai multe uşi au încuietori multiple.

E întâmpinată de un paznic cu un ecuson pe care scrie LLOYD. Cineva a scris cu pixul dedesubt *Grossman!* Paznicul cere să-i vadă poşeta, după care-i verifică interiorul, băgând o mână îndemânatică ca de doctor în ea, care efectuează un grotesc examen intern, după care o trece printr-un scanner de genul celor care se găsesc în aeroporturi. îi face un gest, cerându-i să deschidă braţele şi ulterior o percheziţionează, evitând contactul vizual.

— Telefonul acolo, spune el.

Jen îl pune în şirul de fişete albastre indicat de el.

Trec prin alte uşi duble pe care el le deschide cu un card de acces. Trec pe sub un radiator situat deasupra uşii, care-i încălzeşte pentru moment vârful capului şi umerii, după care intră.

Centrul pentru vizitatori e o încăpere demodată, mare şi pătrată, partea destinată publicului având o mochetă roşu cu albastru, cu scaune de plastic negre şi mese mici. Peretele din spate este făcut numai din ferestre de la podea şi până la tavan. Stropi de ploaie mari lovesc geamurile, precum şi acoperişul de deasupra, răpăind pe lucarne. încăperea este deja plină.

E mai complicat decât credea Jen că va fi să facă diferenţa între prizonieri şi vizitatori. Arată ca oricare altă sală de şedinţe aglomerată. Un cuplu stă aşezat separat, dincolo de masă, fără ca mâinile să li se întâlnească în centrul ei. Neatingându-se, dar apropiindu-se cât de mult permit regulile. La o altă masă, o fetiţă se întinde spre tatăl ei, îndoind mâna ca spre o stea îndepărtată care clipeşte, dar mama o opreşte şi i-o trage înapoi spre corp.

Jen se gândeşte la propriul ei tată. Şi-a luat rămas-bun de la el la morgă. Ajunsese prea târziu. Imaginea tatălui ei stând acolo timp de şase ore, mort, singur, o bântuise. La morgă, căldura degajată de mâna ei o încălzise în cele din urmă pe a lui şi îşi lipise fruntea de ea, prefacându-se, dar fără niciun folos.

Jen îl recunoaşte cu uşurinţă pe Joseph Jones. Stă aşezat singur la o masă, exact în centrul încăperii. Urechile de elf, părul închis la culoare. Barbişonul. Pielea lui are într-adevăr paloarea deţinutului, despre care a citit. Nu doar lipsa expunerii la soare; ci ceva mai mult. Genul de culoare pe care o capătă oamenii când au guturai, când nu au dormit, când sunt îndoliaţi.

A fost la casa acestui bărbat. L-a văzut murind. Şi acum, iat-o aici, pe cale să afle cine e de fapt.

— Bună, spune ea cu voce tremurândă în timp ce se aşază.

Toate infracţiunile comise de el. Jaf. Trafic de droguri. Lovire şi alte violenţe. Lui Jen încep să-i tremure braţele şi picioarele.

Scaunul se clatină sub ea. E genul de scaun din plasticcare sepliază, pentru a putea fi stivuit lângă un perete.

— Soţia lui Kelly, spune el şi îşi trage manşetele cu dungi ale

puloverului sport de culoare bleumarin peste mâini, ca să câştige timp.

Deci o cunoaşte, deşi nu s-au întâlnit încă.

Jen observă că are un dinte de aur, chiar în spate. Ochii lui îi întâlnesc pe ai ei.

— Jen, încheie el, limba zăbovind lângă dinţii din faţă când rosteşte litera *N.*

A devenit complet rece şi calmă. Teama uriaşă de mister, de aşteptare s-a topit. Agitaţia a dispărut şi nu mai simte nimic. încăperea devine tăcută în jurul lor, ca o fotografie ştearsă. Tăcută şi blurată. Ceva e pe cale să se întâmple; Jen simte asta.

— Eu... spune ea.

— Jen, iubirea vieţii lui Kelly.

Nu spune nimic, încercând să se adune, dar, în schimb, se gândeşte la cât de insolentă a fost. Căutând prin obiectele altora, urmărind oameni, ascunzându-se şi trăgând cu urechea. Dar uite unde a dus-o asta. Aici, într-o închisoare, implicată în aceeaşi poveste cu infractori, maşini de poliţie care patrulează, un copil dispărut. Pielea îi arde de teamă, de parcă ochii a o mie de tigri o privesc: ea e prada.

— De unde-l cunoşti? întreabă Jen, înghiţind în sec.

— Ne cunoaştem de multă vreme.

Joseph nu spune nimic în plus. îşi încrucişează picioarele întinse, pe sub masă, ajungând cu tălpile sub scaunul ei. Gestul este în mod deliberat al unui stăpân. Jen vrea să se retragă, dar nu o face.

Afară, luminile se diminuează, norii sunt gri, ca şi când cineva ar acţiona un întrerupător. Joseph îi întâlneşte privirea.

— Furtuna Richard, spune el. Va fi una puternică.

— Aşa să fie? spune Jen cu voce slabă.

— Oh, da. Criminalilor de aici le place furtuna, zice el şi face un gest expansiv în jurul lui. îi entuziasmează teribil.

Cât de ciudat e că vrea să se deosebească de ceilalţi deţinuţi, se surprinde Jen gândind, neputându-se abţine să remarce.

— Spune-mi, cum de vă cunoaşteţi de multă vreme? insistă ea.

Joseph se apleacă peste masă spre ea.

— Ştii, vei afla după ce ies de aici. Sper să o iau de la capăt, spune el, aceeaşi propoziţie rostită în holul cabinetului de avocatură.

Apoi face un alt gest, făcându-şi policarul de celelalte degete, semnul

banilor sau poate doar un tic nervos. Jen nu-şi poate da seama, poate delicata mişcare a fost doar în mintea ei. A durat mai puţin de o secundă. Restul trupului îi este complet şi ciudat de nemişcat.

— Când v-aţi întâlnit?

— La această întrebare cred că trebuie să-ţi răspundă Kelly, spune Joseph. Nu eşti de acord?

Joseph îşi freacă unul dintre tatuajele de pe mână, tară să-şi mişte deloc capul, continuând să o privească. Vântul se înteţeşte afară. O pungă de plastic e purtată de vânt ca un balon.

— Jen, spune Joseph, repetându-i numele, de parcă s-ar juca cu ea. Jen.

— Cee?

— Am o întrebare înainte să plec.

— OK?

— Şi aceasta este, Jen... cum se poate să nu fi ştiut?

Joseph îşi lasă capul pe o parte, ca o pasăre. E nebun, se trezeşte Jen gândind. E absolut nebun, acest bărbat care ştie cine este ea.

— Până şi eu am crezut că ştiai.

Un fulger bifurcat luminează cerul afară – o strălucire de o fracţiune de secundă. Dacă clipeşti, l-ai ratat.

— Ştii ceva?

Jen se tot uită la Joseph în timp ce încăperea pare să se micşoreze în jurul lor. în timp ce tunetul îşi flexează muşchii undeva sus pe cer, el se apleacă apropiindu-se de ea, îndemnând-o prin gesturi să facă la fel, cu mâna stângă întoarsă cu palma în sus pe masă ca un gândac cu picioarele în sus, atrăgând-o spre el prin mişcarea degetelor. Ea se apleacă tară tragere de inimă.

— întreabă-mă ce am făcut împreună.

— Ce?

— Spargeri. Trafic. Loviri şi ale violenţe. Asta am făcut.

Lista acuzaţiilor la adresa lui Joseph.

Jen clipeşte, trăgându-şi capul înapoi.

— Dar tu eşti aici, iar el nu e?

— Ah, croncăne Joseph. Bun-venit în gaşcă!

Frica, revelaţia şi oroarea se învârt în mintea lui Jen ca iureşul de afară. Asta trebuia să ştie? Undeva în adâncul întunecos al minţii ei?

Kelly.

Un familist.
Care nu are prea mulţi prieteni.
Care ţine totul doar pentru el.
Greu de descifrat.
Uneori întunecat.
Nu călătoreşte.
Nu-i plac petrecerile.
Nu suportă să fie salariat. îşi trăieşte viaţa trecând neobservat.
întoarce spatele prietenilor ei la şedinţele cu părinţii.
Pare să aibă întotdeauna destui bani.
Acea latură întunecată. Acea latură întunecată pe care o are în el, acel umor astringent ca lămâia, care împiedică apropierea de el. Nu este aceasta cea mai veche poveste din istoria omenirii? Umor, tachinare, ca mecanisme de apărare.
Faptul că nu poţi ajunge uneori cu el la un compromis, că nu vrea să discute. Nu vrea, nu vrea, nu vrea. Nu vrea să se mute înapoi la Liverpool. Nu vrea să lucreze pentru un angajator. Nu vrea să călătorească. Nu vrea să zboare cu avionul.
Colţurile gurii lui Joseph se lasă în jos.
— Uite, eu nu torn, spune el. Nu sunt sifonar. întreabă-ţi soţul.
Bărbatul se ridică, discuţia s-a terminat. Jen, fără să-i pese cine se uită la
ea, lasă lacrimile să-i năvălească în ochi în timp ce priveşte fix locul gol lăsat de el.
în timp ce stă aşezată, încercând să se adune, simte o atingere uşoară, delicată pe umăr şi tresare. Gura lui Joseph e chiar lângă urechea ei.
— Sunt sigur că vei afla restul detaliilor, murmură el, după care este escortat afară.
Jen începe să tremure de parcă ar simţi un curent îngheţat, dar nu este: e doar respiraţia lui pe care o poate simţi în urechea ei, în mintea ei, în timp ce furtuna se dezlănţuie afară.

Ziua minus o sută patruzeci Şi patru, ora 18.30

— Oh, a fost o nebunie, îi spune Todd însufleţit lui Jen, cuvintele lui încălecându-se unele peste altele.

Jen stă în fotoliul ei preferat din bovindoul lor, gândindu-se că soţul ei are legături cu crima organizată.

— Nu ne-a picat distilarea fracţionată. Am pregătit bine subiectul – credeam că va fi întrebarea principală, şi, de fapt, nu ne-a dat nimic din acest subiect.

Todd se joacă cu zgarda lui Henric al VUI-lea, pisica stând întinsă şi mulţumită în poala lui pe canapea.

— Nu merge niciodată aşa cum te aştepţi, ştii?

Se foieşte, neputând să stea locului, şi pisica sare pe podea. Trei lumânări sunt aprinse de-a lungul pervazului ferestrei.

Jen dă din cap, zâmbindu-i fiului ei.

Primul lucru pe care l-a observat în dimineaţa aceasta a fost că telefonul ei era altfel. Mâna i s-a strâns greoi în jurul lui. Era mai grosolan, mai mare decât cel pe care l-a primit la începutul lui iulie. Rahat, rahat, rahat, s-a gândit ea. Ştia că s-a întors şi mai mult în timp înainte să verifice data.

Era iunie. Tufa de trandafiri din curtea din faţă a casei de vizavi era în plină floare când s-a uitat pe fereastra dormitorului ei, mănunchiuri groase de flori parfumate strânse laolaltă, pe cale să cadă. Cum putea să fie iunie? Unde aveau să se *termine* toate acestea? în neant? Cu o naştere, cu o moarte? Şi – un gând şi mai întunecat – e prea târziu ca Jen să-l ucidă cu mâna ei, cum sugerase Kelly, cu atâtea zile în urmă. Este închis.

Primul lucru la care s-a gândit Jen, îmbrăcându-se cu nişte haine pe care le va arunca la gunoi peste câteva luni, era cine este Kelly pentru Joseph. Şi cum ar fi funcţionat treaba: Joseph iese din închisoare, vine la cabinetul de avocatură pentru a-l găsi pe *vechiul lui* prieten, Kelly, Todd se îndrăgosteşte de Clio, nu-i place ce află despre ceea ce fac Joseph şi Kelly şi-l ucide pe

Joseph? Era plauzibil, dar improbabil, a concluzionat ea. Pare un motiv destul de slab pentru o crimă. Şi lasă multe aspecte sub semnul întrebării: Ryan Hiles, copilul dispărut, Nicola Williams, conversaţiile voalate dintre Kelly şi Todd. Lucrul pe care-l ştie Joseph despre Kelly.

îl priveşte pe Todd acum, stând aşezat la lumina lampadarului, având păr de pisică peste tot pe pantaloni.

— Ai trecut cu brio, spune ea apăsat.

— Ei bine, de fapt mi-a plăcut! Jed a spus că sunt nebun.

E ameţit. De uşurare, din cauza endorfinelor eliberate după stres, şi poate şi din alt motiv. Ceva care lipseşte în toamnă. O luminozitate.

— Vreau să spun, sunt vreun sadic?... Ce? întreabă el, oprindu-se şi privind-o din cealaltă parte a încăperii.

— Nu eşti un sadic, răspunde, dar până şi ea poate simţi tristeţea impregnată în vocea ei.

îi lipseşte asta. Pura normalitate, nu zile fragmentate, retrăite. Nici măcar nu ştie de ce s-a trezit azi, pe 7 iunie. Todd nu a întâlnit-o încă pe Clio. Joseph e la închisoare. Atunci ce este? îşi sprijină faţa în palmă.

— Mă întreb dacă voi primi un A, spune Todd gânditor. Poate măcar un
B.

Va obţine un A.

Nu demult, Todd venise acasă vorbind atât de însufleţit despre fabricarea *mingilor săltăreţe din polimeri.*

— Să faci ce din polimeri? întrebase Kelly.

Todd ezitase, apoi scosese una din rucsacul lui.

— Ţi-am adus una, spusese lejer, destul de conştient că fură de la şcoală.

Nu se supăraseră, li se păruse amuzant. Era extrem de interesat de
chimie, aşa că ce dacă nu ar fi trebuit să o ia? Poate că e genul de lucruri care-l vor face pe Todd să o ai razna. Jen nu s-a gândit niciodată prea mult la ce fel de părinte va fi, dar poate că era prea permisivă, favorizând glumele în detrimentul disciplinei. Amăgită de inteligenţa lui şi făcută să creadă că nu se va răzvrăti niciodată. Dar toţi copiii se răzvrătesc, chiar şi cei buni: doar că ei se răzvrătesc altfel.

Jen se uită la frumosul ei fiu şi se gândeşte la tot ce va rata viitorul Todd. Universitate, căsătorie, un program de absolvire

împreună cu alte genii. Dar ce-l aşteaptă în schimb? Arestul, un proces, închisoarea. Va fi eliberat când va avea 35 de ani. Faptul că va şti o viaţă întreagă că a ucis un om, indiferent de motivul nechibzuit al acestui gest.

— Comanzi tu sau eu? întreabă Todd, fluturând prin faţa ochilor ei telefonul cu aplicaţia de la Domino’s deschisă.

Probabil au convenit să ia mâncare gata preparată.

— Da, hai să-l aşteptăm pe tata.

Henric al VUI-lea sare în poala lui Jen. Şi el este mai suplu, se gândeşte ea cu tristeţe.

Todd face o figură exagerat de uimită, ca o dublă într-un desen animat.

— Oh-*chei,* spune el. Tata e plecat, dar sigur. Aşteaptă-l, Jen.

— E plecat? întreabă ea brusc. Cu riscul să fiu acuzată că sunt bătrână, adaugă ea, afişând un rânjet, aminteşte-mi unde este?

— Sunt Rusaliile.

— Oh, spune Jen.

îşi simte gura formând un *O* rotund, cu subînţeles. Kelly pleacă în fiecare weekend de Rusalii de-acasă, pentru a campa cu vechi prieteni de la şcoală. Un aranjament stabilit de multă vreme. Ea nu i-a întâlnit niciodată, lucru care a nedumerit-o, dar pe care Kelly l-a explicat cu uşurinţă: „Oh, nu sunt din zonă, îi văd un singur weekend pe an. Sincer, te-ar plictisi de moarte.

— Pizza pentru doi, atunci, îi spune ea lui Todd, dar, de fapt, se gândeşte: acesta e motivul. De aceea m-am trezit astăzi. Dintre toate zilele care au fost mai înainte.

Slavă Cerului! Slavă Cerului că în dimineaţa asta a pornit aplicaţia Find My iPhone pe telefonul lui Kelly, la fel cum face în fiecare dimineaţă acum. Când a verificat mai devreme, era în Liverpool, dar va verifica din nou.

— Să mă gândesc, spune Jen, scoţându-şi telefonul, aparent cu scopul de a comanda o pizza, dar, de fapt, verificând aplicaţia Find My iPhone.

Kelly pleacă în camping în Lake District. Pe lacul Windermere. Acelaşi loc în fiecare an.

Dar, iată. Aici e punctul albastru care-l reprezintă pe el. Nici gând să fie în Lake District. Ci într-o casă din Salford.

Jen se uită din nou la fiul ei care-şi priveşte absorbit telefonul, cu o expresie de concentrare pe faţă.

— Todd, spune ea, cu voce linguşitoare.

Copilul ei, după examen, abia aşteptând să mănânce pizza cu

mama lui; Todd merită mai mult. Priveşte în sus spre ea surprins.

— Cât de rău ar fi dacă ar trebui să merg până la birou? Foarte repede, putem mânca pizza după aceea.

Todd ridică din sprâncene surprins, dar apoi îşi flutură mână.

— Bine, e în regulă, spune el. Nu te îngrijora! Mă voi imersa în H_20.

Activitate cunoscută simplilor muritor sub denumirea de baie.

Jen râde încetişor în barbă, după care se freacă la ochii în timp ce el se ridică şi părăseşte livingul. Oare asta ar trebui să facă acum? Să-l neglijeze şi mai mult pe Todd, nu mai puţin, pornind în căutarea răspunsurilor? Dar trebuie să ştie sigur.

Decide să ia un taxi ca să poată sosi incognito.

— Nu va dura mult, îi strigă lui Todd.

Aude sunetul apei care curge, nu şi răspunsul lui. Jen ezită la baza scărilor, sfâşiată, sfâşiată între îndatoriri. Dar tot ce face e pentru el, decide ea în timp ce aplicaţia Uber vibrează, anunţând-o că maşina se află la un minut distanţă. Totul are ca scop să-l salveze pe el, copilul ei minunat.

— A mea să aibă extra şuncă, strigă Todd.

— Sigur că da.

Jen aşteaptă afară în stradă taxiul.

Vara e în toi. Muşcate, sângele voinicului, trandafiri în curţile vecinilor ei. Miroase ca într-o parfumerie. Aerul e plăcut. Plouă uşor, o burniţă caldă, dar lui Jen nu-i pasă. E umed, ca într-o saună.

întinde mâna pentru a smulge o petală de bujor chiar la colţul aleii ei, în singurul petic de pământ pe care îşi permit să se deranjeze să-l întreţină. Cândva albă, este acum de un maro-închis la margini, ca un ziar vechi, dar are încă un miros delicios şi înţepător de vanilie.

Jen priveşte în sus spre casa lor adormită, se vede o lumină aprinsă în fereastra opacă a băii, iar ea se gândeşte la fiul ei şi la pizza acestuia. Va înţelege într-o zi.

Când maşina de la Uber opreşte, Jen se gândeşte dintr-odată la cât de mult se încredea în soţul ei. Avea atât de multă încredere în el... Kelly mergea să campeze cu oameni pe care ea nu-i întâlnise niciodată. Jen nu s-a gândit niciodată, nu s-a gândit niciodată.

Trage de clanţa rece de plastic de la portiera maşinii Uber şi e salutată de Eri, un bărbat de vârstă mijlocie, cu barbă, care poartă o şapcă de baseball. Maşina miroase a odorizant, de o dulceaţă artificială, şi a gumă de mestecat.

îi întinde un teanc de bancnote de douăzeci pe care le-a scos din sertarul de urgenţă din bucătărie, cu hârtia la fel de moale şi de uscată ca petalele de bujor.

— Urmăresc pe cineva, spune ea.

— Oh.

Eri cântăreşte din priviri bancnotele, după care le ia.

— Voi plăti tot ce datorez şi prin aplicaţie. Trebuie să nu pierdem asta din ochi, spune şi îi arată telefonul. Dacă punctul albastru se mişcă, s-ar putea să fim nevoiţi să... schimbăm şi noi direcţia.

— Am înţeles, în regulă, spune el. Ca în filme, adaugă el, ochii lui întâlnindu-i pe ai ei în oglinda retrovizoare.

— Mmm.

Jen stă pe bancheta din spate, sprijinindu-şi capul de fereastra rece, urmărind goana de pe strada ei. O femeie într-un taxi negru urmărindu-şi soţul. Cea mai veche poveste din lume, cu ceva în plus.

— Ca în filme, repetă ea.

Te aşteaptă Call of Duty, îi trimite Todd un SMS lui Jen.

Dumnezeule, nu e deloc amuzant, se gândeşte Jen, luminile din Merseyside gonind pe lângă ei ca nişte stele colorate risipite, cum poţi uita etape întregi din viaţă? Etapa PS5, *Call of Duty.* Două controlere pe care trebuiau tot timpul să le pună la încărcat – cât de mult se jucaseră. Fuseseră atât de dependenţi de acest jos... Când nu-l jucau, îşi strigau unul altuia de după colţul casei diverse replici. „Aici Black Ops”, obişnuia să-i spună Todd, intrând în bucătărie, ţinând o staţie de emisie-recepţie imaginară în mână.

Jen se întreabă acum, în timp ce gonesc pe autostradă şi indicatoarele luminate cu albastru trecând pe deasupra capetelor lor de parcă ar zbura, dacă nu cumva a fost iresponsabilă să-şi lase fiul să joace acel joc, ignorând avertismentele legate de pericolul jocurilor video violente. Nu avea cum să li se întâmple lor, se gândise ea. Fusese prea permisivă. Trebuia să fie. Crescută de un avocat, Jen voia să-şi înveţe copilul să se relaxeze şi să se distreze – mersese oare prea departe?

Punctul care arată poziţia lui Kelly se află la capătul unei şosele, la mică distanţă de nodul rutier din Salford. Eri conduce

ascultător, fără să spună ceva.

în timp ce Jen se întreabă dacă ceea ce face e o idee bună, el spune:

— Nu pari prea fericită.

— Nu. Nu sunt.

Eri opreşte complet radioul. Aerul e cald, maşina un cocon aprins.

— îţi urmăreşti soţul?

— De unde ştii?

Eri îi întâlneşte privirea în oglindă, după care se serveşte cu o a doua lamă de Wrigley s. îi întinde şi ei una, dar ea refuză.

— De obicei aşa se întâmplă, spune el.

Colţurile gurii lui Jen coboară, apelând la Al Cincilea Amendament. De obicei, ar face conversaţie, ar încerca să-i arate şoferului de taxi că nu o deranjează faptul că e prea băgăreţ, dar astăzi nu.

Ajung la un sens giratoriu şi o iau pe a doua ieşire, apoi intră în zona rurală. Şoseaua nu e luminată, nici măcar asfaltată. Doar noroi. Perii de pe braţele lui Jen se ridică în timp ce o parcurg. Mirosurile care sunt vara la ţară pătrund prin instalaţia de climatizare a maşinii. Baloturi de fân. Ploaia pe pavajul încins după o perioadă îndelungată de secetă.

— Poate ar trebui să capăt un rol în filme, spune Eri vesel. Urmărirea soţilor.

— Poate.

Se îndreaptă spre ceea ce pare a fi o alee de acces privată, o linie nemarcată de grosimea firului de păr pe Google Maps.

— Trebuie să mergem până sus? întreabă Eri şi îşi scoate şapca de baseball.

Părul lui a fost probabil des cândva, dar se rărise, şuviţele fine cârbonţându-i-se şi acum ca părul unui copil după baie.

Eri opreşte maşina când Jen nu răspunde. Sunt la aproximativ o sută de metri de punctul care-l reprezintă pe Kelly. Jen ar trebui să iasă, dar ezită. Dorind să se bucure de ultimele clipe până ce... până ceva.

Cu farurile maşinii stinse, ochii lui Jen se obişnuiesc cu aleea crepusculară. Aceasta o ia spre stânga, apoi spre dreapta. în preajma solstiţiului de vară, cerul este ca o scoică luminoasă. Arborii sunt plini de frunze, debordanţi, coroana unuia întâlnind-o pe a altuia.

Farurile mătură cerul ca nişte raze laser.

— Conduce, spune Eri.

Dă repede în marşarier şi iese pe drumul principal. Jen îşi

priveşte telefonul în timp ce punctul albastru începe să se mişte.

Kelly trece de ei şi de la distanţă nu pare să-i fi observat.

— îl urmărim? întreabă Eri.

— Nu. Hai să... vreau să văd unde a fost, ce se află la capătul acestei

— alei.

Eri parcurge drumul până sus fără un cuvânt. Aceasta şerpuieşte într-o parte şi în alta, ascunzând ce se află la capătul ei. Jen se aşteaptă să vadă o locaţie unde se organizează nunţi, un castel, un conac, dar, în schimb, devine vizibilă, clădire după clădire, o zonă rezidenţială cu case mici şi şubrede. Şapte case presărate în jurul unui drum pietruit. Eri opreşte maşina. Casele sunt vechi. Ferestrele sunt luminate la patru dintre ele; celelalte sunt în întuneric.

Una e mai prost îngrijită decât celelalte. Unele ţigle lipsesc. Uşa din faţă din lemn, demodată, pare jerpelită, aproape putrezită. Un bovindou la primul etaj este bătut în scânduri pe care scrie *QAnon* cu spray roz. Eri stă în tăcere în timp ce Jen se uită în sus la ea. Asta e casa. E sigură de asta. Este singura în faţa căreia nu se află nicio maşină.

— Habar nu am ce e asta, spune ea.

— Arată suspect.

Mintea lui Jen se învârte cu viteză mare. Un loc de negociere. O ascunzătoare. Un loc unde să diluezi droguri. Un loc unde să ucizi oameni. Un loc unde să păstrezi copii dispăruţi, poliţişti morţi... ar putea fi orice. Dar nimic bun.

— Zicea că pleacă cu cortul... îi şopteşte lui Eri.

— Poate că aşa este. Pare destul de în aer liber, adaugă el cu un râs.

— ... în Lake District.

— Oh.

— Vreţi să aşteptaţi aici? întreabă ea, trăgând de clanţa portierei şi deschizând-o. Trebuie să merg să arunc o privire.

— Bineînţeles, spune el, dar expresia de pe faţa lui devine mai prudentă.

Prietenul ei efemer, şoferul de la Uber, persoana căreia i s-a confesat cel
mai mult. Se uită înapoi spre el, în timp ce se îndepărtează de maşină. E luminat de becurile din interiorul maşinii, un glob de zăpadă în întuneric.

Jen păşeşte atent pe pietrişul gri. Aerul de afară e un aer de

vacanţă. Mirosurile verii, sunetul greierilor.

Şi, dintr-odată, ar vrea să fie înapoi acolo, pe palierul cu dovleacul, privindu-l pe Todd ucigând un om. Pur şi simplu, ar lăsa lucrurile să se întâmple. Ar accepta. Şi-ar executa pedeapsa. Ar putea avea o viaţă după aceea. Pentru prima dată, Jen vrea să acopere la loc această rană pe care a descoperit-o. Să nu-i mai descopere adâncimile. Să treacă mai departe.

înaintează prin întuneric până sus la casă şi încearcă uşa din faţă, dar e încuiată. E ceva mai îndepărtată de celelalte case. Niciuna dintre ele nu are delimitări, nu există garduri, nici curţi în faţă sau în spate. Vecinul şi-a tuns peluza până la un punct oarecare. După aceea, începe sălbăticia acestei grădini – urzici, bălării, doi lupini roz gigantici care se înclină şi se apleacă în vânt.

Jen deschide fanta pentru scrisori. îi aminteşte de cea pe care o aveau pe când era mică. E rigidă şi rece la pipăit, iar ea se gândeşte la tatăl ei, şi la ziua în care a murit, şi la faptul că nu a ajuns la el la timp.

Prin fanta pentru scrisori poate vedea un hol de modă veche. Dale de piatră inegale. Jen presupune că Kelly a ridicat corespondenţa de pe podea şi a stivuit-o pe masa din hol.

Pe plăcuţa din lateralul uşii scrie *Sandalwood.* Pe următoarea cabană scrie *Bay.* Este o casă mică, cu două camere. Jen o înconjoară o dată în sensul acelor de ceasornic. în spate sunt două uşi glisante de modă veche, sticla fiind acoperită cu un puf de muşchi.

O masă de sufragerie din lemn de culoare închisă se află într-o cameră acoperită cu mochetă, ca într-o casă de păpuşi. Niciun scaun. O chicinetă goală la stânga, nimic pe suprafeţele de lucru, nici măcar un ibric. îşi apasă mâinile pe frunte ca să se sprijine de uşile care dau spre terasă, uitându-se înăuntru. Are degetele verzi când se îndepărtează de uşă. E neîngrijită, dar nu în paragină, poate golită recent.

Jen se învârte în jurul faţadei. Ferestrele spre camera de zi sunt cu menouri, fiecare pătrat fiind un cerc deformat de sticlă suflată. Camera de zi e bine păstrată, ca un muzeu sau un decor. în centru se află un ansamblu roz din trei piese, ale cărui braţe sunt acoperite de ceea ce odinioară fuseseră macrameuri albe. O telecomandă se află pe o măsuţă de cafea goală, amplasată oarecum în diagonală. O bibliotecă completă, în care nu poate distinge niciun titlu. Două pahare de şampanie prăfuite deasupra. E cât pe ce să nu se mai uite când observă ceva chiar în centrul câmpului ei vizual: spatele distinctiv din catifea neagă

al unei rame foto duble, chiar acolo pe pervazul ferestrei acoperite de muşte moarte care stau pe spate. Sticla deformată o făcuse aproape să piardă din vedere acest amănunt. Jen se lipeşte de geam ca să vadă mai de-aproape.

Aerul pare să se limpezească şi să se aşeze în timp ce privirea i se focalizează asupra ei, moleculele universului aşezându-se în jur. Ce face

Jen nu e o vânătoare absurdă. Nu e o nebunie.

Iată dovada.

E o fotografie a lui Kelly – e clar că este Kelly acel zâmbet schiţat, prudent. E mult mai tânăr, are poate 20 de ani şi stă lângă altcineva. Un bărbat ras în cap. Se îmbrăţişează. Rama e plină de praf, iar ea se află la treizeci de centimetri distanţă de ea, dar poate să vadă că cei doi din fotografie seamănă. Ochii lor. Şi mai e ceva intangibil. Felul în care se păstrează în familie uneori asemănări care nu sunt evidente. Structura osoasă, forma frunţilor lor, felul în care stau: potenţialul care pare să se ascundă în ei, ca alergătorii de pe blocstarturi.

Deci cine e el? Acest străin care arată ca soţul ei? Kelly spune că nu are rude în viaţă: un alt lucru pe care ea l-a crezut întotdeauna. Se gândeşte la asta în timp ce priveşte figurile din fotografie. Una e să minţi în legătură cu o cunoştinţă care a făcut închisoare. Dar e cu totul altceva să minţi în legătură cu un membru al familiei din care provii.

Şi de ce ar avea soţul ei o fotografie a lui în această casă dacă acesta este locul desfăşurării unor activităţi suspecte? Nu ar face-o. Categoric nu ar face-o. Nu e prost.

Se întoarce la maşina Uber. Are ochii lui Kelly. Are ochii lui Todd. Doar la asta continuă să se gândească. Trei perechi de ochi de culoare albastru-deschis. Soţul ei, fiul ei şi altcineva. Cineva pe care nu-l cunoaşte, pe care nu-l va putea găsi. Chiar dacă pătrunde prin efracţie şi ia fotografia cu ea, mâine nu o va mai avea.

Eri joacă un joc pe telefonul lui, ţinându-l orizontal, apăsând anumite locuri de pe ecran în timp ce o muzică se aude încet.

— îmi pare rău, spune el, după care blochează ecranul.

Jen urcă în faţă, lângă el.

— Ce... rosteşte el cu tonul vocii cuiva care simte că trebuie să întrebe.

— Nu ştiu. E gol.

Jen deschide aplicaţia şi se uită din nou la fund My iPhone. Kelly pare să se îndrepte spre Lake District acum, unde spunea întotdeauna că merge. Dar, trecând prin acest loc, pe la această

casă abandonată.

— A cui este?

— Ia stai puţin, spune Jen. Pentru trei lire poţi afla de la Cartea Funciară cine deţine orice proprietate.

Descarcă titlul de proprietate şi derulează până jos. Proprietar este

Ducatul de Lancaster. Adică Coroana. Proprietăţile nerevendicate revin Coroanei. E primul lucru pe care-l învaţă orice avocat specializat în proprietăţi. Jen ţine telefonul pornit în poală şi priveşte fix casa.

— Te superi dacă fumez? întreabă Eri în timp ce deschide fereastra.

— Nu, deloc!

Bărbatul aprinde bricheta, două scântei şi maşina e luminată pentru o fracţiune de secundă. Eri fumează, iar ea se gândeşte. Ţigara lui miroase a trecut: serile de vară în exteriorul cramelor, statul în staţiile de tren, docurile în timpul nopţii.

— Ar trebui să mergem, spune Jen.

— îl vei confrunta? întreabă Eri, pometţii ieşindu-i în afară în timp ce trage din ţigară.

— Nu. Nu va face decât să mintă.

înaintează în tăcere, Jen gândindu-se la cei doi bărbaţi din fotografie. Soţul ei şi altcineva. Cineva care arată ca el. Ce înseamnă toate acestea?

Când ajunge acasă, sunt două cutii de pizza pe tejghea. Una goală şi una plină. Todd a mâncat-o pe a lui fără ea. Trebuie să o fi comandat el însuşi.

Ryan

Ryan face flotări pe podeaua murdară a unei camere de zi. Ghemotoace mici de puf şi mizerie i se lipesc de palme. Se antrenează din două motive: unu, nu mai poate merge la sală, şi doi, pentru că nu-şi poate şi nu-şi poate şi nu-şi poate scoate din minte copilul dispărut.

Lăsând sala la o parte, Ryan abia poate să facă lucrurile pe care le făcea de obicei. Nu poate merge acasă ca să-şi vadă familia. Nu poate ieşi cu prietenii. Nici măcar nu se poate întoarce la vechea lui *reşedinţă…*

Lucrurile s-au derulat atât de repede.

S-a mutat aici noaptea trecută, într-o cameră din Wallasey. Trebuie să trăiască aici, să mănânce aici, să doarmă aici. Sunt două încăperi: o baie şi tot restul e un spaţiu deschis. Destul de modest, într-adevăr, se gândeşte el. O canapea care se desface, transformându-se într-un pat. Un rând de dulapuri de bucătărie de-a lungul peretelui din spate. Un televizor, un telefon fix. Ce i-ar mai trebui? Nu-i pasă. E captivant. Şi, mai important, e temporar.

A sosit aici la ora unu dimineaţa, noaptea trecută, s-a asigurat că nu e urmărit, s-a stabilit în locuinţă folosind cheia care i-a fost dată de la secţie. Când şi-a aruncat rucsacul de pe umăr pe mocheta sumbră, a expirat adânc şi s-a gândit: *sunt aici.*

Leo a spus-o în cele din urmă deunăzi.

— Vrem să intri sub acoperire în acest grup, Ry, acum, a spus Leo. Astăzi.

L-a privit în ochi, tară să întoarcă privirea nici măcar o milisecundă, tară să clipească, nimic.

— Povestea pe care am inventat-o este… ei bine. Eşti tu.

— Corect, a spus Ryan, înghiţind în sec.

Totul a devenit clar. Pur şi simplu. Panoul din plută. Panoul din plută era o cale de a pătrunde. Toate întrebările legate de trecutul lui, fratele lui, ce ştia…

A încercat să-şi spună că el îşi dorea asta. Dorea o carieră

interesantă. Dar, uau, să lucreze sub acoperire? Să spioneze o *bandă?* Dintr-odată a vrut să afle rata mortalităţii în rândul poliţiştilor care lucrează sub acoperire.

Şansele. Şansele lui.

— Ştii, nu vorbeşti ca un ofiţer de poliţie, a spus Leo.

Şi apoi i-a explicat:

— Asta ne-am dorit.

— înţeleg, a spus Ryan, tară să ştie dacă să râdă sau să plângă.

Iisuse, deci fusese un candidat la munca sub acoperire pentru că nu părea câtuşi de puţin poliţist? A dat chix până şi cu jargonul poliţiei. Ryan şi-a muşcat buza. Un sentiment de uşoară tristeţe l-a cuprins, ca şi când ar fi înghiţit o băutură fierbinte şi întristătoare.

— *Nu, vreau să spun că un ofiţer de poliţie ar spune: Puteţi să-mi procuraţi cocaină de calitate superioară? Tu ai spune: Ai ceva de tras pe nas, băiete?*

Ryan izbucneşte într-un râs zgomotos.

— înţelegi ce spun. Am exagerat pentru efect comic. Eşti supertare la adunarea informaţiilor. Acel panou din plută. Strălucită idee, spune Leo cu căldură.

— Mulţumesc.

Şi acum, Ryan va fi prezentat GCO-ului de un coleg care e deja în bandă, omul lor din interior.

îi sună telefonul.

— Totul pregătit? întreabă Leo.

— Da, cred că da.

Ryan priveşte afară la proprietatea îngheţată. E sfârşitul iernii acum. Copacii au fost reduşi la nişte beţe. Cerul e sumbru, alb, lipsit de culoare. Parcă nici vremea nu are chef de nimic; nu tu soare, nu tu ploaie, nimic.

— Nu uita, trei sfaturi.

— Da?

Ryan se întoarce cu faţa spre camera de zi.

— Unu: rămâi în pielea personajului absolut tot timpul, chiar dacă ţi se pare că ai fost deconspirat. E mai bine ca oamenii să te suspecteze că eşti poliţist decât să le confirmi asta.

— Corect.

Ryan înghite în sec. E nervos. Măcar asta poate să recunoască. Poate că e bestial şi toate cele, dar... ce se întâmplă dacă îşi dau seama? Dacă pregătesc marea capcană şi el distruge operaţiunea?

— Doi: la fiecare pas, infractorii suspectează brigăzile antidrog. Aşa

— trebuie să faci şi tu. Trebuie să fii jignit de moarte dacă eşti acuzat că ai fi din BA şi trebuie să-i acuzi pe alţii la rândul tău.

— Aşa voi face. Mă descurc cu asta, spune Ryan sincer.

îl trimit destul de sus în ierarhie, ca să încerce să se infiltreze printre oamenii care semnalează bandei că locuinţele în care se vor da spargeri vor fi goale. Nu în cercul drogurilor, ci în cercul furturilor.

— Trei: să nu spui nimănui.

— Am notat. Vreau să spun că acesta ar trebui să fie numărul unu, de fapt, spune Ryan.

Leo râde sonor, ceea ce-l face pe Ryan să se umfle în pene şi să fie fericit.

Ryan are în mâna lui telefonul, care conţine un SMS pe care îl reciteşte la nesfârşit: Strada Cross nr. 2. E îmbrăcat în negru, după cum i s-a spus.

A primit mesajul exact când îi spusese omul lui Ryan din interior, Angela, că îl va primi. De la un număr inaccesibil. Şi exact asta încercau să afle: cine face rost de adrese şi cum?

Ryan nu a mai întâlnit-o până acum pe Angela, după cum este protocolul în cadrul poliţiei: nimeni nu se întâlneşte cu ofiţerii sub acoperire activi. Angela lucrează sub acoperire de patru luni ca să ajungă să-l cunoască pe conducătorul bandei care se ocupă de furturi, şi până acum a făcut treabă bună. A furat patru maşini şi a ajuns să-l cunoască pe Ezra în port. în tot acest timp, nu a pus niciodată piciorul în secţie, pentru că era posibil să o vadă cineva.

Ryan a întâlnit-o pe Angela cu câteva nopţi în urmă, întâlnire facilitată de la distanţă de Leo. Au schimbat câteva cuvinte în faţa unui magazin One Stop. Angela e organizată şi serioasă, nu

râde la glumele lui, de parcă ar deranja-o. Ieri, ea l-a prezentat bandei pe Ryan, drept „vărul” ei şi „hoţ cu experienţă”, pentru a-şi întări poziţia, dar şi pentru a încerca să-l facă pe Ryan să urce în ierarhie. Ca să ajungă să cunoască creierul din spatele operaţiunilor, nu doar pe membri obişnuiţi ai organizaţiei.

Prima misiune a lui Ryan ca să-şi dovedească valoarea este următoarea: să meargă la adresa scrisă aici pe telefon şi să fure o maşină.

Foarte simplu... sau dificil.

Este după ora două noaptea. Luna e sus pe cer, o minge luminoasă aruncată pe cer, care rămâne acolo doar pentru o noapte înainte să alunece

din nou.

Casa din faţa lui e adormită. Proprietarii sunt plecaţi în Lake District. E aprinsă doar lumina de pe hol; evident cu temporizator. Dacă asta nu era suficient de clar, gazonul e neatins: un indiciu clar că oamenii sunt în vacanţă.

Ryan nu se gândeşte la furt. îl execută pur şi simplu. Fanta pentru scrisori e deschisă. Are noroc: lovitura asta va fi simplă, cheile sunt lăsate la îndemână. Scoate ţăruşul lung şi negru, pescuieşte cheile şi le trage afară, după care le bagă în buzunar. Descuie maşina cu o mână înmănuşată, se strecoară înăuntru şi o bagă în marşarier tară să pornească motorul. Dacă poliţia va găsi vreodată această maşină şi cei de la criminalistică o vor verifica, atunci unitatea de agenţi sub acoperire îl va deconspira, spunând că de fapt e el, Ryan. Unul dintre băieţii buni; cu imunitate.

Pe un drum neluminat din apropiere, începe următoarea parte a misiunii. Mâinile îi tremură. Nu a montat niciodată plăcuţele la o maşină. Poliţia a presupus că ştie cum să o facă, dar a fost întotdeauna nepriceput la mecanică, bricolaj, orice asemenea lucruri. Nu-şi poate da seama cum se îmbină piesele. Scapă două şuruburi mici, care se rostogolesc pe pavaj, fiind uşor de confundat cu asfaltul.

— Porcăria dracului, spune el, îngenunchind şi încercând să le caute cu vârfurile degetelor.

îi ia patruzeci de minute să monteze plăcuţele la maşină şi se taie la mână, de-a latul palmei, cu marginea ascuţită a plăcuţei de înmatriculare. Dar s-a făcut. S-a mai comis un delict.

Ryan conduce până în port, unde aşteaptă, după cum a fost instruit, ca Ezra să se elibereze, după care să ajungă până la el, să iasă din maşină şi să-i înmâneze cheile.

— Perfecţiune, spune Ezra.

Chiar acolo, în portul rece, Ryan îşi pierde cumpătul. *închipuie-ţi, închipuie-ţi, închipuie-ţi,* este tot ce poate gândi. *închipuie-ţi* cum ar fi ca Ezra să-şi dea seama cine e. Poate că Ryan nu e în pericol să fie arestat, dar e categoric în pericol să fie ucis.

— Grozav, spune Ryan.

îi tremură mâna atunci când o ridică pentru a-l bate pe Ezra pe umăr. îşi disimulează emoţia, lăsându-şi falca să se clatine, un simptom comun al consumului de cocaină. Lasă-l pe Ezra să creadă că asta este, că e drogat, la

fel ca prietenii fratelui său.

Ryan priveşte dincolo de Ezra, la navele de marfa, la macaralele viu colorate pe cerul nopţii.

Ezra îi întâlneşte privirea. Ceva pare să se petreacă între ei, dar Ryan nu ştie asta. Genunchii i se înmoaie şi maschează acest tremur ţopăind de pe un picior de celălalt.

— E pentru prima dată? întreabă Ezra prudent.

— Da. Prima dintre mai multe.

Ryan se lasă pe călcâie. îl vor ucide. în ciuda protecţiei poliţiei, a refugiului spre care se va îndrepta dacă e descoperit: aceşti oameni îl vor ucide dacă vor descoperi cine este. „Nu te mai gândi la asta. Pur şi simplu, nu te mai gândi."

— Am furat patruzeci săptămâna asta, spune Ezra.

— Patruzeci de maşini?

— Mhm.

Uau. Ryan expiră pe gură. Dimensiunea acestei operaţiuni e mai mare decât şi-au imaginat vreodată.

— Te-ai rănit la mână? întreabă Ezra.

— Da, nu-i mare lucru, spune Ryan. E de la plăcuţa de înmatriculare.

— Am păţit la fel mai devreme bricolând! spune Ezra, arătându-i lui Ryan propria palmă.

— Ha, spune Ryan, în timp ce i se învârte capul.

— Ar trebui să pui Savlon pe aia, spune Ezra nepăsător, ca şi cum ar fi doi copii, nu bărbaţi dintr-o bandă de crimă organizată.

Nenorocitul de Savlon.

Ziua minus cinci sute treizeci Şi unu, ora 8.40

E luna mai, dar luna mai a anului trecut. S-a întors cam mult în timp. Trebuie să discute cu Andy. Să-l întrebe ce să facă. Să oprească acest proces. Să-l încetinească.

Jen coboară scările şi poate spune după lumina şi zgomotul din casă – Kelly găteşte, Todd pălăvrăgeşte – că este weekend. Se opreşte pe penultima treaptă, ascultând glumele sprinţare dintre soţul şi fiul ei.

— Asta ar fi *neinteresat,* spune Todd. *Dezinteresat* înseamnă imparţial.

— Ei bine, mulţumesc, *OED*[ÎU}]*-,* spune Kelly. De fapt, voiam să spun imparţial.

— Nu, nu e adevărat! spune Todd şi amândoi izbucnesc în râs.

Jen intră în bucătărie.

— Bună dimineaţa, frumoaso! spune Kelly voios.

întoarce o clătită. Scena pare atât de normală! Dar... fotografia. Are o rudă, acolo undeva, despre care nu i-a spus niciodată.

E dureros să-l privească, ca şi cum ar privi o eclipsă. Jen îşi dă seama că se uită pieziş la el.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el.

Privirea lui Jen se întoarce la Todd. E un copil, un puşti, un adolescent. Picioare şi mâini mari, urechi mari, dinţi strâmbi care nu s-au aşezat şi îndreptat. Patru pete pe obraji. Nicio urmă de păr facial. E scund.

Se îndreaptă spre zona în care Kelly întoarce clătitele.

— Deci spuneai că eşti *imparţial* faţă de jocul meu pe computer? îl întreabă Todd pe Kelly.

Părul negru al lui Kelly străluceşte în lumina soarelui când acesta adaugă mai mult aluat de clătită într-o tigaie.

— Mda, asta voiam să spun.

— îmi miroase a vrăjeală.

— Bine, bine, ridică Kelly mâinile. Mulţumesc pentru lecţie. Voiam să spun *neinteresat.* Puturosule!

Todd chicoteşte, un chicotit pe un ton înalt, copilăros.

— Gândeşte-te, ai fi putut avea doi ca mine, dacă mai făceai unul. O belea dublă, spune Todd.

— Mda, zice Kelly, o expresie ciudată traversându-i trăsăturile pentru o secundă.

El şi-a dorit întotdeauna încă un copil.

— Eşti mai mult decât suficient, îi spune Jen lui Todd.

— Hei, suntem cu toţii doar nişte copii, spune Todd întinzând mâna spre o banană şi descojind-o. Nu m-am gândit niciodată la asta până acum.

Jen îl priveşte pe Kelly cu atenţie. Oare să fie vorba despre această conversaţie? Acesta este motivul pentru care este aici?

El nu spune nimic, făcându-şi de lucru în bucătărie.

— Suntem, spune el nonşalant, după o secundă sau două.

Jen priveşte afară în grădină. Mai. Mai 2021. Nu-i vine să creadă. Razele soarelui de la primele ore ale dimineţii coboară ca nişte suliţe pornind din ceruri. Vechea lor magazie e încă acolo, cea pe care au avut-o înainte să o cumpere pe cea mică şi albastră. Jen se întreabă dacă mai poate face cineva deosebirea între două luni mai doar în funcţie de modul în care lumina atinge iarba.

— Aşa e, trebuie să fac duş, spune ea.

Merge la ultimul etaj al casei, unde se aşază exact în vârful patului lor dublu şi foloseşte un telefon pe care-l avea de prea mult timp, ca să caute pe Google numărul de telefon al lui Andy şi să-l formeze.

— Andy Vettese.

Jen parcurge grăbită paşii obişnuiţi. întâlnirile, conversaţiile pe care le-au avut deja. Andy reacţionează ca de obicei, cu tăcerea lui oarecum mizantropă, dar avidă, crede Jen. îi spune despre premiul Penny Jameson din viitor. El spune că a fost nominalizat pentru acesta.

Andy pare să o creadă.

— în regulă, Jen. Dă-i drumul. Ce vrei să întrebi?

— Eu doar... m-am întors cu *optsprezece luni* în urmă, spune ea, încercând să-şi concentreze atenţia asupra a ceea ce avea de făcut în momentul respectiv.

— Au ceva în comun zilele în care te trezeşti?

— Uneori... Mereu aflu ceva nou. Dar...

Prinde telefonul între umăr şi ureche şi-şi freacă gambele cu mâinile. îi e groaznic de frig. Are aplicată pe unghii o ojă foarte veche, o nuanţă de caisă care i-a plăcut la un moment dat, dar care acum nu-i mai place.

— Atât de multe lucruri ar fi trebuit să reuşească să împiedice crima, dar

nu s-a întâmplat.

— Poate că nu e vorba despre împiedicarea ei.

— Adică?

— Spui că e rău, nu-i aşa? Acest Joseph? Poate că nu e vorba să împiedici uciderea lui.

— Continuă.

— Ei bine, dacă o opreşti se pare că ai o altă problemă.

— Cum aşa?

— Poate că nu e vorba despre împiedicarea crimei, ci de înţelegerea ei. Ca să-l poţi apăra pe Todd. Ştii? Dacă ştii *de ce,* atunci ai putea spune asta în instanţă.

Lui Jen îi tremură urechile după ce el a terminat de vorbit. Probabil, probabil. E avocat, la urma urmei.

— Da. De exemplu, dacă a fost autoapărare sau a fost provocat.

— Exact.

Jen ar vrea să se întoarcă la ziua zero, doar o dată, să o mai vadă o dată, ştiind tot ceea ce ştie acum.

— Nu ştiu dacă ţi-am spus asta în viitor, dar le spun de fiecare dată doritorilor de călătorii în timp acelaşi lucru: dacă mă cauţi în trecut, spune-mi că ştii că prietenul meu imaginar de când mergeam la şcoală se numea George. Nimeni nu ştie asta. Ei bine, în afară de călătorii cărora le-am spus. Până acum, nimeni nu a venit vreodată la mine.

— îţi voi spune eu, afirmă Jen, emoţionată de această informaţie cu caracter personal. De acest indiciu, de această scurtătură, de această şmecherie.

îi mulţumeşte şi îşi ia rămas-bun.

— Oricând, spune el. Mai vorbim ieri.

Jen zâmbeşte palid, trist, închide şi se gândeşte la ziua de azi. în fond, e tot ce are.

Astăzi. Mai 2021.

Mai 2021. Ceva se strecoară în conştiinţa ei, ca o ceaţă fină care se strânge la orizont.

Apare la fel cum apar uneori gândurile. Soseşte pe neaşteptate. îşi verifică telefonul. Da. Are dreptate. Este 17 mai

2021.

Atunci se petrece.

Ca o lovitură pe neaşteptate, atât de violentă încât o face să îşi piardă

echilibru pentru moment: astăzi e ziua în care a murit tatăl ei.

Jen se preface că rezistă imboldului de a o face. Nu călătoreşte în timp ca să-şi vadă tatăl, ca să îndrepte una dintre greşelile majore ale vieţii ei, îşi spune ea în timp ce-şi îndreaptă părul. Nu face asta ca să-şi ia rămas-bun de la el. E aici ca să-şi salveze fiul.

Dar toată dimineaţa se gândeşte la acel rămas-bun de la morgă, doar ea şi trupul lui mort, mâna lui rece şi uscată într-a ei, sufletul lui în altă parte.

îl priveşte pe Todd jucând *Crash Team Races Nitro-Fueled* jocul lor *du jour*[ÎM}] în timp ce se foieşte nebuneşte, încrucişându-şi şi descrucişându-şi picioarele. în cele din urmă, Todd îi adresează un *Ce e?,* iar ea se îndepărtează, lăsându-l cu ale lui.

Caută informaţii despre Kelly pe aplicaţia Google de pe telefon, în timp ce stă în picioare pe hol. Nu găseşte nimic, niciun fel de amprentă online. îi tastează numele de familie pe un site de găsire a strămoşilor, dar căutarea întoarce sute de rezultate din întreaga Mare Britanie. Găseşte o fotografie a lui Kelly şi efectuează o căutare inversă, după fotografie, dar nu găseşte nimic.

Urcă la etaj. Kelly îşi face socotelile.

— Microsoft îmi acordă sprijin, îi spune el.

O ceaşcă de cafea pe un suport. Un zâmbet schiţat pe faţa lui. Când Jen se apropie, el întoarce puţin ecranul computerului, astfel încât ea să nu vadă ce e pe el. Jen observă gestul de data aceasta. Trebuie să îl fi ratat prima dată.

Poate că, ţinute undeva, are alte venituri. Droguri, poliţişti morţi, crimă. Oare are mai mulţi bani decât ar trebui să aibă un zugrav/decorator? Nu neapărat. Nu o grămadă, se gândeşte ea. Nu a observat niciodată nimic – şi oare, dacă avea, nu ar fi observat? O amintire răsare de nicăieri. Kelly dând bani de pomană acum doi ani. O grămadă, mai multe sute de bre. El nu-i spusese şi, când l-a întrebat, explicase gestul ca fiind unul de filantropie anonimă, datorat unei afaceri bune pe care o

încheiase. Pe Jen o deranjase, în felul acela imperceptibil în care te deranjează faptul că te minte soţul, chiar dacă este vorba despre un lucru pozitiv. Minciuna nu fusese mai mare decât era, dar tot fusese o minciună.

— Hei, îţi pun o întrebare ciudată, spune ea voioasă. Dar ai vreo rudă în viaţă? Ştii, vreun văr, plecat odinioară...

Kelly se încruntă.

— Nu? Părinţii erau doar nişte copii, spune el rapid.

— Nici măcar o rudă foarte îndepărtată, poate dintr-o altă generaţie?

— ...Nu. De ce?

— Mi-am dat seama că nu te-am întrebat niciodată despre familia ta extinsă. Am senzaţia asta ciudată că am văzut o fotografie veche cu tine. Erai cu un bărbat care avea ochii tăi. Era mai îndesat decât tine. Aceiaşi ochi. Păr mai deschis la culoare.

Kelly pare să reacţioneze cu tot trupul la această întrebare, reacţie pe care o maschează ridicându-se dintr-odată.

— Habar n-am, spune el. Nu cred, nici nu ştiu dacă am fotografii vechi. Mă ştii. Sunt lipsit de sentimentalism.

Jen dă din cap, urmărindu-l şi gândindu-se cât e de neadevărat ce spune. Nu e nici pe departe lipsit de sentimentalism.

— Trebuie că mi s-a părut, spune ea.

Sunt doar ochii. Probabil e doar un prieten în fotografie.

Jen întâlneşte cele două irisuri albastre şi se simte dintr-odată mai singură ca niciodată în întreaga ei viaţă. Ar trebui să aibă 43 de ani, dar azi are 42. Ar trebui să fie toamnă şi e primăvară, cu optsprezece luni în urmă. Iar soţul ei nu este cine pretinde că este, indiferent de fusul orar în care se află ea.

Şi tatăl ei e în viaţă.

Tatăl ei care o iubeşte necondiţionat, chiar dacă o face în felul lui. La fel cum Jen simte că trebuie să-şi analizeze capacităţile ei de a fi părinte pentru a-şi salva fiul, vrea acum să se întoarcă spre persoana care a crescut-o.

— Merg să-l văd pe tata, spune ea.

Replica vine de nicăieri. Jen nu se poate abţine. Are nevoie să-i simtă mâna caldă în a ei. Are nevoie să-l vadă aşezând berea şi alunele lângă care va muri. Nu va sta. Doar va... îi va spune doar că îl iubeşte. Şi apoi va pleca.

— Oh, grozav, spune Kelly. Distracţie plăcută! strigă el în timp ce ea goneşte pe scări în jos. Salută-l din partea mea!

Kelly şi tatăl ei au avut întotdeauna o relaţie cordială, dar niciodată apropiată. Jen crezuse că soţul ei ar putea să fie în căutarea unei figuri paterne şi că îl va adopta pe al ei de bunăvoie, dar, de fapt, făcuse exact opusul, ţinându-l mereu pe Ken la o oarecare distanţă, la fel cum făcea cu

majoritatea oamenilor.

îşi sună tatăl din maşină, o parte din creierul ei crezând în continuare că nu va răspunde.

Dar desigur că o face. Şi asta îi dovedeşte lui Jen, mai presus de orice, că i se întâmplă într-adevăr toate acestea. Cu adevărat.

— O surpriză plăcută, îi spune tatăl ei.

Şi iată-l, la capătul liniei. Trezit din morţi. Vocea lui şic, rezervată, dar îndulcită de umor odată cu trecerea timpului. Jen se lasă dusă de val ca un animal captiv care simte o briză după mult timp, după atât de mult timp.

— Te deranjez? Mă gândisem să trec pe la tine, spune Jen, cu voce groasă.

— Sigur. Pun ceainicul pe foc.

Jen închide ochii la fraza pe care a auzit-o de o mie de ori, dar nu de optsprezece luni îndelungate încoace.

— OK, spune ea.

— Grozav.

Pare vesel. E singur, bătrân şi muribund, chiar dacă el nu ştie încă.

Tot ceea ce Jen ştie îi spune că nu ar trebui să fie aici. Toate nenorocitele alea de filme ar confirma acest lucru. Ar trebui să schimbe doar lucrurile care ar împiedica crima, nu-i aşa? Să nu devină prea dornică, atât de egoistă încât să încerce să schimbe şi alte lucruri. Să se joace de-a Dumnezeu.

Dar nu se poate abţine.

Locuieşte într-o casă în stil victorian cu trei etaje, inclusiv mansarda transformată. Ferestre duble cu cercevea de ambele părţi ale uşii din faţă, cu cadru din lemn închis la culoare. De modă veche, dar fermecătoare. La fel ca el.

Se uită la el cu uimire în timp ce el se dă înapoi, făcându-i loc să intre. Acel braţ. Robust, cu sânge cald, de fapt prins de trupul viu al tatălui ei.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el, o expresie intrigată străbătându-i trăsăturile.

— Oh, nimic, spune ea, am... am o zi ciudată şi asta e

tot.

Tatăl ei rămăsese în căminul matrimonial după moartea mamei ei. Insistase, iar ea nu avusese pe nimeni care să o ajute să-l convingă. Viaţă de copil singur la părinţi. îi spusese că nu va fi nicio problemă cu scările, că va continua să cureţe el jgheaburile. Şi, într-un final, nici jgheaburile, nici

scările nu îl uciseseră.

— Cum aşa?

— Nimic, spune Jen, dând din cap şi urmându-l în jos pe holul care pare mai mic, cumva, acum că e adultă.

Jen e cuprinsă de un sentiment foarte diferit când vine aici. Un fel de nostalgie nedefinită, acoperită de un strat fin de praf, de parcă ar putea cuprinde trecutul dacă s-ar strădui suficient de mult. Şi acum e aici, chiar aici, la începutul anului de dinaintea celui în care fiul ei devine un criminal, ziua în care moare tatăl ei, dar Jen nu simte că aşa se va întâmpla.

— Eşti sigură? o întreabă el.

O privire în urmă, în timp ce trec prin salonul obosit. Covoare de un verde-salvie, aspirate cu grijă, dar, cu toate acestea, gri-negre la margini. Nu a observat asta înainte. Probabil a moştenit dispreţul faţă de menaj de la el.

Un covoraş rotund şi gri, cu forme geometrice pe el. Obiectele decorative, pe care le avea de decenii, se află pe diverse rafturi din lemn închis la culoare, care ies în relief deasupra şemineelor şi a radiatoarelor.

El aprinde lumina în bucătărie, deşi e miezul zilei. Un tub de neon. Zumzăie în timp ce se aprinde.

— S-a rezolvat cu *Morris vs Morris?* întreabă el, ridicând sprâncenele.

Pronunţă *şi* în loc de *vs,* aşa cum o fac toţi avocaţii.

— Eu..'.

Ezită. Evident, nu-şi mai aminteşte nimic.

— Jen! Ai spus că se va rezolva!

îşi înclină capul, privind în sus spre el. Asta era. Uitase. Nu ducea durerea la uitarea tuturor motivelor de enervare din familie, până la urmă? Acest gen de schimb de replici ar fi agasat-o atunci, dar nu şi astăzi. E pur şi simplu bucuroasă că e aici, în arenă, nu alungată de moarte.

— îmi pare rău, sunt obosită.

— Ai patru zile la dispoziţie înainte să retragă oferta, spune el.

Dintr-odată, privind retrospectiv, îşi dă seama precis de unde

se trag
unele dintre nesiguranţele ei: de aici. La maturitate, ea s-a îndepărtat de oameni ca tatăl ei, s-a împrietenit cu genul de mizantropi precum Rakesh, Pauline. S-a căsătorit cu Kelly. Aceştia îi permit să fie ea însăşi, adevărata Jen.

— Ştiu, va fi bine. Vom cădea la pace luni, spune ea.

— Ce părere are clientul despre ofertă?

— Oh, nu-mi aduc aminte.

Jen îşi flutură o mână, dorind să încheie conversaţia pe acest subiect. Nu fusese deloc idilic, nu-i aşa, să lucreze împreună? Uneori era dificil, ca acum. Tatăl ei pus pe treabă, devotat, un obsedat de detalii. Jen, şi ea pusă pe treabă, dar mai degrabă pentru a-i ajuta pe oameni decât din orice alt motiv.

îşi aminteşte bine că odată participase împreună cu tatăl ei la o întâlnire importantă pentru soluţionarea unei dispute, iar el se enervase când Jen nu avusese un formular sau altul. îi trimisese în mod repetat lui Pauline un SMS, *Tata e un idiot,* Pauline răspunzându-i cu emoticoane. Aproape că îi vine să râdă, dar acum senzaţia e atât de dulce-amară. Ce copiii suntem în faţa părinţilor noştri!

— îmi pare rău, nu am dormit bine, spune ea, întâlnindu-i privirea. Luni voi fi mai bine. Promit.

— Arăţi ca... nu ştiu. Ba da, arăţi ca atunci când era Todd mititel şi nu te odihneai deloc.

Jen zâmbeşte încurcată.

— îmi amintesc acele zile.

— Eşti atât de obosit când ai un bebeluş, încât poţi dormi oriunde, spune el melancolic.

Pur şi simplu, precum o prismă ţinută în lumină, tatăl ei îşi dezvăluie o altă faţetă. Fusese întotdeauna un tip competitiv, sufocat de muncă, dar, în anii de dinaintea morţii, se mai înmuiase, începuse să-şi dea voie să simtă, să dezvăluie o versiune mai fluidă, mai moale a lui; a fost mai bun ca bunic decât a fost ca tată. Au petrecut atât de puţin timp împreună.

— Când te-am avut pe tine, mi s-a întâmplat odată să adorm la semafor.

— N-am ştiut niciodată, spune ea.

Jen simte o senzaţie ciudată pe spate, ca şi cum ar fi deschisă o fereastră undeva şi aerul rece ar pătrunde înăuntru. Ce face aici? Nu ar trebui să facă asta. Să descopere lucruri pe care nu le va putea uita niciodată.

— Nu ţi-am spus niciodată, explică el. Nu vrei niciodată să simtă copilul tău că ar fi o povară.

Spune această a doua propoziţie cu dificultate evidentă, muşcându-şi buzele când o termină de rostit şi privind spre ea. Stau în picioare în sufrageria lui, între camera de zi şi bucătărie. Lumina de afară e frumoasă, iluminând o dungă de praf în faţa uşilor care dau spre terasă.

— Nu, şi eu fac la fel cu Todd.

— E greu când ai un copil. Nimeni nu-ţi spune asta.

Tatăl ei ridică din umeri, părând mulţumit să petreacă ceea ce consideră o zi normală împreună cu fiica lui.

— Eram în maşină cu tine?

— Nu. Nu, spune el râzând. Eram pe drum spre serviciu. Dumnezeule, era... altceva, erau acele zile alături de un nou-născut. Uneori îmi doream să chem autorităţile şi să spun: *Ştiţi cât de greu este să ai un nou-născutl*

— Credeam că mama a făcut totul.

Colţurile gurii îi coboară şi dă din cap.

— Mă tem că micuţa Jen a luat în stăpânire casa cu ţipetele ei.

Clipeşte în timp ce-l priveşte intrând în bucătărie, unde pune meticulos

la fiert pe plită un ibric cu apă, aşa cum a făcut întotdeauna. Plin până la refuz – la naiba cu planeta! —, îndepărtând capacul cu o mână tremurândă. Nu a mai văzut acel ibric de atâta vreme. Vânduseră casa cu un an în urmă. Jen nu păstrase mare lucru.

Bucătăria miroase a vechi. A tanin şi mosc, un fel de miros de rulotă.

— Şi de ce nu dormi? întreabă el.

— M-am certat cu Kelly, spune ea, ceea ce presupune că e adevărat.

Jen dă din mână în timp ce ochii i se înlăcrimează. Se gândeşte în continuare la semafor. Dumnezeule, ce lucruri facem pentru copiii noştri!

Tatăl ei nu spune nimic, nu face decât să o lase pe Jen să vorbească, stând în picioare pe dalele uzate. îi întâlneşte ochii, care sunt exact că ai ei. Todd nici măcar nu are aceşti ochi, aceşti ochi căprui. Todd îi are pe ai lui Kelly. Acesta e târgul pe care-l faci când ai copii cu cineva.

— Ce s-a întâmplat? întreabă tatăl ei.

Nu e o propoziţie pe care ar fi rostit-o în urmă cu douăzeci de ani. Ibricul începe să fiarbă, clătinându-se încet pe plită. Tatăl

ei continuă să o privească, ignorându-l, de parcă ar fi un tremur îndepărtat.

— Oh, doar obişnuitele certuri maritale, spune ea apăsat.

Ce altceva ar putea spune? Să-i spună toată povestea, cu detalii, de la ziua zero până aici, ziua minus cinci sute sau pe-acolo?

El se sprijină de blatul de vizavi de ea. E aceeaşi bucătărie dintotdeauna. Stilul anilor 1980, melamină de un alb murdar, mimând lemnul de stejar. E confortabilă, deşi calitatea nu e una deosebită. Dulapuri cu pahare de cristal pe care el nu le mai foloseşte. O tavă de ceai din plastic cu motive florale,

pe care seară de seară va pune o mâncare gata preparată.

— Kelly m-a minţit, spune ea.

— în legătură cu ce?

— E implicat în ceva întunecat. Poate a fost dintotdeauna.

Tatăl ei aşteaptă o clipă, apoi mai degrabă scoate un zgomot decât rosteşte un cuvânt.

— Huh.

Duce o mână la gură.

Petele de bătrâneţe. Jen e uşurată să le vadă, să fie în continuare aici, în prezentul relativ.

— Ce fel de lucru?

— Nu ştiu. Se întâlneşte cu un infractor, cred, spune ea.

Ochii tatălui ei se întunecă.

— Kelly e un om bun, spune el ferm.

— Ştiu. Dar tu niciodată... înţelegi?

— Ce?

— Nu simt că tu... că voi v-aţi plăcut într-adevăr unul pe celălalt?

— E bun cu tine, spune tatăl ei, ocolindu-i întrebarea.

Jen râde tristă.

— Ştiu.

Se gândeşte din nou la casă şi la fotografie.

Nu-şi poate da seama şi nici nu-şi poate da seama cum să-şi dea seama. E un mister total pentru ea.

— Ţii minte ziua în care a venit pentru prima dată la firmă?

— Desigur, spune Jen imediat, dar asta e tot ce vrea să spună.

Martie le aparţine ei şi lui Kelly, chiar dacă amintirile s-au mai estompat acum. înseamnă atât de mult pentru ei, încât Kelly şi-a tatuat data pe piele câteva luni mai târziu. Nu îi spusese că-şi va face tatuajul. Dispăruse în mijlocul zilei şi se întorsese acasă tară să spună nimic. Abia când Jen îl dezbrăcase descoperise tatuajul; moştenirea lor comună.

— îţi aminteşti toată munca neplăcută de atunci? spune

ea.

Fusese perioada de început a firmei, când tatăl ei o luase pe Jen ca stagiară – o reţetă a disfuncţionalităţii, dacă a existat vreodată aşa ceva. El îşi făcuse pregătirea la o companie Magic Circle din City, dar dorea să aibă propria firmă, aşa că, plin de ambiţie, s-a mutat cu locuinţa în Liverpool, visând la fuziuni şi achiziţii. După ce mama ei a murit de cancer în anii

1990, a înfiinţat Eagles. De ce nu o numise Legal Eagles, Jen nu înţelesese niciodată.

La începuturi, luaseră orice caz se ivea, se întinseseră până la limitele expertizei lor pentru a evita întârzierea plăţii chiriei. Făceau procuri speciale în paralel cu tranzacţii imobiliare şi cu despăgubiri pentru vătămare corporală.

— Redactam codicile cu manualele sub birou, pe genunchi, spune el râzând.

Jen zâmbeşte trist.

— îţi aminteşti contractele de *timeshare*[im] pe care le-am făcut? adaugă ea, bucuroasă să-şi amintească.

— Cum adică? spune tatăl ei, dar e ceva ciudat în legătură cu tonul lui. Ceva ascuns, de parcă i-ar urmări cineva.

— Da, îmi amintesc că făceam contracte şi apoi trebuia să ţinem evidenţa şi să facem liste ca să ştie fiecare când îi vine rândul?

— Aşa făceam?

— Bineînţeles! spune Jen, pe moment confuză.

Tatăl ei are o capacitate fenomenală de a-şi aminti evenimente din trecut. Trebuie să-l fi supraapreciat, memoria lui nefiind chiar atât de bună cum credea ea.

— Nu prea cred. Dar, în orice caz, nu au fost acelea zilele de glorie? spune el. Pizza la birou...

Jen dă din cap aprobator.

— Sigur că au fost, spune ea, deşi e o minciună.

— Şi apoi cumva totul a luat-o la vale, nu-i aşa?

— Mda.

îşi aminteşte primăvara în care l-a cunoscut pe Kelly. Firma începuse în cele din urmă să producă bani. Câteva procese câştigate pentru clienţi mari. Au angajat o secretară şi pe Patricia la contabilitate. Şi acum uită-te la ea. O sută de angajaţi.

— Stai la cină? o întreabă el, turnând două ceşti de ceai.

Jen ezită, privindu-l. Este ora patru. Mai are de trăit între trei şi nouă ore. Privirile li se întâlnesc.

Îşi ia ceaşca aburindă din mâna lui fără niciun cuvânt şi soarbe din ea, trăgând de timp. Ştie că nu ar trebui să rămână. „Nu schimba alte lucruri. Ţine-te de ceea ce ar trebui să faci. Nu juca la loterie. Nu-l ucide pe Hitler.

Nu te abate."

Dar gura se deschide să răspundă în locul ei.

— Mi-ar face mare plăcere, spune ea, atât de încet, încât speră ca Universul să nu audă dacă o spune cu jumătate de gură, doar lui, tară martori, aceasta fiind o discuţie particulară între tată şi fiică.

Vrea să nu mai fie singură, doar pentru o vreme, să înceteze să-şi mai imagineze toate indiciile incomprehensibile, să înceteze să mai meargă doar înapoi, înapoi, înapoi, ci înainte, un joc cu şerpi şi scări în care sunt doar şerpi.

— Ce avem la masă? adaugă ea.

Tatăl ei dă din umeri, e un gest de fericire.

— Orice, spune el. Prezenţa unei alte persoane nu face decât să facă viaţa să pară festivă, nu-i aşa? Chiar dacă avem fasole pe pâine prăjită.

Jen ştie exact ce vrea să spună.

E ora şapte şi cinci. Jen şi tatăl ei au pus în cuptor o plăcintă cu peşte pe care o avea în congelator de „Dumnezeu ştie când". Ar trebui să plece, ar trebui să plece, continuă să se gândească Jen, creierul ei raţional implorând-o cu un fel de raţionament înspăimântat, dar picioarele ei – în papuci – sunt încrucişate la nivelul gleznei şi el a pus *Super Sunday* şi e atât de aproape de final, iar ea nu-l poate părăsi, nu poate, nu poate.

— Ar trebui să pun şi o pâine cu usturoi la cuptor, spune tatăl ei. Zilele astea îmi vine să mănânc cât întreaga Anglie. Ştii, mama ta ura usturoiul. Spunea că a mâncat prea mult în timpul sarcinii.

— Aşa a făcut? întreabă Jen, ridicându-se. O pun eu în cuptor.

— Dumnezeule, urăsc *Super Sunday.* O emisiune neghioabă, spune el şi începe să treacă de la un canal la altul.

— Hai să ne uităm la *Lege şi ordine* şi să criticăm procedura, propune Jen peste umăr.

— Aşa mai vii de-acasă, spune tatăl ei, navigând la meniul Sky. Adu-mi şi o bere, spune el. Şi nişte alune cât

aşteptăm să se facă mâncarea.

Perii de pe spatele lui Jen se ridică, unul câte unul, ca nişte mici santinele.

— Sigur, spune ea.

Intră în tăcere în bucătărie şi pune pâinea cu usturoi în cuptor. Lampa îi luminează picioarele în şosete.

Berea se răceşte deja pe uşa frigiderului.

— Serveşte-te cu tot ce vrei, strigă el de dincolo.

Jen găseşte alunele într-un dulap care pare să conţină aproape tot ce vrei – suc de portocale, două bucăţi de avocado, stafide în ciocolată, pliculeţe de ceai, biscuiţi Mint Club – şi i le aduce.

— Nu ştiam că mama a mâncat usturoi când era însărcinată.

— Oh, da, tone. Uneori chiar crud. înfigea câţiva căţei într-un pui fript şi apoi îi mânca unul câte unul, spune tatăl ei.

Jen îşi poate doar imagina. O femeie pe care a pierdut-o prea devreme, mâncând căţei de usturoi pe masa din bucătărie, cu degetele unsuroase, în timp ce Jen era în pântecul ei. Todd în al lui Jen. Potenţialul Todd, în orice caz.

— Spunea că a exagerat. Mereu spuneam asta – ia berea şi alunele cu o mână, printr-o mişcare abilă. Dumnezeule, e atât de sănătos! —, nu ar fi consumat mâncărurile ei preferate când era însărcinată dacă aveam altceva, ca să nu se îngraşe.

El se apleacă în faţă şi aprinde focul. Nu fusese găsit cu focul aprins şi cu o pâine cu usturoi şi o plăcintă de peşte în cuptor. Acestea sunt toate schimbări produse de Jen. Focul se aprinde cu uşurinţă, deplasându-se rapid de la stânga la dreapta, precum cuvintele care apar pe o pagină scrisă la maşină. încăperea se umple imediat cu un miros uşor şi cald de gaz.

Jen se aşază lângă foc, pe un taburet brodat de mama ei, a cărui parte de sus a fost păstrată de tatăl ei. Nu şi-a luat nici gustări, nici băutură pentru ea, doar îl priveşte. Aşteptând.

Ce-i spui cuiva când ştii că acestea vor fi ultimele cuvinte pe care i le vei adresa? Pur şi simplu... nu o faci, nu pleci, nu-i aşa? Pe Jen o cuprinde teama, la fel ca focul pe care tocmai l-a aprins tatăl ei, ca să-i fie ei cald. Jen nu avea de gând să plece niciodată. Cum ar putea să-l lase singur?

Şi dacă asta ar putea împiedica totul? Cumva?

— Dar n-aţi mai făcut un alt copil, îi spune ea tatălui ei, în loc să curme scurt conversaţia, în loc să plece, în loc să găsească un mod de a-şi lua rămas-bun de la el, acum şi pe

vecie.

— Niciodată nu a fost momentul potrivit, iar apoi a fost prea târziu, spune el simplu.

Desface sticla de bere cu un fâsâit.

— Legea îţi ia prea mult, nu-i aşa? îi dai o mână şi... întotdeauna am

— crezut că Kelly gândea bine când zicea să nu laşi niciodată munca să te acapareze.

— Cine ştie ce idei are Kelly, spune Jen apăsat, şi tatăl ei pare jenat.

— Gândeşte bine, spune el blând.

Jen e cuprinsă de un sentiment ciudat şi prevestitor. De parcă... de parcă, dacă ar şti că va muri, tatăl ei ar putea să-i spună ceva. O cheie. O piesă din puzzle. Câteva cuvinte înţelepte pe patul morţii, pe care ea le-ar putea folosi. O latură a prismei aflate încă în întuneric.

Se lasă tăcerea, singurul zgomot fiind cel produs de gazul care arde, un fel de năvală, ca o ploaie undeva departe. Pompează o căldură atât de puternică, încât aerul de deasupra sclipeşte. Ar putea rămâne aici pentru totdeauna, în ciudata cameră de zi a tatălui ei, în timp ce se coace pâinea cu usturoi.

Şi atunci se întâmplă. Jen o vede trecând peste tatăl ei ca un nor de furtună. Alunele şi berea lângă el, aşa cum au spus. Sudoarea e primul semn, o spuzeală lăptoasă pe fruntea lui, ca şi când ar fi fost afară în burniţă.

— Oh, vai! spune el, pufăind aer în obraji. Jen?

Jen se înfierbântă de panică. Nu credea că va fi aşa. Credea că va fi brusc.

Duce o mână la stomac, tresărind, cu ochii la ea.

— Jen, nu mă simt bine, spune el.

Are o voce temătoare, ca a lui Todd când era mic şi cădea, o privea mai întâi pe ea ca să vadă cum se simte; oglinda lui maternă. Şi acum iat-o aici, la capătul vieţii tatălui ei, cu rolurile inversate.

— Tati, zice ea, un cuvânt pe care nu îl mai rostise de decenii.

— Jen... sună la 999, te rog, spune el.

Ochii îi sunt căprui, la fel ca ai ei, implorând-o. Jen scoate telefonul. Nu încape îndoială. Nu încape nicio îndoială. Are doar

iluzia că poate alege.

Ziua minus Şapte sute optzeci Şî trei, ora 8.00

Jen e în septembrie, cu un an în urmă. Se adaptează, gândindu-se la noaptea trecută, la tatăl ei, la felul în care a privit-o pe patul de spital. Cald şi viu. Şi acum e din nou înainte de asta, iar el e din nou viu, dar nu pentru că l-a salvat ea. Se întreabă dacă, cumva, când va merge din nou înainte îl va fi salvat din nou şi va fi acolo, în viitor, în viaţă.

O grămadă de cadouri ambalate în hârtie cu dungi albe şi albastre sunt aşezate în colţul dormitorului lor. Oh! Trebuie să fie ziua lui Todd, împlineşte 16 ani. Ce s-ar putea ascunde în acea zi în care îşi serbează aniversarea care ar putea explica motivul pentru care comite o crimă? Se gândeşte la ceea ce a spus Andy, despre cum poate nu e vorba despre împiedicarea crimei, ci despre apărarea lui Todd după comiterea ei.

Se uită fix la grămada de cadouri, ambalate noaptea trecută undeva în trecut; într-o zi de ieri la care e posibil să nu mai ajungă niciodată. Cadourile sunt jocuri pentru Playstation şi un ceas Apple. Prea costisitoare, dar ea voise să cumpere ceasul pentru el, abia aşteptând să-i vadă reacţia. Vor ieşi în oraş la cină, la Wagamama's, nimic foarte special. E rece. Vremea s-a stricat devreme anul acela, toamna luând locul verii aproape peste noapte.

începe să sorteze cadourile lui Todd, cu palmele şi genunchii pe podea. Aceste două cadouri cu ambala, moale sunt şosete. Acest dreptunghi e ceasul de la Apple... le pune pe celelalte pe podeaua de lemn, privindu-le, intrigată. Acela mic şi rotund pare un balsam de buze. Categoric nu e asta. Habar nu are ce este. Nu-şi poate aminti.

Orice ar fi, speră că îi vor plăcea.

Stivuieşte cadourile la loc şi coboară scările pentru a bate la uşa lui Todd. ' '

— Ăăă, intră?! spune el cu o voce încurcată.

Aşa e. Desigur. Jen a început să bată la uşă abia de anul trecut. Anul viitor. Nu mai contează.

— La mulţi ani! spune ea, apăsând clanţa uşii cu stiva de cadouri.

— Aşteaptă, aşteaptă, aşteaptă-mă! spune Kelly, grăbindu-se să urce scările cu două cafele şi un dovleac pe o tavă. La fereastra panoramică,

— dincolo de el, cerul este de un albastru de toamnă perfect. Ca şi când nimic neplăcut nu s-a întâmplat niciodată şi nici nu se va întâmpla vreodată.

Când intră în dormitorul lui Todd, el e îmbrăcat într-o pijama de culoare galben-pal, stă aşezat în pat, cu părul încurcat ca al lui Kelly. Jen se-opreşte în uşă, privindu-l. Are şaisprezece ani. Un puşti, într-adevăr, nimic mai mult. Atât de absolut, absolut inocent, încât o doare inima să-l privească.

Deşi e ziua lui, Todd trebuie să meargă la şcoală şi, în timp ce se pregăteşte, Jen vede că astăzi are un proces; un eveniment rar în calendarul oricărui avocat de divorţuri este un proces în toată puterea cuvântului. Este *Addenbrokes vs Addenbrokes,* un caz care îi acaparase viaţa în ultimul an. Un cuplu căsătorit de peste patruzeci de ani, oameni care continuau să râdă unul la glumele celuilalt; dar soţia nu putea trece peste infidelitatea din trecut a clientului lui Jen. Andrew regreta atât de mult, încât era dureros. Dacă ar fi fost el în locul lui Jen, ar fi fost primul şi singurul lucru pe care l-ar fi schimbat în trecut.

Coboară scările – casa este goală din nou –, gândindu-se că nu poate participa la un proces. Nu va conta. Oricum nu se va trezi în ziua de mâine. Care sunt şansele?

Exact când se gândeşte la asta, îi sună telefonul. Andrew.

— Eşti pe drum? o întreabă el.

Simte furnicături în piept. Conform teoriei lui Andy, nu e vorba despre faptul că trăieşte tară consecinţe, ci mai degrabă că nu poate vedea consecinţele acţiunilor ei. Cel puţin, nu astăzi.

— Eu... începe ea să spună.

Nu suportă să-i facă asta.

— E, vreau să spun, e ziua procesului, nu? întreabă el.

Şi nu e vorba că el ar putea renunţa la ea ca avocat, cândva

în viitor, dacă ratează ziua de astăzi. Nu e vorba că ştie rezultatul – Andrew pierde. Ci de faptul că ştie că are inima frântă şi că pare atât de lipsit de energie şi de trist, la fel ca toţi clienţii ei, la fel ca ea. Aşa că Jen, la fel cum a mai făcut de o mie de ori cu o mie de alţi clienţi, îi spune că va ajunge acolo în zece minute.

Judecătoria din Liverpool are un aspect municipal, dar, cu toate acestea, este impunătoare. Jen vine arareori aici – la fel ca majoritatea avocaţilor,

încearcă să se ajungă devreme la o înţelegere şi reuşeşte acest lucru adesea înainte să intre în joc vehemenţa şi cheltuielile de judecată. Dar Andrew şi soţia lui nu se vor opri aici. Principalul motiv de ceartă era în legătură cu un substanţial fond de pensii care urmează să ajungă la maturitate anul următor. Jen îşi aminteşte că a fost surprinsă că Andrew nu ar renunţa la el, dar majoritatea oamenilor care au trădat sau au fost trădaţi nu sunt raţionali. Este singura şi cea mai importantă lecţie pe care a învăţat-o în cariera ei.

— Uite, îi spune lui Andrew, după ce a salutat avocatul pledant – slavă Cerului că desfăşurarea audierii e prezidată de cineva care îşi poate aminti cazul. Vom pierde acest proces.

În mod normal, nu ar spune niciodată aşa ceva. Atât de apăsat, atât de pesimist. Dar aşa se va întâmpla: desigur, ea ştie că aşa va fi.

— Dacă aş fi judecătorul, aş decide în favoarea soţiei tale, îi spune ea.

— Oh, ei bine, grozav, mă bucur să aflu că eşti de partea mea, spune Andrew acid.

Se apropie de 65 de ani, dar arată încă tânăr, joacă squash de trei ori pe săptămână, tenis în celelalte seri. Foarte probabil e singur, nu s-a mai întâlnit cu cealaltă femeie de când s-a întâmplat, după care i-a mărturisit totul soţiei lui. Uneori, Jen se întreabă, în cazul în care ea ar fi fost Dorothy, dacă l-ar fi iertat pe Andrew. Probabil că da, dar e simplu pentru Jen să spună asta după ce a asistat atât de intim la frângerea inimii clientului ei, la disfuncţionalitatea lui, la felul în care a lăsat toate

fotografiile cu Dorothy pretutindeni prin casă.

îl conduce pe Andrew într-una dintre sălile de consiliu care flanchează coridorul până la sala de judecată. E plină de praf şi e rece, de parcă nu a mai fost deschisă de cel puţin câteva săptămâni. Luminile zumzăie după ce le aprinde.

— Cred că ar trebui să oferi ceva la schimb, îi spune ea lui Andrew.

E nevoie de ceva muncă de convingere, dar, în cele din urmă, după argumentele insistente, calme ale lui Jen că va cheltui mai mult pe onorariul avocatului pledant decât încearcă să economisească, oferă şaptezeci şi cinci la sută din fondul de pensii. Jen duce oferta în sala de şedinţe unde se află soţia lui. Crede că va fi destul.

Dorothy e cu avocaţii ei. Este o femeie minionă, care se ţine bine şi e frumos machiată, fizicul ei sugerând forţă musculară, e genul de femeie de 65 de ani care străbate şaisprezece kilometri cu ocazia unei sărbători legale.

— Şaptezeci şi cinci la sută din Aviva, îi spune Jen avocatului, un bărbat pe nume Jacob cu care a fost colegă la facultatea de drept.

Pe atunci, mânca zi de zi acelaşi fel de mâncare la prânz – nuggets de pui şi cartofi prăjiţi – şi obţinea un punctaj de 49% la examenul de dreptul familiei. Jen nu ar fi vrut să o reprezinte el şi realizează faptul că în majoritatea profesiilor sunt probabil o groază de oameni de acest gen.

Jacob ridică din sprâncene privind spre Dorothy. Evident, au stabilit deja suma mai jos de care nu vor merge, deoarece Dorothy dă din cap aprobator, cu mâinile împreunate. Ea semnează acordul de consimţământ pe care Jen îl redactează cu atenţie, simţindu-se chiar mulţumită de modul în care le-a făcut ziua mai uşoară tuturor. Când o aduce înapoi în sala lor de şedinţe, înainte de ora zece dimineaţa, vede că, lângă semnătura ei, Dorothy a scris o scurtă notă. Andrew o priveşte, hârtia preluând tremurul mâinilor lui în timp ce o ţine. Jen încearcă să dea impresia că nu o citeşte, dar o face. Scrie doar: *Iţi mulţumesc, x.*

în timp ce se întoarce pe jos la birou, se întreabă dacă asta îi va ajuta în viitor cumva atât pe ea, cât şi pe ei. Această mică, mică schimbare pe care a făcut-o. Probabil că nu – cum ar putea, dacă se va trezi a doua zi înainte să o facă?

Exact când ajunge la birou, primeşte un SMS de la Kelly. *Cum merge procesul? x.* îl citeşte, dar nu răspunde. Urmează o fotografie. *Cafea pentru o persoană,* scrie sub poza cu o ceaşcă de cafea luată de la Starbucks, pe care o ţine în mână, cu tatuajul de pe încheietură la vedere. Dar, estompat în fundal, ea recunoaşte un mic colţ al casei, casa abandonată pe care a vizitat-o el de Rusalii. Este acelaşi pietriş de pe alee şi aceeaşi zidărie. E din nou acolo, acum. Ce tupeu: crede că nu va observa; crede că nu a fost niciodată acolo.

Deci iat-o aici, E la birou când primeşte acest SMS, nu la tribunal. Trebuie să fie un motiv pentru care se întâmplă acest lucru.

în cele din urmă, se îndreaptă pur şi simplu spre biroul lui

Rakesh fără pantofi în picioare, doar în dres, aşa cum a mai făcut-o de o sută de ori înainte. Pare mai tânăr, miroase în continuare a fum de ţigară.

îi recită adresa.

— Această casă. Sandalwood, a devenit *bona vacantia,* spune ea. Proprietate care a revenit Coroanei. E vreo cale să aflăm a cui a fost mai înainte?

— Ooh, *bona vacantia,* acum mă pui la încercare, spune el cu o urmă de zâmbet.

Are dinţii mai albi.

— Cred că poţi căuta preambulul titlului *bona vacantia* – stai puţin, spune Rakesh, dând click rapid cu mouse-ul.

Jen se bucură că e aici, cu el, în biroul lui din trecut. A fost întotdeauna mult mai bun decât ea la jurisprudenţă. Ar fi trebuit să-l întrebe de multă vreme.

— Se pare că încearcă să vadă cui să i-o transfere pentru că beneficiarul e mort, spune Rakesh. Hiles. H-I-L-E-S.

O explozie se produce în pieptul lui Jen. Hiles. Ryan Hiles. Trebuie să fie. Poliţistul. Poliţistul mort. Deja mort, încă de acum, cu atât de mult timp în urmă. Ce înseamnă asta? Se gândeşte intens care ar putea fi legătura dintre Todd, un poliţist mort şi uciderea lui Joseph Jones. Poate că Joseph l-a ucis pe poliţist şi Todd l-a răzbunat. Poate că aceasta este apărarea lui: căuta dreptatea. Totul îi pare o nebunie, până şi lui Jen. S-a întors cu atât timp în urmă...

— Dar... am căutat recent şi nu l-am putut găsi. Moartea lui nu e înregistrată în registrul general al naşterilor, căsătoriilor şi deceselor.

Rakesh tastează rapid, ochii lui cercetând ecranul.

— Nu, nu e. Dar e categoric mort. Cadastrul insistă asupra certificatului de deces.

— Când a murit? întreabă ea, prin minte trecându-i diverse teorii nebuneşti.

— Nu spune. Certificatul de deces poate fi cumpărat cu trei bre – să-l cer? în ce dosar să-l stochez?

— Nu-ţi bate capul, spune Jen, epuizată. Va dura prea mult.

— Durează două zile, atât.

— Sincer, nu-l cere.

Când iese din biroul lui Rakesh, trece pe lângă cel al tatălui ei. Vorbeşte la telefon, cu uşa întredeschisă. Bagă capul pe uşă, iar el ridică mâna, alungând-o. Poartă o cămaşă albă şi o vestă gri, nu pare un om care mai are doar şase luni de trăit. Data

trecută când îl văzuse era la spital. Nu-şi poate lua ochii de la el acum, sănătos şi bronzat. îl aude spunând la telefon:

— îmi pare rău, înregistrările noastre contabile încep abia din 2005. Am avut o inundaţie.

Dumnezeule, aşa este. Inundaţiile din 2005. Jen fusese în concediu de maternitate, nici măcar nu se dusese acolo ca să-l ajute. Privirea i se înceţoşează la acest gând. Degetele îi rămân pe cadrul uşii cu o secundă prea mult şi el o alungă nerăbdător, gest atât de tipic pentru *el,* încât o face să izbucnească într-un râs dulce-amar.

Todd mănâncă păstăi de edamame cu usturoi şi sare cu chili. Le desface abil, interiorul lor sărindu-i în gură, vorbind în timp ce mănâncă. Kelly stă întins pe scaun, ascultându-l.

— Treaba e că, spune Todd înghiţind una dintre boabe. Trump nu e doar republican, e pur şi simplu nebun.

Inima lui Jen e plină şi uşoară – o vată de zahăr roz cuibărită în pieptul ei. îşi priveşte fiul. Ştie ce bărbat va deveni, cel puţin până la crimă, poate vedea germenii chiar aici. Va învăţa mult mai mult despre politica americană în cei doi ani care urmează după această zi de naştere a lui, o va eclipsa total când vine vorba despre înţelegea acestui domeniu. Vor urmări împreună *The West Wing* anul viitor. El va opri filmul ca să-i explice lui Jen procesul electoral; ea îl va opri ca să-i explice intriga amoroasă. Uitase cu totul şi de asta. Trecutul dispare la orizont precum ceaţa, dar iat-o aici, capabilă să-l retrăiască, să îl analizeze.

— Evident, va fi votat încă o dată, spune Todd, băgând în gură încă un bob. E vorba despre treaba asta cu ştirile false, nu-i aşa? Orice e negativ în legătură cu Trump este acum ştire falsă. Genial, într-un fel.

Se întinde sub masă să-şi aranjeze şireturile – cele de culoare vernil. Asta era în cutia mică circulară! Jen a fost la fel de surprinsă ca el.

— Nu e un geniu. E un porc, spune Kelly calm. Dar sunt de acord că va câştiga un al doilea mandat.

Jen îşi ascunde un zâmbet.

— Punem pariu pe o sută de bre sterline că nu mai câştigă? spune ea. Şi că va câştiga, în schimb, Biden.

— *Biden?* Joe Biden? clipeşte Todd. Moşul?

— Mda. Pariu? spune Jen.

Todd râde. Părul îi cade pe faţă.

— Desigur, punem pariu, spune el.

— Bine, îi spune ea fiului ei. Ce dorinţă îţi vei pune atunci când va fi adus tortul?

îşi sprijină capul în mâini, uitându-se la ea pe deasupra degetelor. îşi aminteşte cum obişnuia să îi tăie unghiile când era copil. Todd se temea de unghiere. Şi le tăia mai întâi pe ale ei, chiar dacă nu era nevoie, ca să-i arate că nu doare.

— Nu, tară tort sau vreun moment solemn, spune el, îmbujorându-se, dar e încântat.

Jen poate să-şi dea seama şi de asta, ca şi când emoţia lui este şi a ei. Ei doi, mamă şi fiu, sunt ca un fermoar, care se desface lent cu trecerea anilor. Şi iată-i aici, mai apropiaţi decât în 2022.

— Doar dacă ne spui care este dorinţa ta, precizează ea.

— Nu poţi spune nimănui ce-ţi doreşti de ziua ta, zice el automat.

Doamne, pielea lui. Nu are pic de păr pe faţă. Emoţiile lui clocotesc încă
aproape de suprafaţă, acea îmbujorare, acea stânjeneală, rânjetul încântat, superstiţia în legătură cu dorinţele. Asta e înainte să fi învăţat să le ascundă pe toate, să fie atât de bărbat.

— Ce? întreabă el curios, privind spre ea.

— Doar că pari atât de matur, spune ea, acesta fiind exact opusul sentimentului pe care-l are, de fapt.

Todd flutură din mână, dar pare extrem de încântat. Ochii lui Jen se umezesc.

— Oh, nu uzina de apă, spune el cu nonşalanţă.

— E atât de ciudat aici, spune Kelly, eternul diplomat evaziv.

Jen îi priveşte ochii. Acel albastru intens. Sunt atât de deosebiţi. Dar poate că persoana din fotografie... poate nu-i avea, nu la fel ca el. Poate că Jen greşeşte. Kelly se lasă pe spate şi-şi desface larg braţele.

— Parcă am fi... nu ştiu. Ca pe holul şcolii. De ce suntem atât de aproape de toţi ceilalţi?

Felul principal le este adus. Pui Katsu cu curry pentru Jen, singurul lucru care-i place din meniu.

— Aş vrea să-mi poţi spune dorinţa ta, îi spune ea lui Todd.

— Dacă-mi promiţi că oricum se va îndeplini, spune Todd, înţepând o găluşcă cu un beţişor chinezesc.

A insistat să folosească beţişoare, îşi aminteşte acum. Prima dată când a trăit această zi, Jen râsese de el. Dar nu şi astăzi, gândindu-se ce i-a spus despre ştiinţă cu o noapte în urmă la masa de seară. Lucrurile care contează pentru el.

— Promit, spune ea.

— îmi doresc doar ca lucrurile să meargă bine, spune Todd simplu. Să trec GCSE-^-ul. Să continui să lucrez din greu. Să devin cineva.

— Ce înseamnă asta? întreabă ea cu blândeţe, menţinând contactul vizual cu el sub lumina puternică a lămpii.

Pare palid. Aerul miroase a usturoi şi Jen se gândeşte imediat la tatăl ei şi la pâinea cu usturoi din cuptor.

Todd ridică din umeri, un copil scăldat în lumina interesului parental, mulţumită că a fost martora gândului, a visării, a dorinţei lui.

— Chestii ştiinţifice, spune el. Ceva ştiinţific. Aş vrea să vin în ajutorul omenirii în viitor, ştii? Aş dori să schimb lumea.

— Ştiu, spun Jen liniştită.

Cum ar fi putut vreodată să râdă de asta?

— Cred că e lăudabil, spune Kelly. Cu adevărat grozav.

— Nu încerc să fiu *grozav,* zice Todd.

— Am vrut să spun doar în sensul vechi al cuvântului.

— Desigur, fornăie Todd şi Kelly râde încetişor.

Când ridică privirea, distras de ceva din spatele lor, expresia de pe chip i se schimbă radical.

— Oh, scuze, trebuie să răspund, spune Kelly sărind în picioare.

Duce telefonul la ureche şi tricoul i se ridică, dezvelindu-i mijlocul subţire. Se îndreaptă spre celălalt capăt al restaurantului, unde ei nu-l pot auzi. Jen se uită fix la telefonul din mâna lui, la faţa lui în timp ce vorbeşte la telefon. E sigură că nu a sunat telefonul, că nu i s-a luminat ecranul.

Se uită în spatele ei.

Nicola Williams e aşezată la două rânduri de mese în spatele lor. Jen e sigură că este ea, chiar dacă arată cu totul altfel, cu părul desfăcut, cu un top fermecător, împarte un bol de tăieţei cu un bărbat şi râde.

Ceva fierbinte îi străbate fulgerător spatele lui Jen. Aşa este. *Aşa* este. Kelly a plecat. A plecat de la masa aniversară. Ceva urgent legat de muncă, spusese el. Privirea ei se opreşte din

nou asupra lui, în timp ce se apropie de masă după un apel telefonic care a durat doar zece secunde.

— Munca, spune el.

E cocoşat, nu se uită neapărat la ei. Şi categoric nu se uită la Nicola.

— îmi pare atât de rău, un client s-a întors mai devreme, vrea să discute o lucrare... te superi dacă eu... ?

— Nu, nu, spune Todd, întotdeauna rezonabil, întotdeauna afabil, până ce ajunge să ucidă.

Flutură din mână, arătând dintr-odată din nou ca un bărbat, la graniţa dintre copilărie şi maturitate.

— Sigur că nu. Du-te. Mănânc eu şi porţia ta.

— E ziua lui! se plânge Jen, trăgând de timp.

— Nu mă deranjează.

— Aminteşte-ţi de mine când vei câştiga Premiul Nobel, îi spune Kelly lui Todd, făcându-le semn de la revedere amândurora.

Jen sare în picioare. Trebuie să facă ceva.

— Nicola, spune ea cu voce tare.

Nicola nu priveşte spre ea, nu face niciun gest, continuă să-l hrănească pe bărbat cu tăieţei.

— Nicola? spune Jen din nou, îndreptându-se spre masa ei.

Kelly se opreşte din mers şi se întoarce încet pe loc, urmărind-o pe Jen.

Colţurile gurii Nicolei se lasă în jos de uimire şi clatină din cap.

— îl cunoşti pe soţul meu? o întreabă Jen, arătând spre Kelly.

Ochii Nicolei şi ai lui Kelly se întâlnesc, dar nu se întâmplă nimic. Niciun semn că s-ar recunoaşte. Fie sunt mincinoşi de clasă, fie nu s-au întâlnit încă, fie această femeie nu este Nicola. Jen se apropie de ea. Dumnezeule, nu e ea. A văzut-o doar prin uşa clubului de snooker. Şi acum, uitându-se la această femeie, Jen e sigură că nu e ea. E mult mai îngrijită, are părul pieptănat altfel, machiajul şi hainele sunt mult mai frumuşele.

— Scuză-mă, scuză-mă. Credeam că eşti o cunoştinţă, spune Jen ruşinată.

Kelly se întoarce la masa lor.

— Ce se întâmplă? întreabă el cu voce joasă, cu palmele lipite de masă.

Se simte ceva din latura negativă a caracterului hotărât al lui. Kelly e

cuprins de o furie ameninţătoare.

— îmi pare rău, am avut impresia că o cunoşti, spune ea, deşi nu i-a întâlnit niciodată pe prietenii lui Kelly.

— Nu, rosteşte el, aşteptând ca ea să spună mai mult.

Pentru că nu o face, pleacă. Jen trebuie să fi greşit. La urma urmelor, probabil că nu Nicola a fost motivul plecării lui.

— Eşti trist că a plecat? îl întreabă pe Todd.

Todd ridică din umeri, dar nu pare să vrea să schimbe repede subiectul. Jen crede că, pur şi simplu, nu îl deranjează.

— E-n regulă, spune el.

— Bine.

— De obicei, tu pleci, adaugă el cu uşurinţă.

Capul lui Jen se ridică de mirare. Poate că nu e aici ca să observe comportamentul lui Kelly.

îl priveşte atent pe Todd. El se uită fix la masă. Jen începe să se gândească la cele spuse de Andy despre subconştient. Despre faptul că indiciile nu sunt, pur şi simplu, lucrul cel mai la vedere.

Conversaţia lor despre proiectul lui Todd la fizică îi revine în minte. Ce-i spusese oare? *De obicei nu acorzi atenţie treburilor mele.* Jen se gândeşte la cutiile de pizza, una goală şi una plină, din noaptea trecută. Că l-a părăsit. Că poate aceste lucruri sunt mai profunde decât crima organizată, decât soţii mincinoşi, decât crimele. Poate că Kelly e o diversiune. Este aici, de ziua lui Todd, după ce a fost atât de des absentă. Ce determină un om să comită o infracţiune? Ei bine, poate e felul în care s-a comportat ea ca mamă faţă de el. La urma urmelor, fiecare acţiune a unui copil reflectă absenţa mamei de lângă el, nu?

Jen şi Todd au mai stat la masă două ore, cu siguranţă enervând personalul care a continuat să-i întrebe dacă mai vor ceva. Afară, soarele apusese, iar cerul devenise mov-închis. Todd a mâncat două budinci, comandate una după alta.

— Când mai pot mânca cu excepţia zilei de naştere? a spus el plin de speranţă şi Jen i-a permis.

— Eşti în creştere, explică ea, alunecând pe neobservate înapoi în rolul mamei unui copil mai mic.

E ceva înnăscut, i s-a spus întotdeauna lui Jen. A fost dintotdeauna înăuntrul ei. Numai ea nu-şi dăduse seama de asta niciodată. îi luase atât de mult timp să se adapteze. Naşterea fusese aşa o mizerie, anii de bebeluşie atât de încărcaţi, atât de plini, încât lui Jen i s-a părut că e într-un vortex, mereu nevoită să facă ceva. Toate clişeele erau adevărate: ceştile de ceai

nebăute lăsate prin toată casă, prietenii neglijaţi, cariera dată peste cap.

Jen le-a îngropat pe toate. Ruşinea resimţită pentru că nu era îndrăgostită până peste cap de propriul ei copil, care a apărut în viaţa ei ca detonarea

unei grenade. A trăit cu ea, cu acea inadecvare, s-a obişnuit cu ea. Apoi însă, ani mai târziu, a simţit în continuare ruşinea; dar şi dragostea.

Jen îşi aminteşte cum îl aştepta pe Todd să iasă din micuţa lui sală de clasă într-o zi pe când avea cinci sau şase ani, simţindu-se de parcă ar fi golit un pahar de şampanie. Ameţită de entuziasmul simplului fapt... de a-l vedea pe el, pe micuţul ei.

Iubirea, adevărata iubire ar fi trebuit să eclipseze ruşinea, dar, când eşti părinte, ai înclinaţia să judeci atât de mult, încât asta nu s-a întâmplat niciodată. E atât de uşor să-ţi fie ruşine, la porţile şcolii, la doctor, în nenorocita aia de reţea a mămicilor, Mumsnet. Nu poate să nu o simtă. Şi nici nu ar trebui. *De obicei nu acorzi atenţie treburilor mele.*

— O luăm din loc? întreabă el acum.

Todd îndreptă policarul spre uşă, făcându-i semn să plece.

— îmi pare rău pentru tata, îi spune ea.

încruntarea îi străbate faţa ca un nor care trece prin faţa soarelui.

— Nu, am zis că e în regulă, spune el, sincer nedumerit, dar tară să se ridice.

— Şi îmi pare rău că nu am fost... ştii tu. Mama visurilor tale.

— Oh, te rog, mamă!

Todd face o mişcare din mână, un gest de respingere. La 16 ani deja a învăţat să disimuleze.

— Hai să spunem doar că... începe Jen, dar se opreşte pentru că nu ştie cum să se exprime.

— Poftim? spune Todd, expresia îmblânzindu-i-se, asperitatea atenuându-se.

— Am avut un vis... spune Jen.

Un vis e cea mai simplă cale prin acest hăţiş.

— Despre viitor.

— Da, spune Todd, dar tară obişnuitul lui sarcasm.

Priveşte curios, poate preocupat. Se joacă cu furculiţa în budinca de ciocolată.

— Vrei un ceai?

— Sigur, spune el, ridicând din umeri.

îl comandă unei chelneriţe iritate, care le aduce rapid ceaiul, cu pliculeţele încă plutind în lichid. Todd o împinge pe a lui cu un beţişor de lemn.

— în vis, spune ea grijulie, eşti mai mare şi ne îndepărtaserăm unul de altul.

— înţeleg, spune Todd, mâna lui târându-se peste masă spre a ei, aşa cum obişnuia, da, da, da, aşa, când mai era pe jumătate copil.

— Comiseseşi o crimă, spune ea. Şi asta m-a pus pe gânduri…

— Nu aş face niciodată una ca asta! exclamă el, trupul lui făcând o mişcare violentă în timp ce râde haotic în felul lui adolescentin.

— Ştiu. Dar lucrurile se pot schimba. Aşa că m-a făcut să vreau să întreb… ai vrea să se schimbe ceva între noi?

— Nu?

Todd se schimonoseşte încă o dată, aşa cum face de obicei. Prima dată când făcuse acea faţă fusese la vârsta de opt luni când mâncase o căpşună. Jen ştiuse, undeva în adâncul ei, că moştenise această grimasă de la ea. Nu îşi dăduse seama până nu îl văzuse pe el făcând-o. *Asta e faţa mea!* s-a gândit ea uimită. O văzuse în fotografii candide uneori, dar a recunoscut-o cu adevărat abia când Todd a făcut aceeaşi strâmbătură; propria ei reflexie.

Luminile de deasupra capului, care aveau un fel de senzor, încep să se stingă, singura aprinsă rămânând cea de deasupra băncii lor, de parcă ar fi jucat într-o piesă. Doar ei doi, în subsolul unui centru comercial, ieşiţi la cină de ziua lui. Acţiunile lui ulterioare trebuie să înceapă aici: cu ea, cu mama lui.

— Nu?

— Eşti om.

O spune atât de simplu, încât ceva în adâncul lui Jen pare să se răstoarne, exact la fel cum obişnuia să simtă înainte de naşterea lui, copilul ei, ascuns în ea, rostogolindu-se ca un butoiaş, cald şi fericit şi în siguranţă.

— Nu te-aş fi vrut altfel, mamă, spune el.

Todd pune mâinile pe masă, dând semnalul de plecare. Conversaţia s-a încheiat. Nu pentru că el vrea să încheie

discuţia, se gândeşte Jen privindu-l îndeaproape, ci pentru că nici nu crede că a avut loc vreo discuţie importantă.

Cei doi se îndreaptă spre maşină şi Jen e cât pe ce să-i spună, atunci. Că nu a fost un vis. Că e adevărat, că acesta e viitorul şi că ea face tot ceea ce poate ca să-l salveze, pe el, puiul ei, de acea soartă cumplită, de acea crimă, de acel cuţit, de acel sânge, de acea acuzaţie de crimă. însă el nu ar crede-o. Nimeni nu ar crede-o. E suficient să te uiţi la el. Cu obrajii roşii în frig, o

urmă de ciocolată în jurul buzelor, la fel ca atunci când era mic şi ea îl înţărca cu tot felul de bunătăţi, dar în principal cu favoriţii ei şi ai lui: biscuiţi umpluţi cu cremă de ciocolată. Au mâncat atâţia...

Aproape speră că se poate întoarce în vremurile de-atunci, chiar mai de demult. Poate că lucrurile nu sunt legate direct de Kelly, ci de felul în care reacţionează Todd la orice ar fi făcut tatăl lui.

— E o nebunie că odinioară te puteam duce în braţe şi acum, uită-te, spune ea, privind în sus spre el.

— Pun pariu că eu te-aş putea duce în braţe *pe tine* acum.

— Pun pariu că da.

Braţul lui încă îi înconjoară umerii lui Jen, al ei îi înconjoară mijlocul. în timp ce se îndreaptă spre maşină îi trece prin minte că asta ar putea fi ultima dată când se îmbrăţişează. E foarte sigură că Todd va renunţa la gest după vârsta aceasta. Devine prea detaşat ca să-l mai facă. Prima dată când a mers cu el de ziua lui, aici, în seara aceasta, Jen nu ştia. Nu ştia că va fi pentru ultima oară.

Se aude o voce de la parter. Jen aproape a adormit, dar se pare că nu tocmai. Trece în tăcere pe lângă fereastra panoramică, coboară, coboară, coboară în casă. Kelly e în birou, la capătul holului, şi Jen se opreşte, ascultând.

Vorbeşte la telefon.

— Da, în regulă, spune el. Spune-i lui Joe că am sunat de

îndată ce poţi da de el, de dimineaţă, da?

Joe.

Dar nu poate fi închisoarea. Nu pare să vorbească cu o instituţie. Şi ar fi prea târziu pentru asta. Trebuie să fie o cunoştinţă comună.

— Da, exact, spune el. Nu aş vrea să creadă că nu îmi pasă.

O spune foarte grijuliu, bălmăjind cuvintele asemenea unui amator care pune mâna pe o chitară.

— Nu aş vrea să stric un parteneriat de afaceri de douăzeci de ani.

Jen se aşază pe treapta de jos. Douăzeci de ani!

Aceste două cuvinte au o dublă semnificaţie. O trădare, dar şi o profeţie legată de cât de mult ar trebui să se întoarcă în trecut.

Ziua minus o mie nouăzeci Şi cinci, ora 6.55

Jen crede că are un iPhone XR. îl simte în mână ca pe un mare bolovan paralelipipedic. Priveşte spre el şocată, acolo unde se află pe cuvertură. îl schimbase, îşi aminteşte foarte clar, pentru că nu se mai conecta la bluetoothul maşinii şi nu mai putea ţine legătura cu clienţii cei mai nevoiaşi, pe drumul de la serviciu spre casă.

Verifică data. Este 30 octombrie 2019. într-o zi de miercuri. Cu trei ani în urmă. Aproape *exact* cu trei ani în urmă.

Jen îşi face o ceaşcă de ceai la parter; casa e goală şi tăcută. Todd nu s-a trezit încă. Kelly nu e aici, deşi e atât de devreme.

Stejarul din spatele casei lor este în toată splendoarea lui autumnală. Trei ciuperci se ivesc la baza copacului. Jen deschide uşa. Pământul are acel miros umed-afumat, iarna ambalându-şi încet motoarele.

îşi soarbe ceaiul, stând cu picioarele goale şi reci pe terasă, întrebându-se dacă va mai vedea vreodată luna noiembrie a anului 2022. Aburul se vălătuceşte în sus, întunecându-i vederea.

Jen e furioasă şi preocupată obsesiv de ceea ce ar trebui să descopere acum despre soţul sau fiul ei.

Kelly a fost un tată adevărat. Kelly este natural în tot ceea ce face, niciodată nu e afectat de prea multe gânduri, de resentimente, de sentimente de vină. A iubit copilul pe care l-au făcut şi asta a fost. Jen îi urmărise transformarea cu interes. „Zâmbetul acela face ca totul să merite”, spusese Kelly într-o dimineaţă la ora patru, când luna era pe cer şi doar bufniţele şi bebeluşii lumii erau treji.

Dar cuvântul sacrificiu are un înţeles diferit pentru bărbaţi şi femei. Ce anume să merite, mai exact? Trupul lui Kelly nu se modificase, sfârcurile nu îi crăpaseră pe mijloc ca nişte vase sparte. Jen e de acord acum că *merită totul,* dar uneori se întreabă dacă vede totul astfel pentru că unele lucruri pe care le pierduse le-a recâştigat între timp. Somnul. Timpul.

în asta s-ar putea să zacă pierderea, crede ea, în cazul în care cumva a provocat o rană în sufletul lui Todd, lucru de care ea e sigură că s-a întâmplat. Nefiind niciodată un părinte încrezător, Jen e sigură, în adâncul sufletului ei, că trebuie să se fi întâmplat ceva. Poate în primii ani de viaţă

ai lui Todd. Pe când Todd avea patru ani, uitase cu totul să-l ia de la creşă, crezând că se ocupase Kelly de asta. Todd aşteptase cu îngrijitoarea lui în afara unei creşe încuiate. Se înfioară când se gândeşte la asta acum, în timp ce stă aici în toamna jilavă. Este vorba despre acel gen de lucruri care l-ar face să creadă mult, mult mai târziu în viaţă că trebuie să rezolve situaţia, oricare ar fi ea, în care e amestecat tatăl lui? Poate că nu e vorba despre Kelly, ci despre reacţia lui Todd la ceea ce s-a întâmplat.

— Sper că eşti gata, strigă Todd de la etaj, cu voce nesigură, încă spartă, în sfârşit, a sosit momentul.

Teama se declanşează în stomacul lui Jen. Nu ştie nici ce zi e azi şi habar nu are la ce să se aştepte de la fiul ei. Va împlini cincisprezece ani. Iisuse Hristoase!

El coboară şi în bucătăria lui Jen e un străin. O fantomă. Trecutul, povestea ei. Todd e un copil, abia dacă pare mai mare

de la ani. S-a dezvoltat târziu. A uitat asta. Toată îngrijorarea ei în legătură cu dezvoltarea lui s-a spulberat în eter de îndată ce acest lucru s-a corectat de la sine. Când eşti părinte, totul pare nesfârşit până ce încetează. S-a înălţat înainte să împlinească 16 ani, părea să se lungească în somn. Hormonii, durerile asociate creşterii, vocea care i s-a schimbat, braţele care au devenit fusiforme şi s-au lungit înainte să se împlinească. Dar, iată-l, înainte să se petreacă toate acestea. Micuţul ei Todd.

— E astăzi, spune ea, mintea mergându-i în gol, ca o roată care se învârte.

Octombrie, octombrie, octombrie. Nu-i trece nimic prin minte. Nu e ziua lui. Nu e în niciun caz o dată importantă. Dar se pare că este. Pentru el.

— Atunci, îmbracă-te, spune el, apoi adaugă vasel: La fel voi face şi eu.

Jen ştie că nu poate întreba unde merg, nu-i poate destăinui că a uitat.

El se întoarce spre ea aşa cum obişnuia să facă întotdeauna. în hol, Jen îi înconjoară umerii osoşi cu braţul, speranţa încălzindu-i coloana vertebrală ca şi cum cineva ar fi aprins un chibrit pe ea. Asta este. Asta trebuie să fie. Este condusă spre ieşirile importante împreună cu fiul ei.

Faptul că a stat la Wagamama’s împreună cu Todd în acea seară răcoroasă de toamnă, cu ocazia zilei lui de naştere, era ceea ce trebuia să facă. Oricât ai iubi un copil, tot nu e destul. Şi astfel Jen obţine cu adevărat ceea ce şi-a dorit întotdeauna: o reparare a greşelilor făcute ca părinte.

— Ce crezi că ar trebui să port? îl întreabă ea, sperând să obţină indicii.

— Categoric ceva elegant, dar practic, spune Todd, ca un actor-copil.

Jen îl urmează pe scări în sus. Mersul lui e altfel, este galopul neregulat
al copilului care nu se simte încă bine în propriu-i corp.

— Elegant-sport, în regulă, repetă ea ca un ecou.

Todd o urmează în dormitorul ei şi se plimbă agale pentru a le folosi baia privată cu duş. Oh, da, exact, trecuse printr-o fază în care preferase acea baie, tară niciun motiv anume. Este vorba, pur şi simplu, despre ritmul vieţii de familie, la fel cum Henric al VUI-lea îşi găseşte câte un loc favorit în care să doarmă, pe care-l schimbă la fiecare câteva luni. Lui Todd nu-i prea păsa de intimitate pe când avea 15 ani. A ajuns târziu la conştiinţa de sine specifică adolescentului. îşi aminteşte că era deranjată de uşa deschisă a băii private, dar nu ştia cum să pună problema. într-un timp relativ scurt, la fel ca multe alte lucruri, se rezolvase şi acesta de la sine şi Todd începuse să folosească baia principală cu uşa ferm închisă.

— Folosesc acest prosop, strigă Todd.

— OK, îi răspunde Jen cu blândeţe. Sigur.

Iese pe palier, sperând să-l găsească pe Kelly, dar nu e nici urmă de el prin preajmă. Maşina lui nu e pe alee. Adidaşii lui au dispărut. E atât de devreme. E la muncă sau...? Plecase înainte să se trezească ea azi-dimineaţă şi nu avusese ocazia să activeze aplicaţia de urmărire pe telefonul lui.

Degetele lui Jen mângâie vopseaua de pe pereţii dormitorului ei. E încă de culoarea magnoliei, la fel cum fusese înainte să zugrăvească cu gri peste ea, apoi cumpărase covoare noi; trăieşte renovarea în sens invers.

Nu găseşte nimic în telefon care să marcheze această dată. Caută prin e-mailuri, dar nu găseşte nici aici nimic. E pe cale să meargă să se uite pe frigider în căutare de bilete lipite cu magneţi, exact când Todd începe să vorbească.

— Totuşi, strigă el, cu vocea lui subţirică acoperind apa care curge la duş, NEC e uriaş, deci mai bine ţi-ai lua adidaşi?

Corect. Târgul ştiinţific de la NEC. O zi reuşită în oraş.

Dulciuri pe autostradă, râsete, ciocolată caldă în drum spre casă. Pe Jen o plictiseşte ştiinţa, dar sperase că a ascuns bine acest lucru. Evident, se pare că nu.

— Chiar aşa, era de aşteptat, spune Todd, privind tară entuziasm o eprubetă fumegândă.

Picioare mari, păr mare, un zâmbet ascuns. Pretinde că nu se distrează,

dar trepidează.

— Ce se aşteptau de la $C0_2$ solid?

— Ei bine, mie mi se pare magic, spune Jen.

Todd ridică din umeri. Cei doi traversează sala cu mochetă albastră, trecând de la un stand la altul. E aglomerat, tavanul înalt nu atenuează cu nimic claustrofobia, căldura artificială, dihotomia oamenilor care doresc să fie neapărat acolo, în mod inevitabil, alături de cei care nu-şi doresc acest lucru, dar care vor să-i răsfeţe pe cei din prima categorie, pe care-i iubesc.

Pe Jen o dor şalele la fel ca prima dată când a trăit această zi. Dorise să meargă la cumpărături, la cafenea, se uitase mai mult la telefon decât la exponatele ştiinţifice şi la fiul ei. Astăzi anume nu s-a uitat la nimic altceva decât la ceea ce-l interesa pe el.

— Acela arată bine, spune Todd acum, arătând cu degetul.

Un mic cort a fost montat pe marginea sălii de expoziţie. Un bărbat cu aspect oficial, îmbrăcat într-o jachetă reflectorizantă, se ocupă de el. Prin mulţimea de oameni care înaintează încet, oprindu-se să se joace cu toate aceste lucruri, cumpărând cutii de Cola de la diferite standuri, Jen poate vedea numele expoziţiei: ŞTIINŢA LUMII CARE NE ÎNCONJOARĂ.

Todd merge înaintea ei, iar ea îl urmează. Se îndreptă spre o expoziţie spaţială, iar Jen spre o secţiune numită LUCRURI CU CARE SĂ TE JOCI.

— E ceva ce v-a captat interesul? întreabă o femeie cu un tricou albastru din spatele unei tejghele albe şi lucioase.

Diverse gadgeturi ştiinţifice sunt împrăştiate pe masa din faţa ei. Ceva ce pare a fi un glob de cristal şi se numeşte radiometru. Leagănul lui Newton. Un ceas gigantic care are înscrise toate fusurile orare ale lumii.

Lui Jen îi e cald, venele de la mâini i s-au umflat. Sunt prea mulţi oameni acolo, în acest spaţiu complet alb. Se simte ca Mike Teavee-[II]-. Se uită împrejur după Todd. Are în continuare casca pe cap şi umerii i se cutremură de râs. Are o traistă aruncată pe umăr, cu diverse broşuri şi gratuităţi în ea. în

curând va lua nişte bomboane cu mentă gratuite. Le vor mânca luni în şir după aceea.

— Nu, mulţumesc, îi răspunde femeii, îndepărtându-se de ciudatele jucării ştiinţifice.

Se învârte lent în cerc, privind expoziţiile.

Sigur, sigur, sigur ar trebui să afle ceva de aici.

Şi atunci îl vede. La un stand aglomerat, numit LOCUL NEPOTRIVIT,

MOMENTUL NEPOTRIVIT. Andy. E Andy, un Andy mai tânăr, mai suplu şi – foarte interesant – mai zâmbitor. înmânează bucăţi de hârtie.

— E un fragment din studiul meu asupra memoriei, îi spune el unei femei care este acolo cu băieţii ei gemeni.

Jen ia o hârtie de la el. Când li se întâlnesc privirile, nu se întâmplă nimic. Nici măcar o scânteie. Bineînţeles că nu se întâmplă nimic.

— Memorie? întreabă ea.

— Da, mai precis stocarea amintirilor. Cum, în cazul persoanelor cu memorie foarte bună, acest depozit e foarte organizat.

— Studiaţi memoria subconştientă? întreabă ea.

Habar nu are că aşa începuse el. Nu îi spusese niciodată. Jen nu îl întrebase niciodată.

— Sau – arată spre semn – timpul?

— Sunt unul şi acelaşi lucru, nu-i aşa? răspunde el cu un mic zâmbet. Trecutul e amintire, nu-i aşa?

Dintr-odată, singură în mulţime, aici în trecut, Jen simte că se apropie de final. Simte, instinctiv, că aceasta e ultima dată când îl va vedea pe Andy. Trecutul oribil se năpusteşte spre ea.

Jen ia unul dintre chestionarele lui, după care îşi sprijină coatele pe tejgheaua din faţa lui Andy.

— Ne-am întâlnit, spune ea.

Confuzia pâlpâie pe trăsăturile lui.

— Pardon, eu... ?

— Ne-am întâlnit în viitor, spune ea.

Dar apoi, de fapt, se gândeşte că este puţin probabil să fie adevărat. în ziua în care Jen va desluşi totul, oricând va fi asta, Andy pare să creadă că lucrurile se vor derula începând de acolo, ştergând totul, ştergând toate aceste lucruri din trecut, care au fost, de fapt, doar o cercetare a trecutului, nu-i aşa? Deci e mai adevărat să spună că nu s-au întâlnit niciodată. Ce amuzant! Adevărurile lor sunt aceleaşi, aici la NEC, cu ani în urmă.

întinde o mână în faţă pentru a-l placa.

— îţi adresez de fiecare dată aceleaşi întrebări, dar sper uneori că răspunsurile tale vor fi altele.

El o priveşte, apoi îi ia bucata de hârtie din mână. Continuă să o privească. Barba lui e mai întunecată şi mai deasă. E mai suplu. Nu are verighetă. Jen se gândeşte la toate lucrurile pe care i le-ar putea spune;

puţinele detalii pe care le cunoaşte despre viaţa lui din viitor. Poate că nu ar ajunge să studieze buclele temporale. Poate că i-ar schimba viitorul complet, deşi Jen nu reuşeşte să păstreze în timp lucrurile deja schimbate.

Şi atunci, Jen îşi joacă atuul.

— Mi-ai spus, în viitor... să-ţi spun că prietenul tău imaginar se numea George.

înainte să termine de vorbit, el o întrerupe cu o respiraţie adâncă.

— George, spune el, cu vocea plină de mirare. Asta le spun...

— Celor care călătoresc în timp. Ştiu, şopteşte ea, pe când părul i se ridică pe braţe.

Magie. Asta e magie.

— Cum te pot ajuta?

Jen îi povesteşte din nou. Nu mai ştie de câte ori i-a spus povestea ei. Andy ascultă atent, cu faţa mai puţin încruntată decât înainte şi cu o mină mai puţin morocănoasă.

— Uneori, spune el cu blândeţe, după ce Jen a terminat, emoţiile pe care le simţim trăind ceva pentru prima dată ne împiedică să vedem imaginea de ansamblu, nu-i aşa?

îşi freacă barba, apoi continuă:

— Dacă aş putea să mă întorc în timp – lucrurile din viaţa mea la care pur şi simplu aş asista, la care aş fi într-adevăr martor, dacă aş şti cum se vor termina...

Jen îl priveşte fix pe Andy, această versiune mai tânără, mai puţin obosită, mai sentimentală a lui.

— Poate că asta e... spune ea.

Vigilenţa. Faptul că este martora, oarecum de la distanţă, a întregii ei vieţi şi a tuturor detaliilor acesteia.

Şi poate că asta e tot ceea ce trebuie să ştie.

— Trebuie totuşi să întreb, spune el, cum ai putut crea suficientă forţă ca să intri într-o buclă temporală? Ar trebui să fie...

— Ştiu, zice ea rapid. Un fel de putere supraomenească.

Asta rămâne un mister.

Jen ridică o mână spre el, apoi se întoarce la fiul ei şi la drumul pe care se află împreună. Aici, departe în trecut, Jen se simte aproape pregătită.

Todd îşi scoate căştile şi îi face semn să vină, oferindu-i o bomboană cu mentă.

— $C_{10}H_{20}O$, spune el, ronţăind una. Formula chimică a mentolului.

— De unde ştii asta? întreabă ea.

Dumnezeule, cât de mult îl iubeşte! Jen îşi pune un braţ în jurul umerilor lui, iar el o priveşte surprins. Oh, ce bine ar fi să rămână aici, în copilăria lui, împreună, tară nimic altceva!

— Pur şi simplu. Vreau să spun că diferă doar cu două molecule de oxigen de acidul caprinic, spune el vesel, ca şi când asta ar fi o explicaţie.

Aceasta este exact genul de frază la care Jen ar fi râs... Mulţumesc pentru explicaţie, ar fi spus ea. *Ar fi* spus. Dar nu astăzi. Persiflarea poate ascunde cele mai mari păcate. Unii oameni râd pentru a-şi ascunde ruşinea, râd în loc să spună *mă simt jenat şi mic.* Dintr-odată se gândeşte la Kelly. Umorul superficial care a existat mereu între ei. Dar când i-a spus vreodată Kelly ce simte? Dacă-l va privi cu imparţialitate, ce ar putea să observe?

în orice caz, chiar dacă această înţelegere a firii lui Todd, această compasiune, nu opreşte crima, Jen se bucură oricum că a reuşit măcar atât. Se bucură că fiul ei a fost deschis cu ea în acea noapte în bucătărie, atunci când i-a spus că-l interesează fizica.

— Ce crezi despre călătoria în timp? îl întreabă ea.

— Foarte posibil, răspunde el.

— Da?

— Se spune că timpul e liniar doar datorită cauzei şi efectului.

— Va trebui să cobori un nivel sau două...

— Un fel al nostru de a gândi, ei bine... spune el şi se uită la faţa ei.

Todd ridică sprâncenele la vederea unui stand de gogoşi. Ea dă din cap
şi se aşază la coadă acolo.

— Nu contează, spune el

— Nu, spune.

— Ţi se va părea plicticos. îmi pot da seama. Privirea ta rătăceşte în altă parte.

— Nu e adevărat, spune ea în grabă. Nu mă plictiseşti niciodată. Explici atât de bine lucrurile.

Todd se însufleţeşte.

— Bine, atunci. Timpul este doar o modalitate prin care gândim că suntem agenţi liberi. Că acţiunile noastre au cauză şi efect. Asta este ceea ce ne face să gândim că timpul curge într-o direcţie, ca un râu.

— Dar nu e aşa?

Todd ridică din umeri, privind-o.

— Nimeni nu ştie, spune el, şi lui Jen îi pare dintr-odată rău pentru Jen din trecut şi îi pare şi mai rău pentru Todd din trecut. Că a simţit – că a decis – că această relaţie cu fiul ei, această relaţie intelectuală nu îi era accesibilă. După cum merg lucrurile, ştie acum mai multe despre timpul neliniar decât oricine.

— Cum ar fi paradoxul retrospectivei, continuă el, după ce a cumpărat gogoşile. Toţi cred că ştiau ce se va întâmpla. Au spus: *Am ştiut de la început!* dar, de fapt, ar spune asta indiferent de rezultat. Deoarece creierele noastre sunt atât de pricepute la a lua în calcul toate posibilităţile. Am ştiut ori de câte ori urma să ni se întâmple *orice.*

Jen se gândeşte la asta. încearcă să treacă prin filtrul gândirii. Todd ar fi capabil să rezolve propria lui crimă în fix cinci secunde. E atât de inteligent! Şi iată-l aici, încă un copil, cu mintea nepătată de convenţii. E persoana perfectă cu care să poarte această discuţie, dintre toţi care există în lumea aceasta. Care sunt şansele să se întâmple asta?

Decide, în cele din urmă, să spună doar atât:

— Eşti atât de inteligent. Toddy.

Trec pe lângă un stand medical, teste de diabet, ECG-uri, un stand despre importanţa scanării aortice abdominale.

— Vrei să-ţi scanezi aorta? glumeşte el, dar Jen ştie că el a auzit-o, ştie că Todd a asimilat complimentul.

Suficient de sigur pe el, adaugă:

— Când voi descoperi vreun nou compus chimic, vei spune: *Am ştiut de la bun început!*

— Probabil, spune Jen şi râde.

Todd deschide pachetul cu gogoşile.

— Vrei una întreagă sau o muşcătură? întreabă el.

Şi, dintr-un motiv oarecare, Jen îşi aminteşte exact, exact acest moment, îl refuzase. Era la regim. Exact. Şi, Dumnezeule, poartă pantaloni mărimea 40. *Nu* ca în 2022.

— O muşcătură, te rog, spune ea, stând pe un coridor aglomerat la NEC, împreună cu fiul ei, care-i întinde o bucată,

pudrată cu zahăr.

Oamenii trec pe lângă ei, contrariaţi, dar lor nu le pasă. Ea muşcă bucata de la capătul degetului lui, ca un animal, iar el râde, cu sprâncenele ridicate, un zâmbet larg, suspendat în timp, într-o stare de graţie, sub privirea ei.

Ryan

Ryan îi livrează lui Ezra cea de-a treia maşină în tot atâtea săptămâni. Este toiul nopţii, între orele trei şi patru. Este extenuat. Nu a putut să se întindă o clipă, aşa că abia dacă a dormit. Braţele şi picioarele îi sunt grele şi îi e frig, îi tremură tot corpul.

— Mulţumesc foarte mult, îi spune Ezra.

Tocmai când e pe cale să plece, soseşte colega lui, Angela.

— Ah, ha, spune Ezra.

Angela îi zâmbeşte lui Ryan. E un zâmbet atent. Care denotă *familiaritate, dar fără prea multă apropiere.* Poartă pantaloni de trening, e nemachiată, părul îi e prins într-o coadă de cal şi i se văd rădăcinile grizonante.

— Am un Mere pentru tine, îi spune ea lui Ezra. Puţin complicat, deoarece cheia nu era chiar la îndemână, aşa că a trebuit să intru. Am spart mica fereastră de deasupra toaletei cu ciocanul.

Ezra îşi mângâie barba şi spune:

— Bine, bine. Dar proprietarii erau plecaţi, da?

Verifică acest amănunt ca un manager de birou prietenos, nu ca un infractor, după care bifează tacticos maşina pe clipboardul său.

— Are plăcuţe?

— Da, spune Angela. Fără alarmă.

Este o noapte rece. E martie, dar este încă ger, aerul e rece ca gheaţa. Ryan îşi simte ochii nisipoşi. Încet-încet, îşi dă seama că munca sub acoperire este – la fel ca majoritatea slujbelor – uneori plictisitoare, alteori enervantă şi foarte obositoare.

— Da, uimitor cât de multă lume nu porneşte alarma când pleacă în vacanţă, spune Ezra.

Tonul lui coboară la sfârşitul propoziţiei, e misterios, oarecum ironic. De parcă ar spune o glumă pe care o înţelege doar el.

Angela nu este idioată, aşa că schimbă tactica, deşi Ryan vrea să-l preseze, să-i adreseze pur şi simplu întrebarea: „Deci de unde ştii că sunt plecaţi?

— în orice caz, ar trebui să fie una bună, spune ea. E destul de nouă.

— Celor din Orientul Mijlociu le plac Merc-urile, spune Ezra.

Nu e foarte comunicativ. Ryan recunoaşte acest gen de om. Kelly era la fel. Nu-şi dezvăluia cărţile. Explicaţiile sale erau destul de credibile ca să nu suscite alte întrebări, dar nu dezvăluia nimic mai mult decât strictul necesar. Nici măcar nu-ţi dădeai seama că a scăpat de fiecare dată tară să ofere răspunsuri, de obicei râzând, după care te gândeai: *Stai puţin.* Poţi învăţa o grămadă de la el.

— Aţi primit SMS-urile pentru mâine? întreabă Ezra.

Acesta e un alt aspect al muncii sub acoperire: linia dintre muncă şi distracţie devine foarte neclară. Ryan nu ar trebui să fie în tură mâine, dar, în realitate, ce poate să spună: „îmi pare rău, dar mâine nu lucrez?

— Da.

— Sunteţi copii buni, voi doi, spune Ezra.

Şi Ryan se gândeşte cât e de amuzant că, dincolo de toate acestea, afirmaţia e absolut adevărată, doar că nu tocmai în sensul în care crede Ezra.

— îmi place ce fac, spune Ryan. Banii cei mai uşor câştigaţi vreodată. Imaginează-ţi cum ar fi să ai o nenorocită de slujbă normală, la care să dai jumătate din ce câştigi pe taxe?

Ezra scoate un zgomot, ceva între grohăit şi râs.

— Da, vii la oră fixă, pleci la oră fixă. Asigurare socială. Şi nu ai a doua casă în Marbella, spune el.

Marbella. încă o informaţie. Pot încerca să urmărească banii cu care a cumpărat respectiva proprietate.

— Exact.

— Aceşti cretini bogaţi oricum nu au nevoie de a doua maşină, adaugă Ezra.

Ryan scurmă pământul cu piciorul. A învăţat, în perioada cât a fost la poliţie, despre puterea tăcerii şi face uz de ea acum pentru prima dată. îşi poate da seama că Ezra e pe cale să spună ceva important.

— Dar a fost aşa un circ nenorocit cu copilul.

Faţa lui Ryan e lipsită de orice expresie, deşi nerăbdarea a

început să-i pună stăpânire pe trup.

— Şi cu asta ai dreptate, spune Angela delicat. Erau mere stricate, nu-i aşa?

— Ha. Mere, spune Ezra. Vorbeşti ciudat uneori, chiar aşa.

Ryan tresare, Ezra abia dacă-şi dă seama, speră el.

— Doi nenorociţi de păgâni, spune Ezra.

Păgâni. Termen folosit de bande pentru membrii lipsiţi de loialitate. Toate sunt informaţii care-l pot duce pe Ryan sus, la marele şef. Şi, mai important – pentru Ryan, în orice caz –, la copil. Dacă ar putea să pună mâna pe copil şi să lase banda să scape, ar face-o. Nu mai poate dormi gândindu-se la fetiţă. Singură şi speriată. în custodia Dumnezeu ştie cui. Ducând dorul mamei sale. Nu poate, nu poate să se gândească la asta.

O pornesc spre maşini pentru ca Ezra să le poată recepţiona. Curtea din faţă e plină de sticlă spartă şi chiştoace. Ryan se gândeşte aiurea încă o dată la riscul pe care şi-l asumă. La ideea că a consimţit să se expună acestui pericol. Dintr-odată se întreabă, şi gândul îi vine de nicăieri, oare care este mortalitatea în rândul ofiţerilor de poliţie care lucrează sub acoperire, cât de frecvent sunt lichidaţi? Cât de frecvent depăşesc linia în căutare de informaţii?

— Totuşi, cum de n-au văzut copilul? întreabă el.

Angela îşi scarpină nasul, un semn dinainte convenit ca să-l domolească, dar Ryan o ignoră.

— Nişte nenorociţi de păcălici, nu-i aşa? spune Ezra, devenind mai vioi. Cred că nu le-a păsat.

îşi ridică mâinile şi adaugă:

— Nici mie nu mi-a păsat de niciun nenorocit de copil. Dar îmi pasă de javrele de la Unitatea pentru Crime Majore, care sunt călare pe noi.

Se pare că pe Angela o mănâncă rău nasul, dar Ryan continuă să pună întrebări. Nu se poate opri.

— Atunci, copilul a ajuns pur şi simplu pe vas, în cele din urmă?

Au ajuns la maşini şi Ezra îşi sprijină o mână pe capotă. întoarce capul ca să-l privească mai bine pe Ryan, o întoarcere lentă, animalică. în cele din urmă, privirile li se întâlnesc, iar Ryan vede răceala şi se gândeşte că a sfeclit-o.

Dar nu e aşa.

— Glumeşti? spune Ezra. Bineînţeles că nu i-am lăsat să

ducă copilul pe vapor.

Ryan face o pauză, ţinându-şi respiraţia. Se clatină pe marginea prăpastie! Tocmai când e pe cale să întrebe, Angela întinde mâna. Nu ai fi ştiut ce vrea să spună decât dacă ai fi *ştiut.*

— Da, vreau să spun că te-ai gândit bine, spune Ryan.

De această dată, instinctele lui sunt în acord cu Angela. Dar uite unde l-a dus insistenţa lui. îi poate comunica omului său de legătură, care poate transmite mai departe poliţiei judiciare, că bebeluşul este în ţară. Nu a fost trimis în Orientul Mijlociu. Slavă Cerului!

Evident, a fost decizia corectă să se oprească, deoarece Ezra spune:

— Merg să-l văd pe şefu' mâine-seară.

— Creierul din spatele afacerii, spune Ryan.

Până şi vorbele încep să-i sune altfel. Accentul galez pe care l-a moştenit de la tatăl lui se estompează treptat. Cât de uşor ar fi să te pierzi pentru totdeauna în această viaţă. Să trăieşti, literalmente, atât de mult timp sub o altă identitate, încât ai putea deveni într-adevăr acel om.

Ezra face semn spre Ryan. E atât de frig, încât îi tremură falca în aerul uscat în care zăpada e precum creta uscată.

— Ar trebui să vii.

Priveşte spre Angela, după care îi foloseşte aliasul pe care-l are sub acoperire:

— Şi tu, Nicola.

Ziua minus o mie Şase sute Şaptezeci Şi doi, ora 21.25

Todd are 13 ani.

E un băiat de 13 ani cu înălţimea de un metru şi treizeci şi cinci de centimetri. Miroase a biscuiţi şi a aer liber. în acest moment se află pe bancheta din spate a vechii lor maşini, pe care o vor schimba cu un model mai bun în câţiva ani, lovind scaunul lui Jen, aşa cum făcea mai demult şi o enerva, iar acum îi cam lipseşte.

Este 1 aprilie. De îndată ce Jen s-a trezit în această dimineaţă, cu soarele ca o băltoacă galbenă topită pe podeaua holului lor, şi-a amintit de această zi, de acest weekend. Este duminica de Paşte.

Sunt pe drumul de întoarcere de la un bâlci, urmat de cină. Lucruri simple, activităţi în familie. Jen a uitat de ea pentru o parte a zilei, râzând la glumele fiului şi la observaţiile spirituale ale soţului.

A fost un sfârşit de săptămână perfect, atunci când l-a trăit pentru prima dată. Vremea îl făcuse să fie aşa. îl petrecuse aproape integral în aer liber, cu prietenii, la grătar, o mică petrecere cu cercul lor de apropiaţi. Şi, duminică, exact în timpul acestei călătorii cu maşina, Jen îşi aminteşte perfect cum Kelly o privise şi spusese: *Şi mai avem şi o întreagă zi liberă înainte mâine.*

Se întreabă curioasă de ce-şi aminteşte atât de bine tocmai acea propoziţie. Presupune că unele zile sunt mai frumoase decât altele, mai memorabile. Alte zile, chiar şi unele extraordinare, cum ar fi cea a căsătoriei lor, se pierd în trecut.

Şi acum iată-i din nou aici. Jen îşi aminteşte că petrecuse parte din această călătorie cu maşina făcându-şi griji că îşi supărase tatăl joi seara, la birou, în legătură cu o audiere preliminară pentru un caz. îşi doreşte să poată întinde un braţ înapoi în trecut şi să o scuture pe vechea Jen. Viaţa e atât de scurtă. Trece pe lângă tine. Va muri într-o zi, şi-ar spune sieşi, dar nu poate. Jen *este* astăzi acea Jen.

în maşină este întuneric şi e linişte, radioul se aude în surdină, radiatorul încălzeşte puternic, exact aşa cum îi place. îşi simte pielea întinsă. Uitase că, prima dată când trăise această zi, se arseseră la soare amândoi, şi acum au făcut exact aceeaşi greşeală. înşelătorul soare britanic

de primăvară, aerul rece şi soarele moale.

Soarele a apus cu cinci minute în urmă. Cerul din spatele autostrăzii este roz ca apa de trandafiri.

Au discutat despre Brexit.

— Acum nu mai pot decât să meargă înainte cu el, adaugă Todd, un punct de vedere pe care-l va retracta mai târziu.

Ar fi trebuit să se gândească mai bine la asta, va spune el, când cozile se vor lungi în porturi.

A fost cea mai drăguţă zi la soare şi Jen nu-şi poate da seama de ce se află aici. în celelalte zile a putut descoperi măcar ceva, un mic indiciu deconcertant, ceva de schimbat. Un pic de mister. Dar această zi s-a derulat exact la fel ca atunci.

Fir-ar! îşi sprijină tâmpla de geamul din dreptul pasagerului şi închide ochii. Kelly conduce. în 2022, conduce mult mai puţin. Uitase că pe vremuri el conducea aproape întotdeauna. Mâna lui stângă se odihneşte lejer pe genunchiul ei.

Pur şi simplu, va savura restul zilei. Poate că, dacă încetează să mai încerce să înveţe din fiecare zi, se va întâmpla ceva.

— Pot rămâne treaz când ajungem acasă? întreabă Todd din spate.

Jen deschide ochii şi se uită la ceas. Abia e trecut de şapte şi jumătate. Habar nu are la ce oră mergea la culcare Todd când avea 13 ani. Nu mai ştie, iar situaţia se schimbase odată cu trecerea spre maturitate. Se uită la Kelly, ridicând sprâncenele.

El ridică din umeri.

— Da, de ce nu? spune el.

— Putem juca *Tomb Raider?*

— Desigur.

Todd râde – un oftat de fericire. Kelly o priveşte pe Jen.

— Eşti exact ca Lara Croft, îi spune ea cu voce joasă.

— Oh, da, ştii cât de mult ador sânii computerizaţi.

— Ce? strigă Todd din spate.

Kelly îi aruncă lui Jen un zâmbet.

— Am spus că mai avem şi o întreagă zi liberă la dispoziţie mâine.

Jen îi zâmbeşte la rândul ei, în întunericul din maşină, exact

când el o ia pe drumul alunecos.

— Câtă dreptate ai, spune ea moale, sperând că el îşi poate da seama de

nostalgia şi de durerea din vocea ei.

Şi mai e ceva. Aceste glume între ei... poate sunt mai mult decât ceea ce se pretind a fi. Poate că aşa se fereşte Kelly cumva de problemele mai grave. Jen crede uneori că e atât de ocupat să râdă, încât niciodată nu face altceva. Cum ar fi să arate ce simte. Care este piatra de temelie a acestei veselii? Familia lor a fost mereu atât de plină de farmec, exact ceea ce şi-a dorit după copilăria plină de reprimări. Dar nu este oare umorul tot un alt fel de reprimare?

în oglinda retrovizoare apar nişte faruri, un halo albastru. Ochii lui Kelly le săgetează şi se luminează, privirea lui albastră devenind bleumarin doar pentru o secundă. Asta este... Jen îşi aminteşte ceva. Dar ce? E vorba despre vreun accident sau... nu, nu... sunt traşi pe dreapta. Asta este. Nu vor exista niciun fel de urmări neplăcute, Jen ştie asta; de aceea se pierduse în trecut cu atâta uşurinţă. îşi aminteşte cât de speriată a fost atunci. Şi acum, uită-te: este exact aşa cum a spus Andy. Poate să observe ce se întâmplă.

Privirea i se mută pe vitezometru, dar Kelly merge cel mult cu cincizeci de kilometri la oră pe o şosea alunecoasă. Niciodată nu accelerează. Niciodată nu plăteşte impozite. Niciodată nu călătoreşte. Niciodată nu merge la petreceri. Niciodată nu ajunge să cunoască pe cineva. Stă tăcut la cinele festive.

— Este po-po! spune Todd, râzând pe scaunul din spate, atât de inocent încă.

Jen are o senzaţie inconfortabilă la nivelul spatelui, de parcă o privire ostilă ar fi îndreptată asupra lor. Se întoarce să-l privească pe Todd, care va fi arestat peste patru ani şi jumătate pentru crimă şi căruia pare să nu-i pese, are privirea obosită, îmbătrânită, dezorientată atunci când îi pun cătuşele, întinde mâna să-l strângă de genunchiul care îi încape perfect în palmă.

Poliţia stinge farurile, apoi le reaprinde. Jen priveşte în oglindă. Un ofiţer de pe locul şoferului, cu vestă neagră, le face semne foarte clare să oprească la marginea drumului.

— Să tragi pe stânga, înţeleg eu? îi spune ea lui Kelly.

Maşina poliţiei semnalizează. Luminile albastre se întâlnesc cu

cele portocalii.

— Da, vor să ne oprim, spune Kelly, dar vocea lui...

Privirea lui Jen se îndreaptă spre a lui. Are maxilarul încleştat. Ochii în

oglindă. Şi-a retras mâna de pe genunchiul ei. Tonul lui este unul furios. Nu din cauza unei amenzi pentru depăşirea vitezei sau aşa ceva, ci din altă cauză. Ceva mai grav. Nu ar fi observat asta niciodată prima dată; îi era teamă şi ei. Dar acum, fiind calmă, observă. Acea furie care pare uneori să mocnească în spatele umorului caustic al soţului ei.

Kelly trage de volan în partea de sus a şoselei. Virează stânga, spre zona de servicii, şi opreşte maşina la marginea ei, cu două roţi în interior, două roţi în exterior, într-un unghi oarecum ostil, ca un adolescent care nu vrea să coopereze.

Un ofiţer apare pe partea şoferului. Are capul absolut rotund, chel, strălucind sub luminile puternice ale benzinăriei. E ceva plăcut în simetria acestuia, ca o minge de fotbal. Are un lanţ în jurul gâtului, unul mare şi gros, cum ar purta un câine de luptă.

— în regulă, spune el, atunci când Kelly coboară geamul.

Aerul de primăvară pătrunde în maşină.

— Facem nişte testări aleatorii cu etilotestul cu ocazia acestei sărbători legale. Bucuros să participaţi?

Are un zâmbet plin de speranţă pe faţă, dar nu e o întrebare.

Ochii lui Kelly se îndreaptă spre tabloul de bord, spre parbriz şi apoi spre poliţist. Jen îi urmăreşte fiecare mişcare.

— Sigur, spune el, ieşind din maşină.

în timp ce face asta, Jen îl vede scoţându-şi portofelul din buzunarul din spate al jeanşilor şi scăpându-l. O mişcare cât se poate de fluidă. Acesta cade şi ajunge pe furiş pe scaun, ca un gândac, neobservat de altcineva în întunericul din maşină. Nimeni altcineva cu excepţia ei.

— Deci mă puneţi să suflu? întreabă Kelly cu nerăbdare, după părerea lui Jen.

Poliţistul îi face favoarea, iar Kelly suflă în etilotest, stând acolo

la marginea drumului, cu mâinile în şolduri, în timp ce maşinile gonesc pe lângă ei. Nu bea niciodată când conduce, nici măcar o bere. De aceea Jen nu îşi făcuse griji. De aceea Jen nu îşi amintea. Dar uite: este aici. Trebuie să fie un motiv pentru asta. încă o dată, totul indică spre soţul ei.

— De ce ar testa la întâmplare oamenii cu etilotestul? întreabă Todd.

— Oh, pentru că unor idioţi le place să bea cu ocazia sărbătorilor legale şi apoi să conducă.

Kelly intră la loc în maşină şi ridică geamul. Probabil s-a aşezat pe

portofel. Nu poate fi confortabil, dar faţa lui nu trădează nimic. Absolut nimic.

îi aruncă lui Jen o privire rapidă, uşoară.

— Iisuse, nu ştie că nu e de la LAPD-[Ii]-?! spune el.

— Nu te-a speriat puţin faptul că te-a tras pe stânga? întreabă ea. Aş fi întotdeauna îngrozită că am greşit cu ceva.

— Absolut deloc, spune Kelly cu blândeţe.

Jen îşi muşcă buza acolo pe scaunul din faţă, un spectator al propriei căsnicii. Când îi *spusese* ultima dată Kelly că îl deranjase ceva? Făcuse asta vreodată? Dintr-odată i se face cald în maşină. Ce-l ţine pe acest om treaz nopţile? Ce-l face să fie furios? Ce va regreta pe patul de moarte? Dintr-odată descoperă, stând pe scaunul pasagerului de lângă acest bărbat pe care ajurat să-l iubească pentru totdeauna, că nu poate răspunde la niciuna dintre aceste întrebări.

Jen stă în pijama, cu picioarele încrucişate, pe canapeaua de catifea. E aprinsă o lampă veche, de care vor scăpa în câţiva ani. în seara aceasta, Jen se bucură să fie înapoi aici, în trecut, în mediul confortabil despre care nu-şi dăduse seama că-i lipseşte.

Portofelul lui Kelly e în mâna ei. E din piele maro, uzat la margini, ca un roman cu colţurile paginilor îndoite. El are cârdul lor bancar comun. Aşa este – nu are cârduri de credit, nici cârduri de debit proprii. Are trei lire în monede, cheia dulăpiorului de la sală şi permisul auto.

Jen le priveşte fix, întinse în poala ei. Nu e nimic neobişnuit la ele. E ceea ce s-ar aştepta să găsească. Ce articol ilegal ar putea ţine cineva în portofel, în fond?

Se uită atent la permisul lui. Holograma... Jen nu e sigură. Se ridică dintr-un salt de pe canapea ca să ia propriul ei permis, punându-le alături. Sunt hologramele la fel? Le ţine în lumină. Nu. Nu sunt identice, nu. Permisul lui e... cumva, mai plat.

Jen caută pe telefon permise auto contrafăcute.

„Cea mai bună metodă ca să-ţi dai seama”, scrie într-un articol, „este să te uiţi la hologramă. Nu poate fi reprodusă perfect”. Alături sunt două fotografii: una cu un permis adevărat şi alta cu unul fals.

Holograma falsă arată exact ca aceea de pe permisul lui Kelly.

Nu mai poate suporta asta. Să descopere, şi să descopere, şi să

descopere lucruri pe care ar vrea să le uite. Stinge lampa, şi stă, pur şi simplu, acolo în întunericul din camera de zi, în confortul vechii ei canapele, cu permisul falsificat al soţului ei în mână.

Ziua minus cinci mii patru sute douăzeci Şi Şase, ora 7.00

Jen e într-un alt pat. Ştie asta în acelaşi mod în care ştie că e aproximativ ora şapte dimineaţa, în acelaşi mod în care ştie când cineva discuta despre ea chiar înainte ca ea să intre într-o încăpere sau că o maşină e pe cale să-i iasă în faţă. Microemoţii se numesc acestea, parcă? Abilităţile pe care oamenii le au de a detecta schimbările subtile. Este ceva ce nu poate fi explicat. Pur şi simplu ştii. Todd l-ar numi paradoxul retrospectivei, bănuieşte ea.

Lumina arată altfel. Acesta e primul indiciu. Nu sunt trase obloanele la bovindou. în schimb, încăperea e scăldată într-o lumină gri, filtrată neclar prin perdele.

Trebuie să fie iarnă. Un radiator e pornit în apropiere; poate simţi mirosul de metal încins al acestuia şi căldura artificială amestecându-se cu răcoarea din aerul de deasupra patului.

Salteaua pare alta. Veche şi cu cocoloaşe, de pe vremea când aveau mai puţini bani. Ciudat cum te obişnuieşti să ai bani. Pare simplu. Uiţi cum e să trăieşti când nu îi ai, să dormi pe saltele proaste şi să economiseşti pentru mâncare gata preparată.

E singură. Stă întinsă acolo în lumina gri, clipind şi expirând lung, temându-se să deschidă ochii.

Se pipăie pe sub cuvertură. Mda. Oase ale şoldurilor proeminente. E *mult* mai tânără.

Corect. îşi face curaj, după care se ridică din pat. Covorul. Ştie instantaneu. Covorul o face să-şi aducă aminte imediat. Se află în casa ei preferară. Micuţa casă situată singură în vale. Situaţia îi dă fiori. Singură cu un bărbat a cărei identitate e falsă.

Jen se întinde şi caută un telefon mobil şi e bucuroasă măcar că o aşteaptă unul aici. Respiră, după care verifică data. E cu 15 ani în urmă. Este 2007. 21 decembrie. Jen simte că i se face rău. E o nebunie. E o nebunie absolută şi totală. Are un copil de trei ani. Are 28 de ani. A făcut un pas gigantic înapoi, de la 13

la *trei* ani?

Dintr-odată e foarte supărată că i s-a întâmplat asta ei. Porneşte spre fereastră, vrând să o deschidă şi să strige în aerul de ţară, să facă ceva, orice

şi, oh! Iat-o. Priveliştea ei preferată! încă în etapa lor nomadă, departe de lume, împreună cu Kelly, înainte ca Todd să trebuiască să fie înscris la o şcoală. în micuţa lor casă din vale, o casă ca un hotel din jocul Monopoly, unde nu întâlneau pe nimeni.

Nu cumva asta este? Poate că această viaţă a fost dăunătoare pentru el. Prea izolată. Jen îşi odihneşte capul pe fereastră în loc să urle. De unde mama naibii să fi ştiut? Nu există niciun nenorocit de indiciu pentru aşa ceva. Respiraţia ei furioasă abureşte geamul. Dă-mi un semn, se gândeşte ea, uitându-se spre abur. Acesta dispare, iar ea priveşte afară. Frumuseţea peisajului dezgolit, maro-sepia în pustietatea iernii. Dealurile par bătrâne, erodate de vreme. Regiunea rurală sălbatică autentică, neîngrijită, ierburile lungi, blonde, ca acelea de pe plajă. îi plăcuse aici şi acum s-a întors.

Pune un halat pe ea, peste o pereche de pijamale ecosez, de care nu-şi mai aminteşte. îi poate auzi pe Todd şi Kelly în camera de zi. Sporovăiesc cu voce tare. încă nu e pregătită să coboare şi să-i vadă.

Trupul ei îşi aminteşte planul de ansamblu al bungalów-ului. O ia spre dreapta, intră în baie, înainte să treacă să îi vadă. Are nevoie să se vadă mai întâi pe sine. Să ştie la ce să se aştepte.

Se uită la tubul miniatural de neon de deasupra oglinzii. întinde mâna în mod instinctiv ca să tragă tare de el Ştie că va rezista, că e ţeapăn, că mai târziu se va rupe de tot. Cu un *ping,* îi trece prin minte.

Este Jen din fotografii. Este Jen din ziua nunţii ei. Jen privise adesea în urmă la *această* Jen, se gândise melancolică la faptul că nu ştiuse cât de extraordinar arăta. E concentrată asupra nasului proeminent, a părului rebel, dar uite: piele strălucitoare, curată. Pometţi. Tinereţe. Aşa ceva nu se poate falsifica. Nu există niciun rid pe faţa ei când e în repaos. îşi atinge pielea cu o mână şi o simte precum aluatul de pâine, elastică şi plină de colagen, nu e hârtia creponată care o aşteaptă la 40 de ani.

Jen se întoarce spre uşă. încă îi poate auzi. Ştie că îi va găsi în camera de zi, în penumbra de decembrie.

— Jen? strigă Kelly.

— Da, spune ea şi vocea ei e mai ascuţită şi mai cristalină decât în 2022.

— Te vrea! strigă Kelly, pe un ton nerăbdător, pe care ea şi-l aminteşte bine.

Erau prea absorbiţi de asta, de cerinţele rolului de părinte al unui copil

mic. Jen cea de acum abia îşi mai poate aminti de ce era atât de dificil, nu-şi mai aminteşte detaliile exacte. Doar că era. Doar că muşchii gambelor o dureau în pat noaptea. Doar dovada care a rămas: pâine prăjită în prăjitorul de pâine, nemâncată, uitată în haosul din casă. Hainele spălate întinse la uscat la miezul nopţii, mirosind a umezeală de la statul prea mult în maşina de spălat. Improvizaţii ciudate care făceau viaţa mai uşoară: odată au pus un ţarc în jurul televizorului pentru a-l împiedica pe Todd să-l oprească în permanenţă... lucruri pe care le considerau oarecum nebuneşti, dar pe care le făceau oricum. Lucruri pe care

le făceau doar ca să se descurce.

— Sunt aici, spune ea, stingând lumina în baie şi păşind pe hol.

Iată-i. Ochii lui Jen îl caută pe Todd, pe Todd cel din amintirile ei. Fiul ei, de trei anişori, care are înălţimea de abia patruzeci şi cinci de centimetri, faţa lui Jen, ochii lui Kelly, mâini mici şi plinuţe, întinse spre ea.

— Todd ţâncul-[12]-, spune ea, porecla rostogolindu-se uşor pe limba ei, te-ai trezit!

— E treaz de la cinci, spune Kelly, dându-şi părul înapoi de pe frunte.

Ridică din sprâncene spre ea. Este şocată cât de mult s-a schimbat acum.

E şocată şi de alte lucruri. Faţa îi e copilărească. Este surprinsă să descopere că i se pare mai puţin atrăgător la 20 de ani decât la 40. Era şi mai gras atunci. Mâncau multă mâncare gătită şi nu făceau sport. Orice timp liber dedicat lor era câştigat cu greu şi era atât de preţios, încât îl petreceau într-o tăcere binecuvântată, aşezaţi.

— Du-te înapoi la culcare, dacă vrei, îi sugerează ea.

Merge pe hol, apropiindu-se de uşă. Frigul se strecoară de undeva de dedesubt, un contracurent îngheţat. Vrea să vadă mai bine priveliştea. Mâinile – atât de tinere, atât de netede – îşi amintesc de pocnetul de la deschiderea yalei şi de apăsarea simultană a mânerului, o deschide şi, ah! îşi regăseşte valea.

— E ziua ta de odihnă, spune Kelly din spatele ei, în mod automat.

Da, aşa este. îşi luau cu religiozitate câte o zi de odihnă, pe rând.

— E în regulă, spune ea dând din mână, cu toată preocuparea cuiva care e aici doar pentru astăzi; o doică, o bonă, cineva care poate da copilul înapoi.

Afară e ger. Au o ghirlandă pe uşă pe care o atinge distrată.

Cizme de cauciuc afară, trepte de piatră. Sticle de lapte – aveau un lăptar de modă veche. Şi, apoi, valea. Două dealuri care se întâlnesc într-un X. Acoperite

de un strat îngheţat, ca zahărul pudră. Miroase delicios aici. A fum şi pin şi ger, mentol, de parcă aerul în sine ar fi fost curăţat.

Mulţumită, închide uşa la loc şi se întoarce spre Todd care se îndreaptă spre ea. Când ajunge la ea, se apleacă spre el, iar băieţelul îşi bagă faţa în umărul ei, o mişcare atât de tară cusur ca un dans uitat demult. Trupul ei îşi aminteşte de Todd, copilul ei, în toate ipostazele lui. Trei, 15,17 ani şi un criminal. Jen îi iubeşte pe toţi.

— Du-te înapoi în pat, spune ea, privindu-l pe Kelly.

El îi oferă un zâmbet cald, abia schiţat.

— Mă simt de parcă aş fi fost tras dintr-un tun, nu doar trezit, spune el, căscând şi întinzându-se.

Totuşi, Kelly nu pleacă. La fel ca de cele mai multe ori în viaţa de părinte, îşi dorea sprijin, dorea să fie înţeles, nu să preia ea controlul. Se cufundă în canapea.

Jen se întoarce spre fiul ei. La această persoană pentru care astăzi, în cea mai scurtă zi a anului 2007, ea trebuie să repare ceva, astfel încât, atunci când ceasul va reîncepe să meargă înainte, în 2022, el să nu mai ucidă pe nimeni.

încăperea este împânzită de jucării despre care uitase. Micuţa camionetă galbenă cu îngheţată. Garajul Fisher Price moştenit de la părinţii ei. Un pom de Crăciun străluceşte în colţ. Unul vechi, artificial, care se mai află probabil şi astăzi în mansarda lor din Crosby. Camera de zi e întunecată, luminată doar de lampioane.

— Acum, spune Jen, îndepărtându-se de Todd şi privindu-l în micuţa lui salopetă de stambă.

El o priveşte la rândul lui, fără niciun cuvânt, în acel mod sentimental care îi era atât de caracteristic. Ochi întunecaţi, nas cârn, obraji trandafirii, o expresie studioasă pe faţa lui. Jen ţine un cub de lemn, iar el îl ia din mână foarte serios, după care îl aruncă pe podea.

— Le strângem grămadă? întreabă Jen.

Todd întinde mâna foarte-foarte lent.

— La fel de tensionat ca o negociere cu ostatici, spune Kelly.

— Cum se spune – ţâncii nu se joacă, ei merg la lucru?

— Oh, da.

— Când eram mică, eram obsedată de cuburi.

— Da?

Kelly se lasă pe spate pe canapea, ridicându-şi picioarele peste unul din braţele ei. închide ochii.

— Credeam că ai fost... nu ştiu. Interesată de fişele didactice? înţelegi ce vreau să spun. învăţai tot timpul.

— Nu chiar, spune Jen. Mi-a luat o groază de timp până am învăţat să citesc.

— Nu cred aşa ceva. Voi, avocaţii prolicşi... sunteţi cu toţii la fel, rosteşte el tărăgănat şi Jen zâmbeşte surprinsă.

Era mai acid atunci. în 2022, e în continuare sec, dar acum Kelly parcă e cu capsa pusă. Jen uitase. Cât de mult obişnuia să se plângă de muncă, să vină cu diverse idei de afaceri şi apoi să le abandoneze. Părea că voia să reuşească, după care îl lua frica.

— Atunci, ce e pe aceste fişe didactice? întreabă ea.

— Pentru început, definiţia jurisprudenţei... ar trebui să o ştii până la vârsta de doi ani.

— Desigur. Şi care *este* acea vârstă, în cazul lui Kelly... ? ezită Jen. 28?

— Bună la engleză, mai puţin la matematică, spune Kelly într-o clipă. 29. Mi-ai uitat deja vârsta?

— Mă ştii doar.

Dintr-odată, Todd izbucneşte în râs, din nimic, şi se agaţă de Kelly.

— Da, da, îi spune el.

— Care a fost a ta? îl întreabă Jen, gândindu-se cum s-a simţit în maşină atunci când au fost traşi pe stânga, încercând să ajungă la acea parte din el la care nu avusese acces poate niciodată.

— A mea ce?

— Jucăria preferată.

— Nu-mi amintesc.

Kelly îşi schimbă poziţia pe canapea, cu ochii în continuare închişi.

— Ce voiai să fii când vei fi mare?

Kelly se ridică într-un cot, privind-o sardonic, pe trăsăturile lui citindu-se indisponibilitatea emoţională. Cum a putut Jen să

nu observe asta?

— De ce?

— Doar mă întrebam. Eu nu am ştiut niciodată. Şi suntem atât de departe de locul în care ai crescut... ştii, nu cred că am întâlnit vreodată pe cineva care te-a cunoscut.

— Sunt cu toţii foarte departe. Mama a vrut întotdeauna să fiu manager,

spune el, schimbând subiectul. Nu e amuzant?

— Ce fel de manager?

Jen stivuieşte cuburile în faţa lui Todd, care stă cu mâinile împreunate în aşteptare, dar ea se gândeşte de fapt la cât de evaziv poate fi Kelly.

— Literalmente de orice fel. Asta îşi dorea. După ce tatăl nostru s-a piş... a dispărut, se corectează el, privind spre Todd, tot ce şi-a dorit ea pentru noi a fost stabilitate. Pentru ea, o muncă de birou plictisitoare. O vacanţă pe an. O ipotecă pe o locuinţă mică.

— Şi tu ai făcut contrariul, spune Jen, dar în sinea sa gândeşte: *tatăl nostru.*

Tatăl nostru. Bărbatul din fotografie care are ochii lui Kelly. *Ştia* că asemănarea nu era doar în mintea ei. Clipeşte, şocată.

El îi evită privirea.

— Da.

— *Ai spus tatăl nostru?*

— Nu, al meu.

— Ai spus *nostru.*

— Nu e adevărat.

Jen oftează. O va lăsa să vorbească singură dacă va continua să-l întrebe. Va trebui să încerce altceva.

— Mi-aş fi dorit să o fi putut cunoaşte pe mama ta, îi spune cu blândeţe. Şi pe a mea.

— Oh, şi eu.

— Câţi ani aveai când a murit? vrea să ştie Jen, întrebându-se de ce i se pare că se aventurează pe un teren periculos.

Acest bărbat e nenorocitul ei de soţ, pentru numele lui Dumnezeu.

— Douăzeci.

— Şi ţi-ai văzut tatăl ultima dată când aveai...

— Dumnezeu ştie! Trei? Cinci?

— Trebuie să fi fost atât de... să fii singurul copil şi apoi să rămâi şi fără părinţi.

— Da.

— Crezi că m-ar fi plăcut pe mine... pe Todd?

— Desigur. Uite. îţi voi accepta oferta, spune el. Patul mă cheamă.

Se apleacă şi o sărută apăsat pe buze, singurul lucru care nu s-a schimbat din 2007 şi până acum, iar apoi o porneşte liniştit spre pat, lăsând-o pe Jen

singură cu Todd.

Ceva o face pe Jen să-l lase pe Todd în camera de zi cu cuburile şi să-l urmeze pe Kelly de-a lungul holului mohorât, cu tapet maro.

Jen ajunge în dormitorul lor, cu o ureche continuând să fie atentă la Todd, şi se opreşte în uşă.

Kelly nu se află în dormitor. în orice caz, ea nu-l poate vedea. Deschide uşa în semiîntuneric şi se strecoară înăuntru. Nimic.

Ei bine, unde este atunci?

Traversează încăperea. Tubul de neon e aprins în baie. L-a lăsat oare ea aprins? Aşa cum stă acolo, întrebându-se ce să facă, aude un sunet. Un fel de sunet slab, chinuit, ca şi când cineva ar încerca să se abţină de la ceva.

Kelly e acolo. Jen se îndreaptă spre uşa de la baie şi aruncă o privire înăuntru. Şi-l vede pe soţul ei de 20 de ani stând aşezat pe capacul toaletei, cu capul în mâini, plângând. Singura dată când Jen l-a văzut plângând.

— Kelly? spune ea.

El sare, ştergându-şi grăbit ochii cu pumnii. Dosul mâinilor lui sunt ude. Seamănă atât de mult cu Todd când plânge. Buza de jos căzută şi tot restul. Jen îşi simte întregul trup greu şi trist în timp ce-l priveşte încercând să-şi mascheze lacrimile.

— Sunt răcit şi-mi curg lacrimile, spune Kelly.

E o minciună ridicolă. Jen se întreabă câte asemenea minciuni a mai spus. Şi de ce.

Dar uită-te la el acum, se gândeşte ea tristă. Este aceeaşi privire. Aceeaşi pe care i-o aruncă 15 ani mai târziu, când fiul lui ucide pe cineva. E cu inima frântă.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu, nimic, sincer, e nenorocita asta de răceală. Sper să-mi treacă până de Crăciun.

— Are legătură cu mama ta? întreabă Jen cu voce joasă.

— Todd este în regulă, este... ?

— E în camera de zi, e în regulă.

Jen traversează baia până la Kelly. El stă pe loc, pe capacul de toaletă, dar Jen se duce lângă el, înconjurându-i spatele cu

mâna şi trăgându-l spre ea. Spre surprinderea ei, o lasă să facă acest gest, braţul lui trecând prin spatele picioarelor ei, iar capul odihnindu-i-se pe pieptul ei.

— Este în regulă, îi spune ea cu blândeţe, aşa cum i-ar spune lui Todd. E

normal să fii supărat.

— E doar...

— Răceala ta de Crăciun, ştiu, spune Jen, lăsându-l să trăiască cu minciuna, oricare ar fi aceea.

Lăsându-l să creadă. îi vine în minte ceva ce i-a spus în 2022 despre un cuplu care divorţa. *Evitarea durerii e de nepreţuit pentru unii.*

După câteva minute, Kelly îi dă drumul. Se uită spre Jen care pleacă să vadă ce face Todd şi-i spune o singură propoziţie:

— îmi e dor de ea, de mama mea.

Această afirmaţie pare să-l coste mult efortul; trupul i se cutremură când o spune.

Jen dă rapid din cap. Şi iată. Ceva ce soţul ei, dintr-un anumit motiv, nu fusese niciodată capabil să-i arate.

— Ştiu, spune ea.

Şi chiar ştie, pentru că nici ea nu are mamă.

— îţi mulţumesc că mi-ai spus, adaugă ea.

Kelly îi aruncă un zâmbet printre lacrimi, cu părul negru în dezordine. Ochii lui par mai albaştri decât de obicei. Şi, iată, înapoi în trecut, ceva se petrece între ei. Ceva mai substanţial decât se petrecuse înainte. Ceva ce Jen nici măcar nu poate să numească, dar ceva care îi dă speranţe să creadă că, de fapt, Kelly nu este ceea ce pare a fi. Dă, Doamne, să fie aşa!

Jen se întoarce la Todd în camera de zi. Aceasta este de modă veche. Covor verde uzat, mobilă dintr-un lemn închis la culoare. Are un miros specific. Un fel de miros mângâietor, care te duce cu gândul acasă: zahăr cu scorţişoară, fursecuri, o lumânare stinsă undeva. Jen presupune că, într-un fel sau altul, o versiune alternativă a ei a folosit cuptorul noaptea trecută. Ciudat cum de aceste lucruri păreau atât de importante atunci. Du-te şi vezi luminiţele de Crăciun, coace şi asamblează căsuţa de turtă dulce. Şi... *puf.* Toate dispar în istorie, provocând doar stres şi nelăsând vreo urmă, ca un pas în nisip şters prea repede de valuri. întreaga ei viaţă, Jen a fost atât de preocupată de cum *păreau* să fie lucrurile. De păstrarea aparenţelor. Să aibă totul – casa cu dovleacul scobit, astfel încât să poată vedea

toată lumea că au reuşit. Şi totuşi. Pentru ce au fost toate acestea?

Todd se joacă cu maşinuţele lui pentru câteva minute, după care se târăşte în cealaltă parte a camerei.

— Nu, Toddy, nu asta, spune ea când plonjează dintr-odată în coşul de

gunoi.

El o ignoră, scoţând din coş două bile de poleială, probabil de la nişte ciocolăţele KitKat. Jen e dezamăgită că o cuprinde enervarea atât de repede într-o singură zi cu el.

— Al meu, spune Todd.

Ochii lui îndureraţi privesc spre ea în celălalt capăt al camerei.

— Mai vreau, adaugă el.

Se întoarce din nou spre coşul de gunoi.

Practic, e cu susul în jos, cu capul la baza coşului de gunoi şi picioarele aproape ridicându-se de pe podea.

— îmi pare rău, Todd, vino aici! spune ea. Hai la mama!

Todd se întoarce spre ea în secunda în care aude prima silabă desprinzându-se de pe buzele ei, ca o floare spre soare, şi o priveşte. Şi dintr-odată, ca din senin, ca o lumină care se aprinde, îşi dă seama. Ştie în adâncul fiinţei ei.

Ştie după felul în care ochii lui reflectă lumina albastră a dimineţii de iarnă.

Nu e vina ei.

Nu e vina lui.

Ştie că l-a crescut destul de bine. O ştie datorită ochilor lui. Sunt luminaţi de dragoste. Sunt luminaţi de dragostea pentru ea. Jen se relaxează chiar acolo pe canapea.

A făcut tot posibilul. Şi, chiar şi atunci când nu a făcut, vina e o dovadă la fel de bună ca oricare alta: a vrut să facă tot ceea ce este mai bun pentru el, pentru puiul ei.

Paradoxul retrospectivei despre care această fiinţă de aici o învaţă peste un deceniu: Jen credea că ştie ce se va întâmpla şi se învinovăţea. Credea că Todd a ucis din cauza relaţiei proaste pe care o avea cu ea. Dar nu este aşa. A fost o iluzie. Şi acesta este momentul, clipa în care Jen îşi dă seama că nu despre asta este vorba. Crima nu are absolut nicio legătură cu copilăria lui Todd.

— Vino aici, Toddy, spune ea.

Băieţelul lasă imediat mingile de poleială din coşul de gunoi şi se îndreaptă spre ea, mama lui.

Ryan

Ryan e pe cale să-l întâlnească în sfârşit pe omul care conduce operaţiunea. Marele boss. Acesta are sute de soldaţi, de asociaţi, operaţiuni multiple. Furtul de maşini, drogurile, copilul dispărut – reprezintă doar o mică parte din tot.

Ryan nu ştie cum de casele pe care le vizează sunt întotdeauna goale şi încă nu ştie unde se află micuţa Eve, dar încearcă să afle şi, iată-l. Aici, mergând prin frig spre un depozit din Birkenhead, a ajuns să se infiltreze până la vârf.

Angela şi Ryan au fost instruiţi de Ezra să vină să-l întâlnească aici la ora opt seara. După ce-l veţi întâlni pe boss, veţi primi misiuni noi, mai importante. Şi, extrem de important, informaţii mai bune. Ryan merge la întâlnire pentru prima dată cu microfon, sperând că şeful cel mare nu-l va percheziţiona. Leo spune că nu o va face, spune că nu te întâlneşti cu şeful dacă nu are încredere în tine.

— Dacă măcar insinuează ceva, îi spusese Leo noaptea trecută la telefon, te arăţi atât de ofensat, încât să se cutremure.

— Foarte corect, răspunsese Ryan.

Nu era genul de propoziţie pe care să o spună de obicei. Uneori simte că devine persoana care pretinde că este. Mai întunecat, mai volatil.

Ryan şi Angela merg în tăcere pentru alte câteva minute, urmărind cum maşinile sunt descărcate şi încărcate pe vapoare, oamenii venind şi plecând. Pe măsură ce se apropie de depozit, limbajul trupului li se schimbă. Angela devine Nicola, Ryan o urmăreşte transformându-se; mersul îi devine plin de tupeu, manierismele i se schimbă.

Ryan nu ştie cum se schimbă propriul lui limbaj al trupului, doar că se schimbă.

Nu e nicio firmă deasupra depozitul. Este închis, locul perfect pentru asemenea afaceri. Ryan speră să aibă acustica bună pentru ca echipa care ascultă să strângă dovezi cu care să-i incrimineze.

Ryan bate de două ori la uşa rulantă, de culoare verde-închis, după cum i s-a spus, apoi aşteaptă. Angela tremură. Nu e atât de stăpână pe sine cum pare la prima vedere. Ryan crede că e la fel de speriată ca el. Desigur, i-a

trecut prin minte că s-ar putea să fie o capcană. S-ar putea să-i fi mirosit. Ar putea fi terminaţi. Cumva, lui Ryan nu-i pasă. Şi, când simte că, de fapt, îi pasă, se gândeşte la ea, la micuţa Eve, pierdută şi singură, nu ajunsă pe mare, dar ca şi cum ar fi fost.

— Intră, spune o voce dintr-o parte.

Ryan şi Angela înconjoară clădirea şi găsesc o uşă, deschisă, permiţând luminii de securitate din exterior să ilumineze un stâlp al depozitului.

în rest e gol, rânduri şi rânduri şi rânduri de rafturi de la podea până la tavan, care nu conţin nimic. în întinderea sălii uriaşe stă un bărbat înalt, mai tânăr decât se aştepta Ryan. Nu se mişcă deloc, doar stă în picioare cu braţele încrucişate, purtând haine negre. Are părul întunecat şi un barbişon.

— Cei doi muşchetari, spune el.

Aruncă un chiştoc la picioarele sale, care arde dintr-odată mai puternic pentru câteva secunde, înainte să se stingă.

— Am o treabă pentru voi – trebuie să ridicaţi o listă cu proprietăţi goale. Acum vă voi trimite o adresă.

Aproape instantaneu, telefonul cu cartelă al lui Ryan scoate un sunet însoţit de un singur rând de text de la – da! — de la un număr real. Este o adresă de pe un bulevard din Liverpool.

Asta este. Acest om aflat la conducerea tuturor operaţiunilor le va încredinţa secretul modului în care îşi obţine informaţiile despre maşinile pe care urmează să le fure.

— Aşteptaţi instrucţiuni suplimentare, le spune el.

— Straşnic, mulţam, amice, spune Ryan, schimbându-şi cadenţa vocii naturale.

Bărbatul îşi lasă capul pe spate.

— De unde eşti?

— Manchester.

El face un gest de nerăbdare.

— înainte de asta.

— Tot Manchester, dar din tată galez, spune el.

Ăsta este adevărul; deciseseră că ar trebui să-şi păstreze accentul în loc să încerce unul nou.

— Tu? o întreabă bărbatul pe Angela.

— Da, de pe-aici, spune ea, într-o engleză curată din Liverpool, deşi, de fapt, este din Leigh.

Adeseori, ofiţerii sub acoperire nu sunt de prin partea locului. Sunt prea multe şanse să-i recunoască cineva şi să-i deconspire.

Bărbatul traversează depozitul până la ei, ghetele negre zdrobind mizeria şi resturile de pe podea.

— Eu sunt Joseph, spune el, întinzându-i o mână lui Ryan, apoi Angelei.

— Nicola, spune ea.

Joseph îşi ridică mâinile în aer.

— Avertismentul meu standard. Dacă mă fentaţi. Dacă mă turnaţi. Dacă sunteţi de la investigaţii criminale. Dacă o daţi în bară. îmi voi ispăşi pedeapsa. După care, o să ies şi o să vă omor dracului. Aţi înţeles?

— De asemenea, spune Ryan.

— Atunci să batem palma, spune Joseph.

— Kelly, spune Ryan în timp ce dă mâna cu Joseph. Mă bucur să te cunosc.

Kelly. Aliasul pe care a trebuit să şi-l aleagă Ryan.

— Un nume la care, atunci când eşti strigat, să întorci capul, îl sfătuise Leo. Un nume familiar. Acesta este primul test prin care verifică faptul că nu sunteţi poliţai. Pun pe cineva să vă strige numele într-un bar, ca să vadă dacă întoarceţi capul.

— Aş răspunde întotdeauna la numele fratelui meu, spusese Ryan cu voce scăzută.

Se gândea la acea noapte, noaptea în care fratele lui întinsese prea mult coarda; datora foarte mulţi bani, foarte multe favoruri. Noaptea în care fratele lui îşi pusese ştreangul de gât. îl găsiseră prea târziu, cu aproape o jumătate de oră, spusese medicul legist. O făcuse în pod. Nu voise să fie găsit.

Ziua minus Şase mii nouă sute nouăzeci Şi opt, ora 8.00

Jen e pe terasa unei clădiri cu două niveluri. Ea şi Kelly o închiriaseră pentru un an. Nu avuseseră nicio legătură emoţională cu ea. Jen abia şi-o mai aminteşte. Abia acum, privind în sus la tavanul marmorat de umezeală, îşi aminteşte că a locuit aici.

Jen nu e încă însărcinată, deci Todd nu s-a născut încă. Ceea ce conduce la ideea că acest mister poate fi legat de o singură persoană.

— Lopez? strigă Kelly în susul scărilor.

O cuprinde emoţia. Uitase că trecuse printr-o fază în care o numea astfel. Jen devenise Jenny de la *Jenny from the Block,* după titlul cântecului, după care Lopez.

— Kelly? spune ea.

— Eşti trează!

— Sunt.

— Uite, spune el, în stilul lui caracteristic, autoritar, reţinut. Astăzi am o treabă.

— Ce anume?

— O conferinţă care-mi va ocupa toată ziua.

Ceva îi trece prin minte vag lui Jen. Ce fel se zugrav/decorator merge la o conferinţă anunţată în pripă? Unul în care ea avea încredere, presupune Jen.

— Sigur, spune ea, dar solul de sub picioarele ei se clatină în timp ce se ridică, ca şi când ar sta pe nisipuri mişcătoare.

— Vei fi plecat toată ziua?

— Da, spune Kelly distrat.

— OK.

— Parcă ai fi văzut o stafie.

Ochii lui Kelly sunt neschimbaţi, dar nimic mai mult. E atât de suplu. Aproape elegant.

— Mă simt bine, spune Jen epuizată, privind în sus spre el. Nu-ţi face griji, du-te!

— Eşti sigură?

— Sunt cât se poate de sigură.

Jen nu ezită deloc să-l urmărească pe Kelly. îşi dă seama că se apropie cu paşi repezi de momentul în care va dezlega misterul.

Jen e aici, pe bancheta din spate a unui taxi. Era mult mai greu să chemi un taxi cu atât de multă vreme în urmă. Are un mobil, dar este vechi şi mare cât o cărămidă, ale cărui taste se luminează în culoarea verde-neon şi scot câte un sunet când le apasă. Un telefon de jucărie pentru copii.

— Putem opri aici? întreabă Jen.

Kelly a parcat ilegal exact în centrul oraşului Liverpool, pe linii galbene duble. Maşina lui este înmatriculată în 2001: Jen nu-şi dăduse seama cât de mult se schimbaseră maşinile. E masivă, pare prea mare. Nu se poate abţine să nu se uite la ea sau la el. Se simte o străină.

Kelly priveşte la stânga şi la dreapta în timp ce-şi scoate picioarele lungi din maşină. Verificarea pare uzuală, un tic. Ochii albaştri privesc în sus şi în jos pe stradă.

Ea rămâne în taxiul ei. Acolo, ascunsă în spatele unui geam murdar, lui Kelly îi va fi imposibil să o vadă.

— Trebuie să pornesc din loc în curând, spune taximetristul.

— Doar cinci, cinci minute, vă rog, trebuie să văd ceva, spune ea.

Şoferul de taxi nu-i răspunde, în schimb scoate în mod explicit un
roman. John Grisham, cu paginile îndoite. Lasă motorul în ralanti. Oh, vremurile în care oamenii mai citeau romane ca să treacă timpul.

— îmi cer scuze, nu va dura mult, adaugă ea, gândindu-se la toate lucrurile pe care i le-ar putea spune acestui om despre viitor. Brexit. Pandemia. Nimeni nu ar crede-o. E uluitor. Două decenii întregi comprimate aici într-un taxi, împreună cu ei.

Kelly ocoleşte maşina, ajungând în spatele ei. Cercetează orizontul aşa cum încă o mai face uneori şi în prezent. Jen nu se gândise niciodată la asta până nu a fost forţată să-şi urmărească

soţul. Părul lui e dat atent cu gel, aranjat pe frunte.

Un alt şofer îi claxonează, gesticulând în timp ce trece pe lângă ei. Coboară geamul şi urlă:

— Mişcă-te!

Şoferul lui Jen bagă maşina în viteză.

— O secundă, te rog, te rog, spune ea.

Dacă iese acum din maşină, Kelly o va vedea şi totul va fi fost în zadar.

Kelly deschide portbagajul cu o mână şi scoate ceva afară. E mare şi bordo, un material înfăşurat – poate perdele? Jen îşi odihneşte fruntea de geamul jegos al taxiului, uitându-se pieziş. E o husă pentru îmbrăcăminte. Jen o recunoaşte din urmă cu mai mulţi ani. Foarte rar purta costum. La înmormântări, la nunţi. Atârna de un cârlig în fundul şifonierului lor.

— Oricând, scumpete, spune şoferul de taxi, dar Jen nu face decât să dea din cap.

Kelly dispare pe o stradă laterală, pasul lui mimând mersul obişnuit, dar Jen ştiind că e fals. îi va pierde urma.

— Trebuie să plec, spune ea.

începe să-şi strângă lucrurile şi poşeta, încercând să nu-l piardă din vedere. în timp ce numără banii pe care i-a scos din sertarul din bucătărie – alt sertar, altă bucătărie, alte bancnote –, o altă maşină îi claxonează.

— Stai puţin, spune şoferul de taxi.

— Plec, chiar trebuie să plec, spune Jen, aproape zbierând.

— Blocăm o linie de autobuz.

— Trebuie să ies! urlă Jen. Trage de clapeta portierei în timp ce claxonatul continuă, întrebându-se ce se va întâmpla dacă iese pur şi simplu din maşină şi o ia la goană fără să plătească. E doar un taxi. Nici măcar nu e un delict.

Jen îndeasă prea multe bancnote în scrumiera de argint care conţine scrum de ţigară adevărat – Dumnezeule, da, oamenii fumau pretutindeni! — şi sare din maşină.

O ia la goană pe strada laterală. Kelly aproape a ajuns la capătul ei. îi sare în ochi într-o mare de oameni la fel cum se întâmplă cu Todd, la fel cum se întâmplă cu numele ei pe o listă.

Kelly se întoarce brusc la stânga şi intră într-un pub numit The Sundance. Continuă să îşi ţină husa de îmbrăcăminte pe braţ, aşa că Jen nu riscă şi aşteaptă în apropiere, pe trotuar.

Jen stă în faţa unui magazin Woolworths, semnul roşu şi alb fiindu-i atât de familiar. Va da faliment în cinci ani. Trecutul recent, într-adevăr, dar ei nu i se pare astfel, în interior:

pardoselile de plastic rezistent la apă, hârtia. Ar putea sta aici la nesfârşit, privind înăuntru prin vitrină, minunându-se de vremurile trecute, de Crăciunurile în care cumpăra jocuri şi chipsuri, uitându-se pur şi simplu la schimbările care cuceriseră lumea în ultimii douăzeci de ani, lucrurile pierdute şi câştigate. Ridică o palmă şi o lipeşte

de geam, la fel cum făcuse atunci când începuse totul, şi aşteaptă.

Oglindit în spatele ei, îl vede pe Kelly ieşind din pub. Acum poartă costum, cu husa aruncată peste umăr. Părul proaspăt dat cu gel. Pantofi negri, lucioşi.

O femeie pare să apară de nicăieri, poate dintr-un alt pub, poate de pe o alee. Jen o priveşte apropiindu-se de Kelly. Se uită chiorâş la ea. E Nicola.

— Cum a fost? o întreabă Kelly.

— Da, în regulă. Dur, vor să ştie toate metodele.

Kelly izbucneşte într-un hohot de râs.

— Nu le putem spune pe acelea.

— Ştiu. Le-am spus asta. Judecătorului nu prea i-a plăcut. Ascultă, noroc! Şi sună-mă, ştii? Dacă... în viitor. Dacă vei dori să te întorci vreodată.

Nicola pleacă şi îl lasă pe Kelly acolo, în stradă, fără să-i mai spună un cuvânt.

Jen se uită la el, pierdută acum în mulţime, gândindu-se la SMS-urile pe care i le va trimite el Nicolei peste douăzeci de ani, cerându-i ajutor. Despre faptul că ea îi cere lui ceva în schimb.

Jen îl urmăreşte pe Kelly de la distanţă, recunoscătoare că se află în Liverpool, nu în Crosby. Se minunează de stilurile vestimentare – blugi evazaţi, topuri boeme care expun pielea la ultimele raze ale soarelui de vară, în septembrie – şi vechile maşini şi magazine, lumea asta de atunci. Kelly merge cu un scop, dar şi cu teamă, crede Jen. Cu capul sus, un căprior urmărit sau un leu în urmărire, Jen nu ştie prea bine în ce ipostază se află el.

Merge în josul unei străzi cu caldarâm, cu mărci trecute, care au rezistat sau nu în ultimii douăzeci de ani, Debenhams, Blockbusters. Intră într-un mall luminat cu neoane şi plin de bijuterii şi iese pe cealaltă parte. Stânga, dreapta. Apoi în sus pe o stradă secundară, pe care sunt aliniate lăzi de gunoi de dimensiuni industriale. Jen rămâne mai departe în urmă.

Ritmul lui încetineşte pe o fâşie lată, pietonală, din plăci de

pavaj gri. Este înconjurat de cădiri înalte. Trupul lui se întoarce complet spre una dintre ele şi apoi înaintează, deschide uşa şi dispare.

Jen nu trebuie să se uite pe o hartă sau să citească plăcuţele de pe clădire, în calitate de avocat, cunoaşte prea bine această clădire. Cum ar putea să nu o cunoască? E Judecătoria oraşului Liverpool.

Afară sunt felinare de modă veche, bulbi sferici şi albi, ca perlele. Acum, în 2003, clădirea nu este cu mult diferită faţă de cea din prezent. O clădire mare, cuboidă, din anii 1970, cu armătură maro-închis şi geamuri fumurii. Un brâu în relief pe faţadă. în mod excepţional, Jen se bucură că sistemul de justiţie nu se schimbă niciodată, deşi scârţâie, e antic şi mucegăit.

Aşteaptă în soare câteva minute, după care îl urmează pe Kelly înăuntru, deschizând uşa dublă de sticlă a tribunalului.

Se îndreaptă direct spre liste, bucuroasă de cunoştinţele juridice pe care le are. Sunt fixate pe un panou de plută din hol, patru bucăţi de hârtie care flutură la unison, prinse cu un singur bold care se mai foloseşte probabil şi astăzi.

Ştie ce caută. Ştie ce va găsi.

Datele se potrivesc. Nu şi-a dat seama când s-a întors în timp. Ştirile arhivate. Lista de acuzaţii împotriva lui.

Iată-le. Nici nu mai trebuie să le parcurgă pe toate.

R v Joseph Jones. Sala de judecată 1.

Deci aceasta este o viaţă trăită invers. Se întâmplaseră lucruri despre care Jen habar nu avusese, care trecuseră pe lângă ea la fel de paşnic ca nişte maşini.

Se îndreaptă spre sala de judecată 1 şi se aşază în galeria destinată publicului. Miroase a ceainice învechite, a cărţi vechi, a praf şi lac de mobilă. Este aglomerat; un proces celebru despre care nu ştiuse la acea vreme. Şi de ce ar fi ştiut?

I-a pierdut urma lui Kelly. Habar nu are în ce calitate se prezintă. Ca prieten al lui Joseph Jones, presupune ea cu un spasm; un complice.

Băncile din galeria destinată publicului sunt dispuse ca nişte strane.

— Toată lumea în picioare, spune un grefier.

Are ochelari de citit aşezaţi pe vârful nasului şi robă care mătură podelele acoperite de o mochetă ieftină. Jen e jenată de pompa şi de obiceiurile din sistemul de justiţie căruia i-a dedicat viaţa. Jen se ridică în picioare când intră judecătorul. înclină capul din reflex.

Acuzatul încătuşat e dus de un agent de pază, purtând un

cercel circular delicat în ureche, şi aşezat în boxa acuzaţilor.

Joseph Jones. E tânăr, Joseph la 30 de ani. Cât este de ciudat să te uiţi la

el şi să ştii data la care — după cum stau lucrurile — va muri, se gândeşte Jen, privindu-i urechile distinctive de elf, barbişonul, umerii înguşti, aproape de băiat. Ar putea fi fiul oricui. Ar putea fi Todd.

Judecătorul se adresează curţii;

— Mai devreme am terminat de audiat al doilea martor al acuzării, martorul A, şi acum îl chemăm pe al treilea, spune el simplu.

Curtea e deja în sesiune. Mintea lui Jen lucrează. Deci „conferinţa" de ultim minut a lui Kelly trebuie să fi fost, de fapt, o citaţie de prezentare în instanţă, în calitate de martor. în timpul proceselor nu se ştie în ce zi va fi necesar un martor înainte să se încheie audierea celui de dinainte.

— Vă mulţumesc, onorată instanţă, spune un avocat pledant.

O femeie cu ochelari retro cu ramă groasă. Peruca le acoperă braţele pale. Jen uitase că era în trecut până i-a văzut ochelarii medicali. Arată aproape ca ochelarii de corecţie purtaţi de copii în prezent: ciudat cum funcţionează moda.

— Am aflat ieri de la Grace Elincourt, angajată a băncii HSBC, care a confirmat faptul că Joseph Jones depunea şi retrăgea cu regularitate sume mari de bani dintr-un cont bancar, spune ea şi priveşte juriul cu subînţeles. De asemenea, am auzit mai devreme de la martorul A că îşi instruia soldaţii să fure maşini. Şi pentru a corobora aceste informaţii, statul îl cheamă acum pe următorul martor la bară, iar pentru asta, trebuie să cerem din nou ca juriul şi publicul să fie temporar

evacuaţi.

Mintea lui Jen e la turaţie maximă. Scoaterea din sală a publicului şi a juriului indică doar câteva lucruri: elemente probatorii, chestiuni de lege şi de procedură, argumente de admisibilitate.

Şi martori anonimi.

Toţi ies, cu excepţia avocaţilor. Jen zăboveşte, urmărindu-i pe oamenii care au investit în asta probabil la fel de mult ca ea, bând cafea de la automat şi discutând. Aşa cum a fost mereu în tribunale. Singura diferenţă e numărul mai mic de telefoane mobile.

Iese din clădire şi rămâne pe treptele judecătoriei, dorind să fie martora lumii de acum, în cadrul acestui instantaneu din 2003. Priveşte maşinile, care arată ca noi, dar sunt vechi, 1995, 1996 sau 1997. Un avocat stă în apropierea ei, fumând şi gândindu-se. Clădirile sunt la fel. Acelaşi cer, acelaşi soare. L-a întâlnit pe Kelly abia în martie trecut; relaţia lor nu are mai mult de şase luni.

Se învârte lent într-un cerc. Nu ai şti. Nu ai avea de unde să ştii. Lumea nu ştie cât de mult se va schimba.

— Juriul revine în sala de judecată 1, anunţă un aprod din hol şi Jen intră, ochii ei zăbovind doar pentru o secundă asupra orizontului oraşului. E pe cale să afle ceva. Ceva ce nu va mai putea uita niciodată.

în sala de judecată, ochii ei au nevoie de puţin timp ca să se obişnuiască, după ce au privit strălucirea soarelui de septembrie, dar, după un moment, vede lucrul la care se aştepta: boxa martorilor s-a schimbat. Este acoperită de o draperie neagră.

— Martorul B, spune avocata, cu voce atât de clară ca un izvor natural, este un ofiţer de poliţie sub acoperire în activitate. Va rămâne sub anonimat, se adresează ea juriului, pentru a păstra secretul identităţii sale, al metodelor poliţiei şi al condiţiilor de lucru, dar şi pentru siguranţa sa. Aşadar trecem acum la martorul B. Pentru consemnare, nu trebuie să vă spuneţi numele. Cum vreţi să depuneţi jurământul?

Oricine se află dincolo de draperie nu spune nimic. Avocatul pledant aşteaptă, dar, după ce tăcerea persistă prea mult în sala de judecată, se apropie de draperie. Jen îşi ţine respiraţia. Sigur, sigur, sigur acesta nu e soţul ei.

Avocata revine după o secundă şi se apropie de bancă. Jen o aude apoi... o discuţie murmurată.

— Vrea ca vocea să-i fie schimbată. Are un accent. Am depus o cerere oficială, spune avocata.

Jen nu poate prinde tot ce spune. Poate auzi doar fragmente de fraze. Poate înţelege doar pentru că e avocat.

— Dar, onorată instanţă, în interesul unei justiţii transparente..., spune celălalt avocat.

Controversa lor continuă cu un schimb de replici abia şoptit, pe care Jen se străduieşte să le audă.

— în şedinţă publică, este important să fii auzit cu vocea ta, anunţă judecătorul după alte câteva minute.

— Martorul B, jurământul? solicită avocatul pledant.

Aşteaptă... acest martor este unul al acuzării, nu al apărării.

Deci...

Jen aude un oftat. Un oftat foarte, foarte distinctiv, supărat. Şi apoi un singur cuvânt:

— Laic.

Două silabe. Şi iată. Ceea ce Jen probabil că ştia deja: Kelly e martorul
B.

A înţeles complet greşit. Kelly nu a comis nicio infracţiune. El a încercat să le împiedice.

Ziua minus Şase mii nouă sute nouăzeci Şi opt, ora 11.00

— Am lucrat cu el, da, spune vocea lui Kelly, timp de mai multe luni anul trecut.

Şi-a ascuns accentul galez, l-a cizelat ca şi cum ai rindelui lemnul. Jen e foarte sigură că numai ea ar şti că acesta era el. Indicii verbale pe care le cunoşti doar după douăzeci de ani de căsnicie.

— Şi care a fost rolul tău?

întrebările continuă, deşi mintea lui Jen încă mai încearcă să le proceseze. Realitatea continuă să o şocheze ca undele de şoc după un cutremur. E ofiţer de poliţie. A *fost* ofiţer de poliţie?

Privirea îi urcă spre micile ferestre din susul sălii de judecată.

Nu i-a spus niciodată. Nu i-a spus niciodată, nu i-a spus niciodată, nu i-a spus niciodată. Viaţa ei este o minciună.

Gândurile se strâng în jurul ei ca o mulţime de reporteri care pun întrebări. Cum a putut să ţină aşa ceva secret faţă de mine? *Kelly?* Soţul ei lipsit de griji, demn de încredere, Kelly al ei? Această dezvăluire nici măcar nu explică nimic. De ce se văd repercusiunile acestei minciuni douăzeci de ani mai târziu? De ce e implicat Todd?

Nu i-a spus niciodată. Nu i-a spus niciodată.

Jen îşi pune fruntea în mâini.

Pe de altă parte, nu este acest adevăr mai uşor de înghiţit decât celălalt? Poate, dar dacă eşti blestemat fie că ai participat, fie că nu ai participat, tot înseamnă că eşti blestemat.

— Am fost desemnat să mă infiltrez în banda de crimă organizată condusă de acuzat, spune Kelly calm.

Doamne, este o nebunie. Este o nebunie.

— Şi în ce moment ai fost trimis?

Kelly îşi drege vocea.

— Când a fost furat copilul.

— Onorată instanţă, intervine imediat avocatul pledant al

apărării, un bărbat mai vârstnic, ridicându-se în picioare. Vă rog, să se limiteze la problemele în chestiune.

— Când doi soldaţi au furat copilul ca parte a îndeletnicirilor lanţului de

aprovizionare al acuzatului, clarifică Kelly cu aciditate în voce.

— Onorată instanţă... intervine din nou avocatul acuzării.

— Martor B, îţi cerem respectuos să te limitezi la faptele în cauză. Acesta nu este un proces de răpire.

— Nu i-am găsit niciodată pe făptaşi, spune Kelly. Dar acuzatul ştie.

— Onorată instanţă...

— *Martor B,* spune judecătorul, evident ajuns la exasperare.

— Bine, spune Kelly.

Jen ştie că are dinţii încleştaţi şi că sub pometi i-au apărut acum nişte gropiţe. El face o pauză, iar ea ştie că acum îşi va trece mâna prin păr. Chiar şi acest Kelly, pe care nu l-a mai văzut de douăzeci de ani. Chiar şi acest Kelly, pe care, la acest moment, îl iubea de numai şase luni. Acest Kelly, care a fost un mincinos din prima zi. Un zugrav/decorator de la vârsta de 16 ani. Cu ambii părinţi morţi. Care nu a fost niciodată la colegiu, a abandonat şcoala după examenele GCSE. Cât de adevărată este oricare dintre aceste afirmaţii? Cum poate să facă parte din poliţie? *De ce nu i-a spus?*

Ar fi înţeles. Nu este deloc o crimă să fi fost ofiţer de poliţie sub acoperire.

Se foieşte pe scaun în galeria destinată publicului, dorindu-şi să îi poată adresa şi ea întrebări odată cu avocaţii pledanţi.

— Mi s-a cerut să aflu identitate acuzatului, spune Kelly. Şi am făcut asta intrând în banda lui de la nivelul cel mai de jos. Pentru a nu mă deconspira, nu pot explica mai mult de-atât care a fost rolul meu.

— Ce fel de operaţiuni ai întreprins pentru acuzat?

— Pentru a nu mă deconspira, nu pot explica mai mult de-atât care a fost rolul meu.

— Ce l-ai văzut cu ochii tăi pe acuzat făcând?

— Pentru a...

Avocata oftează, evident iritată. îşi scoate ochelarii, îi curăţă teatral cu roba, după care-i pune la loc pe nas. Jen nu e prea sigură în al cui beneficiu tace.

— Vă pot spune ce nu am făcut, spune Kelly cu un ton al vocii despre care Jen ştie că precedă ceva nefolositor.

— Da? spune avocata.

— Nu i-am găsit vreodată pe oamenii pe care Joseph i-a instruit să

comită crime. Instrucţiuni care au avut ca urmare răpirea micuţei Eve.

— Corect.

Avocatul apărării sare în picioare. Judecătorul le face semn celor doi avocaţi să se apropie, aruncând privire spre draperia neagră care provoacă probleme.

— Să iasă juriul, spune el.

Ei se strecoară înapoi în hol şi, după zece minute, un aprod confirmă amânarea cazului până a doua zi. Jen rămâne acolo, cu gura căscată.

— Ce? spune ea.

— Vom relua lucrările mâine, îi spune un aprod, trimiţând-o la plimbare.

Jen stă în hol în timp ce oamenii forfotesc în jurul ei ca un banc de peşti.

Se gândeşte disperată că pentru ea nu există mâine. Ziua de mâine nu va
veni pentru ea.

Kelly se albeşte la faţă când o vede pe Jen stând lângă maşina lui.

Obrajii i se pleoştesc. Buzele i se albesc. Ochii privesc la stânga şi la dreapta, după care îi zâmbeşte, încearcă să o dreagă. Jen îl urmăreşte, pe acest bărbat care va deveni soţul ei şi care o minte. Costumul îi este deja şifonat, haina aruncată peste braţ. Kelly pare bolnav, palid şi tânăr, aproape ca un copil, semănând foarte mult cu Todd.

— Am asistat la depoziţia ta, spune ea simplu. Eram în public.

Trupul ei vrea imediat să plângă şi să fie consolat de acest bărbat pe care ea l-a iubit timp de mai bine de jumătate de viaţă. Bărbatul spre care avea să se îndrepte mereu.

— Eu...

Priveşte în susul bulevardului, în soare, apoi o invită cu un gest să urce în maşina lui.

— Asta e tot? întreabă ea.

în pauza în care Kelly cântăreşte ce adevăruri să-i spună şi pe care să le ascundă, Jen încearcă să ordoneze evenimentele în creierul ei astfel încât să se desfăşoare cronologic, nu în sens invers, dar nu e în stare să gândească, mintea fiindu-i o mare de fapte disparate. Poate totul se va încheia aici, se gândeşte ea. Ar putea rupe relaţia cu Kelly. Dar sunt atât de multe întrebări rămase fără răspuns. Cumva ştie că, poate mulţumită lui Andy, nu a sosit încă timpul.

Cei doi urcă în maşină. Aerul de afară e ca o supă, scaunul este cald pe

coapsele ei. El porneşte motorul şi conduce, rapid, ieşind din Liverpool. Încă nu a rostit niciun cuvânt.

— Kelly? rosteşte ea.

Lui Jen nu-i place să-l îmboldească.

— Vrea să spun...

încearcă să nu uite că au început relaţia de doar şase luni. Că el nu cunoaşte viitorul, că şi-l croiesc împreună. Vor trăi împreună douăzeci de ani fericiţi şi mai au încă de trăit. Oarecum. El nu cunoaşte importanţa lucrurilor cu care jonglează, nu ştie ce e în joc.

Kelly nu spune nimic. Se îndreaptă spre o intersecţie cu sens unic, cu ochii privind în oglinda retrovizoare.

— Eşti poliţist sub acoperire.

El dă din cap aprobator, doar o dată – o singură înclinare în faţă a capului.

— Da.

— Eşti... erai sub acoperire când m-ai întâlnit?

— Da.

— Numele tău e Kelly?

El aşteaptă o clipă.

— Nu.

Kelly înghite în sec, mărul lui Adam alunecând în sus şi în jos.

— Cum e... cum ai putut?

Mintea lui Jen se învârte, se învârte, se învârte în spaţiu, în întuneric. Nu este capabilă să articuleze o propoziţie.

— M-ai minţit... spune Jen cu voce joasă.

— E confidenţial.

Jen are atât de multe întrebări, încât nici nu ştie de unde să înceapă, încearcă să împace două lucruri care, pur şi simplu, nu se potrivesc.

Kelly pare că va începe să plângă. Ochii îi înoată în lacrimi. Privirea lui cercetează orizontul. Jen îl cunoaşte. Ştie când este nefericit.

— Adevăratul meu nume este Ryan, spune el încetişor.

Kelly a fost... cineva pe care l-am cunoscut.

Ryan. Lucrurile încep să se lege.

— Cum... rosteşte Jen, încercând să formuleze corect. Cum intenţionezi să trăieşti în pielea lui Kelly?

El îşi schimbă poziţia, simţindu-se incomod.

— Eu, eu nu ştiu.

— îl ucizi pe Ryan? îi înscenezi moartea?

El se întoarce spre ea surprins.

— Nu, ce? Nu ştiu... nu ştiu ce voi face în acest sens.

Jen îşi întoarce privirea de la el, uitându-se pe geamul maşinii. Clasic, evazivul Kelly. Ignoră problema. Apoi, când apare... repară pagubele. Casa abandonată. Sandalwood, are mai mult sens pentru ea acum. Gina credea că Ryan Hiles a murit pentru că proprietatea a trecut în posesia Coroanei, lucru descoperit şi de Rakesh. Dar nu exista nicio dovadă a morţii lui Ryan Hiles. Totul pare clar acum. Un certificat de deces fals, creat doar cu scopul de a-l prezenta la Cartea Funciară pentru a se asigura că proprietatea nu îi era transferată lui, făcându-l astfel detectabil şi distrugându-i acoperirea. Dar nu a făcut altceva, nu şi-a înregistrat propria moarte în niciun alt fel, care ar fi atras verificări, ar fi necesitat mai multe documente, mai multe lucruri de care nu putea face rost: de exemplu, un cadavru. Era un plasture pe o rană uriaşă.

Mama lui trebuie să fi murit nu demult. Sandalwood abia începea să cadă în decrepitudine. Jen presupune că, atunci când a plâns în baie pe când Todd avea trei ani, mama lui era probabil încă vie, iar lui îi era dor de ea.

Kelly o priveşte.

— Am ieşit din poliţie, spune el. Anul trecut. Am rămas Kelly pentru că...

— De ce? întreabă ea.

— Pentru că te-am întâlnit pe tine.

— Dar ai fi putut... nu mi-ai fi putut spune? Sau, pur şi simplu, să alegi un nume nou?

— Joseph Jones crede că sunt un infractor pe nume Kelly, spune el încet, cu vocea atât de slabă, încât Jen trebuie să se străduiască să audă.

— Dacă schimb ceva sau dacă spun cuiva, ar ajunge la el informaţia că nu am fost niciodată Kelly. Ar fi cel mai clar indiciu dintre toate că sunt sub acoperire. Aşadar, am... am rămas aşa.

— Ai rămas un infractor?

— Aşa crede el, dar nu sunt. Nu fac nimic. Am decis să mă ascund la vedere. Va fi mai bine după ce va fi condamnat, spune el cu regret, dar Jen ştie că nu e bine deloc.

Fiecare condamnare la închisoare are un sfârşit şi atunci va fi prea

târziu. Ryan a devenit cu adevărat Kelly.

— Ce ar face poliţia dacă ar şti?

— M-ar aresta, probabil, deoarece nu am acţionat cu autorizarea lor. Pentru fraudă prin falsă reprezentare. Poate m-ar da şi în judecată. Ar spune că am întrupat un ofiţer de poliţie, m-ar acuza de conduită greşită într-o funcţie publică.

Pe Jen o ia cu călduri şi este panicată. Lucrurile sunt mult, mult mai grave decât îşi imagina ea că vor fi. Jen închide ochii. L-ar aresta nu doar pentru fraudă, ci şi pentru delictele pe care le va comite în 2022 pentru a-şi proteja acoperirea. Pentru acelea nu va mai fi protejat de imunitate. Va fi considerat delincvent.

— Când am fost în călătorie. Nu ai vrut să ne întoarcem. Ai vrut să rămânem la cabană, în mijlocul pustietăţii. Din cauza lui?

— Da. El ştia... ştia că doi dintre soldaţii lui l-au turnat. O femeie şi un bărbat.

Nicola.

— De ce nu mi-ai spus niciodată? întreabă ea.

Privirea lui Kelly se dezlipeşte de a ei.

— Era confidenţial, spune el, cu voce joasă.

— Dar..., adică.

Jen nu poate spune lucrurile pe care vrea să le spună: se aplică confidenţialitatea între iubiţi? De ce crezuse că este acceptabil să-i ascundă acest lucru pentru totdeauna? Pentru că nu trăise încă cu ea pentru totdeauna.

— Aveai de gând să îmi spui vreodată? întreabă ea.

— Sigur că aş fi făcut-o, spune Kelly. O fac acum.

Jen se minunează de diferenţa dintre timpurile verbale folosite de ei. Trecutul ei. Viitorul lui.

Dar e o minciună. Jen a trăit-o.

Ultima piesă a puzzle-ului se aşază în cele din urmă la locul ei, formând imaginea corectă, de la început la sfârşit, aşa cum ar trebui. Jen priveşte această imagine în mintea ei.

— Pot să întreb... zice ea, gândindu-se la ceea ce a spus Kelly despre Joseph.

— Da?

— Când Joseph va ieşi din închisoare, dacă află că tu ai fost poliţistul

care l-a dat în gât, ce crezi că ar face?

— Nu va afla. Draperia... mi-au distorsionat vocea. Au fost atât de mulţi dintre noi care au lucrat pentru el. Magnitudinea acestei...

— Dar, să zicem, că ar afla... cumva. Ce se va întâmpla atunci?

Kelly aşteaptă o clipă, după care vorbeşte:

— Ar veni după mine şi m-ar ucide.

Ziua minus Şase mii nouă sute nouăzeci Şi opt, ora 23.00

E târziu. Jen este în baie. Abia aşteaptă să se culce şi să se trezească în altă parte mâine.

în stomac i se adună fierbinte confuzia.

Sub acoperire. Sub acoperire. Cuvântul, urât şi gigantic, bate darabana sub sternul lui Jen ca o bătaie de inimă. Deci acesta este motivul. Fără slujbă PLĂTITĂ. Nicio prezenţă în media. Fără petreceri.

Kelly a trăit cu o identitate fictivă timp de douăzeci de ani.

Dar *de ce* nu i-a spus niciodată?

Jen crede că a pus cap la cap informaţiile în ordinea corectă. Ar vrea să-l poată întreba pe Andy, dar probabil că încă nu şi-a terminat nici măcar facultatea. Nici măcar el nu o poate ajuta acum.

Priveşte fix geamul îngheţat, studiind totul în ansamblu.

Kelly a intrat sub acoperire. Dovezile adunate de el l-au trimis pe Joseph la închisoare. Douăzeci de ani mai târziu, Joseph este eliberat, vine să-l caute pe Kelly la cabinetul de avocatură, încercând să repornească afacerea alături de vechii săi oameni. Dacă Kelly ar refuza să i se supună lui Joseph, acesta din urmă ar bănui că el a fost poliţistul sub acoperire. Dacă s-ar supune, ar deveni cu adevărat un infractor. Kelly nu avea cum să câştige. Şi, întrucât Joseph a plătit timp de douăzeci de ani pentru crimele pe care le-a comis împreună cu mulţi dintre soldaţii lui, avea un ascendent asupra tuturor dacă nu se supuneau: îi putea tuma. Doar asupra lui Kelly avea un ascendent şi mai mare, atât de mare încât acesta nici nu ştia: dacă-l denunţa pe Kelly pentru infracţiunile din trecut, poliţia ar fi început să facă cercetări şi ar fi descoperit că, în continuare, Kelly trăia sub identitate falsă. în mod ilegal. Sau, şi mai rău, că acum comitea delicte, tară să aibă autorizarea poliţiei.

De unde şi pachetul înmânat lui, conţinând cheia maşinii

furate. Kelly a fost forţat să se supună. Todd a fost acolo când s-au reîntâlnit, la fel şi Clio, şi s-au îndrăgostit. Kelly i-a spus lui Todd să nu-i zică lui Jen că-l cunoaşte pe Joseph şi tot el i-a spus mai târziu lui Todd să termine relaţia cu Clio. Trebuie să-i fi mărturisit totul în acea noapte în grădină, spunându-i lui Todd cine era de fapt. Cel mai nenorocit lucru care i se întâmplase lui Todd

până atunci, spusese chiar el. Trebuie să-i fi arătat vechiul lui ecuson, afişul. Jen îşi poate imagina acum momentul respectiv, conversaţia având loc în camera lui Todd. Todd ascunzând ecusonul, telefonul şi afişul, ca să nu le vadă ea.

Kelly a reînceput să lucreze pentru Joseph, dar în momentul în care i s-a părut că e posibil ca Joseph să fi aflat că el a fost poliţistul care l-a băgat la închisoare, a contactat-o disperat pe Nicola cerându-i ajutorul. Care nu este, după cum s-a dovedit, infractoare, ci o persoană care fusese sub acoperire la momentul respectiv. Poliţia. Trebuie să se fi simţit între ciocan şi nicovală. Temându-se pentru propria lui viaţă, alternativă cea mai puţin rea trebuie să fi fost să se apropie cu toată sinceritatea de Nicola.

în schimbul tăcerii ei şi din cauza riscului ca Joseph să afle adevărul despre ei, ea i-a cerut lui Kelly o favoare. Asta trebuie să fi fost ca soţul ei să transmită poliţiei despre infracţiunile din prezent comise de Joseph. Poate a aranjat lucrurile astfel încât Kelly să primească protecţie şi de aceea Jen a văzut maşinile de poliţie circulând prin zonă. Poate de aceea au sosit atât de repede în noaptea crimei, cu mult înaintea ambulanţei. Aşteptau să intervină, dar a fost prea târziu, prea târziu.

Nicola trebuie să fi fost înjunghiată *de Joseph* cu două nopţi înainte ca Todd să comită crima. Articolul 18, rănire cu intenţie, despre care Jen a auzit la secţia de poliţie. Probabil că Joseph aflase despre ea. Acum, ieşit din închisoare, trebuie să-şi fi urmărit fiecare cunoştinţă, căutând semne care să arate că nu este cine pretinde a fi. I-ar fi fost mai simplu să depisteze că Nicola lucrează pentru poliţie dat fiind că ea încă era poliţistă. De aceea Nicola arăta atât de diferit la Wagamama’s: nu era în rolul ei sub acoperire.

Şi descoperirea legată de Nicola avea să-l fi dusă pe Joseph la Kelly.

Prin urmare, Joseph află şi vine după Kelly în mijlocul nopţii la sfârşitul lui octombrie. Nu era înarmat? Nu a băgat mâna în buzunar după o armă?

Poliţia a apărut aproape imediat după crimă. Probabil ştiau că urma să se întâmple ceva.

Şi apoi l-au trădat pe Kelly: l-au arestat pe Todd. Deşi Kelly îi ceruse ajutor Nicolei. Nu este de mirare că era furios la secţie.

Dar Todd? Ei bine, pare atât de simplu acum când ştie totul. A vrut să-şi protejeze tatăl. Aşadar, când a aflat despre Nicola, a cumpărat un cuţit. în drumul său spre casă l-a recunoscut pe Joseph, a văzut că e înarmat şi a intrat în panică. Atunci a făcut singurul gest pe care-l putea face: şi-a

protejat tatăl, cu orice
preţ.

Ryan

Strada Welbeck nr. 718.

Aceasta este adresa pe care le-o dăduse Joseph lui Ryan şi Angelei. Sunt gata să pornească. Angela va sta de pază afară şi Ryan va intra. Şi, după aceea, restul echipei îl va aresta pe Joseph acum că Angela şi Ryan îl pot identifica. A avut încredere în Ryan şi în Angela şi, ca urmare, sunt suficiente probe pentru a-l incrimina. SMS-ul, depoziţia lui Ryan şi cea a Angelei... vor fi suficiente pentru a dovedi că Joseph conduce un grup de crimă organizată, suficient pentru a-l trimite la închisoare pentru decenii.

Singurul lucru care mai lipseşte e copilul dispărut. A rămas dispărut.

în timp ce vin încoace, soseşte un alt mesaj.

Intraţi la adresa din mesajul precedent şi spuneţi că aţi venit să zugrăviţi/decoraţi. După ce ajungeţi în biroul proprietarului, spuneţi că v-am trimis eu. JJ.

Ryan se întoarce spre Angela.

— Asta este, spune el. Aşa primeşte adresele caselor goale. Prin acest birou. L-am prins. La naiba, îl avem.

— Ştiu, spune Angela, zumzăind. Ştiu.

Ryan şi Angela merg de-a lungul străzilor udate de ploaia de martie, Ryan gândindu-se la fratele său, dar şi la bătrânul Sandy. Gândindu-se la felul în care *a* schimbat lumea. Doar puţin. în felul lui neînsemnat.

Ryan îşi reprimă nişte emoţii pe care nu le poate numi. Ajung la adresă. Nicola se îndepărtează de el, intrându-şi perfect în rol, lăsându-l pe Ryan să intre în clădire. Un cabinet de avocatură, pare-se. Pare prosper.

O femeie e aşezată la recepţie. E frumoasă. Cascade de păr întunecat, ochi mari.

— Aveţi nevoie de un zugrăvit sau de ceva amenajări interioare? întreabă el cu un zâmbet larg, înţepenit, plin de speranţă.

— Adică o amenajare interioară spontană? răspunde ea cu un zâmbet sec.

Ceva i se răsuceşte în stomac la auzul acelui râs. Nu se aştepta la asta. Credea că va fi la curent. Credea că va pricepe codul.

— Ăăă, da? spune el.

— Sigur, vom trage toată mobila de la perete chiar acum, bine? Facem şi actele cât lucraţi?

— OK, sunt pregătit dacă eşti şi tu, spune el cu lejeritate.

— Nu e nevoie, mulţumesc, spune ea. Dar dacă vom dori vreodată o amenajare interioară spontană, eşti omul nostru.

îl ignoră, întorcându-şi privirea la computerul ei.

— Pot discuta cu proprietarul? întreabă el.

— De unde ştii că nu sunt eu proprietarul?

— Păi, eşti?

— ...Nu.'

Se uită unul la altul pentru o secundă, după care izbucnesc în râs.

— Ei bine, mă bucur că te-am întâlnit, nu eu-sunt-proprietarul, spune el.

— La fel, decorator-spontan.

Ea îi zâmbeşte, de parcă s-ar cunoaşte, şi strigă peste umăr;

— Tată? Te caută cineva.

Se uită la Ryan în timp ce acesta se îndreaptă spre biroul tatălui ei.

— Eu sunt Jen.

— Eu sunt Kelly.

Ziua minus Şapte mii o sută cincizeci Şi Şapte, ora 11.00

Jen deschide ochii. Te rog să fie 2022. Dar ştie că nu e.

Oasele bazinului. Un telefon vechi. Un pat cu adevărat vechi, Doamne, e cel scund care avea marginile de lemn. Aerul îi iese cu zgomot din plămâni. Nu s-a terminat.

Se ridică în şezut şi-şi freacă ochii. Da. Apartamentul ei, primul ei apartament. Cel pe care l-a cumpărat exact când a început să muncească. Plătise un avans de trei mii de lire – rizibil pentru 2022.

Are un dormitor. Se ridică şi urmează cărarea uzată de pe covorul maro zdrenţuit, până în hol, şi apoi mai departe, în camera de zi. Casa căpătase un aer boem datorită mobilierului ei minimalist: o draperie chinezească separă camera de zi de bucătărie, perne bordo sunt aliniate de-a lungul unui pervaz adânc pentru a masca umezeala. Priveşte locuinţa cu mirare. Aproape că uitase toate aceste lucruri.

Lumina dimineţii e filtrată prin ferestrele murdare.

îşi verifică telefonul, dar nu are data setată pe ecran. Porneşte televizorul, trece pe un canal de ştiri, apoi la Ceefax[m]\ Incredibil, asta foloseau ca să afle data? E 26 martie 2003, ora unsprezece dimineaţă.

Cu şase luni în urmă, în ziua de după ce a făcut cunoştinţă cu Kelly. Astăzi e ziua primei lor întâlniri oficiale.

Jen se uită la telefon, deşi abia ştie să îl folosească. Poate trimite SMS-uri, poate face apeluri şi poate juca Snake pe el. Navighează până la SMS-uri. Ultimul mesaj de la Kelly este exact acolo, în firul conversaţiei cu un bărbat care figurează la contacte ca „Zugrav/decorator sexy?”. Bărbatul despre care nu ştia că va deveni soţul ei. *Cafe Taco, 5.30 seara? După muncă? xx,* a scris el. Textul butucănos şi de modă veche, ecranul iluminat de culoarea verde-neon, ca de computer.

Răspunsul ei trebuie să fie într-o casetă separată, mesaj separat în cadrul conversaţiei. Antic obiect.

Deschide mesajele trimise. *Sigur,* spusese – o dovadă tipică de răspuns degajat. Nu-şi aminteşte să-şi fi bătut capul gândindu-se cum să îi răspundă, dar e sigură că o făcuse.

E târziu. Obişnuia să bea şi să doarmă cam mult. Se simte mahmură.

Nu-şi aminteşte ce a făcut în prima noapte de după ce l-a cunoscut pe Kelly, dar presupune că a implicat alcool. Trece cu degetul pe hiaturile din bucătărie – marmură falsă – şi-şi priveşte posesiunile: manuale juridice, dar şi o mulţime de cărţi cu femei pe tocuri înalte. Lumânări în mici holuri şi înfipte în sticle de vin. Două perechi de pantaloni de costum mototoliţi pe podea, chiloţii şi şosetele încă vizibile în ei.

Face un duş îndelungat, minunându-se de murdăria dintre dalele de faianţă. Ciudat cum ne obişnuim cu unele lucruri! E sigură că nu acordase curăţeniei mai mult de un gând trecător când trăise acolo. Suportase mucegaiul de pe pervazurile ferestrelor, zgomotul constant de afară, faptul că trebuia să economisească fiecare bănuţ.

După ce iese din duş, înfăşurată în prosop, se îndreaptă spre calculatorul personal. Ceva i-a trecut prin minte pe când era în aburul fierbinte şi parfumat şi vrea să-l caute acum.

Apasă butonul poros de pe suprafaţa frontală a unităţii centrale şi aşteaptă ca aceasta să pornească, apa de la duş picurându-i de pe vârful nasului pe covor în timp ce stă aşezată.

Priveşte monitorul prinzând viaţă şi se gândeşte. Avea o prietenă bună pe când era stagiară, pe nume Alison. Jen se întreabă dacă de aceea i-a trecut prin minte atât de uşor acest alias cu săptămâni în urmă. Alison lucra la o companie situată în apropiere. Obişnuiau să se întâlnească la ora dejunului şi cumpărau câte un prânz Pret. Alison avea să renunţe la avocatură. Mai târziu, s-a recalificat, devenind secretară şi Jen rămăsese unde era, divorţând cupluri, şi nu mai păstraseră legătura, aşa cum se întâmplă uneori, atunci când o prietenie se naşte doar dintr-un interes comun.

E atât de ciudat să se afle iar aici. Să ştie că poate forma numărul lui Alison acum şi poate să mai stea de vorbă cu ea. Cât de segmentată e viaţa! Se împarte atât de uşor în prietenii, şi adrese, şi etape de viaţă care par nesfârşite, dar nu durează niciodată, niciodată. Purtatul costumelor. Târârea după sine a unei genţi cu haine de schimb. îndrăgostirea.

Jen clipeşte în timp ce Windows XP se încarcă în faţa ei. Iisuse

Hristoase, parcă ar fi dintr-un film vechi cu hackeri! I se pare că Explorer e foarte greoi. Legătura ei la internet e prin apel telefonic şi trebuie să se conecteze. în cele din urmă, navighează la Ask Jeeves şi tastează: *Copil dispărut, Liverpool.*

Şi iată-l. Eve Green. Se afla pe bancheta din spate a unei maşini care fusese furată cu câteva luni în urmă. Aşadar, de aceea detectivul particular nu o putuse găsi: Eve dispăruse în urmă cu douăzeci de ani. Kelly era implicat în prinderea bandei care o răpise, dar nu găsiseră niciodată copilul. Kelly a păstrat afişul. Trebuie să i-l fi arătat lui Todd când i-a mărturisit adevărul. De aceea telefonul cu cartelă, afişul şi ecusonul ajunseseră în camera lui Todd. Şi Kelly discutase cu Nicola despre faptul că fetiţa nu fusese găsită niciodată.

Stomacul lui Jen se întoarce pe dos. Un copil dispărut, dispărut timp de douăzeci de ani.

Priveşte pe fereastră Liverpoolul înceţoşat în soarele abia răsărit al dimineţii de iarnă, încercând să-l înţeleagă. Tatăl ei este în viaţă. Cea mai bună prietenă a ei este Alison. în viitor, se va căsători cu Kelly, bărbatul cu care va avea prima întâlnire diseară, ulterior, un copil pe nume Todd.

Se gândeşte la fetiţa dispărută, la Todd, la Kelly, o bandă criminală alcătuită din oameni răi şi oameni sub acoperire care uneori sunt ambele. Şi, mai mult decât la orice, se gândeşte cum să oprească această sarabandă.

Imaginea nu este completă încă. E clar că nu s-a terminat încă. E încă aici, în trecutul îndepărtat, are în continuare lucruri de făcut, de rezolvat şi de înţeles.

Având nevoie de puţină relaxare, Jen se îndreaptă spre oglindă şi lasă prosopul să cadă, incapabilă să se abţină de la a-şi privi trupul la vârsta de 24 de ani. Fir-ar să fie, se gândeşte ea, două decenii prea târziu. Era de nota zece! Dar, la fel ca toată lumea, nu şi-a apreciat trupul decât când a fost prea târziu.

La ora cinci şi patruzeci de minute, întârziind puţin, Kelly soseşte la cafenea. Jen îşi dă seama acum, după ce îl ştie de douăzeci de ani, că este emoţionat. E îmbrăcat din cap până în picioare în denim, deschis şi închis la culoare, bestial fără să facă vreun efort, aşa cum a fost întotdeauna, cu părul întors în sus pe frunte. Dar privirea îi e timidă, ca a unui căprior, şi îşi şterge mâinile de blugi înainte să se apropie de ea.

Jen se ridică să-l salute. Trupul ei este atât de suplu, este atât de uşoară, de parcă ar fi fost sub apă şi tocmai ar fi ieşit din ea. Se ciocneşte de mai puţine obiecte. Pur şi simplu pentru că e... mai puţintică. Şi e atât de mlădioasă, atât de nemărginit de energică. Mahmureala i-a dispărut în

câteva minute, vindecată de cafea şi de strălucirea soarelui.

Kelly se apleacă să o sărute pe obraz. Miroase a răşină. Acel miros, acel miros, acel miros! îl uitase. Un aftershave, deodorant, detergent de rufe vechi – ceva. îi uitase parfumul, şi dintr-odată Jen e aici, în 2003, într-o cafenea cu el, cu bărbatul de care se îndrăgosteşte.

îl priveşte, tinerii lui ochi întâlnindu-i pe ai ei şi Jen descoperă că trebuie să-şi ascundă un val de lacrimi. O facem, ar vrea să spună. Cândva, într-un univers, reuşim să ajungem în 2022, continuând să facem sex, având în continuare întâlniri. Avem un puşti minunat, amuzant, puţin tocilar, pe nume Todd.

Dar, mai întâi, mă minţi.

Kelly nu spune nimic, pentru a o saluta. Tipic pentru el. îi înţelege acum nevoia de a fi prudent. Deoarece e un mincinos. Dar ochii lui i se plimbă în susul şi în josul trupului şi, cu toate acestea, Jen simte fluturi în stomac.

— Cafea?

— Sigur.

Jen se joacă cu pliculeţele de zahăr de pe masă. Sweet’n Low roz. Meniul cuprinde cafea, ceai, ceai de mentă şi suc de portocale. Nici urmă de cafelele macchiato din 2022. La fereastra din faţă sunt luminiţe, chiar dacă e sfârşitul lui martie. Restul e relativ banal. Mese din formică, podele acoperite cu linoleum. Mirosul mâncării prăjite şi al ţigărilor, sunetul mărunţişului care zornăie. Oameni semnând chitanţe pentru plata cu cârdul. Anului 2003 îi lipseşte scânteia lui 2022. Nimic, în afară de luminiţe, nu se află acolo doar pentru că e frumos. Nici ziduri pictate, nici plante agăţătoare. Doar aceste mese şi aceşti pereţi goi şi el.

Kelly stă la coadă, lăsându-şi greutatea pe un şold, o siluetă suplă, faţa misterioasă, o enigmă.

— îmi pare rău, spune el, aducând două ceşti cu farfurioare demodate.

Se aşază faţă în faţă cu ea şi, îndrăzneţ cum e, viitorul ei soţ îşi atinge
genunchii de ai ei, ca din întâmplare, dar apoi rămâne pe loc. Acest gest are şi a doua oară exact acelaşi efect asupra ei ca prima dată, chiar dacă ştie cu detalii precise cum e să-l sărute, să-l iubească, să facă dragoste cu el, să facă un copil cu el. Kelly a excitat-o întotdeauna.

— Deci, îi spune el, o propoziţie la fel de încărcată ca o armă. Cine este Jen?

Genunchiul lui e cald lângă al ei, mâinile lui elegante trăgând de aceleaşi

pliculeţe de zahăr cu care se juca ea. întotdeauna îi face asta. Jen nu poate gândi clar în preajma lui.

Ea se uită fix în jos la masă. E sub acoperire. Nu se numeşte Kelly. De ce nu i-a spus niciodată, absolut niciodată, în douăzeci de ani? Asta nu poate înţelege. Răspunsurile trebuie să fie undeva acolo, dincolo de acele luminiţe, dar ea nu le poate găsi încă. Se întreabă dacă bucla temporală va lua sfârşit, atunci când o va face. Şi, dacă nu, ce va fi necesar pentru a o opri.

— Nu sunt prea multe de spus, începe ea, privind în continuare strada, lumea din 2003.

De asemenea, se gândeşte cât de izbitor e adevărul pe care a încercat să-l ignore: dacă Jen şi Kelly nu se îndrăgostesc unul de altul, Todd nu va exista.

— Cine este Kelly? întreabă la rândul ei.

Dintr-odată se gândeşte la cum a cumpărat el acel dovleac pentru ea, fiindcă şi-l dorea. La chiuveta Belfast pe care i-a cumpărat-o. La faptul că, în viitor, nu dă două parale pe întreaga lume. Kelly e atât o sursă de inspiraţie, cât şi uşor periculos. O excită. Le stătea bine împreună. Le *stă* bine împreună. Dar baza acestei relaţii este un amalgam de minciuni. O faleză care se prăbuşeşte.

Zâmbetul i se întinde pe toată faţa când o priveşte şi îşi muşcă buza de jos.

— Kelly este un tip destul de plicticos la o întâlnire cu o femeie destul de sexy.

— Doar destul de sexy.

— încercam să fac pe durul.

— Nu se vede.

El ridică mâinile şi râde.

— Adevărat. Mi-am lăsat calmul la uşa cabinetului de avocatură.

— Atunci, zugrăveala a fost un şiretlic.

O umbră întunecată trece peste chipul lui.

— Nu... dar nu mă mai interesează deloc amenajarea cabinetului de avocatură al tatălui tău.

— Cum de te-ai apucat de aşa ceva, atunci?

— înţelegi, nu am vrut niciodată să fac parte din sistem, spune el, şi Jen îşi aminteşte fix de această propoziţie, de efectul pe care îl avusese asupra

— ei, asupra ei care făcea parte din sistem. I se păruse palpitant. Acum e reticentă, confuză. Nu înţelege unde se termină Ryan şi unde începe Kelly. Dacă lucrurile de care s-a îndrăgostit sunt adevărate.

— Ce domeniu ai dreptului practici?

— Sunt stagiară, deci fac de toate. Sunt cal de bătaie.

Kelly dă din cap o singură dată.

— Fotocopiezi?

— Fotocopiez. Fac cafea. Completez formulare.

O altă sorbitură din cafea, apoi o priveşte mai îndelung.

— îţi place?

— îmi plac oamenii. Vreau să-i ajut.

Ochii i se luminează la auzul acestei propoziţii.

— Şi eu, spune el încet.

Ceva pare să se schimbe între ei.

— îmi place asta, adaugă el. Şi cât de mult eşti implicată în activitatea de la birou sau... ?

— Mai deloc.

Jen îşi aminteşte că se simţise flatată de aceste întrebări, de capacitatea lui de a sta şi a asculta, lucru neobişnuit în rândul bărbaţilor tineri, dar astăzi senzaţia este alta.

Kelly îşi încrucişează picioarele la nivelul gleznelor, genunchii lui îndepărtându-se de ai ei. I se face frig în lipsa lor, în pofida tuturor lucrurilor.

— Asta e bine, spune el liniştit.

Jen priveşte peste masă la el. Scântei zboară între ei, ca jarul scuipat dintr-un foc pe care doar ei doi îl pot vedea.

— Nu mi-am dorit niciodată o slujbă importantă, o casă mare, toate astea, adaugă el.

Ea priveşte în jos spre masă, zâmbind. E atât de caracteristic pentru Kelly să spună asta, atitudinea, încrederea, pericolul – Jen se trezeşte că e de acord cu el. în fond, în cea mai mare parte a căsniciei lor au fost săraci, dar fericiţi.

— Povesteşte-mi despre cel mai interesant caz pe care îl ai, spune el.

Jen îşi aminteşte şi de asta. îi povestise despre un divorţ sau altul. El o
ascultase răbdător, fiind sincer interesat. Aşa crezuse ea.

— Oh, nu te voi plictisi cu asta.

— OK, atunci spune-mi unde vrei să fii peste zece ani.

îl priveşte, ca hipnotizată. „Cu tine”, se gândeşte ea simplu. „Cu vechiul tu.”

Dumnezeule, la ce se gândeşte? Nu fusese el oare întotdeauna un soţ bun pentru ea? Loial, sincer, sexy, amuzant, atent. *Fusese.*

Genunchiul lui a revenit. Şi-l freacă de ai ei. Pântecul lui Jen ia foc dintr-odată, ca un chibrit la cea mai uşoară atingere de cutia de chibrituri.

Pe măsură ce aerul serii devine din ce în ce mai negru afară şi ploaia mai abundentă, cafeneaua mai plină de fum, cei doi vorbesc despre toate. Media. Discută puţin şi despre copilăria lui Kelly – „copil unic, ambii părinţi decedaţi, doar eu şi cu pensula mea” – şi despre locuinţa lui Jen. Vorbesc despre animalele lor preferate – ale lui sunt vidrele – şi dacă cred în căsătorie.

Vorbesc despre politică şi religie, pisici şi câini şi despre faptul că el este matinal, iar ea – o pasăre de noapte.

— Cele mai bune lucruri se întâmplă noaptea, spune ea.

— Cel mai bun lucru e o ceaşcă de cafea la ora şase dimineaţa. Nu voi accepta niciun contraargument.

— Ora şase este miezul nopţii.

— Atunci stai trează. Cu mine.

Se apropie din ce în ce mai mult, atât de mult cât le permite masa. Ea îi spune că vrea o pisică grasă care să se numească Henric al VUI-lea – Kelly neştiind că au deja una –, iar el râde atât de mult, încât clatină masa.

— Şi atunci, cum se va numi moştenitorul lui? Henric al IX-lea?

Vorbesc despre vacanţele lor preferate – pentru el în Cornwall, nu
suportă să zboare cu avionul şi nici meniurile lor ca pentru condamnaţii la moarte –, amândoi iubesc mâncarea chinezească la pachet.

— Ei bine, spune el în jurul orei zece seara. Cred că e de la o educaţie dură. Vreau să le ofer copiilor mei ceea ce e mai bun.

— Hei, vorbim despre copii?

Şi acum iese la iveală. O parte din Kelly despre care Jen ştie că e autentică.

— Adică... spune el. Nu ştiu, doar ceva despre creşterea viitoarei generaţii, nu? Să-i învăţăm lucrurile pe care părinţii noştri nu ne-au învăţat...

— Ei bine, mă bucur că am depăşit nivelul nimicurilor.

— îmi plac discuţiile importante.

— Ai venit ieri pur şi simplu... întâmplător? Căutând de muncă? întreabă ea, dorind să înţeleagă pe deplin povestea începuturilor lor.

Intrase să discute cu tatăl ei, după care ieşise după doar cinci minute.

— Nu. Ştii, spune el, părând că vrea ceva de la ea, cu o expresie de aşteptare pe chip, tatăl tău şi cu mine avem o cunoştinţă comună. Joseph Jones? Poate că l-ai întâlnit.

O bombă explodează undeva sau cel puţin aşa simte Jen. „Tata îl cunoştea pe nenorocitul de Joseph Jones?” Lumea pare să se oprească în loc pentru Jen, doar pentru o clipă.

— Nu, nu l-am întâlnit, spune ea, aproape şoptind. Tata este cel care se ocupă de toţi clienţii.

De parcă ar fi spart un balon, umerii lui Kelly cad, poate de uşurare, întinde mâna să o apuce pe a ei. Ea îl lasă automat să o ia. Dar mintea i se învârte în gol. *Tatăl* ei îl cunoştea pe Joseph Jones? Deci... ce? Tatăl ei e... Ce este? Dacă Jen ar fi într-un desen animat, deasupra capului ei ar exploda o puzderie de semne de întrebare.

Degetele lui Kelly cântă la pian pe încheietura mâinii ei.

— Plecăm de-aici? întreabă el.

Părăsesc cafeneaua şi stau afară în ploaia de martie. Străzile sunt spălate de ploaie, luminile de pe bulevard se reflectă pe stradă, caldarâmul e ud şi rece. O trage spre el, chiar în faţa cafenelei, cuprinzând-o cu o mână de după talie, buzele lui aflându-se exact lângă ale ei.

De această dată, nu-l sărută pe Kelly. Nu îl invită la ea, unde ar sta de vorbă toată noaptea pe patul ei.

în schimb, se scuză. Sprâncenele lui coboară a dezamăgire.

El pleacă în josul străzii şi, privind în faţă, îi face cu mâna, fluturând-o undeva în spatele capului, pentru că ştie că ea se va uita după el.

Jen stă în stradă singură, aşa cum s-a întâmplat de o mie de ori de când au început toate acestea. îşi strânge braţele în jurul trupului, gândindu-se cum să-şi salveze fiul, gândindu-se că

nimeni nu o va salva pe ea şi gândindu-se că, de fapt, nimeni nu poate, nici măcar tatăl şi, categoric, nu soţul ei.

Ryan

S-a implicat prea mult.

Ryan stă în picioare în dormitorul lui Jen. E dimineaţa foarte devreme. Ea doarme, cu părul răsfirat pe pernă, de parcă ar fi al unei sirene. Este a doua noapte la rând pe care a petrecut-o cu ea, nu s-a mai întors în patul lui de când s-a întâlnit cu ea la cafenea, alaltăieri.

Şi nici nu mai vrea să plece vreodată.

Asta este problema.

Joseph i-a trimis astăzi un mesaj, întrebându-l cum s-a descurcat. Faptul că a mers acasă cu Jen va ajunge la urechile lui Joseph. Rotiţele din capul lui Ryan se învârt, încercând să-şi dea seama ce să facă. Reducerea daunelor. Pe asta se concentrează.

— Nu glumeai când spuneai că eşti o persoană matinală, murmură Jen, întorcându-se pe o parte.

E dezbrăcată. Sânii i se rostogolesc şi ei, iar ea îi acoperă cu pilota.

— îmi pare rău, spune el, dar vocea lui sună răguşit.

îl investighează pe tatăl ei. îl investighează pe tatăl ei. Ea crede că se numeşte Kelly. *Asta nu va merge niciodată, niciodată.*

Ochii i se deschid larg şi-i întâlnesc pe ai lui. Se propteşte în cot în pat şi-i zâmbeşte, un zâmbet lent, fericit, de parcă nu-i vine să creadă că el este acolo.

— Nu pleca, îi spune ea, îndrăzneaţă, din partea cealaltă a camerei.

Ea este dezbrăcată, el – îmbrăcat.

— Eu...

Asta nu va merge niciodată, niciodată.

— Rămâi aici cu mine, spune ea şi ridică un colţ al pilotei, invitându-l înapoi în pat.

Trebuie să meargă.

— Ar trebui să plec...

— Kelly, spune ea, şi lui îi place cum se aude numele lui în gura ei.

Ceva vechi şi ceva nou, în acelaşi timp.

— Viaţa e prea lungă ca să munceşti.

Viaţa e prea lungă. Atât de deştept spus. îşi pune palmele în cap,

ridicându-se în picioare ca un nebun. O iubeşte. O iubeşte cu adevărat.

Viaţa e prea lungă ca să munceşti.

Jen are dreptate.

Are atâta dreptate. Se dezbracă şi e înapoi în pat într-un minut, cu ea.

— Deja au început să-ţi placă dimineţile? întreabă bărbatul.

— îmi plac alături de tine.

Ryan a fost treaz toată noaptea, a treia noapte la rând. A ajuns în cele din urmă acasă, în ogeacul lui. Şi-a smuls trupul de lângă ea astăzi, aproape de miezul nopţii, prefacându-se obosit, şi s-a întors aici, unde a petrecut întreaga noapte în bucătăria lui, aşezat la masa din MDF, făcând cafea după cafea după cafea.

Nu se poate gândi decât la Jen. Jen – şi ce să facă în legătură cu ea. *Văd că dormi cu inamicul?!* i-a trimis Joseph un SMS mai devreme. Un mesaj grosolan, reductiv, care a scos inima din ecuaţie, a făcut să pară că e vorba doar despre sex. Ryan s-a holbat la el înainte să răspundă, încercând să-şi dea seama ce să facă.

în această dimineaţă, la ora 0.59 a luat o decizie. Uitase că ceasurile se dau înainte. Ora 1.00 devine 2.00 şi Ryan a decis.

Să plece din poliţie sau să o piardă.

în cele din urmă, în nenorocita lui de cămăruţă, cu cartea de identitate falsă pe masă, s-a gândit că nu era vorba despre nicio decizie.

Aşteaptă sub felinarul de la colţul străzii Cross, lăsându-şi greutatea de pe un picior pe altul, spunându-şi că nu are de ales. Deloc. îngheaţă de frig şi mâinile îi tremură de prea multă adrenalină.

Ryan e îndrăgostit.

Ryan nu mai vrea să schimbe lumea. Ryan vrea să fie cu Jen. Jen, al cărei tată este un intermediar al grupului de crimă organizată pe care el îl investighează.

Jen, care crede că îl cheamă Kelly, că ambii lui părinţi au

murit, că a abandonat şcoala la 16 ani.

Jen, ai cărei ochii strălucesc de parcă ar fi râs cu lacrimi.

Jen, care i-a spus la prima întâlnire că ea credea că vidrele sunt copoi, că vrea şi ea copii, că a vrut dintotdeauna doar să ajute oamenii, al cărei trup se potriveşte perfect cu al lui de parcă ar fi fost dintotdeauna acolo, de

parcă ar fi făcut parte din el.

Jen, care spune despre ea că mănâncă prea mult, care sărută de parcă fusese creată doar ca să-l sărute pe el.

Nenorocitul ei de tată! Tatăl ei îi furnizase lui Joseph Jones o listă de proprietăţi goale, pe care Jones o folosise pentru a-şi trimite oamenii la furat de maşini. Redactase acte de proprietate în regim de *timesharing* şi păstrase o evidenţă a programului de folosinţă a fiecărei proprietăţi. în acest mod, ştia probabil când va fi plecat fiecare, lăsându-şi locuinţa goală. O infracţiune atât de simplă, născută din informaţiile de zi cu zi la care au acces avocaţii.

Şi acum, Ryan îşi trece ambele mâini prin păr, privind spre cer. Vrea să urle, dar nu poate.

Bărbatul apare. Un asociat al unui asociat al unui asociat. Speră că suficient de îndepărtat de Joseph, dar cine ştie?

Străinul e îndesat, scund, cheleşte.

— Pune geanta acolo, spune el.

S-o fi întors Ryan pe strada Cross, dar se află aici dintr-un alt motiv de această dată. îi dă străinului geanta cu bani.

Bărbatul numără banii, după care îi aruncă un zâmbet de lup, îi dă un mic plic boţit din buzunarul din spate al jeanşilor. Ryan îl ia şi pleacă, mânat doar de panică. Fără să privească înapoi.

Ryan intră în cabinetul de avocatură când ştie că Jen nu e acolo. Kenneth e acolo, în biroul lui şi priveşte în sus, uimit, când îl vede pe Kelly venind.

— Trebuie să-ţi spun ceva, iar tu trebuie să mă asculţi.

Kenneth înghite în sec. Seamănă cu Jen. Structura osoasă fină.

— Ce-ţi voi spune nu va părăsi niciodată această încăpere, spune Ryan.

— OK.’

Lui Kenneth îi tremură mâinile în timp ce dă drumul contractului pe care-l citeşte, îndreptându-şi complet atenţia spre Ryan. Ryan se apleacă deasupra biroului pentru a da mâna cu Kenneth. Strânsoarea este fermă şi uscată.

— Sunt de la poliţie. Joseph va fi arestat din moment în

moment. Face parte dintr-un grup de crimă organizată mult mai vast, dar el este şeful, după cum cred că deja ştii.

— Nu... eu...

— Dacă sufli vreun cuvânt, eşti mâncat.

Ryan nu a mai vorbit niciodată aşa, dar e necesar. Trebuie să facă tot ce poate pentru a ieşi din asta.

Kenneth îl priveşte.

— Ce vrei?

— Spune-mi cum ai ajuns să fii implicat.

— Kelly, eu, eu niciodată... începu foarte uşor.

— Cum?

Ryan îşi încrucişează braţele.

— Nu-mi puteam plăti facturile, spune Kenneth încetişor. Efectiv nu puteam. Urma să dăm faliment. L-am apărat pe Joseph cu ani în urmă, pe partea civilă a unui caz de fraudă. A venit la mine ca să-mi achite onorariul şi a văzut facturile restante. A spus că mă poate ajuta. Am clocit-o împreună. Eu acţionam pe partea de vânzare şi cumpărare a proprietăţilor în regim de *timesharing* pentru clienţi şi ţineam o evidenţă a dreptului fiecăruia de folosinţă, săptămână de săptămână. Apoi făceam un calendar cu datele la care aveau să fie plecaţi fiecare dintre aceşti proprietari la locuinţa luată în regim de *timesharing,* deci nu aveau să fie acasă. Sistemul aproape că a funcţionat. Majoritatea aveau câte două maşini, aşa că lăsau una acasă: de obicei maşina sport, mai scumpă şi mai puţin practică. Doar uneori ratau perioada lor de închiriere în regim *timesharing* sau o cedau altcuiva. în acest caz, renunţam. Eu luam zece la sută din valoarea maşinii.

— Acţiunile tale au avut drept urmare răpirea unui copil.

— Nu e adevărat, nu ştiam că vor încerca şi la casa următoare, bâiguie
el.

— Ai încasat fericit veniturile din infracţiuni.

— Ca să plătesc facturile.

— Jen ştie?

— Dumnezeule, nu, spune Kenneth şi Ryan crede că spune adevărul.

— Nu trebuie să afle niciodată, spune Ryan. Nu trebuie să afle vreodată despre tine.

— Nu. Sunt de acord, spune Kenneth tăios.

— Sau despre mine. Vreau să... vreau să fiu cu ea.

Kenneth clipeşte surprins şi Ryan aşteaptă fără să zică nimic. Are un atu.

— Dacă te conformezi, te scot din treaba asta.

— OK, şopteşte Kenneth. OK. Cum să...

— Scapă de înregistrările tale contabile. Arde-le. Aruncă-le în apă. Orice.

— Eu... OK.

— Un cuvânt unde nu trebuie şi eşti mort pentru mine.

— OK.

— Bine.

— înainte să fii împreună cu fiica mea, spune Kenneth păstrându-şi evident atuul, spune-mi despre tine. Cine eşti cu adevărat. Şi spune-mi de ce vrei să fii cu ea. Pentru că, dacă nu-mi spui, voi fi fericit să mărturisesc şi să plătesc pentru asta. Pentru ea.

— Pur şi simplu, nu e pentru mine, spune Ryan în biroul lui Leo.

L-a văzut doar de câteva ori, căci a stat întotdeauna în cămăruţa lui. Biroul lui Leo, după cum se dovedeşte, este jignitor de mare. E spaţiu suficient pentru doi.

— Ştii, continuă el, minciuna, înşelătoria. Poliţia în general. Uram să răspund la apelurile telefonice şi nu-mi place nici asta, spune el.

Vocea lui se frânge la ultimul cuvânt, deoarece nu e deloc adevărat. Aceasta e cea mai mare minciună pe care a spus-o de când a minţit-o pe Jen în legătură cu numele lui. Numele lui şi cariera, atât de nouă şi se simte deja legat de ea. Şinele lui absolut autentic, de care se desparte. Se întreabă ce ar zice Leo dacă i-ar spune adevărul. Dar nu poate risca. Nu i-ar permite să trăiască sub identitatea lui Kelly. E identitatea lor, creată de ei pentru a-l strecura pe Ryan în miezul lumii infracţionale. Aceste identităţi false sunt distruse de îndată ce nu mai sunt utile. Dacă ar păstra-o, ar expune poliţia la procese, la urmăriri penale, la răzbunări din partea infractorilor.

L-ar face să revină la adevărata lui identitate. Lua-l-ar naibii de risc la care sunt expuşi atât el, cât şi Jen!

Nu are de ales. Trebuie să iasă din poliţie. Trebuie, înainte să afle ea. A devenit mai importantă decât el. Aşa e iubirea,

presupune Ryan. A ştiut dintotdeauna că într-o zi se va îndrăgosti lulea – genul ăsta de persoană este el, nu-i aşa? Doar că nu se gândea că se va întâmpla astfel. Trebuie să rămână Kelly.

Îşi priveşte mentorul şi prietenul şi tresare la minciunile pe care le spune.

— Trebuie să spun că sunt dezamăgit, zice Leo sincer.

— Ştiu. Mulţumesc, spune Ryan.

Ezită, doar pentru o secundă, întrebându-se dacă face ceea ce trebuie. Dar are de ales între poliţie şi ea. Hotărârea lui se cristalizează ca lutul întărit. Nu există niciun concurs.

— Ei bine, ştii...

Leo face o pauză, iar Ryan crede că va dezvolta, dar probabil că s-a răzgândit pentru că nu face decât să-l privească şi să spună;

— Da. înţeleg. Schimbarea intră în vigoare imediat – aşa trebuie să fie, şi încetează şi munca sub acoperire.

— Ştiu.

— îmi pare rău că nu a mers, Ryan.

— Şi mie.

— Ştii ce vei face în continuare?

Ryan se uită la biroul imaculat al lui Leo. întrebarea e suficientă pentru a-l face să afişeze un zâmbet ironic. Presupune că va trebui să devină zugrav/decorator, cum a spus că este.

— Nu, dar o să-mi dau seama, cred.

— Vei veni totuşi să depui mărturie? Munca ta a fost... de nepreţuit.

Ryan se uită la Leo. îi simte răceala din privire.

— Ştiu, spune Leo. Ştiu că nu am găsit-o pe Eve.

— Da, spune Ryan.

Asta îi smulge inima din piept. Poate dacă nu ar fi întâlnit-o pe Jen. Poate că lucrurile nu ar fi decurs astfel. Poate ar fi putut să rămână mai mult. Dar nu avea de ales. Nu acum după ce a întâlnit-o. E pierdut, pentru totdeauna. Din fericire.

— Fiica... de la cabinetul de avocatură, spune el repede. Sunt foarte sigur că nu ştie. Şi tatăl... sincer, e doar un idiot dintr-un oraş mic.

— Aşa să fie?

— Concentraţi-vă pe Joseph! Nici măcar nu sunt sigur că tatăl ştia importanţa transmiterii adreselor, minte Ryan.

— Mărturia ta va fi utilă...

— O voi face, dacă nu-l arestaţi pe tată. Doar pe Joseph.

Şi pe ceilalţi soldaţi.

— Voi vorbi cu cei de mai sus, spune Leo, părând să înţeleagă că Ryan negociază, chiar dacă nu ştie de ce.

— Bine.

O problemă rezolvată. Ar putea să scape cu asta. Tot ce trebuie să facă acum este să devină altcineva.

— Dar, hei, îl vom prinde pe capul răutăţilor, nu-i aşa? Va intra la pârnaie pentru douăzeci de ani.

— Da. Ei bine, spune Ryan trist, stând acolo în picioare în faţa biroului lui Leo. Oricum nu prea pare să merite. Nu tară copil.

— înţeleg, spune Leo amiabil.

Asta trebuie că se întâmplă tot timpul, în special când lucrezi sub acoperire. îi întinde mâna şi Ryan îi pune în palmă documentele. Paşaportul şi permisul de conducere emise de poliţie pe numele lui Kelly. Totul a dispărut.

— Da. Ştii, Ry, nu ştiu dacă aş mai face-o în cazul în care aş mai avea ocazia, spune Leo, luându-i documentele.

Asta îl face pe Ryan să se oprească.

— Serios? întreabă el.

— Da, vreau să spun că asta nu e viaţă. Care e diferenţa, de fapt, între a pretinde că eşti un infractor şi a fi unul în realitate?

Ryan nu răspunde la întrebarea retorică, ci doar îl priveşte pe Leo care-i arată uşa după câteva secunde.

— *Adieu,* spune Leo blând, în timp ce Ryan se întoarce şi pleacă.

Ryan a vrut întotdeauna să schimbe lumea, dar nu mai contează. Poate că e amărât, dar, dintr-odată, se simte consumat de un sistem în care nu a ezitat o clipă să intre. De acum înainte, jură că nu va mai da două parale pe ceea ce crede oricine despre el: societate, angajaţi, oricine. Nu va lăsa pe nimeni să-l cunoască. Va permite acest lucru unei singure persoane: ei.

Merge la cămăruţa lui ca să-şi ia rămas-bun de la ea. Lasă majoritatea lucrurilor acolo, la secţie. Singurele lucruri pe care le ia ca talismane şi de care nu suportă să se despartă sunt ecusonul şi afişul cu micuţa dispărută. Sunt prea preţioase ca să le piardă.

Le va lua cu el, pentru totdeauna. Oricine ar fi el.

Când pleacă, se gândeşte la plicul care se află sub scaunul

pasagerului în maşina lui şi care conţine un nou act de identitate, cumpărat de la un infractor cu o noapte în urmă. Nu are de ales decât să devină Kelly. Orice alt nume ar da idei oamenilor lui Jones. Joseph ştie că o place pe Jen. Ryan nu poate fi cu ea decât devenind altcineva. Nu e cale de întors: a adoptat

identitatea lui Kelly, mărunt infractor de carieră, şi acum trebuie să trăiască cu ea.

Kelly Brotherhood: acesta e numele de familie pe care l-a ales când a decis să intre sub acoperire cu numele de Kelly, infractorul.

Brotherhood. Pentru a-l onora pe adevăratul Kelly.

Se gândeşte la ceea ce a spus Leo despre capii grupărilor de crimă organizată. Cum nu ies în evidenţă cu nimic. Nu călătoresc, nu plătesc impozit.

Deci nu va călători în străinătate, nu va trece prin scannere de aeroport, nici măcar nu trebuie să fie tras pe dreapta. Dar poate trăi. Iubi. Se poate însura.

îi spune mamei lui printre lacrimi. Apoi le spune unor asociaţi de-ai lui Joseph că îi va suna când se va întoarce în joc, dar că o vreme se va da la fund, după arestarea lui Joseph. După toate acestea, îşi face un tatuaj. Pielea îl ustură şi-l arde în timp ce acul i-o scrijeleşte pentru totdeauna, încheietura îi e marcată, însemnată cu decizia luată în grabă, la miezul nopţii, când ceasurile au fost date înainte, dar pe care ştie că nu o va regreta niciodată. Data la care s-a îndrăgostit de ea şi data la care a devenit el însuşi.

Ziua minus Şapte mii o sută cincizeci Şi opt, ora 12.00

E ziua în care Jen îl întâlneşte pe Kelly. Jen a ştiut întotdeauna această dată, în care frumosul străin a intrat în cabinetul de avocatură. Dar astăzi, stând aşezată la biroul ei, lucrând la enormul calculator personal din 2003, aşteaptă să îl întâlnească pentru prima dată.

Are acel sentiment pe care i-l dă luna martie. Distracţie la soare şi râsete împreună cu el. Se va simţi mereu aşa, orice s-ar întâmpla. Oricum s-ar numi el. Oricare ar fi motivele trădării lui, ale secretelor sau minciunilor lui.

Nu i-a plăcut niciodată să lucreze la recepţia cabinetului de avocatură al tatălui ei – oamenii credeau de fiecare dată că e secretară –, astăzi însă îi place perspectiva. Ferestrele. Bulevardul în mohorâta lună martie. Liniştea de la recepţia ei veche şi curată.

— Jen, spune tatăl ei, intrând în hol.

întoarce privirea spre el. Are 45 de ani. Voinic, înalt, fericit, sănătos. Nu poate suporta asta. Tinereţea şi trădarea lui. Legătura lui cu Joseph. Când l-a vizitat în 2021, când au mâncat împreună pâinea cu usturoi – trebuia să fi ştiut... trebuia să fi ştiut ce făcuse Kelly. Nu-i aşa?

— Trebuie să depunem Partea a 8-a până la ora patru, spune el.

— Sigur, sigur, spune ea, fără să aibă habar despre ce vorbeşte.

în timp ce pretinde că tastează la calculatorul antic şi enorm, observă mişcare afară.

Iată-l. E Kelly. încercând să pară discret, dar, pentru că îl cunoaşte, îl observă. îi sare în ochi.

Iar el o urmăreşte. Vrând să lase impresia că nu o face. într-un hanorac, cu aceeaşi jachetă din denim pe care o poartă mâine la întâlnirea lor. Părul acela...

— Jen? spune tatăl ei. Partea a 8-a?

Dar Kelly intră, băgând capul pe uşa întredeschisă. O rafală de martie intrând odată cu el. Nu le-a plăcut niciodată să ţină uşa închisă, nedorind să-i alunge pe clienţi.

— în regulă, spune Kelly.

Soţul ei, care nu-i ştie încă numele. Ale cărui motivaţii Jen nu le cunoaşte încă.

— Mă întrebam dacă aveţi nevoie de un zugrăvit sau de o amenajare interioară?

Cei doi se întorc de la prânzul în pub. împart o umbrelă. Kelly şi-a frecat umărul de al ei de mai multe ori.

— Am întârziat atât de mult… râde ea.

— Sunt o influenţă proastă.

E linişte la recepţie, doar zgomotul scos de computerul care bâzâie şi, în adâncurile clădirii, tatăl ei care vorbeşte la telefon.

— Ceai? îl întreabă ea pe Kelly.

Bărbatul clipeşte, neaşteptându-se la asta, dar dă oricum din cap aprobator.

— Sigur.

Dispare în micuţa bucătărie situată aproape de recepţie, dar, de această dată, Jen aşteaptă, urmărindu-l. Şi atunci o face: lucrul pe care ea ştie că îl va face, dar, cu toate acestea, îi rupe inima. El începe încetul cu încetul să-i cerceteze biroul. E bun. Cu capul aplecat. Mâinile abia i se mişcă în timp ce degetele trec uşor printre hârtii. Dacă nu i-ai privi mâinile, nici nu ţi-ai da seama.

Jen îi permite să continue. Nu face decât să-l privească, nu se grăbeşte cu prepararea ceaiului. Kelly deschide puţin un sertar… Dumnezeule! Exact asta făcea el cu toţi aceşti ani în urmă. Inima lui Jen bate să-i sară din piept.

Kelly trage o hârtie afară din sertar, apoi o împinge la loc după ce a cercetat-o.

Tatăl ei iese din biroul lui exact când ea se gândeşte că a trecut cam mult timp de când a plecat să prepare ceaiul. Dă din cap spre Kelly, iar Jen, în loc să li se alăture, nu face decât să asculte.

— Mulţumesc pentru lista de mai devreme, îi spune Kelly tatălui ei cu voce joasă. Mă întrebam despre această perioadă – numărul de aici este un opt sau un şase?

— Ah, spune tatăl ei, cât se poate de politicos, fără să fie surprins.

îşi pipăie inutil costumul, căutându-şi ochelarii.

— Un şase.

— OK, mulţumesc, spune Kelly şi parcurge bucata de hârtie.

Jen înghite în sec. Actele acelea de proprietate în regim de *timesharing* despre care tatăl ei pretindea că nu-şi aminteşte. Tatăl ei înlesneşte crima

organizată. Soţul ei o investighează.

Tatăl ei era omul rău. Lumea pare să se răstoarne. Tatăl ei. Un avocat corupt.

Şi Kelly era cel care îl investiga. Toate acele întrebări de la prima lor întâlnire. Intensitatea lui, parte din povestea începuturilor lor, felul în care s-au îndrăgostit.

Doar că nu a fost aşa.

— Despre ce era vorba?

Jen a fost să ducă nişte documente la un alt cabinet de avocatură ca să se răcorească, să se gândească la tot. Iar acum s-a întors şi e gata să-şi ia tatăl la întrebări câtă vreme mai poate.

— Nimic.

— Nu, ce era pe hârtia la care te uitai? Erau adrese?

Tatăl îi evită privirea.

— Ale unor case neocupate? întreabă ea prompt.

— E un mic proiect colateral, spune el şi întoarce privirea în altă parte.

Dar nu e idiot. Îşi poate da seama ce urmează şi se îndreaptă spre
fereastră ca să închidă obloanele, după care trece pe lângă ea ca să închidă uşa.

— Ce proiect colateral? Vânzarea de informaţii? Către... infractori? Nu minţi, îi spune ea. O să-l întreb pe Kelly dacă nu îmi spui.

Tatăl ei se întrerupe din inspectarea unui fişet şi o priveşte.

— Eu... începe să spună. Mă îndoiesc că ţi-ar dezvălui Kelly ceva, zice într-un final.

Jen se aşază în fotoliul din colţul camerei.

— Nu mai puteam plăti chiria, se bâlbâie tatăl ei. Credeam... erau doar informaţii. Ca oamenii care vând asigurări pentru accidente uşoare.

— Dar aici nu vorbim despre asigurări pentru accidente uşoare.

— Nu.

— Credeam că eşti cel mai principial om din lume.
— Eram.
— Dar, până ce...
— Bani, Jen.

Forţa acestor cuvinte îl face să se rotească uşor în fotoliu.

— A fost o decizie proastă. Dar, când lucrezi cu cineva ca el... nu te mai

poţi retrage. Regret în fiecare zi.

— Aşa şi trebuie.

Ochii tatălui ei sclipesc spre ea. Această conversaţie este chinuitoare pentru el. Probabil cel mai ciudat lucru legat de călătoria înapoi în timp îl reprezintă schimbările prin care trec oamenii. Kelly trece de la întunericul din 2022 la lumina şi naivitatea din 2003. Tatăl ei de la deschidere la reprimare.

— îţi aminteşti cum era înainte să începi să lucrezi aici, când nu puteam plăti chiria? Am stabilit un termen mai lung pentru scadenţă. Tu ai elaborat actele când erai la universitate.

Primul contract redactat de ea. Desigur că îşi aminteşte.

— Da.

— Ei bine, după aceea, a venit un vechi client. Şi, Jen, mi-a făcut o ofertă pe care nu am putut-o refuza. Transmiterea acelor nume şi adrese ne-a permis să rămânem pe linia de plutire ani întregi. Ţi-a plătit diploma postuniversitară în practica judiciară. îţi plăteşte pregătirea.

— Oameni sunt jefuiţi.

— Cum ai aflat?

— Asta nu contează, spune ea.

Privindu-şi tatăl, Jen se gândeşte că aproape că-şi doreşte să nu fi aflat asta, că nu va putea uita niciodată ceea ce ştie acum. Dar aflarea faptului că Kelly descoperise acest secret întunecat tocmai în sânul familiei ei şi nu îi spusese niciodată... este o mângâiere. Kelly şi-a păstrat secrete faţă de ea identitatea, transformarea.

Pentru că o iubeşte. Şi pentru că a intrat în cabinetul de avocatură într-o zi din 2003, s-a îndrăgostit până peste cap de ea şi nu a mai vrut să privească înapoi.

Ziua minus Şapte mii două sute treizeci, ora 8.00

Jen este înapoi în apartament când se trezeşte. Clipeşte, privind spre fereastra glisantă şi spre pernele bordo de sub ea. îşi acoperă ochii cu un braţ.

E aici.

Se întoarce pe partea cealaltă în patul ei de o singură persoană. E în continuare în trecut.

A făcut-o pentru că o iubea.

A minţit-o timp de douăzeci de ani.

Ce altceva ar fi putut face?

Nu este cine pretinde că este.

A renunţat la tot. Pentru ea.

Nu i-a spus niciodată că tatăl ei era corupt.

De ce se află aici? Iese agale din dormitor şi intră în chicinetă. Aceasta este inundată de soarele de dimineaţă al lunii ianuarie. încă nu l-a întâlnit pe Kelly. Numărul lui nu se află încă în telefonul ei.

Kelly este sub acoperire. îi investighează tatăl. De aceea nu îi spune niciodată.

De aceea o avertizează în viitor să nu cerceteze mai mult.

De aceea vine Joseph la firma de avocatură, ca să dea de Kelly, să reînceapă activitatea şi să vadă care dintre vechii lui asociaţi nu e cine pare a fi. De aceea spune Kelly, în 2022, că Jen este în pericol, că ar trebui să înceteze să mai caute: Joseph presupunea că ea ştia ce făcea tatăl ei. A spus-o de mai multe ori când s-au întâlnit la închisoare.

Se îndreaptă spre fereastra glisantă, orientată spre străzile aglomerate, deja pline de navetişti îmbrăcaţi la costum. Viitorul ei soţ este undeva acolo, lucrând ca ofiţer de poliţie, şi urmează să o întâlnească.

întoarce spatele luminii soarelui. 12 ianuarie.

Este data din ştirile pe care le-a văzut după ce a făcut duş.

Astăzi este ziua în care e răpită Eve.
în noaptea asta va fi furată.

Jen ia autobuzul până la Secţia de Poliţie Merseyside, din Birkenhead.

Din exterior, se aseamănă foarte mult cu sediul poliţiei din Crosby. O clădire din anii 1960. O uşă turnantă îi permite să intre în holul luminos. Este mai mare decât secţia din Crosby, dar la fel de veche, aceleaşi scaune sudate unul de altul. Se gândeşte cum au stat acolo în prima noapte, cu atâtea săptămâni în urmă, dar la distanţă de ani întregi, Kelly tremurând de furie.

Jen presupune că este uşor să dispari. Să pleci din poliţie, să călătoreşti într-o rulotă împreună cu femeia pe care-o iubeşti. Să te muţi din Liverpool. Să nu călătoreşti niciodată. Să te însori folosind un paşaport fals pe care nu-l va verifica nimeni niciodată. Mii de oameni probabil că fac asta, din motive mai mult sau mai puţin onorabile decât ale lui Kelly. Jen nu întâlnise niciodată în Crosby pe cineva din copilăria ei. Se întreabă dacă, vreodată, Kelly s-a întâlnit cu cineva cunoscut în tinereţe. Lumea e mare.

O recepţioneră cu sprâncene subţiri, pensate şi cu ochii creionaţi în stilul care era la modă în 2003 tastează la un calculator pătrăţos.

— Trebuie să vorbesc cu un ofiţer de poliţie, spune Jen. Se numeşte Ryan sau Kelly.

— De ce?

— Am un pont. Despre operaţiunile grupării criminale în care lucrează sub acoperire, spune Jen.

în timp ce rosteşte aceste cuvinte, un bărbat deschide uşa împingând-o. Este în vârstă, are poate 50 de ani şi păr grizonant la tâmple.

Pe faţa lui se citeşte surpriza.

— Kelly? o întreabă el.

— Trebuie să vorbesc cu Kelly. Ştiu că e sub acoperire.

— Ar fi bine să intri, spune el şi dă să-i strângă mâna. Eu sunt Leo.

Kelly stă faţă în faţă cu Jen într-o cameră de interogatoriu, tară să ştie cine este Jen. E o nebunie, dar este adevărat. Din punctul lui de vedere, ei doi nu s-au întâlnit niciodată.

— Uite, îi explică Jen cu răbdare. Nu-ţi pot spune de unde ştiu. Dar legat de casa pe care intenţionează să o spargă în

noaptea asta... Au de gând să ia două maşini.

îi dă îndatoritoare adresa lui Eve Green, luată din ştirile de la TV, pe care Leo şi Kelly o notează.

Este aceeaşi adresă – doar o cifră diferă de cea de pe foaia de hârtie a

tatălui ei. Bulevardul Greenwood nr. 125.

— Mulţumesc, îi spune Kelly pe un ton profesional.

Ochii lui albaştri întârzie asupra alor ei.

— Nu ne spui nimic despre sursa informaţiilor tale?

Privirea lui Jen o întâlneşte pe a lui.

— îmi pare rău, nu pot spune.

— Desigur, OK. E bine, spune el, făcând-o să înţeleagă că discuţia s-a încheiat, de parcă ar fi un străin, cu siguranţă vom verifica ce ne-ai spus.

Un zâmbet mecanic, atent.

Jen îl priveşte, întrebându-se unde este legătura dintre ei – acest Ryan – şi Kelly al său. Oare a devenit al doilea dintre cei doi sau a fost întotdeauna acesta undeva în străfundul lui. Dintr-odată, acolo în secţia de poliţie, privindu-l pe acest bărbat pe care l-a iubit timp de douăzeci de ani, se întreabă dacă mai contează. îi pasă cuiva cum sau de ce suntem aşa cum am ajuns să fim? Tenebroşi, reţinuţi, amuzanţi. în orice fel. Sau contează doar faptul că *suntem?*

— Vei cerceta?

— Da, desigur, spune el lejer. Viaţa e prea lungă ca să nu urmăreşti o pistă.

Jen aşteaptă pe strada unde se petrec lucrurile în seara aceea. Stă într-o maşină veche, întrebându-se cum a putut tatăl ei să facă una ca asta: să furnizeze informaţii infractorilor, să ascundă de ea acest lucru, să o lase să se căsătorească cu un bărbat aflat sub acoperire...

începe să plouă, stropi de primăvară care cad neregulat pe capota maşinii. De asemenea, se gândeşte la ceea ce a spus tatăl ei în noaptea în care a murit. Că, de fapt, Kelly era cinstit. De ce ar fi spus asta, dacă nu ar fi crezut că ginerele lui este un om bun? Poate că ştia. Poate că Kelly i-a spus.

Ceva îi trece prin minte, ca de nicăieri. Semnul pe care l-a văzut la expoziţia NEC, dar de a cărui importanţă nu şi-a dat seama. Scanarea aortică abdominală. Ar putea depista boala care i-a ucis tatăl. Se întreabă dacă există deja acea tehnologie. Dacă

există, ar putea face asta – să-l sune acum, să-i spună să-şi facă o asemenea scanare. Ar salva mai multe vieţi în noaptea aceasta.

Jen îşi odihneşte braţul, sprijinindu-şi cotul de fereastră, cu faţa în palmă. Ştie, undeva în adâncul sufletului ei, că nu este corect să facă aşa

ceva.

Se gândeşte la el, cerându-i să pregătească pâinea cu usturoi. Liniştit ca întotdeauna. Se gândeşte şi la mama ei, care a murit cu mult timp înaintea lui. Poate că îi venise timpul să plece. Nu-i poţi salva pe toţi. Pur şi simplu, nu poţi.

Probabil s-a trezit în ziua în care a murit tatăl ei ca să meargă să-l viziteze, să vorbească cu el şi să afle despre contractele *timeshare.* Acesta trebuie să fi fost motivul. Nimic altceva, dar Jen are senzaţia că acest subiect nu este unul încheiat.

Poliţia a înconjurat bulevardul Greenwood cu maşini fără însemne.

în cele din urmă, în jurul orei unsprezece şi treizeci, sosesc. Doi adolescenţi, de fapt nişte băieţi abia de vârsta lui Todd. Ies din maşină, îmbrăcaţi complet în negru, cu trupurile ca de păianjeni, iar ea îi priveşte intrând.

Ştie ce se va întâmpla şi totuşi este uluită când se petrece. Faptul că ea, Jen cea în vârstă de 43 de ani, este încă aici, în trupul unei Jen mult mai tinere, urmărind cum se petrec lucrurile cărora le-a dat de cap, deşi nu crezuse niciodată că ar putea, că ar fi capabilă de asta.

îi urmăreşte pescuind cheile prin fanta pentru scrisori. Ştie că sfârşitul este aproape. Ştie că aceasta este ultima zi, oricum s-ar încheia.

Ca un mecanism de ceas, o femeie cu aspect obosit iese din casa de lângă cea cu numărul 125, purtând în braţe un copil. Aşază copilul care plânge într-un scăunel pentru maşină, după care se opreşte, pipăindu-şi buzunarele. Ezită, privind spre strada liniştită. Fără să vadă maşina parcată aiurea. Fără să observe furtul prin fanta pentru scrisori care are loc în vecini, nici pe cei doi băieţi îmbrăcaţi în negru, camuflaţi în umbra casei.

în acel moment: albastru. O explozie de lumină atât de albastră, de parcă ar fi ajuns la saturaţie.

Poliţie pretutindeni, ivindu-se din maşini şi tufişuri şi din spatele clădirilor, arestându-i pe tineri.

Aude pe cineva citindu-le drepturile. Jen se gândeşte la Kelly, absent pentru propria lui protecţie. încă nu a făcut nimic care să

necesite mărturia sa sub acoperire. Nu a devenit încă Martorul B şi tot ceea ce va deveni ulterior. încă nu a întâlnit-o pe Jen aşa cum o ştie el.

Femeia cu copilul nu a părăsit aleea, ci doar a urmărit desfăşurarea evenimentelor, ţinând-o în braţe pe Eve, fără să ştie ce glonţ i-a trecut pe la

ureche; acolo doar pentru... Ne gândim doar la lucrurile rele care se întâmplă, nu şi la cele pe care le-am ratat, ca prin minune.

Jen închide ochii, îşi sprijină capul de volan şi vrea să doarmă. Aproape a terminat. Este o cunoaştere profundă, undeva la baza tuturor lucrurilor, exact cum a spus Andy că va fi. îşi trăise o dată viaţa şi ratase tot, dar mintea ei înţeleaptă, subconştientul ei, ştia anumite lucruri.

Jen e aproape gata.

E aproape ora unu noaptea şi poliţia se retrage la secţia Merseyside, unde Jen aşteaptă. La fel face şi Kelly. Exact cum spera Jen.

Luna e pe cerul înalt şi senin, iar Jen aproape că a plecat. Ştie asta.

Kelly şi Leo ies dintr-o maşină tară însemne. Leo se îndreaptă imediat spre maşina lui, dar Kelly mai zăboveşte. Se îndreaptă încet spre secţie, pufăind în aerul rece de iarnă. Scoate un telefon mobil, probabil cheamă un taxi care să-l ducă acasă.

Jen iese din maşină înainte ca el să fi format numărul. S-au întâlnit o singură dată, mai devreme în ziua aceasta, şi pe faţa lui se citeşte incertitudinea. Confuzie amestecată cu amuzament: e Todd pe de-a-ntregul.

— Bună. Ne-am întâlnit mai devreme, spune Jen, grăbindu-se spre cel care îi este soţ de douăzeci de ani.

— Aşa este, spune Kelly, încruntarea accentuându-se. Eşti OK?

— Da, spune ea cu răsuflarea tăiată.

Este atât de departe în trecut acum, o săgeată îndreptată spre viitor: cea mai mică, micuţă schimbare şi-l va rata.

— Voiam doar să ştiu – spărgătorii – pontul meu – i-aţi

prins?

— I-am prins, spune el prudent.

îşi pune telefonul în buzunar, dar îşi întoarce trupul zvelt cu spatele la
ea.

Răceala lui o blochează, acolo în burniţa de ianuarie, aproape identică cu ceaţa de octombrie. El nu ştie, se gândeşte, privindu-l. Acest bărbat pe care l-a iubit şi cu care a râs, cu care a rămas însărcinată, căruia i-a jurat credinţă, cu care a împărţit patul. El nu ştie. El nu o cunoaşte. îl vede pe Kelly cel prudent, în felul în care-i salută pe străini. Nu are de ce să fie prudent, acum, în trecut, şi totuşi este. Este în continuare el. Jen avea dreptate. E în continuare el însuşi. Bărbatul pe care-l iubeşte.

— Mă bucur că i-aţi prins.

Curiozitatea îl roade.

— De unde ai ştiut?

— Nu-mi pot dezvălui niciodată sursele, spune ea – exact genul de tachinare care-i place lui.

Faţa lui se relaxează într-un rânjet.

— M-ai căutat. Ai spus că vrei să vorbeşti cu Ryan sau cu Kelly.

— Da. Ştiu.

— Nimeni nu ar trebui să cunoască legătura dintre aceste două nume. Vreau să spun – *eu* abia am aflat-o...

Jen dă din umeri, îndepărtându-şi mâinile de corp.

— După cum am spus. Niciun cuvânt despre surse.

Acolo, în burniţa rece, Jen e udă toată.

— Ha, bine. Ştii, am intervenit foarte devreme. Capul răutăţilor a scăpat, credem noi. Arestarea soldaţilor lui trebuie să-l fi avertizat că suntem pe urmele lui.

Joseph. Joseph a scăpat. Jen tremură mai mult de altceva decât de frig. Nu ar trebui să se ferească de un lucru, şi anume de consecinţe nedorite? Dar nu a făcut oare ce trebuia ori de câte ori a putut? Nu a jucat la loterie. Nici măcar nu şi-a salvat tatăl, nici de această dată, deşi a avut ocazia. A lăsat lucrurile să se petreacă de la sine. Se înfăşoară mai bine în haină şi se apropie mai mult de Kelly, sperând că nu o va respinge.

— Cred că ai făcut ceea ce trebuie, spune ea cu voce blândă, tristă, gândindu-se la micuţa Eve.

Gândindu-se că nu vedem niciodată lucrurile care trec razant pe lângă noi, pe care le ratăm, săgeţi care nu fac decât să ne zgârie pielea.

El nu a chemat încă taxiul. Privirea lui se luminează la vederea privirii ei. Iar ea cunoaşte, ea cunoaşte, ea cunoaşte acea privire.

Kelly ridică o sprânceană. Şi apoi spune propoziţia care schimbă totul:

— Ştiu că e un nenorocit de clişeu, dar te cunosc de undeva? De dinaintea zilei de azi?

Jen nu se poate abţine să râdă.

— Nu încă, spune ea, tachinându-se cu soţul ei cu aceeaşi

uşurinţă dintotdeauna.

Jen îi întâlneşte privirea în parcare. S-a îndrăgostit atât de puternic de ea, încât a renunţat la viaţa lui pentru ea. La numele lui. La mama lui. La *identitatea* lui. Ea nu crede că s-a prefăcut tot timpul cât au fost căsătoriţi.

Crede că a încercat să *nu* o facă.

— în orice caz, eu sunt Ryan. Tu?

— Eu sunt Jen.

Şi acesta este momentul. Jen ştie. E pregătită, închide ochii ca şi când ar adormi. Şi a plecat. Şi tot ce a fost s-a şters, exact aşa cum bănuia ea.

Ora 1.59 devine 1.00. Jen Hiles este pe palier.

Dovleacul este acolo. Totul e acolo. Poate simţi încă pe piele ceaţa fantomatică a nopţii de ianuarie, poate simţi încă ochii soţului în ai ei.

Soţul iese din dormitor.

— Totul în regulă? întreabă el.

— Povesteşte-mi despre ziua în care ne-am întâlnit, rosteşte ea, păşind în îmbrăţişarea lui caldă.

— Huh? zice el somnoros.

— Povesteşte-mi, spune ea, cu graba cuiva care a mizat totul pe-o carte.

— Ăăă... ai venit la secţie...

Lui Jen nu-i vine să creadă. A reuşit. A trăit, toţi aceşti douăzeci de ani, împreună cu el, cu Ryan.

— Sunt avocat? îl întreabă ea.

— Ăăă, da? Trebuie să dorm. Mâine sunt în tură.

E poliţist. Jen închide ochii de plăcere. Va fi mai fericit. Nu va mai fi atât de neîmplinit, nu-şi va mai dori atâtea fără să le aibă.

— E al naibii de târziu, geme el.

Dar e tot el.

— Tata trăieşte? întreabă ea.

— Ce s-a întâmplat cu tine?

— Te rog, doar spune-mi.

— .. .Nu, spune el şi atunci Jen înţelege.

Tăietura, salvarea tatălui ei. Niciuna nu s-a păstrat. Andy avea dreptate: evenimentele care s-au desfăşurat pe parcurs, de la acea zi ploioasă de ianuarie din urmă cu aproape douăzeci de ani, ştergând toate celelalte modificări pe care le-a făcut ea pe parcurs. Schimbările pe care le-a făcut doar pentru că i-au oferit informaţiile necesare să se întoarcă în locul potrivit la momentul potrivit ca să le rezolve.

— Bună! strigă Todd.

Ceva se declanşează în inima lui Jen, ca un răsărit de soare, zorii ivindu-se peste vieţile lor. E Todd. E acasă. Acasă, strigând în sus pe scări, nu umblând pe străzi cu cuţitul în mână.

Ziua zero

Eşti încă trează? strigă Todd. Cum stai acolo în cadrul ferestrei pari ca într-o fotografie al naibii de obraznică!

Kelly râde tare.

— Hei, Ryan? spune Jen.

— Hmm? zice el, de parcă n-ar însemna nimic, dar pentru ea numele lui confirmă totul.

Jen îl priveşte insistent. Aceiaşi ochi albastru-închis. Aceeaşi siluetă suplă. Un tatuaj reprezentând un singur cuvânt, *Jen.*

Aşadar, Joseph nu a fost prins, dar nici micuţa nu a fost niciodată furată. Jen se gândeşte doar pentru o secundă la acest lucru, în fereastra panoramică. Ei bine, uneori pierzi, uneori câştigi. Infractorii vor face întotdeauna trafic de droguri, de arme, de informaţii. Vor fura şi vor minţi întotdeauna. Nu-i poţi prinde pe toţi, dar îi poţi salva pe inocenţi. Oare douăzeci de ani în închisoare l-au învăţat ceva pe Joseph?

Se uită la soţul şi la fiul ei, care urcă treptele din două în două. Nu este un preţ pe care merită să-l plăteşti?

Ceva o roade însă. Ceva legat de socoteala pe care o va da pentru asta, pentru această perioadă ciudată a vieţii ei pe care a petrecut-o retrăind-o.

— Eşti în regulă? întreabă Todd, întrerupându-i firul gândurilor.

— Unde ai fost, în oraş cu Clio?

— Cine e Clio? întreabă Todd, privind în jos spre telefon.

Desigur. Joseph nu vine niciodată să-l găsească pe Kelly, aşa că Todd nu o cunoaşte niciodată pe Clio. Jen îşi priveşte fiul. I-a negat această primă dragoste. Oare şi *acesta* e un preţ care merită plătit?

— Am visat că ai întâlnit pe cineva pe nume Clio, spune ea dorind să se asigure.

— Lui Eve nu i-ar plăcea asta, nu-i aşa? spune Todd.

— Eve? întreabă Jen tăios. Care?

— Ăăă...

Ochii lui Todd alunecă spre Kelly, care ridică din umeri.

— Prietena mea?!

— Care este numele ei de familie?

— Green... ?

Bebeluşul. Bebeluşul furat care nu a fost niciodată furat. Jen stă la marginea unui uragan, simţind doar briza acestuia umflându-i părul.

— Pot vedea o fotografie?

Todd se uită la ea de parcă e complet idioată şi caută printre fotografiile din telefonul lui. Şi uite-o. E Clio. Incredibil, e Clio. Clio era bebeluşul furat. Nu e de mirare că i se păruse că recunoaşte bebeluşul când văzuse fotografia. Jen întinde mâna, uluită, să-i apuce telefonul. El o lasă cu uşurinţă să-l ia, nu are niciun secret, nu tocmai.

— Uau, spune Jen, mărind imaginea, ca să-i vadă mai bine trăsăturile.

— Nu ai mai văzut o femeie până acum? remarcă Todd.

— Lasă-mă să mă uit în linişte, spune Jen, încercând să înţeleagă.

Deci. Micuţa Eve nu a fost niciodată furată. Jen a împiedicat răpirea ei.
A rămas alături de mama ei, sub numele de Eve Green. Jen i-a împiedicat să se întâlnească într-un fel, dar iată că s-au întâlnit altfel. S-a îndrăgostit de fiul ei în 2022 la fel cum se întâmplase şi cu cealaltă Clio, cea răpită şi trimisă să trăiască cu o rudă a lui Joseph. Soarta.

Jen priveşte în sus spre soţul ei, iar apoi spre fiul ei. Clio. Ryan. Eve. Kelly. Oameni ale căror nume s-au schimbat, dar a căror iubire a rezistat în pofida acestor schimbări.

Jen întinde un braţ spre el şi Todd se lasă îmbrăţişat de amândoi şi stau acolo, în dreptul ferestrei panoramice, doar ei trei. Respiraţia lui Jen încetineşte.

Ea coboară la parter după câteva minute, ca să verifice, ca să vadă. Mâna ei e pe clanţa uşii.

Un sentiment ciudat o învăluie, ca o ceaţă uşoară. Déjà vu. Ce a fost asta? Jen scutură din cap. Bebeluşi furaţi şi... grupări criminale?
Clipeşte
şi totul a dispărut. Ce ciudat! Ea nu are niciodată senzaţie de déjà vu.

Mai ales într-o seară atât de normală ca aceasta.

Ziua plus unu

Jen se trezeşte. Este 30 octombrie şi, oricare ar fi motivul, căci Jen nu-şi dă prea bine seama, simte că are întreaga viaţă în faţa ei.

— Te simţi bine? o întreabă Todd în timp ce stă îmbrăcată într-un halat pe palier. Eşti OK?

— Sigur, răspunde Jen.

Are o durere de cap, dar asta e tot. Poate simţi miros de mâncare, care vine de jos. Ryan probabil că s-a apucat să pregătească micul-dejun.

— Ai spus nişte lucruri ciudate azi-noapte. Credeai că am o prietenă pe nume Clio.

— Cine este Clio? întreabă Jen.

Ziua minus unu

EPILOG

Consecinţa accidentală

în primele câteva minute de după ce s-a trezit, Pauline a uitat.

Şi apoi îşi aminteşte. Groaza se instaurează în timp ce-şi aminteşte şi sare din pat ca un foc de artificii. *Connor.*

Ştiuse de luni întregi că aici se va ajunge. A fost secretos, obraznic, posac. L-a aşteptat trează, ore în şir. A avut o serie de comportamente care s-au tot înrăutăţit. Şi acum asta.

A început cu un déjà vu. Noaptea trecută. Şi apoi, imediat după asta, Connor a fost arestat. Poliţia a spus că a comis tot felul de infracţiuni: droguri, furturi şi alte asemenea. A intrat în cârdăşie recent, în ultimii câţiva ani, cu cineva pe nume Joseph. Ar fi trebuit să aibă întreaga viaţă în faţă şi acum iată cum şi-a ruinat-o.

Pauline trebuie să apeleze la un avocat. Trebuie să repare ce a stricat el. Are de făcut atâtea lucruri. Trebuie să înţeleagă de ce a făcut asta.

Se îndreaptă spre palier, gata să pornească computerul ca să găsească un avocat. Dar fiul ei este acolo, pe palier.

— Ăăă? exclamă ea. Ţi-au dat drumul?

— Cine?

— Poliţia?

— Care poliţie? întreabă el, râzând.

Şi atunci, Pauline înţelege. Data care străluceşte afişată la BBC News, vizibilă tocmai din camera lui. Este 30 octombrie. Nu a fost ieri 30? Este sigură de asta.

PUTERE ISTERICĂ

Puterea isterică este manifestarea, de obicei în situaţii de viaţă şi de

moarte, a unei puteri extreme, dincolo de ceea ce se consideră a fi normal, care afectează în

special mamele. Relatări anecdotice povestesc despre femei care ridică maşini pentru a salva nou-născuţi, uneori creând un câmp de forţă uriaş. într-adevăr, s-au consemnat şi relatări de fenomene oarecum supranaturale, cum ar fi formarea de bucle temporale, deşi, până în prezent, existenţa niciunui astfel de fenomen nu a fost dovedită. Suferinzii declară adesea că au avut senzaţii de déjà vu în cursul episoadelor de putere isterică.

■[1] Mişcare politică antifascistă care cuprinde o gamă diversă de grupuri autonome de extremă stângă care înţeleg să-şi atingă obiectivele prin intermediul unor acţiuni atât nonviolente, cât şi violente (n. red.).

-S!- Joc de cuvinte între ..three score and Jen" şi ..three score and ten", un mod literar sau de modă veche de a spune şaptezeci (n. tr.).

Joc de cuvinte între „să o deschid mai mult (stridia)" şi „să fiu mai deschis" (n. tr.).

Croitorie @Cusătorie SRL (n. tr.).

Prescurtare a expresiei *laughing out loud,* care se traduce „râs în hohote" sau „râsete peste râsete" (n. red.).

Connie Larkin, autoare a învăţăturii numite educaţie ontologică, având ca obiectiv evoluţia oamenilor, cu accent pe eficientizare şi comunicare în preocupările pe care le au, precum şi împlinire în relaţiile interumane (n. tr.). *m* Personaj din trilogia *Stăpânul Inelelor* (n. red.).

Personaj din seria de cărţi *Harry Potter* (n. red.).

-[12]- Adio (în lb. fr. în orig.) (n. red.).

Fizician rus, cercetător în fizica nucleară (n. tr.).

Echivalentul lui Therme din Anglia (n. tr.).

Emisiune culinară transmisă live de postul BBC One în fiecare sâmbătă, între orele 10.00 şi 11.30 (n. red.).

■ Prescurtare pentru *The Oxford English Dictionciry,* dicţionarul explicativ al limbii engleze (n. red.).

Al zilei (în lb. fr. în orig.) (n. red.).

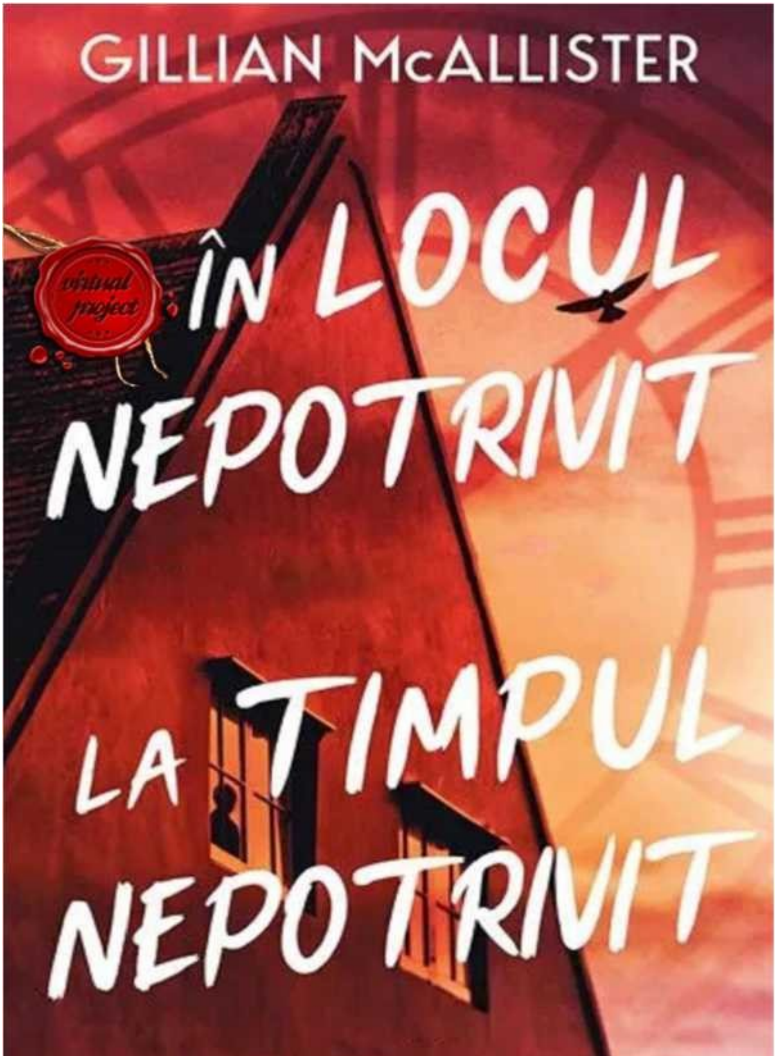
Tip de act de proprietate prea puţin răspândit la noi, în care o locuinţă are practic mai mulţi proprietari, fiind mai degrabă vorba despre un drept de folosinţă, decât despre unul de proprietate, fiecare având dreptul să stea în locuinţa respectivă un anumit timp, dinainte stabilit (n. red.).

Examen echivalent cu cel de treapta întâi din vechiul sistem de învăţământ românesc (n. red.). iii!. personaj din *Charlie şi fabrica de ciocolată* (n. tr.).

Departamentul de Poliţie din Los Angeles (n. red.).

Toddler în original. Joc de cuvinte: *Todd-toddler* (n. tr.).

Primul teletext (n. tr.).

GILLIAN McALLISTER
ÎN LOCUL NEPOTRIVIT
LA TIMPUL NEPOTRIVIT
virtual project